COMICORUM GRÆCORUM FRAGMENTA

COMICORUM GRÆCORUM FRAGMENTA

QUÆ ANGLICIS VERSIBUS OLIM REDDIDIT

RICARDUS CUMBERLAND

QUORUM NONNULLA

(NEMPE MENANDREORUM PARTEM)

JAM OLIM REDDIDERAT

FRANCISCUS FAWKES

ALIA AUTEM HODIE REDDIDIT

FRANCISCUS WRANGHAM

NOTIS ET VERSIONIBUS

TUM LATINIS TUM ETIAM ANGLICIS

INSTRUXIT

JACOBUS BAILEY. A.M.

E COLL. TRIN. CANT.

APPENDICIS LOCO SIMILITER INSTRUCTA ACCEDUNT

FRAGMENTA CETERA MENANDREA

QUÆ ANGLICIS VERSIBUS OLIM REDDIDIT

FRANCISCUS FAWKES

UNA CUM COMICORUM GRÆCORUM QUIBUSDAM ALIIS

QUÆ NUNC PRIMUM ITIDEM VERTIT

FRANCISCUS WRANGHAM

PARS PRIOR

CANTABRIGIÆ

PRELO PITTIANO EXCUSA

VENEUNT APUD T. STEVENSON CANTABRIGIENSEM

ET

J. G. PARKER LONDINENSEM

MDCCCXL.

VV. DD.

MARTINO DAVY S.T.P. ΤΩΙ ΜΑΚΑΡΙΤΗΙ

JOANNI THOMÆ WOODHOUSE M.D.

THOMÆ SMITH TURNBULL A.M.

JOANNI MUSGRAVE A.M. ΤΩΙ ΜΑΚΑΡΙΤΗΙ

HAMNETTO HOLDITCH A.M.

LIBERÆ SCHOLÆ GRAMMATICÆ PERSIANÆ

APUD CANTABRIGIENSES

ABHINC QUINQUENNIUM FIDEICOMMISSARIIS

D. S. B. M.

RE IPSA ATQUE ANIMO GRATISSIMUS

SACR. VOL.

EDITOR

PARTIS PRIORIS CONSPECTUS.

	PAG.
Epicharmus	1— 3
Cratinus	3— 4
Eupolis	4— 8
Plato	8— 13
Crates	14— 15
Pherecrates	15— 28
Philonides	28
Alexis	28— 44
Antiphanes	45— 60
Aristophon	60— 65
Diodorus	65— 66
Epicrates	66— 71
Eubulus	71— 74
Euphron	74— 76
Mnesimachus	77— 92
Moschio	92— 95
Nicostratus	95
Phœnicides	95— 98
Sotades	98—101
Strato	101—109
Theophilus	109—110
Timocles	111—116
Xenarchus	116—117
Menander	117—154
Philemon	154—171
Diphilus	171—176
Apollodorus	176—180
Versiones Latinæ	181—231
Versiones Anglicæ	232—275

COMICORUM GRÆCORUM FRAGMENTA.

EPICHARMUS[1].

Ἀπολεῖ με τὸ γένος· μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
μῆτερ, ἐφ' ἑκάστῳ τὸ γένος· οἷς ἂν τῇ φύσει
ἀγαθὸν ὑπάρχῃ μηδὲν οἰκεῖον προσὸν,
ἐκεῖσε καταφεύγουσιν εἰς τὰ μνήματα
καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε πρὸς πάππους ὅσοι[2].
οὐδ' ἕνα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἂν, οὐδ' εἰπεῖν[3] ὅτῳ
οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἄν ποτε;
εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους, διά τινα
τόπου μεταβολὴν, ἢ φίλων ἐρημίαν,
τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
ὃς ἂν εὖ γεγονὼς ᾖ τῇ φύσει πρὸς τἀγαθὰ,
κἂν Αἰθίοψ ᾖ, μῆτερ, ἔστιν εὐγενής[4].
Σκύθης τις ὄλεθρος[5], ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης;

[1] Hoc Fragmentum Epicharmo tribuit Stobæus T. 86. 6. sed rectius Menandro T. 87. 4. quod et Gaisfordius notavit. Vide Porsoni Advers. p. 308. Dobræi Advers. T. II. p. 361. Meinek. ad Menand. p. 191. Nimirum Dorica dialecto utebatur Epicharmus. Ceterum Menandro potius quam Epicharmo olim tribuerunt etiam Morelius Ex Vet. Com. Fab. Sent. p. 3. et H. Stephanus Com. Gr. Sent. p. 97. et 153. Fragmenta duo Pseud-Epicharmea merito taxat Meinekius l. c. Fragmentorum Epicharmeorum editionem ibi pollicitus; quæ tamen, ut videtur, lucem haud vidit. Epicharmi Fragmenta collegit H. P. Kruseman, Harlem. 1835. Nonnulla etiam huc spectantia vulgavit C. J. Grysar Colon. 1828. sed notus mihi nomine tantum est libellus. De Pseud-Epicharmo consulendi sunt Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 302, 3. Harles. Dobræus l. c.

[2] "Ad sententiam egregie convenit Plato Theæt. p. 174. d. τὰ δὲ δὴ γένη ὑμνούντων, ὡς γενναῖός τις, ἕπτα πάππους ἔχων πλουσίους ἀποφῆναι, παντάπασιν ἀμβλὺ καὶ ἐπὶ σμικρὸν ὁρώντων ἡγεῖται τὸν ἔπαινον, ὑπὸ ἀπαιδευσίας οὐ δυναμένων—λογίζεσθαι, ὅτι πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἑκάστῳ γεγόνασιν ἀναρίθμητοι." Meinek.

[3] Stobæus T. 87. 4. οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἐρεῖς κ. τ. λ. et sic edidit Meinekius, Valckenærio obsecutus Diatr. p. 150.

[4] Shakspear. *All's well that ends well* II. 3. *'Tis only title thou disdain'st in her, the which | I can build up. Strange is it, that our bloods, | of colour, weight, and heat, pour'd all together, | would quite confound distinction, yet stand off | in differences so mighty: If she be | all that is virtuous, (save what thou dislik'st, | a poor physician's daughter) thou dislik'st | of virtue for the name: but do not so: | from lowest place when virtuous things proceed, | the place is dignified by th' doer's deed: | where great additions swell, and virtue none, | it is a dropsied honour: good alone | is good, without a name; vileness is so: | the property by what it is should go, | not by the title. She is young, wise, fair; | in these to nature she's immediate heir; | and these breed honour: that is honour's scorn, | which challenges itself as honour's born, | and is not like the sire: Honours best thrive, | when rather from our acts we them derive | than our fore-goers: the mere word's a slave, | debauch'd on every tomb; on every grave | a lying trophy; and as oft is dumb, | where dust, and damn'd oblivion, is the tomb | of honour'd bones indeed.* Dryden. *The Wife of Bath's Tale* 378. *But, for you say a long descended race, | and wealth, and dignity, and pow'r, and place, | make gentlemen, and that your high degree | is much disparag'd to be match'd with me; | know this, my lord, nobility of blood | is but a glittering and fallacious good. | The nobleman is he whose noble mind | is fill'd with inborn worth, unborrow'd from his kind.* Id. *Sigismunda and Guiscardo* 509. *Thus born alike, from virtue first began | the difference that distinguish'd man from man: | he claim'd no title from descent of blood, | but that which made him noble made him good.* Et rursum 556. *Ev'n mighty monarchs oft are meanly born, | and kings by birth to lowest rank return; | all subject to the pow'r of giddy chance, | for fortune can depress, or can advance; | but true nobility is of the mind, | not giv'n by chance, and not by chance design'd.* Thomson. *Coriolanus* III. 3. *I tell thee then, whoe'er amidst the sons | of reason, valour, liberty, and virtue, | displays distinguish'd merit, is a noble | of nature's own creating. Such have risen, | sprung from the dust; or*

where had been our honours? Quivis comparabit Ovid. Metam. XIII. 140. Sallust. B. Jug. 85. Juvenal. Sat. VIII.

' " Σκύθης τις ὄλεθρος; Recte Grotius: *Scytham exsecramur? at Anacharsis non Scytha?* Diogenes Laert. II. 75. Σῖμος Φρὺξ καὶ ὄλεθρος. Liban. de Vita sua p. 69. a. ἄνθρωπος ὄλεθρος. V. Valck. ad Theocr. Adon. p. 311. B. et ad Ammon. I. 10." Meinek. Demosth. Phil. III. 7. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνος ὄντος οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν ὅθεν καλὸν εἰπεῖν, ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος. Id. De Corona 39. περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεύς. Ceterum locum sic dividit Porsonus apud Walpolium: Σκύθης τίς; ὄλεθρος. Quod Gaisfordium fugit. Vertit Wranghamus: *Is he a Scythian? Scum!*

CRATINUS[1].

* * Πανὶ κάδον δεῦρο βάστασόν τινα.
B. πότερα χαλκοῦν ἢ ξύλινον; A. καὶ χρυσοῦν ἐὰν προσῇ.
A. οὐδαμῶς, ξύλινος δ' ἐκεῖνός [σοι. χαλκοῦς μοί ποτ' ἦν,]
ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπέδρα. A. πότερα Δαιδάλειος ἦν
ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν;

ΘΡΑΤΤΑΙΣ.

Apud Schol. ad Eurip. Hec. 826.

[1] Ex recensione Dobræi Addend. ad Porsoni Aristophan. p. (120) "Scholiastes Euripidis Hecub. 838. T. IV. p. 189. Matth.: Πανὶ κακὸν δεῦρο μαστάων τινα ποτε χαλκοῦν ἢ ξύλινον καὶ χρύσεον προσῆν. οὐδαμῶς· ξύλινος ἐκεῖνος, ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπέδρα. Πότερον δαιδάλειος ἦν, ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν; sic hic locus vulgo corruptissime legitur, de quo Matthiæ nihil se discernere posse libere fatetur; ipse quoque eum ita ut erat reliqui. Barnesii conjectura ineptissima referri non meretur. Summus Hermannus apud Matthiæ ad h. l. legendum conjicit: – ⏑ ⏑ – ⏑ πάνυ κακὸν δ. βάστασόν τ.— | Πότερα χ. ἢ ξ.;—Καὶ μὴ χρυσίον προσῇ.— | Οὐδαμῶς. ξ. γ' ἐκ. ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – | Ἀλλὰ χ. ὢν ἀπ.—πότερα δ. ἦν | Ἢ τις ἔκλ. αὐτόν; aliter Dobree ad Aristoph. Nub. 518. [Vide et Advers. T. II. p. 154. *J. B.*]—Certi nihil de Fragmento statui potest; tamen hic de statua quadam loqui credam, ut in locis Euripidis et Platonis comici a Scholiasta allatis, non de patera vel de cado, ut viri doctissimi voluisse videntur." Runkel. De statua etiam intelligit Cumberlandius in

versione, Hertelium secutus p. 308. qui, amoto inciso post *οὐδαμῶς*, omnia omittit, quæ adverbium illud præcedunt. Confer Platonis Menonem sub fin. ΣΩ. *ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν. ἴσως δὲ οὐδ' ἔστι παρ' ὑμῖν.* ΜΕ. *πρὸς τί δὲ δὴ τοῦτο λέγεις;* ΣΩ. *ὅτι καὶ ταῦτα, ἐὰν μὲν μὴ δεδεμένα ᾖ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει· ἐὰν δὲ δεδεμένα, παραμένει.* ΜΕ. *τί οὖν δή;* ΣΩ. *τῶν ἐκείνου ποιημάτων, λελυμένον μὲν ἐκτῆσθαι, οὐ πολλῆς τινος ἄξιόν ἐστι τιμῆς, ὥσπερ δραπέτην ἄνθρωπον· (οὐ γὰρ παραμένει·) δεδεμένον δὲ, πολλου ἄξιον.* Vide et Hipp. Maj. init. Nonnulla ad rem protulit Brodæus Anth. Gr. IV. p. 479. Cf. infra Platonis Fragm. I. De metro consulendus est Dobræus l. c.

EUPOLIS.

I[1].

Καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί λέξω,
οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν[2].
ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν, ὦ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,
οἷς ὡσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν.
ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν[3]*· νυνὶ δ' ὅποι τύχοιμεν,*
στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Apud Stob. T. 43. 9.

[1] "Fragmentum hoc forsan e fabula, cui titulus *Δῆμοι*, desumptum imitatus est Aristoph. in Ran. 733. Versus Eupolidis ibi post Berglerum opportune advocavit Brunckius." Walpol. "Recte Meinekius hæc ad *Δήμους* retulit, in quæst. scen. I. p. 49. Verba sunt cujusdam e viris summis Atheniensium." Runkel. De metro consulendi sunt Porsonus Suppl. Præf. ad Heç. p. XLIV. Hermannus Elem. Doctr. Metr. II. 16. Gaisfordius ad Hephæst. p. 246. Tatius *Greek Tragic and Comic Metres* § V.

[2] "*ὑμῖν* attulit Meinekius, qui igitur v. 3. *οἱ γέροντες* cum Grotio præferre videtur; vulgo *ἡμῖν* et *ὦ γέρ.*" Runkel. Etiam Brunckius *οἱ γέροντες*, notante Walpolio.

[3] Vide infra ad Eubuli Fragm. I. n. 6.

II[1].

Ἀλλὰ δίαιταν ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς
λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὡς ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ
ἄνδρες· ὅτοισι[2] πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
ἀλλότριος τὰ πολλά, μικρὸν δέ τι κάμόν[3] αὐτοῦ.
ἱματίω δέ μοι δύ' ἐστὸν χαρίεντε τούτω,
οἷν μεταλαμβάνων[4] ἀεὶ θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγοράν. ἐκεῖ δ' ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρα
ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμί[5].
κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ
καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.
εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος[6] ἡμῶν
μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὗ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ φέρεται θύραζε.
οἶδα δ' Ἀκέστορ'[7] αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα·
σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγὲς[8], εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ[9].

ΚΟΛΑΞΙ.

Apud Athen. VI. p. 236. E. F.

[1] Totum Fragmentum citat Hermannus Elem. Doctr. Metr. III. 6. 2. de Metro Choriambico Polyschematisto ibi agens, itemque Gaisfordius ad Hephæst. p. 296.

[2] "ὅτοισι [ex Porsoni em.] Alibi in MSS. citat ὅτων ex Œd. T. 414. ὅτοισι Aristoph. Eq. 755. et ᾧ τινι Œd. C. 1671. ἧς τινος Æsch. Agam. 1329. ᾗ τινι Aristoph. Nub. 957. οἷς τισι Pac. 1278." Dobr. Vulgo τοῖσι.

[3] "In quarto versu Porsonus, μικρὸν δὲ τὸ κάμνον αὐτοῦ, sententia aut non satis commoda, aut non satis apte expressa, ut mihi quidem videtur. Quare servavi quod olim proposueram, quodque in libris est, non nisi eo discedentibus, quod κάμον habent. Hoc dicit: *servulum habeo, plerumque alienum, in quo mihi non nisi paullum quid juris est.*" Hermann. "Vulgo δέ τι κάμον, quod Hermannus et Dindorfius emendarunt. μ. δὲ τὸ κάμνον αὐτοῦ Porsonus, μ. δὲ τελοῦμεν αὐτῷ Lucas Eup. p. 104. s." Runkel.

Equidem lectionem Porsonianam unice veram esse censeo. Sensus est Angl. *and his wear and tear is but little,* h. e. *and he has an easy place of it.* Et pertinet clausula ad assentatoris pedissequam, non alienum tantum, id quod sæpius (τὰ πολλὰ) evenit, sed et siquidem suum proprium nactus sit. Nempe herus ille ὁ κομψὸς de facilitate, et indulgentia, qua utriusque generis servulos tractabat, generatim loquitur; alioqui perit sententiæ vis. Locus autem, prout ab Hermanno legitur et exponitur, frigidiusculus est, et nihil sententiæ addit, nec exemplis, quod ad Græca attinet, facile defendetur. Cum Porsono facit illud Eurip. Suppl. 719. ἀλλ' ᾤχετ' εἰς τὸ κάμνον οἰκεῖον στρατοῦ.

[4] "χαρ. τούτοιν, μετ. vulgo, χ. τούτοιν οὖν μ. Grot. Excc. p. 501. et Lucas l. l. meliora Porsonus, Hermannus, et ita Dindorfius edidit. Dubitationem tamen movet argumentum Lucæ, parasitos duo pallia secum non portasse. Præterea constat e Polluce IV. 18. 119. 120. parasitos indutos fuisse ἐσθῆτι μελαίνῃ ἢ φαιᾷ, et in manibus gestasse στλεγγίδα καὶ λήκυθον." RUNKEL.

[5] "εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμί. *Vite je suis à ses cotés.* Villebrune." WALPOL. Ergasilus parasitus de seipso apud Plaut. Capt. III. 1. 18. *Namque ut dudum hinc abii, accessi ad adulescentes in foro: | Salvete, inquam. Quo imus una ad prandium?* Sic scribendum videtur. Vulgo: *Nam* et *Quo imus una, inquam, a. p.* Locum indicavit Walpolius. Confer autem omnino Ter. Eun. II. 2. 17. *Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt, | nec sunt: hos consector: hisce ego non paro me ut rideant: | sed his ultro arrideo, et eorum ingenia admiror simul. | Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoque. | Negat quis? nego: Ait? aio: postremo, imperavi egomet mihi, | omnia assentari: is quæstus nunc est multo uberrimus.*

[6] Locutio Homerica. Il. Λ. 486. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. unde corrigendus est Etymol. Mag. in Ἄλλυδις.

[7] "De Acestore, cui barbaros natales (Brunckii verbis utor) et peregrinitatem exprobrabant Comici, vide Scholia ad Aristoph. Vesp. 1221. et Av. 31." WALPOL.

[8] "Egregia est Porsoni emendatio. Verbis ipsissimis utitur Eupolis in Προσπαλτίοις; vide Schol. ad Aristoph. Vesp. 57. Necnon Myrtilus in fabula cui titulus Titanopanes; uti ex Aspasii commentariis ad Aristotelem indicavit nobis Vir idem eruditissimus." WALPOL. Antea corrupte legebatur: εἶπας ἔλεγεν vel ἔλεγες. Vide Porsoni Advers. p. 79. Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 523. Ceterum hanc Porsoni emendationem olim exscripseram (Adversariis

ejus nondum evulgatis) ex exemplari Grotii Excerptorum, in pluteis Bibliothecæ Coll. Trin. Cant. asservato. Nempe eam, penicilli ope, in uno ex foliis, quæ titulo præfixa sunt, sua ipsius manu exaraverat. In eodem folio a Viro summo etiam alia similiter penicillo exarata est nota, quam hic, quamvis a re nostra alienam, eo tamen libentius imprimendam curabo, quod totum folium a glutinatore, dum liber de novo compingebatur, deletum postea comperiebam. Erat autem hæc, et ad hunc modum expressa:

" Pag. 507. l. 11. Scholiastes Venetus ad ILIAD. B. 333.

γε που 'στι   Ἀργεῖοι δε μέγ' ἴαχον.) οἷον γὰρ, ~~φησὶ~~, ποὖς, τοῖ-
                 ον καὶ γλῶσσα, κἀνθρώπου λόγος, κατὰ Εὔπολιν.
ιμ   ὁ μὲν γὰρ λέγων, φεύγωμεν, ἀναπτεροῖ· ὁ δὲ, μέ-
                 νωμεν, πείθει. ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν
                 δήμων ἐσήμαινεν.

οἷόμ γέ που 'στι γλῶσσα καμθρώπου λόγος MS. Townl."

Confer Aristoph. Thesm. 21. ubi *οἷόν γέ που*, ut videtur, Porsonus, pro vulgato *οἷόν τέ που*, itemque Dobræum ad Porsoni Aristophan. p. 209. ejusdemque Collat. Suppl. p. (95). Servatur autem Fragmentum Eupolidis, quo spectat nota Porsoniana, etiam apud Eustath. ad Il. B. 333. p. 175. 21. Bas. notatque Porsonus (apud Dobræum) *Tracts* p. 207. male rem gessisse Grotium Excerpt. p. 507. verba Eustathii (i. e. Scholiastæ) cum Eupolidis versu ad hunc modum conjungentem: *οἷόν γέ που | ἡ γλῶσσα τἀνθρώπου 'στιν, εἴπερ ὁ μὲν λέγων, | φεύγωμεν, ἀναπτεροῖ· ὁ δ' αὖ πείθει λέγων, | μίμνωμεν.* Sed nec rem multo melius gessit Runkelius p. 167. Porsoni admonitione penitus neglecta, Scholiastæque loco sic concepto et ordinato:

" Οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος,
κατὰ τὸν Εὔπολιν·
Ὁ μὲν γὰρ λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ,
Ὁ δὲ μένωμεν πείθει.
ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δήμων ἐσήμανεν."

Raspius vel deterius: *οἷόν γε πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος. | ὁ μὲν γὰρ οὖν λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, | ὁ δ' αὖ λέγων μίμνωμεν ἀναπείθει* [*θαμά.*] Nempe hic, quæ verba *κατὰ Εὔπολιν* excipiunt, ad *πείθει* usque, malis avibus in malos senarios dispescuit, etiam spondæo in quartam sedem immisso, anapæsto autem incertæ auctoritatis in quintam, formaque epica *μίμνωμεν* in versum iambicum Atticum (prout voluit) illata; ille ea *ὅμως γέ πως* in mutilum senarium, et partem alterius, transfiguravit. Neuter vidit non Eupolidi, sed Scholiastæ tribuenda esse.

Mitto articulum a Runkelio ante *Εὔπολιν* prave insertum, inque *οἷόν γε πού 'στι* a Raspio male positos accentus. Integrum autem Eustathii locum, inserta Porsoni emendatione, exscribam: *Ἐνταῦθα δὲ οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται τὸ τοῦ ὄχλου παλίμβολον, ὅπως οἱ αὐτοὶ καὶ φεύγειν ἦσαν ἑτοιμότατοι, καὶ μένειν αὖθις ῥᾷον ἀνεπείσθησαν. ἐπιφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐπόλιδος, Οἷόν γέ που 'στι γλῶσσα, κἀνθρώπου λόγος· εἴπερ ὁ μὲν, λέγων φεύγωμεν, ἀναπτεροῖ· ὁ δὲ, αὖθις πείθει λέγων μίμνωμεν.* *Hic vero antiqui adnotant inconstantiam vulgi, quomodo iidem et ad fugiendum erant paratissimi, et rursus ad manendum facile inducti sunt. Accinunt etiam illud Eupolidis, "Quantum est lingua, et oratio humana!" quandoquidem ille,* (Agamemnon) *dicendo "fugiamus," alas addit, hic* (Ulysses) *vero rursus persuadet dicendo "maneamus."* Vide et ad Od. Γ. 160. p. 119. 17. Scilicet alluditur ad Il. B. 140. ΦΕΥΓΩΜΕΝ *σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν*, et ad 331. *ἀλλ' ἄγε δὴ* ΜΙΜΝΩΜΕΝ *ἐϋκνήμιδες* Ἀχαϝοὶ | *αὐτοῦ, εἰσόκε ϝάστυ μέγα Πριάμοιο ϝαλῴη*, prout in exemplari suo (quod nemo adhuc observavit) plane habuit tum Eustathius, tum etiam Scholiasta Venetus, non, quod hodie editur, *ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, κ. τ. λ.* Sic *ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν, ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν*, et similia, apud Homerum alibi reperiuntur. Ita omnia firmo gradu procedunt, et Eustathii locus facile expeditur. Observandum est, Grotio editoribusque Germanicis fraudi potissimum fuisse videri verbum *ἀναπτεροῖ*, quod, ab Atticis scriptoribus toties usurpatum, (vide Blomfield. ad Æsch. Choeph. 223.) scenæ Atticæ hic loci pertinere festinanter judicarunt. Sed vox est etiam cadentis Græcismi, qua usi sunt Achill. Tat. I. 55. Auctor Fab. Æsop. LXX. p. 32. edente Francisco De Furia.

[a] Nobilis lorarius fuit Œneus. Cf. infra Diphili Fragm. 11.

PLATO.

I.

A. Οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχύ· τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς[1];
B. Ἑρμῆς ἔγωγε, Δαιδάλου φωνὴν ἔχων,
ξύλινος· βαδίζων δ' αὐτομάτως ἐλήλυθα.
τὰ δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ
βλέπει τ' ἀγάλμαθ'[2]· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

[1] Hunc versum frustra citavit Hermannus Elem. Doctr. Metr. II. 14. 21. tanquam exemplum anapæsti tribrachyn excipientis. Lege, cum Dobræo, Addend. ad Porsoni Aristophan. p. (115) Οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχύ· σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς; Eurip. Hipp. 915. citante Dobræo ibid. σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς. Id. Andromedæ Fragm. apud Stob. T. 34. 12. σιγᾷς; σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων.

[2] Hactenus Hertelius p. 320. quasi omnia sint Platonis, a Tzetze deceptus, ut videtur, Chil. I. 518. Hertelium sequitur Cumberlandius in versione. Sed versus tres priores tantum sunt Platonis, (Dædalo fabulæ adscribit Grotius ex conjectura) quod reliquum, Euripidis Eurysthei fabulæ Satyricæ. Vide Valcken. Diatr. p. 171. Utrumque Fragmentum suo auctori recte tribuit Scholiasta in Eurip. Hec. 826. Cf. supra Cratini Fragmentum.

II.

Ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος
τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ,
τούς τ' ἐκπλέοντας εἰσπλέοντάς τ' ὄψεται,
χὠπόταν ἅμιλλ' ᾖ[1] τῶν νεῶν, θεάσεται.

Apud PLUTARCH. Vit. Themist. p. 128. E.

[1] Locum persanavit Porsonus Advers. p. 299. Vulgo χὠπότε ἅμιλλα τ. ν. Etiam codices nonnulli apud Reiskium χὠπόταν. Exciderat syllaba αν, (αμ) repetitionis, ob αμ proxime sequentem, laborans suspicione. Cf. Porson. ad Eurip. Orest. 485. ἐθεᾶτο τοὺς ἁμιλλωμένους dixit Xen. Cyri Anab. IV. 15. Herod. VII. 44. ἐνθαῦτα ὡς ἵζετο, κατορῶν ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ἐθηεῖτο καὶ τὸν πεζὸν καὶ τὰς νέας· θηεύμενος δὲ ἱμέρθη τῶν νεῶν ἅμιλλαν γινομένην ἰδέσθαι, ἐπεὶ δ' ἐγένετό τε καὶ ἐνίκων Φοίνικες Σιδώνιοι, ἥσθη τε καὶ τῇ ἁμίλλῃ καὶ τῇ στρατιῇ.

III[1].

Ἀπολώλεκας τὸ μειράκιόν μου παραλαβὼν,
ἀκάθαρτε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον
ἀλλότριον αὑτοῦ, καὶ πότους ἑωθινοὺς
πίνει διὰ σὲ νῦν πρότερον οὐκ εἰθισμένον[2].
B. εἶτ' εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς[3];

A. ζῆν δὲ τὸ τοιοῦτον[4]; B. ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί.
ὁ γοῦν Ἐπίκουρός φησιν εἶναι τἀγαθὸν
τὴν ἡδονὴν[5] δήπουθεν· οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
ταύτην ἑτέρωθεν· ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως[6]
εὔσως ἅπαντας ἢ[7] τυχὸν[8] δώσεις ἐμοί.
A. ἑόρακας[9] οὖν φιλόσοφον εἰπέ μοί τινα
μεθύοντ' ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις κηλούμενον[10];
B. ἅπαντας. οἱ γὰρ[11] τὰς ὀφρῦς ἐπηρκότες[12]
καὶ τὸν φρόνιμον[13] ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις[14]
καὶ ταῖς διατριβαῖς[15] ὥσπερ ἀποδεδρακότα
οὕτως[16], ἐπὰν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρατεθῇ,
ἴσασιν οὗ δεῖ πρῶτον ἅψασθαι τόπου
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος[17],
ὥστ' ἐκπεπλῆχθαι πάντας.

ΣΥΝΕΞΑΠΑΤΩΝΤΙ.

[1] Hoc Fragmentum bis citat Athenæus, nempe III. p. 103. C.—E. et VII. p. 279. A.—C. idque cum nonnulla, ut mox apparebit, lectionis discrepantia. Non autem Platonis comici hi sunt versus, sed Batonis, seu Bathonis, cujus fabulam Συνεξαπατῶντα etiam alibi meminit Athenæus. Errorem sustulit Casaubonus. Vide Gaisford. ad Stob. T. 6. 29. Meinek. ad Menand. p. 150.

[2] Legebatur εἰθισμένος Athen. p. 279. quod prætulerim. Totum locum præ oculis habuisse videtur Terent. Adelph. I. 1. 36. *Cur perdis adolescentem nobis? cur amat? | cur potat? cur tu his rebus sumtum suggeris? | vestitu nimio indulges: nimium ineptus es.*

[3] ἐγκαλεῖ Morelius et Hertelius. Totum versum sic reddit Kusterus ad Aristoph. Plut. 79. *Itane quod vivere didicit, here, mihi vitio vertis?*

[4] ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ', ὡς Ald. (Athen. p. 279.) cum tribrevi in loco secundo, quæ vera fortasse lectio est, si modo interrogationis notam post τοιοῦθ' ponas, B. persona ante ὡς servata. Et sic edidit Walpolius.

[5] Hegesippus Athen. VII. p. 279. D. Ἐπίκουρος ὁ σοφὸς ἀξιώσαντός τινος | εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν ὅ τι ποτ' ἐστὶ τἀγαθὸν, | ὃ διὰ τέλους ζητοῦσιν, εἶπεν ἡδονήν. B. εὖ γ', ὦ κράτιστ' ἄνθρωπε καὶ σοφώτατε· |

τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἓν | ἀγαθόν· πρόσεστιν ἡδονῇ γὰρ τἀγαθόν. Athen. ibid. p. 280. A. Ἐπίκουρος γὰρ ἦν ὁ τούτων διδάσκαλος, ὃς καὶ βοῶν ἔλεγεν "Ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ ἡ τῆς γαστρὸς ἡδονή, καὶ τὰ σοφὰ καὶ τὰ περιττὰ εἰς ταύτην ἔχει τὴν ἀναφοράν." Vide totum locum. Cf. et Horat. Epist. I. 4. ult. Chaucer. *The Prologue to the Canterbury Tales* 337. *To liven in delit was ever his wone, | for he was Epicures owen sone, | that held opinion, that plein delit | was veraily felicite parfite.*

[6] δὴ καλῶς Athen. p. 103. minus recte. Plat. Euthyd. p. 406. Heindorf. ἐφ' ἑκάστοις πᾶσι παγκάλως ἐθορύβουν μόνοι οἱ τοῦ Εὐθυδήμου ἐρασταί.

[7] "εὔσως ἅπαντας ἢ Schweigh." Dindorf. Certe ita editum est a Schweighæusero Athen. p. 279. nisi quod leviter figit post ἅπαντας. Idem tamen p. 103. habet εὖ ζῶσ' ἅπαντες. ἢ (ἢ etiam Ald. Athen. p. 279.) τυχὸν δώσεις ἐμοί; De qua lectionis varietate ne verbum quidem Dindorfius. εὖ ζῶσι πάντες. ἢ τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί; jam dederat Grotius, partim ex conjectura, partim, quod mox videbimus, ex Casauboni correctione. Qui vero primus interrogative punxit, fuit Hertelius, apud quem impressum legitur ἢ (sic) τυχὸν δώσεις ἐμοί; Sed et εὖ ζῶσ' ἅ. vel εὖ ζῶσι π. probare videtur etiam Dobræus Advers. T. II. p. 302. provocans ad Eurip. Athen. X. p. 413. C. (Autolyc. II. 3.) οἳ πρῶτα μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ, | οὔτ' ἂν δύναιντο. Adde Soph. Phil. 505. χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον | σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ. Plat. Protag. p. 612. Heindorf. Λέγεις δέ τινας, ἔφην, ὦ Πρωταγόρα, τῶν ἀνθρώπων εὖ ζῆν, τοὺς δὲ κακῶς; Ἔφη. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ἄνθρωπος ἂν εὖ ζῆν, εἰ ἀνιώμενός τε καὶ ὀδυνώμενος ζῴη; Οὐκ ἔφη. Τί δ', εἰ ἡδέως βιοὺς τὸν βίον τελευτήσειεν, οὐκ εὖ ἄν σοι δοκεῖ οὕτως βεβιωκέναι; Gnome μονόστιχος apud H. Steph. Com. Gr. Sent. p. 247. ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν. Ceterum, cum Athen. p. 103. versus in Aldina sic incipiat, Ὦ σωσία πάντη κ. τ. λ. legit omnino Casaubonus: Ὦ Σωσία, πάντη τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί. *O Sosia, omnino futurum est, ut cito manus mihi des, mutata sententia.* Nempe sic (ait Casaubonus) loquitur senex, nihil habiturum Sosiam existimans quod hisceret adversus argumentum, quo illius sententiam refellit. Optime sane loco convenit servi nomen, (vide Schol. ad Aristoph. Acharn. 231. J. C. Scalig. Poet. I. 13.) ut vel ex v. 5. patet: et pædagogos antiquitus servos fuisse, diserte ostendit Euripides Phœn. 92. Porro εὐσωσία πάντη etiam duo MSS. apud Dindorfium, confundique Ω et ΕΥ, v. g. in πλῶνας pro πλεῦνας, notat Schæfer. ad

Gregor. p. 469. Pro πάντῃ τυχὸν, Dalecampius (inquit Schweighæuserus) πάντῃ κακὸν legerat, in hanc sententiam: *mali prorsus quidpiam mihi conflaturus es, Sosia.* Corayus tali quodam modo legendum suspicabatur: Ὦ Σωσία πάντῃ (vel πάντως) δίκην δώσεις ἐμοί: vel Ὦ Σωσία τάχ' ἂν δίκην δώσεις ἐμοί. Totus locus sic fortasse constituendus est: οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν | ταύτην ἑτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως. A. Ὦ Σωσία, πάντῃ σύ γ' ἐνδώσεις ἐμοί. | ἑόρακας οὖν φιλόσοφον κ. τ. λ. *hanc* (voluptatem) *autem aliunde adipisci non licet, quam ex bene vivendo.* A. *O! Sosia, tu prorsus, mutata sententia, mihi concedas necesse est. Vidistin' ergo philosophum* &c. Tunc ἐκ δὲ τοῦ ζῆν valebit εἰ μὴ ἐκ τοῦ ζῆν, quæ ipsissima verba sunt Epitomatoris. Potest et legi, salva sententia: ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκαλῶς | εὖ ζῶσ' ἅπαντες. ἢ σύ γ' ἐνδώσεις ἐμοί; | A. ἑόρακας οὖν φιλόσοφον κ. τ. λ. *et ex bene vivendo recte vivunt omnes. Tune hoc mihi concedes? A. Quid? vidistine philosophum* &c.

[8] Menander apud Stob. (Append. Fragm. XIX. 3.) τοῦτ' ἠδίκηκεν, οὗ τυχὸν μεταλήψεται. Adde Menandri Fragm. VII. 7. Conjuncte τυχὸν ἴσως Timocles Athen. VIII. p. 339. E. Pseud-Epicharmus in Gaisfordii Appendice ad Stob. p. 10. Vide Schol. ad Aristoph. Plut. 25. Dobræi Advers. T. I. p. 465. II. p. 130.

[9] "Scribebatur ἑώρακας." Dindorf. ἑόρακας etiam Walpolius, a Porsono, ut videtur, monitus. Menander apud Plutarch. de Divit. Amore p. 525. A. Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον | ἑόρακας; Ita citat Porsonus ad Eurip. Phœn. 1367. Vide Kidd. ad Dawes. p. 379. "In Posidippi loco ὁ μὴ πεπλευκὼς οὐδὲν ἑώρακεν κακὸν, reponendum ἑόρακεν. Altera forma optandum est ut tandem aliquando ex Atticis scriptoribus omnino tollatur." Meinek. (Vide infra ad Phœnicidæ Fragm. n. 5.) ἑόρακα vere Atticum esse notat etiam Reisig. Conjectan. in Aristoph. p. 73.

[10] κηκλούμενον Morelius, errore typothetæ, quod in κυκλούμενον temere mutavit Hertelius p. 324. reddens *versantem*. Ad κηλούμενον notat Grotius: "Retineo hanc lectionem, nec assentior mutanti in κυκλούμενον."

[11] γοῦν Athen. p. 103.

[12] Eurip. Fragm. inc. (alii Menandro tribuunt, alii Philistioni) p. 129. Dindorf. ὀφρὺν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα. Amphis apud Laert. Vit. Plat. collato Suida in σκυθρωπάζω: ὦ Πλάτων, | ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον, | ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. Quem locum Aristophani perperam tribuit H. Stephanus Thes. Gr. Ling. in σκυθρωπάζω. Menand. apud Donat. in Terent.

Andr. II. 4. 4. εὑρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν | οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες. Ita Bentleius: vulgo εὑρετικήν. Id. apud Stob. T. 22. 9. οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες ὡς ἀβέλτεροι, | καὶ σκέψομαι λέγοντες. Diphilus Athen. II. p. 35. D. τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα συμπείθεις γελᾷν. Menand. apud Stob. T. 108. 31. ἀνασπάσας τις τὰς ὀφρῦς. Alexis Athen. III. p. 124. F. τοὺς μὲν στρατηγοὺς τὰς ὀφρῦς ἐπὰν ἴδω | ἀνεσπακότας, δεινὸν μὲν ἡγοῦμαι ποιεῖν, | οὐ πάνυ τι θαυμάζω δὲ προτετιμημένους | ὑπὸ τῆς πόλεως μεῖζόν τι τῶν ἄλλων φρονεῖν. | τοὺς δ' ἰχθυοπώλας τοὺς κάκιστ' ἀπολουμένους | ἐπὰν ἴδω κάτω βλέποντας τὰς δ' ὀφρῦς | ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι. Eurip. Iph. A. 378. μὴ λίαν ἄνω | βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς ἀγαγών. Cf. Valcken. ad Eurip. Hipp. p. 183. Dobræi Advers. T. II. p. 193. Mitchell. ad Aristoph. Acharn. 968.

[13] "ὁ φρόνιμος (sc. λόγος) passim idem est quod φρόνησις sive τὸ φρόνιμον, *sapientia.*" Meinek. Bato Athen. IV. p. 163. B. τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ, | τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἕν, | τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις | καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα. Idem ibid. VII. p. 279. C. ἐξὸν γυναῖκ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλήν, | καὶ Λεσβίου χυτρῖδε (χυτρίδια Porsonus) λαμβάνειν δύο· | ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τἀγαθόν. Vide Casaubon. ad Athen. p. 313.

[14] "περίπατος, proprie *xystus, locus deambulationi destinatus; tum* et metonymice, *schola*, et *disputatio philosophica.*" Schweighæuser.

[15] "Vox διατριβή e scholis philosophorum petita est, et modo *scholam ipsam* denotat, modo *studium scholasticum, eruditum studium,* et *disputationes doctorum hominum.*" Schweighæuser. Mox leviter figunt post ἀποδεδρακότα Ald. et Schweighæuser.

[16] Suspectam habuit particulam Corayus, qui οὗτοί γ' corrigendum censuit. Lege: ὄντως. Sic Aristoph. Vesp. 997. ὄντως ἀπέφυγε; Id. Ran. 189. ἐς κόρακας ὄντως; De οὕτως et ὄντως confusis vide Schæfer. ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 3583. Dobræi Advers. T. II. p. 80. Vide et infra n. 1. ad Alexidis Fragm. XV.

[17] Verte: *et caput piscis petunt, tanquam quæstionis,* h. e. ut in tractandis quæstionibus et negotiis solet rei caput peti. "κεφαλή vel κεφάλαιον apud Rhetoras est *summa quæstionis, caussæ conjectio.* Eo hic alludit: nam πρᾶγμα est *lis.*" Grot.

CRATES[1].

Ὁ γὰρ χρόνος μ'[2] ἔκαμψε, τέκτων οὐ σοφὸς,
ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα[3].
ὠνειδίσας μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
ᾧ[4] μὴ τυχόντι, θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτὲ,
ἀνιώμεθ'[5]· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει[6].
τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

[1] Hæc omnia, more suo, coacervavit Hertelius, quasi unum Cratetis Fragmentum efficerent. Bifariam dispertivit Morelius, ita ut ab ὠνειδίσας μοι inciperet particula posterior. Hertelium, cæcum ducem, interjectis etiam duobus Diphili versibus, secutus est Cumberlandius. Vide n. 3. Versus priores duo sunt Cratetis apud Stob. T. 116. 31. absque fabulæ mentione. Tertius, cum tribus sequentibus, ex Antiphane, Cratetis fabula, desumptus est, si qua fides Stob. T. 115. 9. ubi lemma est Κράτητος ἐξ Ἀντιφάνους. Quos tamen versus non Crateti, sed Antiphani, tribuit Scaliger ad Varr. VI. p. 82. 25. et recte, ut opinor. Vide n. 6. Ultimum ex Sophoclis Acrisio (p. 32. Dindorf.) citat Stob. T. 119. 7. et ex Sophocle, sine fabulæ nomine, T. 116. 39. qui tamen eum Crateti tribuit T. 115. 9. id quod et facit H. Stephanus Com. Gr. Sent. p. 421. Hujusmodi coagmentationum Hertelianarum particulas Arabicorum, quos vocant, numerorum ope distinctas posthac enumerabo.

[2] μὲν Vossius, et Gesnerus in margine Stobæi, notante Gaisfordio.

[3] Huc, ut videtur, duos Diphili versus, ex Puteo fabula, qui priores duos Cratetis apud Stobæum protinus excipiunt, traxit Cumberlandius. Sunt autem hi: πολιὸς (σκολιὸς Grot.) τεχνίτης ἐστὶν ὁ χρόνος, ὦ ξένε. | χαίρει μεταπλάσσων πάντας ἐπὶ τὰ χείρονα. Quem locum in rem suam vertisse videtur (*quisquis fuit ille deorum*) Auctor Sapphicorum versuum εἰς Ῥώμην apud Stob. T. 7. 13. Melinnoni, vel Erinnæ Lesbiæ, attributorum: πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν, | καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως, κ. τ. λ. Conferendus autem cum Diphili versibus est Menandri locus apud Auct. Compar. Menand. et Phil. p. 357. ὦ γῆρας ἐχθρὸν σωμάτων ἀνθρωπίνων, | ἅπαντα συλῶν τὰ καλὰ (ita Meinek. vulgo deest articulus) τῆς εὐμορφίας, |

καὶ μεταχαράσσον τὴν μὲν ἀνδρίαν μελῶν | εἰς τἀπρεπὲς, (ita Meinek. pro vulgato ἀπρεπὲς) τὸ δὲ τάχος εἰς ὄκνον πολύν.

[4] οὗ mavult Gesnerus. οὗ etiam Morelius et Hertelius.

[5] Antiph. apud Stob. T. 116. 23. ὦ γῆρας, ὡς ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἶ | ποθεινὸν, ὡς εὔδαιμον· εἶθ' ὅταν παρῇς, | ἀχθηρὸν, ὡς μοχθηρόν· εὖ λέγει τέ σε | οὐδείς· κακῶς δὲ πᾶς τις, ὃς σοφῶς λέγει. ubi vide annon verum fuerit ὃς σαφῶς λέγει. Angl. *who speaks his mind.* Cf. Eurip. Dictyis Fragm. IV. p. 90. Dindorf. Comicus incertus apud Stob. T. 116. 6. ὦ γῆρας, οἵαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις, | καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' ἀνθρώπων μολεῖν· | λαβὼν δὲ πεῖραν, μεταμέλειαν λαμβάνει, | ὡς οὐδέν ἐστι χεῖρον ἐν θνητῷ γένει. Menecrates Anth. Gr. I. p. 33. Brod. γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ, | μέμφεται. ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον. Cf. et Eurip. Alc. 685.

[6] "Sunt alia apud Ciceronem quoque poetarum exempla, quæ nemo, ne isti quidem Tulliastri, suspicati sunt poetæ alicujus, non Ciceronis, esse; ut in Catone Majore: *Quam ut adipiscantur omnes optant, eandem item Adepti accusant: tanta est inconstantia, Stultities et perversitas.*—Quisquis enim fuit ille comicus, (vereor, ne Cæcilius) vertit ex Antiphane illa; qui ita de senectute scripserat: Οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἂν δ' ἔλθῃ ποτὲ, Ἀνιώμεθ'. οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει." Scalig. Vide n. 1. Locus Ciceronis est c. 2. ubi Comici Latini versus adhuc in textu latent: de quo obiter notandum est, pro *inconstantia, Stultities,* prout correxit Scaliger, *inconstantia stultitiæ* habere edd. Græv. et Ernest. Vero propius accedit ed. Gryph. (Lugd. 1546.) optimæ notæ, in qua *inconstantia, stultitia* impressum est. Quæ editio tum Ernestium, tum editores Bipontinos fugit.

PHERECRATES.

I.

Ὦ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς[1] ἀνθρώποισιν εἶ,
καὶ πανταχῇ λυπηρὸν, οὐ καθ' ἓν μόνον[2].
ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ', οὐδ' ἰσχύομεν,
σὺ τηνικαῦθ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὖ φρονεῖν[3].
εἰκῇ μ' ἐπῆρας, ὄντα τηλικουτονὶ,

πολλοῖς[4] ἐμαυτὸν ἐγκυλίσαι[5] πράγμασιν.
ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες, ἡνίκ' ἦν νεώτερος,
ἐδόκουν μέν, ἐφρόνουν δ' οὐδέν· ἀλλὰ πάντα μοι
κατὰ χειρὸς ἦν τὰ πράγματ' ἐνθυμουμένῳ,
νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν.

Apud Stob. T. 116. 12.

[1] Eurip. Herc. F. 638. ἄχθος δὲ τὸ γῆρας ἀεὶ | βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων | ἐπὶ κρατὶ κεῖται. Unde illud fluxit Cic. Cat. Maj. c. 2, *Quæ* (senectus) *plerisque senibus sic odiosa est, ut onus se Ætna gravius dicant sustinere.* Euripidis locum memoriter, ut videtur, citat Teles apud Stob. T. 97. 31.

[2] "Hanc locutionem illustrat Thierschius in specimine editionis Symposii Platonis, p. 47. s." Runkel. Ad loci sententiam convenit Aristoph. Vesp. 441. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά; | δηλαδή. Plaut. Men. V. 2. init. *Nam pernicitas deserit, consitus sum | senectute, onustum gero corpus, vires | reliquere. ut ætas mala, mala merx est ergo! | Nam res plurimas pessumas, cum advenit, affert: | quas si autumem omneis, nimis longus sermo sit.*

[3] "Vulgatam φρονῶν ob sensum mutandam esse credidi." Runkel. Immo φρονεῖν librorum omnium est. Ceterum διδάσκεις scribit H. Stephanus p. 435. quod verum censeo, præsertim cum præpositionem, tanquam suspiciosam, calamo subnotarit Dobræus in exemplari Stob. Grot. de quo vide infra ad Alexidis Fragm. VI. n. 5. "Versum sequentem alterius loci initium fecit Grotius." Gaisford. Quod reliquum, Chironis Pherecrateæ Fragmentum esse censet Runkelius, collato Priscian. XVIII. p. 1190. ubi versus ultimus citatur, et χείροισι (Lobeck. ad Phrynich. p. 19. not. χείρωσι) in Χείρωνι mutatum vult Krehlius.

[4] "πολλοῖς Gesn. marg. probante Valckenærio ad Euripid. Hippol. 785." Gaisford. Vulgo πολλάκις.

[5] "Vulgo ἐγκυλίσαι, Valckenærius ad Eurip. Hippol. 785. p. 248. B. C. et Ruhnkenius ad Timæum p. 119. ἐγκυκλῆσαι, sed recte Meinekius Comm. misc. I. p. 10. s. et ad Menandr. p. 189. ἐγκυλῖσαι." Runkel. Sic ἀποκονῖσαι legitur apud Hygin. Astron. III. 11. citante Blomfieldio Gloss. in Æsch. Pers. 168. Sed unice vera sunt ἐγκυλίσαι, ἀποκονίσαι; nam, cum pænultima in κυλίω, et κονίω, sit longa, nullus hic contractioni locus est. In Alexidis Fragmento apud Athen. p. 237. C. ἀνακύλιόν τ' οὐσίας correxit Porsonus Advers. p. 79.

ubi libri corrupte ἀνακυλιοντουσίας. Sed verum videtur ἀνακυλίον τ' οὐσίας, poscente accentuum ratione, prout citat Schæferus ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. sub voce Ἀνακυλίω. Dindorfius, a Meinekio deceptus, ἀνακυλῖόν τ' οὐσίας edidit. Κυλίω pænultimam producere primus monuit Brunckius ad Soph. Phil. 800. In Theocr. Id. XXIII. 52. et XXIV. 18. pro ἐκύλισεν, ἐκύλιον, prout hodie editum est, male olim ἐκύλισσεν, ἐκύλισσον, legebatur, quantitatem vocalis ignorantibus, post librarios, editoribus. Pari modo εἰσεκύλισσε olim legebatur Callim. Hymn. in Del. 33. ubi recte Ernestius cum unico σ, idque ex codicum auctoritate: et notandum in Pind. Nem. VIII. 40. ubi hodie ἀμφικυλίσσαις legitur, scribendum plane esse ἀμφικυλίσαις. Sic et κονίσσας, pro κονίσας, minus recte exhibet ed. Robort. Æsch. Pers. l. c. Conferendum est verbum ἀλίω, et compositum ejus ἐξαλίω, quod ad quantitatem attinet. Vide Aristoph. Nub. 32, 33. Exscribam Pollucis locum I. 11. de equis: τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἀλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι. Vides tres aoristos infinitivi hic παροξυτόνως depictos. Ad loci sententiam conferendus est Aristoph. Thesm. 651. εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα. Et 767. κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα.

II.

Εἶτα κεραμεύσαντα[1] τοῖς μὲν[2] ἀνδράσιν ποτήρια
πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον,
κοὐχὶ χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην, ἐμφερῆ γευστηρίοις·
φασὶ δ' αὐταῖσιν βαθείας κύλικας ὥσπερ ὁλκάδας
οἰναγωγούς, περιφερεῖς, λεπτάς, μέσας, γαστροιίδας[3],
οὐκ ἀβούλως, ἀλλὰ πόρρωθεν κατεσκευασμένας
αὔθ'[4], ὅπως ἀνεκλογίστως πλεῖστος οἶνος ἐκποθῇ[5].
εἶθ' ὅταν τὸν οἶνον αὐτὰς αἰτιώμεθ' ἐκπιεῖν,
λοιδοροῦνται, κώμνυουσι μὴ 'κπιεῖν ἀλλ' ἢ μίαν.
ἡ δὲ κρείττων ἡ μί' ἐστὶ χιλίων ποτηρίων[6].

ΤΥΡΑΝΝΙΔΙ.

Apud Athen. XI. p. 481. B.—D.

[1] "Ad κεραμεύσαντα intelligendum substantivum τὸν κεραμέα, et constructio in hunc modum concipienda: Φασὶ (scil. αἱ γυναῖκες) τὸν κεραμέα, κεραμεύσαντα τοῖς μὲν ἀνδράσι ποτήρια πλατέα,...κεραμεύειν αὐταῖς βαθείας κύλικας." Schweighæuser. Immo potius:

[Φασὶ τὸν κεραμέα,] κεραμεύσαντα, τοῖς μὲν ἀνδράσιν [κεραμεύειν] ποτήρια πλατέα,....αὐταῖσιν δέ φασι [κεραμεύειν] βαθείας κύλικας. Scilicet ἀπὸ κοινοῦ intelligendum est illud φασί.

[2] Τὸ μὲν, inter τοῖς et ἀνδράσιν, primus inseruit Schweighæuserus ex Epitomatore, cujus verba sunt hæc: Φερεκράτης δὲ παίζων φησὶ, τοῖς μὲν ἀνδράσι κεραμεύεσθαι ποτήρια πλατέα κ. τ. λ. Jacobsius conjicit τοῖσιν ἁ. quod ferri quidem potest, si modo leviter figas post γευστηρίοις, et φασὶν, pro φασὶ δ', legas in v. 4. Tum constructio erit: [Φασὶν τὸν κεραμέα,] κεραμεύσαντα τοῖσιν ἀνδράσιν ποτήρια πλατέα,.... αὐταῖσιν [κεραμεύειν] βαθείας κύλικας. Sed Jåcobsii conjectura facile caremus.

[3] γάστριδας Ald. unde ἐγγάστριδας (deest Lexicis) dedit Porsonus Advers. p. 127. facili mutatione. Quæ Porsoni emendatio Dindorfium fugit. Similem mendam exhibet Schol. ad Apoll. Rhod. I. 1182. ubi olim legebatur πρὸς τὸ πῦρ γεννᾷν. Sed recte hodie ἐγγεννᾷν correctum est, prout exstat apud Etymol. Mag. in Πυρήϊα. Vides truncatum illud γάστριδας in monstrosum γαστροειδας, pro ignorantia sua, mutavisse librarios, quo versui utcunque satisfacerent.

[4] "Scribebatur αὖθ'." Dindorf. Legendum videtur ταῦθ'. Voces ἀλλὰ πόῤῥωθεν κατεσκευασμέναι ταῦτα vertendæ sunt Angl. *but with this ulterior object in view.*

[5] "ἀνεκλογίστως πλεῖστον οἶνον ἐκπίνειν, est *plurimum vini bibere, quod tuis rationibus non inferatur.*" Casaubon. Mox, ad κωμινουσι, vide infra ad Phœnicidæ Fragm. n. 3.

[6] "Citat Athenæus X. p. 460. C. κρείττων μι' ἐστὶ χ. π." Runkel.

III[1]. 1.

Πλούτῳ δ' ἐκεῖν'[2] ἦν πάντα συμπεφυρμένα,
ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς πάντα τρόπον εἰργασμένα[3].
ποταμοὶ μὲν ἀθάρης[4] καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέῳ[5]
διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγοῦντες[6] ἔρρεον
αὐταῖσι μυστίλαισι[7], καὶ ναστῶν τρύφη[8],
ὥστ' εὐμαρῆ γε[9] καὐτομάτην τὴν ἔνθεσιν
χωρεῖν λιπαρὰν κατὰ τοῦ λάρυγγος τοῖς νεκροῖς.
φύσκαι δὲ καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι
παρὰ τοῖς ποταμοῖς σίζοντ'[10] ἐκέχυντ' ἀντ' ὀστράκων.
καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα,

καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐτρεπῆ[11].
σχελίδες δ' ὀλόκνημοι[12] πλησίον τακερώταται
ἐπὶ πινακίσκοις καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια[13]
ἥδιστον ἀτμίζοντα[14], καὶ χόλικες βοός,
καὶ πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα[15]
χναυρότατα παρέκειτ' ἐπ' ἀμύλοις καθημένα.
παρῆν δὲ χόνδρος[16] γάλακτι κατανενιμμένος
ἐν καταχύτλοις[17] λεκάναισι καὶ πύου τόμοι[18].
B. οἴμ' ὡς ἀπολεῖς μ' ἐνταῦθα διατρίβουσ' ἔτι,
παρὸν κολυμβᾶν ὡς ἔχετ' εἰς τὸν τάρταρον.
A. τί δῆτα λέξεις τἀπίλοιπ' ἤνπερ πύθῃ[19];
ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι[20]
περὶ τὸ στόμ' ἐπέτοντ' ἀντιβολοῦσαι καταπιεῖν[21],
ὑπὸ μυρρίναισι κἀνεμώναις κεχυμέναι.
τὰ δὲ μῆλ' ἐκρέματο τὰ καλὰ τῶν καλῶν[22] ἰδεῖν
ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐξ οὐδενὸς πεφυκότα[23].
κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναις τριχάπτοις[24] ἀρτίως
ἡβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι[25]
πλήρεις κύλικας οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου
ἤντλουν διὰ χώνης τοῖσι βουλομένοις πιεῖν.
καὶ τῶνδ' ἕκαστον[26] εἰ φάγοι τις ἢ πίοι,
διπλάσι' ἐγίγνετ'[27] εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πάλιν[28].

ΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙ[29].

Apud Athen. VI. p. 268. E.—269. C.

[1] "Fragmentum elegantissimum, quamquam Bernhardy Eratosth. p. 231. dicit, ab expilatore e Teleclidis versibus apud Ath. p. 268. B.–D. magnam partem illud concinnatum esse. Convertit Natalis Comes Mytholog. II. 2.—Hic vitam fortunatam apud inferos describi e v. 7. et 21. apparet." Runkel. Partem tantum hujus Fragmenti convertit Natalis Comes. Vide infra in Versionibus Latinis.

[2] "Tenent ἐκεῖν' libri omnes: quod ne solicitari quidem debuisse intelligo: cum præsertim, si ἐκεῖ legeremus, oriturus esset hiatus minime ferendus in poeta, quem 'Αττικώτατον auctor noster adpellat. Commodum tamen foret ἐκεῖ γ': ut ἐκεῖ intelligeretur

ἐν τῷ ταρτάρῳ. conf. vs. 7. et vs. 19. Loquitur fæmina: (vide vs. 19.) narrans quæ per somnum (puto) in tartaro geri vidisset." Schweighæuser. Non video quare quid mutandum sit. Ἐκεῖνα valet τὰ ἐκεῖ, h. e. ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ὄντα. Sic Aristoph. Pac. 631. παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε, | ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω. | οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνήρ, ἀλλὰ σός. | ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον, | κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη, κ. τ. λ. Soph. Elect. 266. ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, | ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω | τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα | φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά, καὶ παρεστίους | σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν; De ἐκεῖ, *apud inferos*, vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Choeph. 353. Burges. ad Glossarium nostrum in Hermesianact. v. 61. (Epist. Crit. Postscript. p. 78.) cui tamen assentiri nequeo prius ἐκεῖνον Aristoph. l. c. in ἐκεῖ νῦν mutanti.

[3] "εἰργασμένα accipiendum videtur pro ἐξειργασμένα." Schweighæuser.

[4] "Citat Pollux VI. 9. 58. ubi est ἀθάρας. cf. Piersonus ad Mœrin. p. 184." Runkel.

[5] "πλέοι libri et Pollux et Eustathius." Dindorf. "πλέοι etiam Eustathius ad Homeri Il. P. p. 1095. 18. quod Meinekius Q. sc. II. p. 33. suspectum habet; Dindorfius πλέῳ e conjectura edidit. Ipse omnia reliqui, quæ vel minus Attica, vel saltem rarius usitata, hic occurrunt, ut πλέοι, τονθολυγοῦντες, ἐγχέλυα, γάλατι, τὰ ῥόδα brevi ᾰ." Runkel. Ad totum locum conferendus est Teleclides l. l. ζωμοῦ δ' ἔρρει παρὰ τὰς κλίνας ποταμὸς, κρέα θερμὰ κυλίνδων. Nicophon Athen. VI. p. 269. E. ζωμὸς διὰ τῶν ὁδῶν κυλινδείτω κρέα. Cf. et Metagenem ibid. F. infra Fragm. IV. 3, 4. Similis ingenii est locus incerti Auctoris, fortasse Antonii Brewer, in fabula, quæ inscribitur *Lingua, or the Combat of the Tongue, and the five Senses for Superiority: Ramparts of pasty-crust and forts of pies, | entrench'd with dishes full of custard-stuffe | hath Gustus made; and planted ordinance, | strange ordinance, cannons of hollow canes | whose powder's rape-seed, charg'd with turnip-shot.* Locus in fine Actus secundi est. Fabula, quæ Cromwellio olim in deliciis fuit, ex rarissimis est, socco vere comico identidem calceata. Impressa est Londini anno 1617.

[6] "Scripta quædam antiqua manu πομφολυγοῦντες." Casaubon. Pro quo πονφολυγοῦντες (πομφολ.) corrupte MS. B. apud Dindorfium. Cf. Hesych. et Phot. in Πομφόλυγες et Πομφόλυξ, itemque Aristoph. Ran. 249. Diosc. V. 75. de cadmia loquens: ἡ γὰρ ἀπὸ

ταύτης ἀναφερομένη αἰθάλη, λευκοτάτη οὖσα, πομφολυγοῦται. τονθορυγ. Pollux, probante Casaubono, itemque Elmsleio ad Aristoph. Acharn. 683. nisi quod τονθορογ. ibi impressum est errore, ut videtur, typographico. τόνθολυγ. Athenæi ed. Ald. et Eustath. ad Il. P. p. 1126. 47. Bas. qui explicat ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντες, additque ὅθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορύζειν. Hesych. Τονθορύζει. ἀτάκτως λαλεῖ. γογγύζει. ψιθυρίζει. Etymol. Mag. Τυνθορύζει, ὑπόπτως λαλεῖ, ψιθυρίζει, ἠρέμα γογγύζει. Phot. Σκόνθυλλε: τονθόρυζε. A σκονθύλλω (qua voce carent Lexica) fluxit, ni fallor, Latinum *scintillo*. Cf. Eustath. l. l. in n. 6. ad Fragm. IV.

[7] Jacobsius intelligit, *cum ipsis frustulis*. De *cochlearibus, quibus hauriretur jusculum*, accepit Schweighæuserus.

[8] καὶ ναστῶν τρύφη, *et panum frustula*.

[9] "εὐμαρῆ τε (debebat γε) καὐτομάτην Casaubonus. Libri εὐμαρῆ ἦγεν αὐτόματ' εἰς. In epitome est ὥστε τὴν ἔνθεσιν χωρεῖν λιπαρὰν—." Dindorf. τε etiam Schweighæuserus, cui recte respondere videtur καὶ in καὐτομάτην. Mox confer Telecliden l. l. ὥστ' ἀφθονία τὴν ἔνθεσιν ἣν ἄρδουθ' ἁπαλὴν καταπίνειν. Metagenes l. l. τεμάχη δ' ἄνωθεν αὐτόματα πεπνιγμένα | εἰς τὸ στόμ' ᾄττει.

[10] "σίζοντ' ex Polluce repositum. Libri σίζοντες." Dindorf. "Neutrum genus σίζοντα refertur ad duo substantiva φύσκαι et τόμοι, quorum alterum fæminini generis est, alterum masculini." Schweighæuser. "σίζοντες hic delet, et pro ζέοντες in v. præcedenti reponit, Piersonus notis MSS. ad Polluc. VI. 58. conferens Crateta (sive Magneta) ibid. 79. vel Athen. XIV. 646. E. Vide infra VII. 324. C. Equit. 926.—Hoc assumto lego, παρὰ τοῖς ποταμοισ[ιν, vel τοῖσι ποταμοῖς] ἐξεκέχυντ'—vel ἐξέκειντ', quod forsan melius." Dobr. Vide Porsonum *Tracts* p. 281. σίζοντες ἔχυντ' Morelius et Hertelius, nisi quod hic σύζοντες operarum menda. Vide Hom. Od. K. 415.

[11] "εὐπρεπῆ legendum suspicatus erat Hemsterhusius, ad Lucian. Dial. Marin. X. extr. eo quod εὐτρεπὴς non soleat cum dativo casu construi. Vulgatum tuentur quidem, cum apud Nostrum, tum apud Pollucem, libri omnes." Schweighæuser. Apud Pollucem proxime inseritur hic versus: τεύτλοισί τ' ἐγχέλυα συγκεκαλυμμένα. Ad quem sic notat Porsonus *Tracts* p. 281. "τεύτλοισί τ' ἐγχέλεια Piersonus] recte; quanquam nonnihil dubito an vera scriptura sit ἐγχέλυια vel -λυα, penult. producta."

[12] "Hesych. II. c. 1329. σχελίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημένα, οἱ δὲ, πλευρίδες. Idem II. c. 744. ὁλόκνημοι, ὁλομελεῖς." Runkel.

[13] "ἀκροκώλια plerumque plurali numero dicta leguntur, *trunculi, membrorum extremitates, pedes elixi.*" SCHWEIGHÆUSER. Matro parodus Athen. IV. p. 136. E. δάμνα μιν ζωμός τε μέλας ἀκροκώλιά θ' ἑφθά. Singulari numero utitur Eubulus Athen. II. p. 63. E. ἀκροκώλιόν τε γεννικόν. Antiphanes ibid. III. p. 95. F. ἔπειτα κἀκροκώλιον | ὕειον Ἀφροδίτῃ, γελοῖον. Alexis ibid. p. 96. A. ἠριστηκότων | σχεδόν τι δ' ἡμῶν ἐξ ἀκροκωλίου τινός. Ceterum vv. 12, 13. citat Athen. III. p. 96. A.

[14] "Forte ἀπατμίζοντα." DINDORF.

[15] "Dalecampius—in ora notavit: 'ἐπεξανθισμένα, *efflorescentia*, ad verbum; id est *bene habita*.' At in istam sententiam oportebat ἐπεξηνθισμένα, a verbo ἐξανθίζω." SCHWEIGHÆUSER. "Imo ἀπεξανθ. est ab ἀποξανθίζω, ἀπεξηνθ. ab ἀπεξανθίζω." DOBR.

[16] "Vitium metricum tollas licet transpositione χόνδρος δὲ παρῆν: quæ tamen non vera correctio est. nam vitium in γάλακτι latet, cujus alia præter usitatam forma exstitisse videtur. Eodem modo laborat γαλακτοθρέμμονα Antiphanis X. p. 449. B." DINDORF. "χόνδρος δὲ παρῆν." DOBR. "Vulgatam γάλακτι, quæ metro adversatur, Dindorfius ad Aristoph. fragm. p. 231. in γάλατι mutavit, eodem modo in Antiphanis fragmento apud Athenæum X. p. 449. B. γαλατοθρέμμονα emendans." RUNKEL. Versus Antiphanis est: νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα. Scande utrobique, tanquam scriptum fuerit γλάκτι, γλακτοθρέμμονα, collato vocabulo γλακτόφαγος Hom. Il. N. 6. Hesiod. Fragm. XVI. Vide Meinek. Cur. crit. p. 8. Cf. et γλάγος vetus nomen, cum compositis εὐγλαγής, περιγλαγής, &c. cui affine est nostrum *claggy*. Sic γάλως ab Æolibus monosyllabice sive scriptum, sive pronuntiatum fuisse, patet ex Latino *glos*. Ne quis autem provocet ad Batrachom. 45. (cujus Auctor fortasse Pigres, Car ex Halicarnasso, Artemisiæ frater, ut olim dixeram Diar. Class. Vol. XII. p. 161.) ubi hodie legitur ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω, notabo legendum ibi plane esse, δάκνω κατὰ δάκτυλον ἄκρον. Tmesis est generis non insoliti.

[17] Fuit κατάχυτλον vas, quo balneatores perfundebant τοὺς λουομένους. Hesych. Κατάχυτλον. τὸ βαλανευτικὸν σκαφίον. Et ἐν καταχύτλοις λεκάναισι vertendum est, cum Schweighæusero, *in patinis haustra æquantibus*, sive per appositionem juncta sint duo substantiva, seu adjectivum κατάχυτλος effinxerint Comici. Eupolis apud Pollucem X. 17. ἀλλ', ὦ φίλε Ζεῦ, κατάχυτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις. ubi frustra Salmasius καταχύτλον voluit. Vide n. 24.

[18] "Pollux καμύλου τόμοι, quod Casaubonus probavit. Athenæus

vulgo πόντομ', MSSti πυος τόμοι, πυοτομοι, unde Villebrunius verum elicuit. Hesychius II. c. 1082. πύον, γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἑψόμενον." RUNKEL.

[19] Tragicorum Nuntios imitatur Comicus.

[20] Locum sic correxit Porsonus ad Eurip. Med. 44. ex Pollucis editione Aldina: quod Dindorfium fugit. In Athenæi Aldina legitur: ὀπταὶ κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι, haud male, si modo κἀνάβραστ' scribas.

[21] Teleclides l. l. ὀπταὶ δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο·——οἴνῳ γὰρ ἅπασ' ἔρρει χαράδρα, μᾶζαι δ' ἄρτοις ἐμάχοντο | περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων, ἱκετεύουσαι καταπίνειν. ubi male χάραδρα huc usque editum. Nicophon l. l. p. 269. E. πλακοῦς ἑαυτὸν ἐσθίειν κελευέτω. Erunt forsan, qui Pherecratis, vel Teleclidæ, locum respexisse autument Chartistarum, quos vocant, hodiernorum par nobile, de quibus sic in Ephemeride quadam nuper scriptum est: *Two others addressed the meeting, giving assurances, in effect, that if universal suffrage were once gained, the houses would be tiled with pancakes, the streets paved with gold, and the fowls would fly about, ready roasted, crying, "Come eat me."* Tantum ponderis etiam apud Chartistas habet particula brevicula *if!*

[22] "τὰ καλὰ τῶν καλῶν Bernhardy Eratosth. p. 231. locutionem a comicorum sermone abhorrentem dicit, sed bene Meinekius Q. sc. II. p. 33. affert fragmentum Dioclis apud Photium I. p. 124. ubi est τὰ κακὰ τῶν κακῶν." RUNKEL. Similiter *pessimorum pessime* dixit Næviús apud Festum in *Aleonem,* quicum conferri potest Sophocleum illud ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ Phil. 65.

[23] "Poteras intelligere, *quæ non habebant unde enata essent:* sed percommode etiam Dalecampius vertit, *nusquam adhærentia.*" SCHWEIGHÆUSER.

[24] Hesych. Τριχαπτόν. (sic) τὸ βαμβύκινον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἁπτόμενον, ἢ πολύτιμον. ubi malim πολυτίμητον. Phot. et Suid. Τριχαπτόν: (antepænacute Suid.) τὸ βαμβύκινον ὕφασμα· ἱμάτιον πολυτίμητον. De constructione vide n. 17.

[25] "καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι. Dalecampius, *decerptis rosis ornatæ.*" SCHWEIGHÆUSER. Dalecampio fraudi fuit corruptus Hesychii locus, Κεκαρμένον. περικεκομμένον. ἢ κεκοσμημένον. Quæ glossa ex binis diversis, per librarii somnolentiam, turpiter conflata est. Harum autem alteram servavit Photius, exscriptis verbis Scholiastæ ad Hom. Od. Δ. 725. Κεκασμένον: κεκοσμημένον. "Nescio quas temerarias emendationes, et male fultas interpretationes excogitant.

Comici *locos mulierum* vocant ῥόδα. Hesychius, Ῥόδον. Μιτυληναῖοι τὸ τῆς γυναικός. Idem significant et κῆπος, πεδίον, λειμὼν, ac βληχών." CASAUBON. Schol. ad Theocr. Id. XI. 10. ῥόδων δὲ τῆς γυναικείας ἥβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει. Vide Laert. Vit. Stilponis circa med. Aristoph. Lysistr. 88. 89. Eurip. Cycl. 171. "Pherecrates manifeste muliebrem florem, partemque sacram illam, in qua omnes virum exuimus, ῥόδον vocavit." HEINS. "Verba ἀρτίως ἡβυλλιῶσαι et sequentia ad Aristophanea expressa dicit Bernhardy Eratosth. l. l. respiciens, ut videtur, locum in Ranis 515 s. ὀρχηστρίδες Ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι." RUNKEL. Similiter ἄρτι χνοαζούσας αὐλητρίδας dixit Metagenes Athen. XIII. p. 571. B. Locum autem Pherecrateum cum Aristophaneo jam contulerat Berglerus ad Aristophanis l. collato etiam Eccles. 724. Adde Lysistr. 151. Schol. Ravenn. ad Ranarum l. λείπει τὰς τρίχας· αἱ γὰρ μελλόνυμφοι τίλλουσι τὰς τρίχας. Inde et Pherecrati lux accedit. Ceterum in Hesychii loco, quem citavit Casaubonus, legendum plane: τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. Nempe voculam, præ nimia sua verecundia, vel potius nulla, omisere librarii fastidiosi. Eodem vitio laborat Hesychianum illud, Σέλινον. τὸ γυναικεῖον. Repone ex Photio: Σέλινον. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Cf. Suid. in Σάραβον. Quod autem ῥόδον Pherecrati fuit, id *rosa* est Italis, teste Isaaco Vossio. Atque huc, nisi vehementer erro, pertinet distichon illud apud Athen. XIV. p. 629. E. in saltatione, quæ ἄνθεμα vocabatur, pronunciari suetum: Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα; | Ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα. "Brevem ᾰ ante literam ῥ in vocibus τὰ ῥόδα apud comicos vetustissimos inveniri negat Meinekius Q. sc. 30. s." RUNKEL. Vide Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 291. seq. Monk. ad Eurip. Hipp. 461.

[26] Vulgo ἕκαστος. Primus Elmsleius ἕκαστον, qui et ὅ τι legit pro εἰ, et mox διπλάσιον, servata librorum lectione ἐγένετ'. Jacobsius ἑκάστοτ'. "ἕκασθ' ὃς ἢ φάγοι—" DOBR.

[27] "Recte ἐγίνετ', ut supra ἦν—ἔρρεον—παρῆν—παρέκειτο—παρῆν—ἐπέτοντο—ἐκρέματο (non ἐκρέμαντο)—ἤντλουν." PORSON. Prætermisit Dindorfius. ἐγίνετ' etiam tres MSS. et Schweighæuserus in Annotationibus.

[28] "Porsonus apud Dobræum ad Aristoph. Plut. 867. αὖθις ἐξ ἀρχῆς πάλιν legit." RUNKEL. Quod Dindorfium fefellit.

[29] Incertum, an Pherecratis sit hæc fabula, necne. Dubitanter Athenæus XV. p. 685. A. ὁ πεποιηκὼς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Μεταλλεῖς. Alibi sub Pherecratis nomine hanc fabulam citat.

IV[1]. 2.

Τίς δ' ἔσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν[2] ἔτι χρεία,
ἢ δρεπανουργῶν, ἢ χαλκοτύπων, ἢ σπέρματος, ἢ χαρακισμοῦ[3];
αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάστοις[4]
ζωμοῦ μέλανος καὶ Ἀχιλλείοις μάζαις[5] κοχυδοῦντες[6] ἐπιβλὺξ[7]
ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ Πλούτου ῥεύσονται, σφῷν ἀρύτεσθαι[8].
ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἴνῳ καπνίᾳ κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει[9],
ἀπὸ τῶν δὲ τεγῶν ὀχετοὶ βοτρύων μετὰ ναστίσκων[10] πολυτύρων
ὀχετεύσονται, θερμῷ σὺν ἔτνει καὶ λειριοπολφανεμώναις[11].
τὰ δὲ δένδρ' ἡμῖν τὰν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις[12]
φυλλορροήσει καὶ τευθιδίοις ἁπαλοῖς κίχλαις τ' ἀναβράστοις.

ΠΕΡΣΑΙΣ[13].

Apud Athen. VI. p. 269. C.—E.

[1] De metro consule Porsonum Suppl. Præf. ad Hec. p. LII. seq. Hermannum Elem. Doctr. Metr. II. 33. Gaisfordium ad Hephæst. p. 277. Tatium *Greek Tragic and Comic Metres* § IX.

[2] Huc respexisse Pollucem VII. 115. in poetæ nomine errantem, censere videtur Dobræus in Addendis ad Porsoni Aristoph. p. (100) Verba Pollucis sunt hæc: καὶ ζυγοποιεῖν, ὡς ἐν Πλούτῳ Ἀριστοφάνης.

[3] "Simillimus locus Aristophanis Pluto 510—516." Runkel.

[4] "Quæ appellat λιπαρὰ ἐπίπαστα, alii dixerunt παστά. Sic vocabant ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον, *pultem cum hordeacea farina mixtam.*" Casaubon. "Similiter ἐπίπαστα interpretatur Pollux VI. 61. nec dissentit Scholiastes Aristoph. ad Equit. 103. At idem Scholiastes aliam simul addit interpretationem, quæ aptius convenire huic loco videbatur. Ait enim, ἔθος εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα ἁλμυρά· (id est, *solebant placentas aut panes conficere, et condimentis quibusdam salsis conspergere:*) καὶ διὰ τοῦτο ἔφη τὰ ἐπίπαστα. Eadem Suidas habet in Ἐπίπαστα, ubi καρυκεύματα ἢ ἁλμυρὰ scribitur, id est, *condimenta vel salsa.* Est autem mire disjectus h. l. verborum ordo: nam, ni fallor, naturalis orationis series hæc erat futura, ποταμοὶ ζωμοῦ μέλανος κοχυδοῦντες λιπαροῖς ἐπιπάστοις καὶ Ἀχιλλείοις μάζαις." Schweighæuser. Cf. supra Fragm. III. 3.

[5] "Ἀχιλλείοις μάζαις, ex hordeo Ἀχίλλειον dicto. Aristophanes Equit. 819. σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει, ubi Cf. Scholiasta, et intpp.

ad Hesychium I. c. 659. s." Runkel. Athen. III. p. 114. E. *καὶ μάζας ἔστιν εὑρεῖν ἀναγεγραμμένας παρά τε τῷ Τρύφωνι καὶ παρ' ἄλλοις πλείοσιν. παρ' Ἀθηναίοις μὲν φυστὴν τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, ἔτι δὲ καρδαμάλην καὶ βήρηκα, καὶ τολύπας καὶ Ἀχίλλειον.* Eustath. ad Od. B. 290. p. 96. 23. Bas. *ὁμοίως καὶ ἡ Ἀχιλλέα* (lege *Ἀχιλλεία*) *μάζα, ἔχουσά τι, ὡς εἰκὸς, ἐξαίρετον. ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα. ὧν μνημονεύειν καὶ τὸν κωμικὸν ἐν Ἱππεῦσι φασί τινες.* Possis autem in Pherecrate *κἀχιλλείοις*, ut *κἀγαμέμνονος* Eurip. Orest. 71. *κἀνακρέοντος* Aristoph. Fragm. apud Athen. XV. p. 694. A.

[6] *κοχυδεῖν* est *fluere ubertim, exundare, exæstuare, ebullire.* Hesych. *κοχυδεῖν. ὑπερχέειν.* ubi *ὑπερχεῖσθαι* mavult Schweighæuserus ad Athen. I. p. 30. F. Sed verum videtur *ὑπερζέειν*. Aristot. Probl. citante H. Stephano: *διὰ τί οὐχ ὑπερζεῖ τοῦ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ.* In corrupto illo Hesychii, *Κόχυ δ' ἔρρει. ἰσχυρῶς, καὶ μετὰ ψόφου, καὶ λάβρως*, legendum plane: *Κοχύδεσκεν. ἔρρει ἰσχυρῶς, κ.τ.λ.* respectu habito ad Theocr. Id. II. 107. Vide Schol. ad l. et Eustath. ad Il. P. 56. p. 1126. 51. Bas. qui de voce *κοχυδεῖν* omnino audiendus est ibid. 43. *ὅτι δὲ βρύειν παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ ὑδάτων λέγεται πηγιμαίων, καθὰ τὸ βλύζειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ,* (Il. I. 487.) *Οἶνον ἀποβλύζων, δηλοῖ καὶ ἡ βρύσις, ἧς πρωτότυπον τὸ βρύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀναβέβρυχεν. ὃ καὶ ἀναπιδύειν λέγεται κοινότερον. ἄλλως δέ γε κωμικῶς, τονθολυγεῖν καὶ κοχυδεῖν, ὡς αἱ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ χρήσεις δηλοῦσιν.*

[7] *ἐπιβλὺξ*, *affluenter, abunde.* Eustath. ibid. sub fin. *τὸ δὲ ἐπιβλὺξ, ἐκ τοῦ βλύζω βλύξω Δωρικοῦ παρῆκται.* ubi male *Δωρικῶς* Casaubonus. Vide Gregor. p. 327.

[8] *ἀρύεσθαι* Hertelius, post Morelium. Ad constructionem, supple *ὥστε*.

[9] "Addit facetus poeta, *ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἴνῳ καπνίᾳ κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει. Jupiter vinum capniam pluens tegulas rigabit tanquam aqua balneari.* Inter vina Græcorum est *ὁ καπνίας* non postremum." Casaubon. *καπνίαν οἶνον* meminit Anaxandrides Athen. IV. p. 131. F. De eo sic ipse Athenæus I. p. 31. E. *Πολύζηλος δὲ αὐτίτην καλεῖ οἶνον. Πλάτων δ' ὁ κωμικὸς καπνίαν· κάλλιστος δ' οὗτος γίνεται ἐν Βενεβεντῷ πόλει Ἰταλίας.* Ad locutionem *ὕειν οἴνῳ*, confer Nicophontem Athen. VI. p. 269. E. *νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, | ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει.* Aristoph. Horarum Fragm. apud Athen. IX. p. 372. C. *ὑρίχους δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων.* Ita Dindorfius, Porsonum secutus Advers. p. 109. qui tamen *ὑρισοὺς* dedit Poet. Sc. Gr. p. 153. Vulgo corrupte *ὑρισσούς*, ut videre est

in Porsoni Suppl. Præf. ad. Hec. p. XLVII. Hermanni Elem. Doctr. Metr. II. 16. 3. Aliter omnino Porsonus *Tracts* p. 195. tacente Dindorfio: νίφοντα δ' ἂν ὑρίσχους ἴδοις σ. ὁ. τ. μ. subaudito τὸν Δία. Lucret. II. 627. *Ninguntque rosarum | floribus.* Similiter Virgil. Georg. IV. 81. *Nec de concussa tantum pluit ilice glandis.* Chaucer. *The Prologue to the Canterbury Tales* 345. *Withouten bake mete never was his hous, | of fish and flesh, and that so plenteous, | it snewed in his hous of mete and drinke, | of alle deintees that men could of thinke.* Shakspear. *Merry Wives of Windsor* V. 5. citante Porsono ad Nicophontis locum: *Let the sky rain potatoes; let it thunder to the tune of Green Sleeves; hail kissing-comfits, and snow eringoes.* Quo in loco dicterii *Set the thunder to a tune,* quod temporibus, quibus scribebat, vulgo innotuit, parum immemor fuisse videtur poeta. Vide Camden. *Remaines concerning Britaine* p. 417. Lond. 1637. Addas, si tanti est, Issachar Styrkii *Euripides's Alcestis Burlesqued* 2564. *O! may he send thee from the skies | hailstones of beef, and manna-pies, | that thou may'st show thy skill in carving, | and never be in fear of starving.* Vide omnino Dobræi Advers. T. II. p. 285.

10 "Legebatur μετ' ἀμητίσκων [ἀμυτίσκων Ald. *J. B.*] καὶ νασίσκων. priora e Teleclide apud Athenæum VI. p. 268. C. v. 12. illata sunt, et delenda vidit Heringa Obss. 21. p. 176. ναστίσκων dedit Epitomes MS. unus, pro quo νανίσκων Casaubonus conjecerat. νάστος est enim panis magnus ζυμίτης, ut ait Athenæus III. p. 111. C." Runkel. Immo potius dele posteriora, et lege: μετ' ἀμητίσκων πολυτύρων. Vocabulum ναστίσκος ex sola Epitomes codicis Parisini auctoritate nititur. Teleclidæ locum vide supra in n. 21. ad Fragm. III. Athen. XIV. p. 644. F. Ἴωνες δὲ, ὥς φησι Σειληνὸς ἐν ταῖς Γλώσσαις, ἄμην αὐτὸν [τὸν ἄμητα sc.] καλοῦσι καὶ τοὺς μικροὺς ἀμητίσκους. Τηλεκλείδης· Αὐτόμαται δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο. ubi Teleclidæ ac Pherecratis loca, memoriæ vitio, confudit Athenæus. Vide Pierson. ad Mœr. p. 85.

11 "Villebrunius, Casauboni fere interpretationem secutus, convertit, *et du vermicelle assaisonné de lis et d'anémone.*" Schweighæuser.

12 Hunc versum sic corrigit Porsonus Advers. p. 90. τὰ δὲ δένδρη 'ν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ἐριφείοις φυλλοροήσει—Quod fugit Dindorfium. Sed voce φυλλοροήσει retro lata, versus laborat proximus, sic fortasse, vel numeris faventibus, legendus: ὀπταῖς, καὶ τευθιδίοις ἁπαλοῖς, ἀναβράστοισίν τε κίχλαισι. Ald. omnino: Τὰ δένδρη τ'

αὐτοῖς ὄρεσι χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις φυλλοροήσει. Καὶ τευθιδίοις ἁπαλοῖς κίχλαις τ' ἀναβράστοις. Contra ἀλφίτοισι pro vera lectione ἀλφίτοις Ald. Nicophontis l. l. Jam vero audiamus Dobræum Advers. T. II. p. 313. "τὰ δὲ δὴ δένδρη τἀν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς ἐρ. (ὀπταῖς Ald. et MSS. et ed. Cas. 1. casu om. ed. Cas. [2da et 3tia] deinde ἁπαλοῖσι.—Male R. P. Advss. p. 90. ab ed. scil. Casaub. deceptus."

[18] Dubitanter fere passim Athenæus, Φερεκράτης ἢ ὁ πεποιηκὼς τοὺς Πέρσας.

PHILONIDES.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς δειλὸς ὁ δεδοικὼς νόμον·
πρὸς τοὺς πολεμίους δ' ἐστὶν ἀνδρίας κρίσις.
ὑπὸ τοῦ δικαίου δ' ἐστὶν ἡττᾶσθαι καλόν.

Apud Stob. T. 9. 14.

ALEXIS.

I. 1.

Πειρᾶν ἐπεθύμουν θατέρου βίου λαβεῖν,
ὃν πάντες εἰώθασιν ὀνομάζειν ὑγρόν[1].
τρεῖς ἐν Κεραμεικῷ περιπατήσας ἡμέρας
διδασκάλους ἐξεῦρον οὗ λέγω βίου
ἴσως τριάκοντ' ἀφ' ἑνὸς ἐργαστηρίου.

ΠΥΡΑΥΝΩι.

Apud Athen. VI. p. 258. C.

[1] "ὑγρὸς βίος, *vita mollis, remissa, dissoluta, voluptatis diffluens.*" Schweighæuser. Crobylus Athen. l. l. πάλιν ἡ τοῦ βίου | ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαφε. τὴν ἀσωτίαν | ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινές. Philo Judæus de Vita contemplativa: ὑγρὸς γὰρ καὶ ἄσωτος βίος ἅπασιν ἐπίβουλος. Chrysostomus Homil. XXIV. in Epist. ad Romanos, citante Casaubono: ἵνα δὲ καὶ σαφέστερον μάθητε, τί ποτε

ἐστὶ τὸ προνοεῖν τῆς σαρκὸς εἰς ἐπιθυμίαν, καὶ φύγητε τὴν τοιαύτην πρόνοιαν, τοὺς μεθύοντας, τοὺς γαστριζομένους, τοὺς θρυπτομένους, τοὺς τὸν ὑγρὸν καὶ διαῤῥέοντα ζῶντας βίον ἐννοήσατε, καὶ εἴσεσθε τὸ εἰρημένον. ἐκεῖνοι γὰρ πάντα ποιοῦσιν, οὐχ ἵνα ὑγιαίνωσιν, ἀλλ' ἵνα σκιρτῶσιν, ἵνα τὴν ἐπιθυμίαν ἀνάπτωσι. Vide Junium in Adagio *Uvida vita*, Erasmi Adag. p. 465. Opponitur σκληρὸς βίος. Vide H. Steph. in Σκληρὸς, Heindorf. ad Plat. Theæt. p. 350. et quæ nos in Glossario in Hermesianact. v. 79.

II. 2.

Τὰς ἡδονὰς[1] δεῖ συλλέγειν τὸν σώφρονα.
τρεῖς δ' εἰσὶν, αἵ γε τὴν δύναμιν κεκτημέναι,
τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ,
τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν.
τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν[2].

Apud Plutarch. de aud. Poet. T. II. p. 21. D. E.

[1] Apollonides Stob. T. 67. 3. οὐ πλούτου χλιδὴ | τοσοῦτον εἶχε διαφόρους τὰς ἡδονάς. Vide Sophoclis l. c. in nota sequenti, Antiphanis Fragm. X. 3. Theophili Fragm. 3. infra ad Fragm. XII. n. 1. et ad Moschionis Fragm. IV. n. 1.

[2] Eurip. Alc. 804. εὔφραινε σαυτὸν, πῖνε, τὸν καθ' ἡμέραν | βίον λογίζου σὸν, τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης. Id. Cycl. 316. ὁ πλοῦτος, ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός· | τὰ δ' ἄλλα κόμποι καὶ λόγων εὐμορφίαι. Soph. Antig. 1165. τὰς γὰρ ἡδονὰς | ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ | ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. | πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, | καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ | τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς | οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν. ubi πλουτεῖ, et ζῇ, Casaubonus Athen. VII. p. 280. C. cum Aldina, quæ tamen imperativos exhibet XII. p. 547. C. retinente itidem Casaubono. πλουτεῖ in utroque Athenæi loco MS. P. apud Dindorf. in posteriore etiam MS. A. Cum Alexide autem conferri potest Thomson. *The Castle of Indolence* I. 35. 5. *For why? there was but one great rule for all; | to wit, that each should work his own desire, | and eat, drink, study, sleep, as it may fall, | or melt the time in love, or wake the lyre, | and carol what, unbid, the Muses might inspire.*

III[1].

Πρῶτα μὲν γὰρ πρὸς[2] τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας
πάντα τἄλλ᾽ αὐταῖς πάρεργα γίγνεται· ῥάπτουσι δὲ
πᾶσιν ἐπιβουλάς. ἐπειδὰν δ᾽ εὐπορήσωσίν ποτε,
ἀνέλαβον καινὰς ἑταίρας, πρωτοπείρους τῆς τέχνης.
εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας, ὥστε μήτε τοὺς τρόπους
μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίας διατελεῖν οὔσας ἔτι.
τυγχάνει μικρά τις οὖσα[3]· φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν
ἐγκεκάττυται. μακρά τις· διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ,
τήν τε κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὦμον[4] καταβαλοῦσ᾽ ἐξέρχεται·
τοῦτο τοῦ μήκους ἀφεῖλεν. οὐκ ἔχει τις ἰσχία·
ὑπενέδυσ᾽ ἐρραμμέν᾽ αὐτήν[5]· ὥστε τὴν εὐπυγίαν
ἀναβοᾶν τοὺς εἰσιδόντας[6]. κοιλίαν ἁδρὰν[7] ἔχει·
στηθί᾽ ἔστ᾽ αὐταῖσι[8] τούτων ὧν ἔχουσ᾽ οἱ κωμικοί·
ὀρθὰ προσθεῖσαι[9] τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κοιλίας,
ὡσπερεὶ κοντοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ᾽ ἀπήγαγον.
τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις· ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ.
συμβέβηκ᾽ εἶναι μέλαιναν· κατέπλασε ψιμυθίῳ[10].
λευκόχρως λίαν τις ἐστί· παιδέρωτ᾽[11] ἐντρίβεται.
καλὸν ἔχει τοῦ σώματός τι· τοῦτο γυμνὸν δείκνυται[12].
εὐφυεῖς ὀδόντας ἔσχεν· ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν,
ἵνα θεωρῶσ᾽ οἱ παρόντες τὸ στόμ᾽, ὡς κομψὸν φορεῖ.
ἂν δὲ μὴ χαίρῃ γελῶσα[13], διατελεῖ τὴν ἡμέραν
ἔνδον, ὥσπερ τοῖς μαγείροις ἃ παράκειθ᾽ ἑκάστοτε,
ἡνίκ᾽ ἂν πωλῶσιν αἰγῶν κρανία, ξυλήφιον[14]
μυρρίνης ἔχουσα λεπτὸν ὀρθὸν ἐν τοῖς χείλεσιν·
ὥστε τῷ χρόνῳ σέσηρεν[15], ἄν τε βούλητ᾽ ἄν τε μή[16].

ΙΣΟΣΤΑΣΙΩ.

Apud Athen. XIII. p. 568. A.—D.

[1] Hoc Fragmentum fere totum attulit Clemens Alex. Pædag. III. 2. p. 255. Potter.

[2] ἐς Clemens.

[3] Post οὖσα interrogative pungunt Morel. Hertel. Casaub. Grot. Schweigh. et sic in sequentibus. Dobræum ita puncturum fuisse, facile colligetur ex n. 8. Vide infra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 3.

[4] τὸ νῶτον MS. C. apud Dindorf.

[5] "ὑπενέδυσε αὐτὴν ἐῤῥαμμένα: *subtus induit* (vetus meretrix) *illi* (juniori) *consuta quædam.*" SCHWEIGHÆUSER.

[6] "Libri ἰδόντας. εἰσιόντας Clementis editio Florentina: unde εἰσιδόντας Sylburgius et Grotius in Excerptis p. 571." DINDORF. Speciem veritatis habet Clementis lectio εἰσιόντας. Ephippus Athen. XIII. p. 571. E. ἔπειτά γ' εἰσιόντ', ἐὰν λυπούμενος | τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως· | ἐφίλησεν, κ.τ.λ. ἡ ἑταίρα sc. Athen. ibid. p. 589. E. Ἀντισθένης δὲ ὁ Σωκρατικὸς ἐρασθέντα φησὶν αὐτὸν [τὸν Περικλέα sc.] Ἀσπασίας δὶς τῆς ἡμέρας εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα ἀπ' αὐτῆς ἀσπάζεσθαι τὴν ἄνθρωπον. *Introire ad amicam* dixit Terent. Hec. IV. 1. 36.

[7] ἁδρὰν ex Clemente addidit Casaubonus. Theopompus Athen. XIV. p. 649. B. κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις· | τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων ἀπέσθιε. Mox τις ἔχει scriptum in Clemente. Morelius: κοιλίαν ἔχουσι δέ τινες | στῆθος ὥς, κ. τ. λ. Si plurali numero opus esset, facile legeretur: κοιλίαν ἔχουσ' ἁδράν; Sed nihil opus.

[8] στήθιες ταυταισὶ Ald. τιτθείαις ταυταισὶ Casaub. τιτθίαις ταύταισιν Clemens. τιτθί' ἔστ' αὐταῖσι Jacobs. στηθί' ἔστ' αὐταῖσι primus Dindorfius. Cum vero vox στηθίον nullius sit auctoritatis, vide annon στήθε' simpliciter legendum sit, τιτθί' autem pro glossemate sumendum. Hom. Il. Γ. 397. de Helena: στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα. Et Σ. 30. χερσὶ δὲ πᾶσαι | στήθεα πεπλήγοντο. Callim. Lav. Pall. 88. εἶδες Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας. Incerti Epigr. Anth. Gr. VII. p. 631. Brod. δειρὴ λυγδινέη, καὶ στήθεα μαρμαίροντα. Deinde claudicat v. 14. spondæo in quintum locum immisso, notatque Dindorfius οὑτοντύνδυτον scriptum apud Clementem, ex quo Sylburgius τοὔνδυτον fecit, et τοιαῦτα γοῦν fortasse in τοιαῦτ' οὖν mutandum. Audiendus autem omnino est Dobræus Advers. T. II. p. 343. "ἔχει; Τιτθί' ἔστ' αὐταῖσι Jacobs. Quare, adjuncta Sylburgii emendatione, forsan nil quærendum ultra:—κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει; Τιτθί' ἔστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί. Ὀρθὰ προστιθεῖσα ταῦτα, ΤΟΥΝΔΥΤΟΝ τ. κ. Ὥσπερεὶ κ. τ. εἰς τὸ πρ. ἀπήγαγεν. Venter adducitur, ita ut superne tumeat; quo mammosa videatur."

[9] προσθεῖσα Clemens, et mox ἀπήγαγεν.

[10] Aristoph. Eccles. 878. ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ | ἕστηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη. Eubulus Athen. XIII. p. 557. F. μὰ Δί' οὐχὶ περιπεπλασμέναι ψιμυθίοις, | οὐδ' ὥσπερ ὑμεῖς συκαμίνῳ τὰς γνάθους | κεχριμέναι.

[11] Athen. XII. p. 542. D. ἐπεμελεῖτο δὲ καὶ τῆς ὄψεως, τήν τε τρίχα τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ξανθιζόμενος καὶ παιδέρωτι τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλείμμασιν ἐγχρίων ἑαυτόν. "*Unguentum* aliquod sic vocari satis constat. conf. auctores ab Hesychii Interpretibus laudatos: et in his maxime Salmasium, Exercit. Plin. p. 808. Latinos *acanthum* dixisse, quem Græci παιδέρωτα, Dioscorides docuit. Quid sit tamen potissimum e quo confici solitum sit illud pigmentum, non liquet." SCHWEIGHÆUSER.

[12] δεικνύει Clemens. Vide supra ad Pherecratis Fragm. II. n. 5.

[13] Totius loci sententia est: *Quod si vultu invito rideat puella, necesse est ut domi constanter assulam ex myrti ligno in ore inter labia erectam gestet, laniorum more, qui labia capitum caprinorum in macello venalium interserta assula quadam vel bacillo distendunt, ita ut rictum diducere, velit nolitve, jam tandem consuescat.*

[14] ξυλίδιον Morelius, nescio unde; quem secutus est Hertelius, nisi quod ξηλ. negligenter impressit. Fortasse ξυλίφιον voluit Morelius; de qua voce ita H. Steph. in Indice in Thes. Ling. Gr. "ξυλίφιον alicubi reperitur pro ξυλήφιον seu ξυλύφιον." Formam ξυλύφιον tuetur Suidas, et Suidæ MS. apud H. Steph. in Ξυλάριον. Cf. Athen. V. p. 210. C. Theophr. H. P. IV. 7. ubi ζωΰφιον, et δενδρύφιον, habes, simili analogia. Vide et Schol. ad Dionys. Thrac. p. 857. Bekker. "Obviam sunt formæ ξυλύφιον et ξυλήφιον. Vid. Fischerus, *Animad. ad Weller*. P. II. p. 34. Proxima occurrit, e. c. in fragmento Alexidis, cujus versionem dedi in promptuario encyclop. (magasin encyclopedique, anneé VII.) T. I. p. 295. *Ramulus myrteus* (ξυλήφιον μυρρίνης) *rectus et gracilis, instar ejus, quem* LANII *caprarum capitibus imponunt.* Sic verti debebat, nec *instar ejus, quem coqui* etc. Vid. de hac vocis μάγειρος significatione Davisius et Marklandus ad Max. Tyr. p. 594. et 698." BAST. Formam ξυλάφιον præfert Lobeck. ad Soph. Aj. p. 350. conferens cum θειάφιον, σκυράφιον, χρυσάφιον, quæ perperam (ait ille) pro deminutivis habentur. Equidem ξυλύφιον prætulerim. Recte autem μαγείροις de *laniis* intellexit Bastius; nam *coquis* plane hic locus est nullus. Cf. Aristoph. Pac. 982. λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς | σφάξεις τὸν οἶν. Id. Eq. 375. καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ- | τῷ πάτταλον μαγειρικῶς | εἰς τὸ στόμ', εἶτα δ' ἔνδοθεν | τὴν

γλῶσσαν ἐξείραντες αὐ- | τοῦ, κ. τ. λ. Quid vero sibi voluerit Vir doctissimus, dum ξυλήφιον de ramulo myrteo *caprarum capitibus imposito* intelligebat, vix expedio. Bastii versionem Francogallicam, Anglicis versionibus intertextam, infra suo loco vide.

[15] Theocr. Id. VII. 19. καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς | ὄμματι μειδιόωντι, γέλως δέ Ϝοι εἴχετο χείλευς. ubi Schol. σεσαρὼς ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα διεστηκὼς τὰ χείλη. De constructione vide infra ad Eubuli Fragm. I. n. 6.

[16] Angl. *will or nill.* Philemon apud Stob. T. 108. 1. et Plutarch. Consol. Apoll. p. 105. F. ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μή, πορεύεται. Musonius apud Stob. T. 56. 18. ἄν τ' οὖν ἰδίαν ἔχῃ τις, ἄν τε μή. Plato Gorg. p. 190. Heindorf. ἐάν τε χαίρωσιν, ἐάν τε μή. Adde Eurip. Suppl. 501. Aristoph. Plut. 638. Lysistr. 939. et Eccles. 981. De ἂν pro ἐὰν vide infra ad Antiph. Fragm. XIII. n. 2.

IV.

Οὐκ ἔστ' ἀναισχυντότερον οὐθὲν[1] θηρίον
γυναικὸς[2], ἀπ' ἐμαυτῆς ἐγὼ τεκμαίρομαι.

Apud Stob. T. 73. 39.

[1] Malim οὐδὲν, ut in proxime sequenti Fragmento. Ita etiam scriptum in Collect. Gnom. impressis cum Callim. Froben. Vide infra ad Antiph. Fragm. VIII. n. 1.

[2] Cum εἰσορᾶν γυναικὸς habeant duo MSS. apud Gaisfordium, facile legi potest: οὐκ ἔστ' ἀναισχυντότερον οὐδὲν εἰσορᾷν | γυναικός· ἀπ' ἐμαυτῆς κ. τ. λ. Et sic distinguendum, cum Morelio. Cf. Eurip. Orest. 717. πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ | κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾷν. Homericum illud adumbravit Alexis: ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Locus est Od. Λ. 426. Istud θηρίον de suo videtur infersisse librarius, memor fortasse Menandri apud Stob. T. 73. 56. πολλῶν κατὰ γῆν και κατὰ θάλατταν θηρίων | ὄντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή. Quanquam vulgatum defendere videtur Aristoph. Lysistr. 1014. οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον, | οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις. Donnius nostras Eleg. XVII. *O! I prophane; though most of women be | this kind of beast, my thoughts shall except thee, | my dearest love!* Cum Fragmenti sententia convenit Plaut. Mil. II. 3. 36. *Quid pejus muliere atque audacius?*

V[1]. 1.

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα,
οὐδ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν, ὡς γυνή[2].

[1] Alexidi tribuit Stobæus T. 73. 42. sed Euripidi in Danae T. 74. 13.

[2] Pseudo-Phocyl. 203. *παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι, | μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς. | κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσιν.* Eurip. Fragm. inc. apud Stob. T. 74. 10. *μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες γένος. | ἥτις γὰρ αὐτὴ μὴ πέφυκεν ἔνδικος, | τί δεῖ φυλάσσειν κἀξαμαρτάνειν πλέον;* ubi *ἔνδικος* est ex conjectura Gesneri, probante Grotio. Vulgo *ἔνδον*, manco versu. Gaisfordius conjicit: *πέφυκ' ἔνδον μένειν.* Cf. Hel. 1007. Fragmentum Euripideum adumbravit Menander apud Stob. T. 74. 27. *ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων | σώζει δάμαρτα, δρᾷν τι δὴ δοκῶν σοφὸν, | μάταιός ἐστι, καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ. | ἥτις γὰρ ἡμῶν καρδίαν θύραζ' ἔχει, | θᾶσσον μὲν οἰστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται, | λάθοι δ' ἂν Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας.* Ovid. Amor. III. 4. init. *Dure vir, imposito teneræ custode puellæ, | nil agis: ingenio quæque tuenda suo est.* Propert. II. 6. 39. *Nam nihil invitæ tristis custodia prodest: | quam peccare pudet, Cynthia, tuta sat est.* Addam Joannis Audoeni Cambro-Britanni Monost. Ethic. cui titulus, DIFFICILE EST CUSTODIRE FORMOSAS: *Ægre formosam poteris servare puellam: | nunc prece, nunc auro, forma petita ruit.*

VI. 2.

*Ὦ δυστυχεῖς ἡμεῖς * *[1] πεπρακότες*
τὴν τοῦ βίου παρρησίαν καὶ τὴν τρυφὴν,
γυναιξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων.
ἔπειτ' ἔχειν προῖκ', οὐχὶ τιμὴν πάσχομεν[2];
πικράν γε καὶ μεστὴν γυναικείας χολῆς[3].
ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστι πρὸς ἐκείνην[4] μέλι·
οἱ μέν γε συγγνώμην ἔχουσ' ἀδικούμενοι,
αὗται δ' ἀδικοῦσαι καὶ προσεγκαλοῦσ' ἔτι[5]·
ὧν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν[6], ὧν δ' ἄρχειν ἐχρῆν
ἀμελοῦσιν· ἐπιορκοῦσιν· οὐδὲ ἓν κακὸν
ἔχουσι, καὶ κάμνειν λέγουσ' ἑκάστοτε.

ΜΑΝΤΕΣΙ.

Apud ATHEN. XIII. p. 558. E. F.

[1] "Indicavi lacunam. μὲν οἱ addidit Grotius." DINDORF. Saltem μὲν, οἱ, πεπρ. vertit enim, *qui, emancipata libertate,* &c. *servi sumus.* Equidem malim: Ὦ δυστυχεῖς ἡμεῖς μὲν, εἰ πεπρ. κ. τ. λ. *O! nos profecto miseros, siquidem, emancipata libertate,* &c. *servi vivimus,* &c. Sic Aristoph. Eccles. 1098. ὢ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν | βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν. Post ἔπειτα autem in v. 4. intelligendum est δὲ, cui respondeat altera particula. Vide Hoogeveen. ad Viger. p. 532. Plene Pind. Nem. X. 168. ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ- | μὸν, ἔπειτα δὲ φωνάν.

[2] "Nicolaus Sturio emendabat φάσκομεν. Placet. Tam fatui, ait, sumus, ut auctoramentum servitutis nostræ vocemus dotem." CASAUBON. "Istud φάσκομεν adoptavit Grotius. Quibus præiverat Dalecampius, sic vertens: *Deinde magnam dotem cur non magnum supplicium vocamus?* Nos in vulgato πάσχομεν nihil admodum desideravimus. οὐχὶ τιμὴν πάσχομεν; *nonne hoc tanquam pœnam patimur? nonne nobis supplicii loco est?*" SCHWEIGHÆUSER. φάσκομεν etiam Canterus (vel potius Joannes Auratus) Nov. Lect. IV. 5. Quod fugit Dindorfium. Vulgatum autem verum esse ostendit Lex apud Demosth. c. Mid. 16. ὅτου δ' ἂν καταγνῶτε, ἡ Ἡλιαία τιμάτω περὶ αὐτοῦ παραχρῆμα, ὅτου ἂν δόξῃ ἄξιος εἶναι παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι.

[3] "χολὴν *iram* male vertunt; cum omnino *fel* debuissent, propter id quod subjicitur." CASAUBON.

[4] πρὸς ἐκείνην, *ad illam, præ illa,* Angl. *to that.* Vide Matthiæi Gr. Gr. 591. c. γ.

[5] Dobræus, in nota margini exemplaris Exc. Grot. adscripta, cujus, necnon et Stob. Grot. exemplaris Dobraici, notitiam debeo benevolentiæ et humanitati G. R. T. Boggis, A. B. ex Aul. Trin. Cant. mihi olim in disciplinam traditi, versum sic corrigebat: αὗται δ' ἀδικοῦσι, καὶ πρὸς ἐγκαλοῦσ' ἔτι. Quam tamen emendationem calamo transverso postea notavit. Mihi ex certissimis videtur esse. In Aldina impressum legitur, προσ' (sic) ἐγκαλοῦσ'. Posidippus Athen. p. 377. A. ἂν δ' ἀληθινὸν | σαυτὸν παραβάλλῃς, καὶ πρὸς ἐκδαρεὶς ἄπει. Ita optime Dindorfius: vulgo προσεκδαρεὶς. Nec resolutioni, in Alexidis loco, obstat particula ἔτι, cum non minus recte καὶ πρὸς ἔτι dicatur, quam καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις Aristoph. Plut. 1001. De καὶ πρὸς, *et præterea,* vide Toup. Opusc. II. p. 213. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. 628. et ad Ran. 611. Hermann. ad Viger. p. 662. Monk. ad Eurip. Hipp. 897.

[6] "ἄρχειν pro ἐπιμελεῖσθαι, *curare,* posuit Alexis: quia τῶν ἀρχόντων, id est, magistratuum officium est, curam habere eorum qui-

bus præsunt. Sic interpretor hæc, Ὧν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ὧν δ' ἄρχειν ἐχρῆν Ἀμελοῦσιν. Etsi non displicet accipere cum Dalecampio ἄρχουσι, *instituunt, facere aggrediuntur.* Alibi dicebamus, et Græcos ἄρχεσθαι ποιεῖν, pro ποιεῖν, et Latinos *instituere agere*, pro simplici *agere*, solitos usurpare." Casaubon.

VII. 3.

Τίς δῆθ' ὑγιαίνων, νοῦν τ' ἔχων, τολμᾷ ποτε
γαμεῖν[1] διαπραξάμενος[2] ἥδιον βίον;
εἶτ' οὐχὶ κρεῖττόν ἐστι τῷ γ' ἔχοντι νοῦν[3]
ἄτιμον εἶναι μᾶλλον, ἢ γυναῖκ' ἔχειν,
πτωχῷ γε; τοὺς μὲν γοῦν[4] ἀτίμους οὐκ ἐᾷ
ἀρχὴν λαχόντας ὁ νόμος ἄρχειν τῶν πέλας·
ἐπὰν δὲ γήμῃς, οὐδὲ σαυτοῦ κύριον
ἔξεστιν εἶναι· τὰς γὰρ εὐθύνας μόνον[5]
ἐφημερινὰς τὰς[6] τοῦ βίου κεκτήμεθα.

Apud Stob. T. 68. 2.

[1] Leviter fige post γαμεῖν.

[2] Morelius, nescio unde, διαπραξόμενος impressit, clausulam sic vertens: *ut vitam jucundius degat.* Ita etiam Hertelius, Gesneri (qui διαπραξάμενος habet) versione usus: *cum vitam ante multo suavius egerit!* Permutantur inter se hæc tempora infra Antiph. Fragm. XI. ult. Similem temporum confusionem exhibet Platonis locus Charm. p. 88. Heindorf. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κριτία, σὺ μὲν ὡς φάσκοντος ἐμοῦ εἰδέναι, περὶ ὧν ἐρωτῶ, προσφέρῃ πρὸς ἐμέ, καὶ ἐὰν δὴ βούλωμαι, ὁμολογήσαντός σου. Ad quem locum sic Bastius in nota manu scripta: "Legendum omnino ὁμολογήσοντός σου. Vide Heusde Spec. crit. in Plat. p. 118." Vide Matthiæi Gr. Gr. 568. 5. Aoristum autem tuetur Menand. Fragm. XXV. init. in Appendice, itemque Philippidæ locus apud Stob. T. 68. 6. ἔλεγον ἐγώ σοι μὴ γαμεῖν, ζῆν δ' ἡδέως. Adde Menand. apud Stob. T. 68. 25. ὅστις γενόμενος (πενόμενος Bentl.) βούλεται ζῆν ἡδέως, | ἑτέρων γαμούντων, αὐτὸς ἀπεχέσθω γάμου. Ceterum, pro corrupto ἥδιον (MS. B. ἥδιστον) βίον, quod et metrum pessundat, legendum videtur: τὸν ἡδίω βίον. Cf. supra Fragm. I. 1. ἡδίω et ἡδίονα permutantur infra in Moschionis Fragm. IV. 3.

[3] Eurip. Androm. 943. ἀλλ' οὔποτ', οὔποτ', οὐ γὰρ εἰσάπαξ ἐρῶ, | χρὴ τούς γε νοῦν ἔχοντας, κ. τ. λ. Alexis Athen. VI. p. 241. B. ὁ Κό-

ρυδος οὗτος, ὁ τὰ γελοῖ' εἰθισμένος | λέγειν, Βλεπαῖος βούλετ' εἶναι, νοῦν γ' ἔχων.

[4] Lege: τοὺς μὲν οὖν, vel τοὺς μὲν οὖν γ'.

[5] μόνοι mavult Dobræus Advers. T. II. p. 359.

[6] τὰς, quod exciderat, interjecit Gaisfordius. Neque aliter Dobræus in margine Stob. Grot.

VIII. 1.

Ὡς ὅστις αὐτῆς τῆς ἀκμῆς[1] τῶν σωμάτων
ἐρᾷ, τὸν ἄλλον δ'[2] οὐδὲ γιγνώσκει λόγον,
τῆς ἡδονῆς ἔστ', οὐχὶ τῶν φίλων φίλος[3],
ἀδικεῖ τε τὸν Ἔρωτ' ἐμφανῶς θνητὸς θεὸν,
ἄπιστον αὐτὸν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ποιῶν.

ΕΛΕΝΗι.

Apud Athen. XIII. p. 563. D.

[1] Nimis emphaticum est istud αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, quod, ex Jacobsii conjectura, dedit Dindorfius. Præ oculis habuisse videtur Jacobsius Aristoph. Plut. 255. ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, | ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς. In Aldina omnino impressum est: Ὡς ὅς τις ἀκμῆς τῶν γε σωμάτων ἐρᾶ | τὸν ἄλλον οὐδὲ γινώσκει λόγον. Grotius: ὅστις γὰρ ἀκμῆς τῶν γε σωμάτων ἐρᾷ, | ἔρωτος ἄλλον οὐδὲ γιν. λ. Schweighæuserus: ὡς ὅστις αὖθις τῆς ἀκμῆς τῶν σωμάτων | ἐρᾷ, τὸν ἄλλον δ' οὐδὲ γιν. λ. Porsonus, prætermittente Dindorfio: ὡς ὅστις ἀκμῆς τῶν σωμάτων | ἐρᾷ, τὸν ἄλλον οὐδὲ γιν. λ. Quæ tamen Porsoni juvenis emendatio in Elmsleii regulam peccat ad Aristoph. Ach. 178. Cum vero αὖ τῆς ἀκμῆς habeat MS. A. et αὖθις ἀκμῆς (unde profecit Schweighæuserus) MS. C. vide annon verum sit: ὡς ὅστις αὔτως τῆς ἀκμῆς κ. τ. λ. *Nam quicunque formam corporis temere aucupat, nec aliam habet amoris causam*, &c.

[2] δ' particulam post τὸν ἄλλον primus inseruit Jacobsius.

[3] Vide infra Antiph. Fragm. XIV. 12.

IX. 2.

Οὐκ ἔστι παιδαγωγὸς ἀνθρώποις ἄρα
ἔρωτος οὐδεὶς ἄλλος ἐπιμελέστερος.

εἶτ' οὖν[1] μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν ἔρως,
καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ[2].
οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
ἄνθρωπος, οὐδ' οὕτως ἀκριβὴς τοὺς τρόπους,
ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει[3].

Apud Stob. T. 63. 13.

[1] "εἶτ' οὐ Valckenærius Diatr. pag. 158. cum interrogatione. Et sic Jacobsius ad Athen. p. 180. et Tyrwhittus." Gaisford. Et recte, ut opinor. Amphis apud Stob. T. 56. 4. εἶτ' οὐχὶ χρυσοῦν ἐστι πρᾶγμ' ἐρημία; Idem apud Athen. XIII. p. 559. A. εἶτ' οὐ γυναικός ἐστιν εὐνοϊκώτερον | γαμετῆς ἑταίρα; πολύ γε καὶ μάλ' εἰκότως. Antiph. ibid. VI. p. 226. E. εἶτ' οὐ σοφοὶ δῆτ' εἰσὶν οἱ Σκύθαι σφόδρα; Menand. ibid. IV. p. 146. D. εἶτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν; Cf. infra Fragm. XVI. Antiphanis Fragm. XII. init. Aristophontis Fragm. II. init.

[2] Menand. apud Stob. T. 63. 21. δέσποιν', ἔρωτος οὐδὲν ἰσχύει πλέον· | οὐδ' αὐτὸς ὁ κρατῶν τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν | Ζεὺς, ἀλλ' ἐκείνῳ πάντ' ἀναγκασθεὶς ποιεῖ. Eurip. Auges Fragm. ibid. T. 63. 11. Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν, | καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον, | ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ καλῶν ἄπειρος ὢν, | οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν. Plato Sympos. p. 25. Wolf. ἔγωγε φημὶ Ἔρωτα θεῶν πρεσβύτατον καὶ τιμιώτατον καὶ κυριώτατον εἶναι εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν ἀνθρώποις, καὶ ζῶσι καὶ τελευτήσασι. Cæcilius, citante Grotio apud Gaisfordium: *Amorem qui non esse deum* (Bentleius: *Ego vero, Amorem deum qui non*) *summum putet,* | *aut stultum, aut rerum esse imperitum existimo.* Quem Cæcilii locum cum Fragmento Euripideo ante Grotium contulit H. Stephanus Com. Gr. Sent. p. 579.

[3] Suspicatur Tyrwhittus hujus Fragmenti postremos quinque versus a prioribus sejungendos esse, et cum Menandri, quod proxime apud Stobæum sequitur, Fragmento (cujus initium, ut in editis comparet, est Τῆς οὐσίας ὅσοις μὲν οὖν πρᾴως ἔχει,) ad hunc modum connectendos: ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει | τῆς οὐσίας. Ὅσοις μὲν οὖν κ. τ. λ. Præclare, ut opinatur Gaisfordius. Ita etiam Dobræus Advers. T. II. p. 359. Stobæo Gaisfordii necdum vulgato. Mihi quidem nihil felicius, nihil certius videtur esse hac conjectura. Plato Theæt. p. 328. Heindorf. πράξεις καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει. Demosth. c. Eubul. 6. τῆς οὐσίας παρὰ τῶν θείων τὸ μέρος μετέλαβεν. Isocr. Æginet. 2. ὥστ' ἀποθνήσκων ἐκεῖνος τάς τε βίβλους τὰς περὶ τῆς μαντικῆς αὐτῷ κατέλιπε, καὶ τῆς οὐσίας μέρος τι τῆς νῦν οὔσης ἔδωκε. Similiter τὴν μερίδα τοῦ

κλήρου dixit Paulus Apostolus Epist. ad Coloss. I. 12. Vide Appendicis Fragm. XXVIII.

X. 3.

Πορευομένῳ δ' ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τῶν κακῶν
καὶ τῆς ἀπορίας φιλοσοφεῖν ἐπῆλθέ μοι.
καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι
τὸν Ἔρωτα, συντομώτατον δ'[1] εἰπεῖν, ὅσοι
τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας.
ἔστιν γὰρ οὔτε θῆλυς οὔτ' ἄρρην, πάλιν
οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος
οὔτ' αὖθις ἔμφρων, ἀλλὰ συννενημένος[2]
πανταχόθεν, ἑνὶ τύπῳ τε πόλλ' εἴδη φέρων.
ἡ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρὸς, ἡ δὲ δειλία
γυναικὸς, ἡ δ' ἄνοια μανίας, ὁ δὲ λόγος
φρονοῦντος, ἡ σφοδρότης δὲ θηρὸς, ὁ δὲ πόνος
ἀδάμαντος, ἡ φιλοτιμία δὲ δαίμονος.
καὶ ταῦτ' ἐγὼ μὰ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ θεοὺς
οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστὶν, ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι[3]
τοιοῦτον, ἐγγύς τ' εἰμὶ τοὐνόματος[4].

ΦΑΪΔΡΩι.

Apud Athen. XIII. p. 562. A.—C.

[1] συντομώτατον γ' Ald. et H. Steph. Thes. Gr. Ling. Quod eo tantum notavi, ne quis aliunde, quam ex Aldina, Stephani lectionem petitam esse censeat. Dobræus, in nota manu sua Athenæi ed. Ald. exemplari, quod hodie penes me est, inscripta: "Hanc edit. citat H. Steph. Thes. L. Gr."

[2] συννενηγμένος edd. cum MS. A. apud Schweighæuserum. συνηνεγμένος MS. C. apud Dindorfium, et epitome Hœschelii, itemque Eustathius. Grotius conjecit συμπεπηγμένος. Quod editum, est ex conjectura Casauboni. Vulgato propius abesset συννενησμένος. Cf. Aristoph. Nub. 1203. (1185.) ibique Brunckium. Sed vide annon verum fuerit συμμεμιγμένος: quod quantulum ex librorum lectione recedat, vix opus est ut ostendat similis literarum ductus, literis sive uncialibus, (ΣΥΝΝΕΝΗΓ. / ΣΥΜΜΕΜΙΓ.) seu minusculis (συννενηγ. / συμμεμιγ.) repræsentatus.

Eurip. Thesei Fragm. de Minotauro: συμμικτὸν εἶδος κἀποφώλιον τέρας. Cf. Virgil. Æn. VI. 25. *Mixtumque genus, prolesque biformis | Minotaurus.* Alexis, in gripho de dormientibus, apud Athen. X. p. 449. D. οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ | συγκρᾶσιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει | μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν.

[3] Eurip. Antig. Fragm. apud Stob. T. 67. 13. ἀλλ' ἕν γ' ἔχει τι χρηστόν.

[4] Locum sane difficilem! Grotius: τούτων, καὶ ἔγγιστ' ἐστὶν, εἰ μὴ ὀνόματος. Schweighæuserus: τοιοῦτον ἔγγιστ', εἴ γε μὴ τοῦ ὀνόματος. Equidem conjeceram: τοιοῦτον, ἐγγύς τ' ἐστὶ πλὴν τοῦ γ' ὀνόματος. Cum vero in Aldina prorsus legatur, τοιοῦτον ἔγγιστ' εἰ μὴ τοῦ ὀνόματος, legendum hodie opinor: τ., ἐγγύς τ' ἐστὶν εἰ μὴ τοὔνομα. Cf. Xen. Anab. II. 1. 12. ἡμῖν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἀγαθὸν εἰ μὴ ὅπλα καὶ ἀρετή. Nempe excidit ἐστὶν, ab ultimis in ἔγγιστ' absorptum, et του in τοὔνομα pro genitivo articuli sumsit imperitus librarius, ceteris protinus mutatis, quo apte cohæreret articulus. Totius loci sententia Anglice videtur esse: *And, by the powers! what this strange compound is, I know not. But 'tis certainly after this sort; and I've hit it, or thereabouts—except the name.* Innuere videtur poeta, Amorem non modo a pictoribus, et statuariis, et si qui sunt similes, aliter, quam solebat, exprimi debere, sed et tali monstro etiam novum nomen, quo rectius appelletur, imponendum esse. Sed audiamus Dobræum: "ἐγγύς τ' εἰμί που τοῦ πράγματος. Vide Aristoph. Plut. 861. Propius ad literas σχήματος, vel χρήματος, (ΟΝΟΜ, ΣΧΗΜ, ΧΡΗΜ.) sed πράγμ. verum."

XI. 1.

Ἄνθρωπος εἶναί μοι Κυρηναῖος δοκεῖς[1].

ΤΥΝΔΑΡΕΩ.

Apud Athen. XII. p. 510. A.

[1] Miror Dindorfium id non fecisse, ut ex prosa Athenæi exstaret senarius, præsertim cum Eustathium p. 1148. 32. = 1201. 39. Bas. citavisset, cujus verba sunt hæc: Ἄλεξις ἐν τῷ ἄνθρωπος εἶναί μοι δοκεῖς κυρηναῖος. κἀκεῖ γάρ τις κ. τ. λ. Vide Athenæi locum. Ceterum senarium esse vidit Hertelius p. 398. et Schweighæuser. ad Athen. III. p. 100. F. qui tamen eum tum in contextu Athenæi, tum etiam in versione Latina, tanquam orationis solutæ particulam tractavit.

XII[1]. 2.

Διόδωρος οὑπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο
σφαῖραν ἀπέδειξε[2] τὴν πατρῴαν οὐσίαν·
οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασήσατο.

ΚΝΙΔΙΑι.

Apud Athen. IV. p. 165. D.

[1] Vide Fragm. XIII. et ad sententiam utriusque cf. Æschin. c. Timarch. 19. ἐνταῦθα ἤδη ἐτράπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. καὶ οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλ' εἰ οἷόν τ' εἰπεῖν, καὶ κατέπιεν· καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεδίδοτο, οὐδ' ἐδύνατ' ἀναμένειν τὸ πλέον, οὐδὲ τὸ λυσιτελοῦν, ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὑρισκομένου ἀπεδίδοτο. οὕτως ἠπείγετο σφόδρα πρὸς τὰς ἡδονάς.

[2] σφαῖραν ἀποδεικνύναι, sive ποιεῖν, est *globulum* vel *pilulam facere:* quæ dictiones, earumque synonymum συστρογγύλλειν, jocoso sensu usurpantur, ubi homo, qui bona sua abligurit, dicitur σφαῖραν ἀποδεικνύναι (vel ποιεῖν) τὴν οὐσίαν, et συστρογγύλλειν τὴν οὐσίαν, *bona sua veluti in pilulam conglobata devorare,* prout reddidit H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 8921. Vide Schweighæuser. ad Athen. II. p. 42. F. Atque huc allusisse Horat. Sat. I. 2. 7. censet Stephanus l. l. *Avi cur atque parentis | præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem, | omnia conductis coemens opsonia nummis.* Eodem sensu, judice Stephano, *ubi omne | verterat in fumum et cinerem* idem dixit Epist. I. 15. 38.

XIII[1]. 3.

Σχολῇ γε νὴ τὸν ἥλιον, σχολῇ λέγεις.
Ἐπιχαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις
σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν[2]·
οὕτω συνεστρόγγυλεν[3] ἰταμῶς καὶ ταχύ.

ΦΑΙΔΡΩι.

Apud Athen. IV. p. 165. E.

[1] Vide Fragm. XII.

[2] Vide n. 2. ad Fragm. XII.

[3] Ita Dindorfius. Libri, συνεστρόγγυλλεν. Cum unico λ etiam duo MSS. Eustathius, et ex Eustathio, ut videtur, Hertelius. Cf.

Blomfield. ad Æsch. Pers. 310. Nicomachus Athen. II. p. 58. A. οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρὸς | οὕτω συνεστρογγύλικα κἀξεκόκκισα | ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ᾠόν τις ῥοφῶν. Vide Porson. ad Aristoph. Thesm. 61. qui γογγύλλει jam ante Buttmannum ibi correxerat. De στρογγύλλω consulendus est Bast. Append. ad Epist. Crit. p. 18. monente Dobræo ad Porsoni Aristophan. l. c.

XIV. 4.

Εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν
παρεγίγνεθ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἷς οἶνόν ποτε
προσίετο[1] πλεῖον τοῦ μετρίου. νυνὶ δὲ τὴν
τιμωρίαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης
ἥξειν προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν[2].

Τῇ τοῦ ΦΡΥΓΙΟΥ διασκευῇ.

Apud Athen. X. p. 409. E.

[1] Vide Matthiæi Gr. Gr. 508. 4. c.

[2] Clearchus Athen. XIV. p. 613. B. εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας | ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν | τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν. | νυνὶ δὲ πρότερον τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν | προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ.

XV. 5.

Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς.
κατανύστασον· παύσει γάρ. εἶτά σοι δότω
ῥάφανόν τις ἑφθήν[1].

Apud Athen. I. p. 34. C. D.

[1] Amphis Athen. l. l. E. corrigente Dobræo Advers. T. II. p. 295. οὐκ ἔστιν, ὡς ἔοικε, φάρμακον μέθης | οὐδὲν τοιοῦτον ὡς τὸ προσπεσεῖν ἄφνω | λύπην τιν'. οὕτως ἐξελαύνει γὰρ ταχὺ | σφόδρα, λῆρον ὥστε τὰς ῥαφάνους ὄντως δοκεῖν. ubi vulgo legitur, ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα | λῆρον ὥστε τὰς ῥαφάνους οὕτω δοκεῖν, et ὄντως, ex conjectura Casauboni, jam dederat Grotius. Ultima verte Anglice: *that a cabbage, it would appear, is a mere nothing to it.*

XVI. 6.

Εἶτ' οὐχ' ἁπάντων ἐστὶ τὸ μεθύειν κακὸν
μέγιστον ἀνθρώποισι καὶ βλαβερώτατον[1];

ΔΑΚΤΥΛΙΩι.

Apud ATHEN. X. p. 443. E. F.

[1] *The Living Librarie* V. 14. *Saint Augustin writing to the Virgins, defineth Drunkennesse as followeth; It is the mother of all mischiefe, the matter of offence, the roote of crimes, the spring of vices, the whirl-wind of the braine, the overthrowing of the sense, the tempest of the tongue, the haile of the bodie, the wrack of chastitie, the losse of time, a voluntarie rage, a shamefull languishment, the filthinesse of manners, the shame of life, the staine of honestie, the plague and corruption of the soule.*

XVII. 7.

Μάθοις δ' ἂν οἷον ἀνθρώποις κακὸν
ἔστιν ἡ γαστὴρ, διδάσκει δ' οἷ', ἀναγκάζει δ' ὅσα[1].
εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ'[2] ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος,
οὐκ ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς οὔθ' ὑβρίζοιτ' ἂν[3] ἑκών.
νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίγνεται τὰ δυσχερῆ[4].

ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΣΙΝ.

Apud ATHEN. X. p. 422. A. B.

[1] Hom. Od. H. 216. οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο | ἔπλετο, ἥτ' ἐκέλευσε Fέο μνήσασθαι ἀνάγκῃ, | καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα. Et P. 286. γαστέρα δ' οὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι (ἀποπλῆσαι Clem. Alex.) μεμαυῖαν, | οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν. Eurip. Fragm. inc. CVII. p. 125. Dindorf. νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη | γαστὴρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά. Diphilus Athen. X. p. 422. B. εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης· | Νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ ταλαίπωρός τε μου | γαστήρ. ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ | τῆς γαστρὸς, εἰς ἣν πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις, (Dobræus, sed frustra, ut postea putavit, εἰς ἣν πάντ' ἂν ἐμβάλοις ἅμα) | ἀλλ' οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πήρᾳ φέροις | ἄρτους ἂν, ἀλλ' οὐ ζωμόν· ἢ διαφθερεῖς. | εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν· |

οἰνάριον εἰς λάγυνον, ἀλλ' οὐ κάραβον. | εἰς τὴν θεοῖς ἔχθραν δὲ ταύτην εἰσφορεῖ | τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς (Dobræus ἅπανθ' ἅμ', αὐτοῖς) μηδὲν ὁμολογούμενα. | κοὐ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχοῦ | διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταύτην (ταῦτα Ald. τὰ κακὰ Casaub. ταύτην probat Schweigh.) γίγνεται. Pseudo-Linus Stob. T. 5. 22. ex præclara Grotii emendatione: νηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων, | ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς. ubi antea corrupte legebatur: ἤδη μὲν πρώτισται αἰσχρῶν.

[2] τοῦτ' tacite Dindorfius. Vulgo ταῦτ'. Sed et τοῦτ' olim scribi jusserant Scaliger et Casaubonus, habetque Epitomes MS. probante Schweighæusero. Ita etiam correxit Porsonus ex Eustathio. τοῦτο τὸ μέρος Morelius et Hertelius, deletis ἀφ' ἡμῶν et ἀπὸ, ut versus sit senarius. Vide n. 4.

[3] "In ὑβρίζοιτ' ἂν si quid est mutandum, aliorum conjecturis præstat ὑβρίζοιτ' ἔτ' ἄν." Dindorf. Equidem malim: οὔτ' ἂν ἐνυβρίζοιθ' (vel ἐφυβρίζοιθ') ἑκών. Notum est, præpositiones verborum compositorum librariorum incuria sæpius excidisse. Vide supra n. 6. ad Fragm. III. Porson. ad Eurip. Med. 1095. Cf. et Schæfer. ad Gregor. p. 501. Menand. apud Stob. T. 97. 18. νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν | δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁρῶ μόνον. ubi γ' ὁρῶ MS. B. apud Gaisfordium; ὁράω Grotius, quod Ionicum esset; δαπανήμασιν, νὴ τὸν Δία, διορῶ Bentleius; ἐνορῶ autem conjicit Meinekius. Malim εἰσορῶ, collato Eurip. Med. l. l. quod ὁρῶ sæpius valet, et nihil amplius, velut in illo Menandri, vel potius Euripidis in Danae, apud Stob. T. 97. 14. ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους | πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων. Sed nec dissimulandum, τὸν βίοτον ὁρῶ jam olim correxisse Porsonum juvenem in margine exemplaris Menandri ed. Cleric. quod hodie in Museo Britannico asservatur. Cf. Porson. ad Eurip. Hec. 1020.

[4] Conferri potest Timocreontis Rhodii Scolii Fragmentum apud Schol. in Aristoph. Acharn. 506. διὰ σὲ γὰρ | πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. Totum autem Alexidis Fragmentum ex senariis constare putavit Scaliger, notante Grotio, ideoque in primo versu scriptum voluit, μάθοις δ' ἂν οἷόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν. In senarios ὅμως γέ πως dispescuit Morelius, sequente Hertelio. Ceterum vide Porson. Addend. in Notis ad Hec. 1149. (1141.) p. 100. ed. Lips. 1807. ubi γίνεται scribit, quemadmodum γινώσκει supra Fragm. VIII. 2. Advers. p. 136.

ANTIPHANES.

I. 1.

Μὴ ὄμμασιν[1] τὸ σῶμα λαμπρύνειν θέλε,
ἔργοις δὲ καθαροῖς καὶ τρόποις τὴν καρδίαν.

Apud Stob. T. 74. 3.

[1] Grotius: χρώμασιν, ex conjectura Gesneri. χρόμμασιν (sic) Morelius. Putaram: Μήδ' εἵμασιν κ. τ. λ. ut aliquid antecesserit. Sic στολῇ λαμπρύνεται habet Eurip. Elect. 966. Dixit sane Æschylus Eumen. 104. ὄμμασιν λαμπρύνεται, et Aristoph. Plut. 635. λελάμπρυνται κόρας: sed nihil inde relucet, quod ad rem nostram sit. Notat præterea T. Magister p. 4. ἀγάλλω sensu *ornandi* magis Atticum esse quam λαμπρύνω. Repone omnino: Μὴ χρώμασιν τὸ σῶμα φαιδρύνειν θέλε. Phintys apud Stob. T. 74. 61. χρώματι δὲ φαιδρύνεσθαι τὰν ποτῶπαν μὴ ἐπακτῷ καὶ ἀλλοτρίῳ, τῷ δ' οἰκήῳ τῶ σώματος δι' αὐτῶ τῶ ὕδατος ἀπολουομέναν, κοσμὲν δὲ μᾶλλον αὐτὰν αἰσχύνᾳ. ubi τὰ ποτῶπα frustra conjicit Gaisfordius. Eustath. ad Il. P. 264. p. 1142. 41. Bas. ποτῶπαν, ἤτοι πρόσωπον, κατὰ Δωριεῖς. Eurip. Hel. 675. ὤμοι ἐμῶν δεινῶν, λουτρῶν καὶ κρηνῶν, | ἵνα θεαὶ μορφὰν ἐφαίδρυναν. Æsch. Agam. 1078. τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν | λουτροῖσι φαιδρύνασα. Cf. et Plat. Phædr. p. 228. Heindorf. ἀλλοτρίοις τε χρώμασι καὶ κόσμοις χήτει οἰκείων κοσμούμενον. Ad loci sententiam conveniunt sequentia. Gnome μονόστιχος apud H. Steph. Com. Gr. Sent. p. 204. (Grot. Exc. p. 929.) γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κοὐ χρυσία. ubi vel οὐχὶ legendum, cum Brunckio ad Gnom. Poet. Gr. p. 226. vel οὐ τὰ, cum Meinekio ad Menand. p. 315. Pseud-Epicharm. apud Clem. Alex. Strom. VII. p. 344. (Grot. Exc. p. 477.) καθαρὸν ἂν τὸν νοῦν ἔχῃς, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ. Alexis, alias Antiphanes, alias Menander, apud Stob. T. 93. 1. ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα | ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου. Quem locum sic vertit, et quasi exponit, Cumberlandius: *Enrich your mind! Riches are no better than an actor's wardrobe, the paltry tinsel, that enables him to glitter for a few minutes in a counterfeited character—To fret and strut his hour upon the stage, And then be heard no more.* Socratis dicterium apud Stob. T. 1. 37. οὔτε ἵππος εὐγενὴς κρίνοιτ' ἂν ὁ πολυτελῆ σκευὴν ἔχων, ἀλλ' ὁ τῇ φύσει λαμπρός· οὔτε ἀνὴρ σπουδαῖος ὁ πολύτιμον οὐσίαν κεκτημένος, ἀλλ' ὁ τὴν ψυχὴν γενναῖος. Plaut. Pœn. I. 2. 88. *Bono med ingenio esse ornatam quam auro, multo mavolo. | Aurum fortuna*

invenitur, natura ingenium bonum: | bonam ego, quam beatam, me esse nimio dici mavolo. | Meretricem pudorem gerere magis decet quam purpuram. | Magisque meretricem pudorem quam aurum, gerere condecet: | pulchrum ornatum turpes mores pejus cœno conlinunt; | lepidi mores turpem ornatum facile factis comprobant. Shakspear. *Taming of the Shrew* IV. 3. *Well come, my Kate, we will unto your father's, | e'en in these honest mean habiliments; | our purses shall be proud, our garments poor: | for 'tis the mind that makes the body rich; | and as the sun breaks through the darkest clouds, | so honour peereth in the meanest habit. | What, is the jay more precious than the lark, | because his feathers are more beautiful? | or is the adder better than the eel, | because his painted skin contents the eye? | O! no, good Kate; neither art thou the worse | for this poor furniture and mean array.* Ceterum, si quis Fragmentum, de quo agitur, in νοθείας suspicionem vocarit, non multum equidem repugnem. Christiani coloris videtur esse. Cf. infra Appendicis Fragm. IV. 7.

II. 2.

Τί φής; λαθεῖν ζητῶν τι[1] πρὸς γυναῖκ'[2] ἐρεῖς
τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο διαφέρει,
ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Apud Stob. T. 74. 9.

[1] ζητουντι mendose Gesnerus.

[2] "σοῦ [σου *J. B.*] post γυναῖκα addit Grotius p. 321. Pro διαφέρει lege διαφέρειν οἴει, vel, si mavis, δοκεῖς. Si σοῦ addatur, debet addi et articulus. Pessime rem gessit Brunckius ad Aristoph. Nub. 199. Confer Eq. 860. Lysistr. 247. 464. 733. 1149." Porson. Apollodorus Athen. I. p. 34. D. γυναιξὶ διαφέρειν οἴει δὲ τί; ubi διαφέρειν, simili lacuna, MS. C. apud Dindorfium. In Antiphane λίαν διαφέρει dedit Brunckius, quod et habet MS. B. apud Gaisfordium. Sed illud λίαν (dicta sunt Gaisfordii) videtur correctoris esse, versum utcunque supplere conantis. Vide Dobræi Advers. T. II. p. 359. Elegans, si non certa, est lectio, quæ apud Morelium obtinet: τί φής; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκα σὺ | ἐρεῖς τὸ πρᾶγμα; Angl. *will you tell the matter to a woman?* Ita etiam legit H. Stephanus Com. Gr. Sent. p. 43. Morelium sequitur Hertelius quoque. Conferas, si lubet, La Fontaine *Fab.* VIII. 6. inscriptam *Les Femmes et le Secret.*

III[1]. 3.

Τίσασθε τήνδε· καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ
τὰ τῶν γυναικῶν· οἱ μὲν ἢ παίδων πέρι,
ἢ συγγενείας οὕνεκ' οὐκ ἀπώλεσαν
κακὴν λαβόντες· εἶτα δ' οὐ[2] τότ' ἄδικον
πολλαῖς ὑπεῤῥύηκε, καὶ χωρεῖ πρόσω,
ὡς ἐξίτηλος ἡ ἀρετὴ καθίσταται.

Apud STOB. T. 74. 6.

[1] "Locum esse Tragici, forte Sophoclis, pronunciavit Porsonus Advers. p. 304." GAISFORD. Euripidi in Melanippa tribuit Gaisfordius, ex auctoritate MS. A. itemque Elmsleius *Mus. Crit.* T. II. p. 302. Fragmentisque illius fabulæ annumerat Dindorfius p. 100. qui et ἐντεῦθεν legit, cum Elmsleio.

[2] "Lego οὖ." GESNER. "οὕτω τἄδικον Grotius in notis: qui in textu pejus habet οὕτω ἄδικον. εἶτα τοῦτο τἄδικον Porsonus Advers. p. 304. εἶτα δ' ὧδε τἄδικον Elmsleius." GAISFORD. εἶτα δ' οὕτω τἄδικον, cum Grotio, Dindorfius, qui et ὥστ' ἐξίτηλος ἀρετὴ edidit, Elmsleio obsecutus. Confer infra ad Eubuli Fragm. I. n. 6.

IV. 1.

Ἐγὼ γυναικὶ δ' ἕν τι πιστεύω μόνον,
ἐπ' ἂν[1] ἀποθάνῃ, μὴ βιώσεσθαι πάλιν·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπιστῶ πάνθ', ἕως ἂν ἀποθάνῃ[2].

Apud STOB. T. 73. 48.

[1] Malim ἐπὰν, cum Gesnero et Grotio, ut ἐπὰν ἀποθάνῃς ipse Gaisfordius infra Menandri Fragm. I. 2. Vide T. Magist. p. 332. et ad Menandri Fragm. XIII. n. 1.

[2] Hesiod. Op. et D. 373. ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φηλήτῃσιν. Menander apud Stob. T. 73. 7. ὡς ἔστ' ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις. Gnome μονοστ. Grot. Excerpt. p. 929. ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν. Eurip. Sthenobœæ Fragm. VI. Dindorf. πιστεύειν δὲ χρὴ | γυναικὶ μηδὲν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν. Cf. et Orest. 1101. Iph. T. 1299. Hyperbolam proverbialem, a Diogeniano repertam, meminit Erasmus Adag. p. 252. γυναικὶ μὴ πίστευε, μηδ' ἂν ἀποθάνῃ.

V[1]. 2.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων
ὄντως γυναικὸς προῖκα πολλὴν φερομένης[2].

Apud Stob. T. 72. 9.

[1] Fragmentum interposuit Hertelius, continuatione non intermissa. Quapropter addidi, cum Fragmentum, quod sequitur, paulo negligentius tractaverit Cumberlandius in versione, ut dubitari ferme possit, an et illud respexerit.

[2] Menander apud Stob. T. 72. 11. ὅστις γυναῖκ' ἐπίκληρον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν | πλουτοῦσαν, ἤτοι μῆνιν ἐκτίνει θεῶν, | ἢ βούλετ' ἀτυχεῖν μακάριος καλούμενος. Plaut. Aul. III. 5. 59. *Hæc sunt atque aliæ multæ in magnis dotibus | incommoditates, sumtusque intolerabiles. | Nam quæ indotata est, ea in potestate est viri: | dotatæ mactant et malo et damno viros.* Juvenal. Sat. VI. 459. *Intolerabilius nihil est quam femina dives.* Cf. infra Appendicis Fragm. XXVII. 1. supra Alexidis Fragm. VI. 4.

VI. 3.

Ὀφθαλμιῶν ἄνθρωπος ἰσχυρῶς, κακὰ
παμπολλὰ πάσχων, ἓν ἀγαθὸν πάσχει μόνον,
ὅτ'[1] οὐχ ὁρᾷ γυναῖκα τοῦτον[2] τὸν χρόνον.

Apud Stob. T. 73. 52.

[1] Legendum ὅτι, cum Morelio et Hertelio. Ita etiam H. Steph. p. 456. Vide Porson. ad Eurip. Hec. 112.

[2] Collect. Gnom. impressa cum Callim. ed. Froben. τοσοῦτον.

VII.

Ἐν Κύπρῳ[1] φῄς, εἰπέ μοι, διήγετε
πολὺν χρόνον; B. τὸν πάνθ' ἕως ἦν ὁ πόλεμος.
A. ἐν τίνι τόπῳ μάλιστα; λέγε γάρ. B. ἐν Πάφῳ·
οὗ πρᾶγμα τρυφερὸν διαφερόντως ἦν ἰδεῖν
ἄλλως τ' ἄπιστον. A. ποῖον; B. ἐρριπίζετο

ὑπὸ τῶν περιστερῶν, ὑπ' ἄλλου δ' οὐδενός,
δειπνῶν ὁ βασιλεύς. Α. πῶς; ἐάσας τἄλλα[2] γὰρ
ἐρήσομαί σε τοῦτο, πῶς; Β. ἠλείφετο
ἐκ τῆς Συρίας ἥκοντι τοιούτῳ μύρῳ
καρποῦ σύχν' οἷόν[3] φασι τὰς περιστερὰς
τρώγειν. διὰ τὴν ὀσμὴν δὲ τούτου πετόμεναι
παρῆσαν, οἷαί τ' ἦσαν ἐπικαθιζάνειν
ἐπὶ τὴν κεφαλήν· παῖδες δὲ παρακαθήμενοι
ἐσόβουν· ἐπαίρουσαι δὲ μικρόν, οὐ πολὺ
τοῦ μήτ' ἐκεῖσε μήτε δεῦρο[4] παντελῶς,
οὕτως ἀνερρίπιζον, ὥστε σύμμετρον
αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ περίσκληρον, ποιεῖν.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗι.

Apud Athen. VI. p. 257. D.—F.

[1] Ita quatuor MSS. Ἐν δὴ Κύπρῳ Ald. particula δὴ metri causa adjecta, ut placet Schweighæusero. "Fortasse ἐν τῇ Κύπρῳ scribendum." Dindorf. ἐν τῇ Κύπρῳ jam olim Morelius, et post eum Hertelius. Equidem censeo verum esse ἐν Κύπρῳ, sine articulo, ut ἐν Πάφῳ dictum est v. 3. Sic Aristoph. Thesm. 453. ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ.

[2] "τἄλλα B. Legebatur τἀμά." Dindorf. Ita etiam legisse videtur Cumberlandius, ex Bentleii, uti suspicor, correctione. Vertit enim: *all other questions* | *I will put by to be resolved in this.* De Μ et ΛΛ confusis vide Porson. *Tracts* p. 218. Dobræi Advers. T. II. p. 36. Bast. Comment. Palæogr. p. 724. ejusque Addend. et Corrigend. p. 919. Schæfer. ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 5887.

[3] Ita Porsonus. συχνοῦ ὂν quatuor MSS. apud Dindorfium, συχνοῦ γ' ὂν edd. Ald. et Casaub. "σύχν' οἷόν φ. Porsonus Adv. p. 88. nisi vulgata nata sit ex duabus lectt. σύχν' οὗ φ. et σύχν' ὂν φ. et legendum οὗπερ φ." Dobr.

[4] Eurip. Phœn. 96. ἐνθένδ' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα. Et 273. κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. Et 324. ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο | περιχορεύουσα. Id. Androm. 619. ἐκεῖσε δεῦρό τ' ἤγαγες πάλιν. Aristoph. Ran. 1075. καὶ πλεῖ δευρὶ καὖθις ἐκεῖσε.

VIII.

Οὐθεὶς[1] πώποτε,
ὦ δέσποτ', ἀπέθαν', ἀποθανεῖν πρόθυμος ὤν·
τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους[2]
ἄκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ'[3] ἄγει
σιτιζομένους, καὶ πάντ' ἔχοντας ἀφθόνως.
ὁ δὲ λιμός ἐστιν ἀθανασίας φάρμακον[4].

ΔΙΠΛΑΣΙΟΙΣ.

Apud Stob. T. 121. 4.

[1] Malim Οὐδεὶς, ut supra Alexidis Fragm. IV. 1. Et sic Grotius, et Valckenærius. Vide mox ad Fragm. IX. n. 1.

[2] De constructione consulendus est Matthiæus Gr. Gr. 366. qui hunc locum ibi citat.

[3] "Egregie Valckenærius Diatr. p. 280. ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ'." Gaisford. Et sic, ut videtur, Bentleius apud Cumberlandium, qui vertit: *Old Charon has a stubborn task | to tug you to his wherry.* Vulgo ἐπὶ τόπον θεῖόν τ'.

[4] "Puto novam esse sententiam." Grot. Immo recte cum ceteris cohæret hic versus. Totius Fragmenti sententia est: *Nemo moriendi cupidus unquam moritur: sed vitæ avidos tantum, et Saliarem in modum epulantes, opibusque et copiis affluentes, mors petit: qui vero esuriunt, et mortem optant, ii plane sunt immortales.* Verba sunt servuli cum hero suo familiariter jocantis. Nempe φάρμακον ἀθανασίας valet *pharmacum*, sive *medicamentum, quod immortalitatem parit*, non *contra immortalitatem medicina*, prout vertit Grotius, sensu inverso, vel potius nullo. Sic φάρμακον σωτηρίας, ὑγιείας, *medicamentum saluti, sanitati, inserviens*, dixerunt Eurip. Phœn. 907. Athen. XI. p. 781. D. Grotio fraudi fuisse videntur usitatiora illa φάρμακον νόσου, βηχὸς, μέθης, ἔρωτος, &c. *medicina contra morbum, tussim, temulentiam, amorem*, &c.

IX.

Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς[1] δεῖται νόμου[2].

Apud Stob. T. 9. 16.

[1] μηθὲν—οὐθενὸς MS. A. apud Gaisfordium: sed alteram scripturam prætulerim. T. Magister p. 661. Οὐδεὶς Ἀττικοί· οὐθεὶς Ἕλληνες. Negat etiam Phrynichus Ecl. 76. οὐθεὶς Atticum esse. Serioris Atticismi esse censet Porsonus Addend. et Corrigend. in Argum. et Notis ad Eurip. Med. 128. qui Supplem. Præfat. ad Hec. p. XLVI. οὐθὲν stare passus est in Aristophanis, vel Platonis, loco apud Athen. XIV. p. 628. E. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 32. Matthiæi Gr. Gr. 137. infra ad Appendicis Fragm. XXVI. n. 8. Nugatur Ammonius, inter οὐδὲν et οὐθὲν distinguens.

[2] Alterum versum addit Hertelius p. 472. τὸ καλῶς ἔχον που κρεῖττόν ἐστι καὶ νόμου. Qui tamen non Antiphanis est, sed Menandri. Vide Stob. T. 9. 17. T. 43. 24. Hertelium sequitur Cumberlandius.

X.

Εἴ τις φησὶ[1] τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν,
ἦ πού τίς ἐστι τοὺς τρόπους ἀβέλτερος.
εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονάς,
καταλείπετ' οὐδὲν ἕτερον, ἢ[2] τεθνηκέναι.

Apud Stob. T. 63. 12.

[1] "ὅς φησι Grotius, qui hanc aliam in notis proponit conjecturam: Εἰ τοὺς ἐρῶντας φησί τις νοῦν οὐκ ἔχειν. Ceterum hos versus Theophilo in Philaulo tribuit Athenæus XIII. p. 563. A. ubi MSS. præbent τίς φησι sine εἰ. edd. habent ὅς cum Grotio. Εἰ τοὺς ἐ. φησί τις Gesneri margo." Gaisford. "In Parisiensi Stobæi codice MSto, quem Brunckius olim excussit, nude Εἰ φησὶ τοὺς ἐρῶντας scribitur." Schweighæuser. Theophilo tribuit Morelius, sic inchoans: ὅς φησι κ. τ. λ. Totum Fragmentum suo loco vide.

[2] ἄλλο πλὴν Athenæus. Soph. Trach. 1173. τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο, πλὴν θανεῖν ἐμέ. Ad sententiam Plato Phæd. p. 38. Heindorf. Καὶ δοκεῖ γέ που, ὦ Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, ᾧ μηδὲν ἡδὺ τῶν τοιούτων μηδὲ μετέχει αὐτῶν, οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι ὁ μηδὲν φροντίζων τῶν ἡδονῶν, αἳ διὰ τοῦ σώματός εἰσι.

XI.

Πενθεῖν δὲ μετρίως[1] τοὺς προσήκοντας φίλους.
οὐ γὰρ τεθνᾶσιν[2], ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν[3],
ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον,
προεληλύθασιν· εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον
εἰς ταυτὸ καταγωγεῖον[4] αὐτοῖς ἥξομεν,
κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιάτριψοντες[5] χρόνον.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΩι.

Apud Stob. T. 124. 27.

[1] Euphorion apud Stob. ibid. 12. τῷ καὶ μέτρια μέν τις ἐπὶ φθιμένῳ ἀκάχοιτο, | μέτρια καὶ κλαύσειεν. Philetas ibid. 10. ἐκ θυμοῦ κλαῦσαί με τὰ μέτρια, καί τι προσηνὲς | εἰπεῖν, μεμνῆσθαί τ' οὐκ ἔτ' ἐόντος ὁμῶς. ubi ὅμως correxit Gesnerus. Equidem ἐμοῦ malim, collato Aristoph. Pac. 703. καὶ σύ γε, | ὦ 'νθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου. Eurip. Inus Fragm. ibid. 7. γίγνωσκε τἀνθρώπεια, μηδ' ὑπερμέτρως | ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

[2] Callistrati (vide Hesych. in 'Αρμοδίου μέλος) Scolion apud Athen. XV. p. 695. B. φίλταθ' 'Αρμόδι', οὔ τί που τέθνηκας· | νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι, | ἵνα περ κ.τ.λ. Ita Schweighæuserus, pro vulgato οὔπω, præeuntibus Brunckio et Lowthio, qui lectionem illam ex Schol. ad Aristoph. Acharn. 977. adoptarunt. Schweighæusero obsecutus est Dindorfius. Sic Aristoph. Ran. 523. ἐπίσχες οὗτος. οὔ τί που σπουδὴν ποεῖς, | ὁτιή σε παίζων 'Ηρακλέα γ' ἐσκεύασα. ubi Schol. οὔτι που ἤγουν οὐδαμῶς, quam glossam exscripsit Hesychius. Cf. et Eccles. 329. In Callistrati loco οὔ τί πω posuerunt Paulus Leopardus et Grotefendius. Neque hoc malum. Cf. Hom. Il. A. 108. 124. 262. et Od. Γ. 23. Soph. Aj. 663. Sed alterum præstat. Vide Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 581. Epigramma apud Gruter. p. 703. (Gorii T. II. p. 119.) οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον, | καὶ ναίεις κ.τ.λ. Youngius nostras *Night* I. *Why then their loss deplore that are not lost?* | *why wanders wretched Thought their tombs around*, &c.

[3] Philemon apud Plutarch. Consol. Apoll. p. 105. F. ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, | ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύσεται.

[4] Ita etiam Burneius in margine exemplaris Stob. Grot. quod in Museo Britannico asservatur. Vulgo καταγώγιον. Eandem medicinam Machoni apud Athen. VIII. p. 337. D. adhibuit Porso-

nus Advers. p. 101. Ceterum confer Sil. Ital. XIII. 278. *Ædibus in mediis, consurgens ilice multa, | exstruitur rogus, hospitium commune receptis.* ubi pessime Heinsius *auspicium.*

[5] συνδιατρίψαντες Stobæi ed. Trincav. corrupte. Vide supra ad Alexidis Fragm. VII. n. 2.

XII. 1.

Εἶτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν ἡδίων τέχνη
ἢ πρόσοδος ἄλλη τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς;
ὁ ζωγράφος πονεῖ τι[1] καὶ πικραίνεται,
ὁ γεωργὸς ἐν ὅσοις ἐστὶ κινδύνοις πάλιν·
πρόσεστι πᾶσιν ἐπιμέλεια καὶ πόνος·
ἡμῖν δὲ μετὰ γέλωτος ὁ βίος καὶ τρυφῆς.
οὗ[2] γὰρ τὸ μέγιστον ἔργον ἐστὶ παιδιὰ,
ἁδρὸν γελάσαι, σκῶψαί τιν', ἐκπιεῖν πολὺν[3],
οὐχ ἡδύ[4]; ἐμοὶ μὲν[5] μετὰ τὸ πλουτεῖν δεύτερον.

ΛΗΜΝΙΑΙΣ.

Apud Athen. VI. p. 258. D. E.

[1] τε Grotius, haud male.

[2] οὐ cod. Pal. et, post Morelium, Hertelius: quod sensum optimum efficiet, si modo interrogationis notam post πολὺν ponas. Tunc probum fuerit fortasse οὐχ ἡδύ γ'; Angl. *is it not delightful too?* Vide n. 4.

[3] ἐκπιεῖν πολὺν, *affatim bibere.* Subintellige οἶνον. Multus est in hac ellipsi Bosius Ellips. Gr. p. 347.

[4] ἡδύ γ' Ald. ἡδύ; edd. Casaub. et Schweigh. itemque cod. Pal. cum hiatu non ferendo. Hertelius, post Morelium, omnino sic: οὐχ ἡδύ γ'; ἐμοὶ μὲν, μετὰ δὲ τὸ πλ. δ. ἡδὺς pro ἡδὺ, et δεύτερος pro δεύτερον, conjicit Grotius, ut referantur ad βίος, quod præcessit. ἥδε' pro ἡδὺ mavult Dobræus Advers. T. II. p. 312. ut δεινὰ dicunt pro δεινόν. Vide Aristoph. Ran. 609. Vesp. 417. 1368. Ceterum γε particulam, extra interrogationem, adeo perdite amat hoc appositum, ut mihi temperare vix queam, quin exempla aliquot exscribam. Alexis Athen. X. p. 431. B. ἡδύ γε τὸ πῶμα. ποδαπὸς ὁ Βρόμιος τρυφῇ; Idem ibid. I. p. 28. E. corrigente Porsono: ἡδύς γ' ὁ Βρόμιος τὴν ἀτέλειαν Λεσβίου | ποιῶν τὸν οἶνον εἰσάγουσιν ἐνθάδε. ubi ἡδὺς stare passus est Dindorfius, metro repugnante. Aliter

Dobræus Advers. T. II. p. 295. Menander apud Stob. T. 83. 10. ἡδύ γε πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων. ubi vulgo ἡδὺς π. Locum correxit Porsonus (quod Gaisfordium fugit) Advers. p. 289. (ubi ἔχων impressum, errore typothetæ) et *Tracts* p. 194. collato Philemone apud Stob. T. 83. 9. ἡδύ γε πατὴρ τέκνοισιν, εἰ στοργὴν ἔχοι. ubi malim ἔχει. Quam Porsoni emendationem præripuit Morelius p. 39. et sic diserte scriptum apud Hertelium p. 44. itemque 142. Idem apud Stob. T. 113. 11. ἡδύ γε φίλου λόγος ἐστὶ τοῖς λυπουμένοις. ubi ἡδύ γε λόγος φίλου 'στι κ. τ. λ. Porsonus *Tracts* p. 195. quod latuit Gaisfordium. Id. ibid. T. 84. 1. ὡς ἡδύ γ' ἐν ἀδελφοῖς ἐστιν ὁμονοίας ἔρως. ubi ἀδελφοῖσιν Grotius, deleto ἐστιν. ἀδελφοῖσιν etiam MS. B. apud Gaisfordium, atque ἐστιν dudum deleverat Morelius p. 32. Porsonus *Tracts* p. 194. (omisit Gaisfordius) versiculum sic corrigit: ἡδύ γ' ἐν ἀδελφοῖς ἐστιν ὁ. ἔ. deleto ὡς, quod cum γε (ait ille) stare non potest. Id. ibid. T. 121. 6. ἡδύ γ' ἀποθνήσκειν, ὅτῳ ζῆν μὴ πάρεσθ' ὡς βούλεται. Sic, credo, legendum (me, dum hodie hæc refingo, video præripuisse Meinekium ad Menand. p. 204.) pro vulgato ἡδύ τ', quod Gaisfordius retinuit: et notandum, hunc versum jam ante Gaisfordium (et Meinekium) trochaicum effecisse Trincavellum, Gesnerum, Hertelium denique. Morelio deest. In versuum iambicorum partes digessit Grotius, etiam τ' in δ' mutato. Cf. Varr. Lectt. Dindorf. in Athen. VII. p. 282. B. Eurip. apud Clem. Alex. Strom. IV. p. 621. ἡδὺ δ', ἣν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει | ἄλοχον. Corrige ἡδύ γ'. Gnome μονόστ. Menand. et Phil. Meinek. p. 321. ἡδύ γε δικαίους ἄνδρας εὐτυχεῖς ὁρᾶν. Alexis Athen. IX. p. 383. C. ἥψέ μοι δοκεῖ | πνικτόν τι ὄψον δελφάκειον. B. ἡδύ γε. Ita Dindorfius; sed verum videtur τι δελφάκειον ὄψον. Aristoph. ibid. X. p. 444. D. ἡδύς γε πίνειν οἶνος Ἀφροδίτης γάλα. Theophrast. XIV. ad fin. ἡδύ γε τῶν ἄστρων ὄζει, ὅτι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι τῆς γῆς. Ita correxit Porsonus *Tracts* p. 276. Vulgo corrupte τ. ἄ. νομίζει, et λ. πίσσης. Diversa autem est sequentium locorum ratio, de quibus consulendus est Porsonus Advers. p. 33. seq. Aristoph. Thesm. 254. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου. Philemon Athen. VII. p. 288. D. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ἔστ' εὐημερεῖν | ἐν ἅπασιν. Alexis ibid. X. p. 441. D. ἀλλὰ μήν, νὴ τὼ θεώ, | ἔσται γ' ὅσον ἂν βουλώμεθ', ἔσται καὶ μάλα | ἡδύς γ', ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρός, | λέγων, γέρων γε δαιμονίως. Timocles ibid. XIII. p. 571. A. πληγὰς λαβεῖν ἁπαλαῖσι χερσίν· ἡδύ γε, | νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον.

* Malim ἔμοιγ' οὖν. Eurip. Med. 123. ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως, | ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.

XIII. 2.

Ὁ γάρ[1] παράσιτός ἐστιν, ἂν[2] ὀρθῶς σκοπῇς,
κοινωνὸς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου.
οὐδεὶς παράσιτος εὔχετ' ἀτυχεῖν τοὺς φίλους,
τοὐναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν ἀεί.
ἔστιν πολυτελὴς τῷ βίῳ τις[3], οὐ φθονεῖ·
μετέχειν δὲ τούτων εὔχετ' αὐτῷ συμπαρών.
κἄστιν φίλος γενναῖος ἀσφαλής θ' ἅμα,
οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος·
ὀργὴν ἐνεγκεῖν ἀγαθός· ἂν σκώπτῃς, γελᾷ·
ἐρωτικός, γελοῖος, ἱλαρὸς τῷ τρόπῳ·
πάλιν στρατιώτης ἀγαθὸς[4] εἰς ὑπερβολήν,
ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές.

ΔΙΔΥΜΟΙΣ.

Apud Athen. VI. p. 238. A. B.

[1] "Ὁ γάρ Wakefieldus. Legebatur ὅρα γάρ." Dindorf. ὁρᾷς; π. eleganter conjecit H. F. C. (Henricus Fynes Clinton) *The Philological Museum* Vol. I. p. 571. provocans ad Eurip. Orest. 581. 584. Sic Aristoph. Nub. 681. ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς. Menander apud Etymol. Mag. in Ἀκαρής: ὁρᾷς; ἐν ἀκαρεῖ παραπόλωλας ἀρτίως. Ita Bentleius; vulgo corrupte ὁρᾷς, ἀκαρής. Plaut. Capt. II. 2. 54. *Sed viden? Fortuna humana fingit artatque, ut lubet.* Quem locum præ oculis fortasse habuit Afranius apud Non. c. 4. n. 201. *Tu, Castalia, cogita, tu finge, fabricare, ut libet.* Vide Valcken. ad Eurip. Phœn. 726. Grotius: ὅρα· π. quod defendi potest ex Soph. Elect. 945. ὅρα· πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. Similiter Eurip. Herc. F. 1230. βλέψον πρὸς ἡμᾶς· ὅστις εὐγενὴς βροτῶν, | φέρει τὰ τῶν θεῶν πτώματ', οὐδ' ἀναίνεται. Sic legendum, cum Dobræo Advers. T. II. p. 120. Vulgo: τὰ θεῶν γε. Edd. vett. τὰ τῶν θεῶν γε. Istud γάρ ex παρ in παράσιτος refluxisse videtur. Alias confusæ reperiuntur syllabæ ΓΑΡ et ΠΑΡ, v. g. Eurip. Elect. 636. ubi vide Musgravium. Cf. infra ad Stratonis Fragm. n. 4. Dobræum ad Aristoph. Thesm. 778. (Advers. T. II. p. 240.) In Diphili versiculo apud Athen. X. p. 446. D. syllabam posteriorem prior extrusit; nam sic, nullo metro, vulgo

legitur: πῖθι· ταῦτα γάρ ἡμῶν Διὸς ἑταιρείου, πάτερ. Sed recte Jacobsius ταῦτα γάρ παρ' ἡμῶν correxit, prout edidit Dindorfius.

[2] De ἂν pro ἐὰν vide Porson. ad Aristoph. Vesp. 97. itemque Dobræum Addend. p. (132.) a quo discimus Porsonum sententiam suam postea mutasse, et ἂν, syllaba producta, (quippe quod ex ἐὰν contractum sit) saltem apud recentiores comicos retinendum esse exissimasse. Antea putaverat ubique in ἦν mutandum. Porsono, dum in pristina sententia perstabat, obsecutus Burneius, ἦν in Stobæi Grotiani exemplari supra memorato passim reposuit, v. g. in Alexide p. 121. Philemone p. 133. ter, Menandri Sponsore p. 141. Incerto p. 143. Philemone p. 145. Menandri Thrasyleonte p. 227. Antiphanis Fullone et Menandri Hymnide p. 231. Philisci Thebanis p. 233. Euripidis Dictye p. 261. Philemonis Ignifero p. 271. Menandro p. 281. 285. 323. et 329. Eveno p. 345. Euripidis Eurystheo p. 375. Crantore p. 387. Menandro p. 389. et 397. ter, Menandri Incito p. 443. Cratete p. 475. Apollodori Lacæna p. 483. bis, Menandri Gubernatore p. 487. Euripidis Alcestide p. 489. Menandri Supposititio p. 497. Apollodori Adelphis p. 499. Cf. infra v. 9. et ult. supra Alexidis Fragm. III. ult. Vide Hermann. adnot. 291. ad Viger. p. 487. infra ad Menandri Fragm. XIII. n. 1.

[3] Interrogative Casaubonus, Grotius, et Schweighæuserus: ἔστιν πολυτελὴς τῷ βίῳ τίς; οὐ φθ. Et sic in Aldina expressum videtur, in qua totus versus sic se habet: ἔστι πολυτελὴς τῷ βίῳ τίς (sic) οὐ φθ. Alia interpungendi ratio esset: ἔστιν πολυτελὴς τῷ βίῳ τις· οὐ φθ. Similem interpunctionis varietatem atque inconstantiam infra exhibent Timoclis Fragm. II. vv. 13. 14. 15. 16. ubi incisis utuntur Morel. Grot. (qui tamen colis usus est in versione) Gaisford. et Dindorf. interrogationis notis Casaub. H. Steph. Com. Gr. Sent. p. 450. Winterton. Poet. Min. Gr. Schweigh. et Walpol. colis denique Brunck. Gnom. Poet. Gr. p. 202. in vv. 13. 14. 15. inciso, casune an industria, relicto in v. 16. id quod a Casaubono similiter factum in v. 15. Ex Aldo nil fere certi colligendum est, quod ad Timoclis versuum interpunctionem attinet, nisi credas forte fortuna de interrogationis nota eum somniasse in v. 15. ubi Χωλός τις ἐστὶ τὸν κ. τ. λ. impressum est, cum accentu scilicet in finali syllaba vocis tertiæ. Editione Stobæi principe hodie infeliciter careo. Exscribam Philemonis locum apud Stob. T. 108. 39. Ἀγνὼς τις ἔστ' (lege, cum Grotio, Ἂν γνῷς τί ἐστ', uti habet ipse Stob. T. 21. 3. ubi versus Diphilo tribuitur; quod fortasse ignoravit Grotius, certe meminisse neglexere Gaisfordius et Meinekius) ἄνθρωπος, εὐδαίμων ἔσῃ. (lege ἔσει) | τέθνηκέ τις; μὴ δεινὸν

ἔστω τοῦτό σοι. | *κεκύηκε τις; οὐ κεκύηκέ τις; ἠτύχηκέ τις;* | *βήττει τις; οἰμώζει τις; ἡ φύσις φέρει* | *ἅπαντα ταῦτα· φεῦγε τὰς λύπας μόνον.* Ita edidit Gaisfordius, incisis, quod vidimus, usus in Timoclis loco gemello. Incisis in Philemonis loco sunt usi Morelius atque Hertelius; colis autem Grotius et Meinekius, nisi quod inciso post *κεκύηκέ τις* uterque, post *τέθνηκέ τις* hic tantum distinguit. Si quis levicula hæc, et minutula, parvique, vel forte nullius, momenti esse existimet, is meminerit, bis saltem ab illo, quod verum est, quilibet aberret necesse esse, si locum ullum trifariam interpunctum eat. Meminerit etiam, perpaululum opis in re tali ex MStis ac veteribus editionibus expetendum esse, eumque tantum, in antiquorum scriptis recensendis, interpungendi modum accuratum esse, vel esse posse, qui efficacissimus est, et *παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα.* Vide Longin. XVIII. qui de interrogationum ac responsionum, in oratorio scribendi genere, vi et vehementia ibi dissertans, hæc præclare annotavit: *Ἦν δὲ ἁπλῶς ῥηθὲν τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ καταδεέστερον· νυνὶ δὲ τὸ ἔνθουν καὶ ὀξύῤῥοπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾷν, οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ πιστότερον.* Quæ non magis ad eos faciunt, qui artem rhetoricam exercent, quam qui dramaticam, sive activam, quod ait Diomed. III. p. 480. Putsch. Quod si Antiphanis, Timoclis, Philemonis, loca incisis distinguas, orationis, sic *ἁπλῶς ῥηθείσης*, prorsus evellitur aculeus; si colis, locutio attenuatur. Quivis meminerit Gnathonicum illud, *Negat quis? nego. ait? aio,* quod laudat Cicero Læl. 25. et interrogative pungunt tum Terentii, tum etiam Ciceronis, editores optimi, quodque colis, cum Guidone Juvenale puta, nemo hodie, ut opinor, distinguet, vel cum veteri illo, vieto, ac veternoso interprete sic explanabit: *quis i. aliquis negat. ego etiam nego. quis inquam ait i. affirmat. ego etiam aio i. affirmo.* Si quis aliter sentiat, ei loca quatuor sequentia colis, vel incisis, si Diis placebit, ornanda et distinguenda propino: Martial. Epigr. XII. 40. *Mentiris? credo. recitas mala carmina? laudo.* | *cantas? canto. bibis Pontiliane? bibo.* Chatterton. *Ælla, a Tragycal Enterlude: Dothe war begynne? there's Celmonde yn the place.* Wrangham. in versione Appendicis Fragm. XXVII. *Is her spouse sick? she plays the tender nurse.* | *Is he beset by stern Adversity?* | *she combats faithful at his side.* Issachar Styrkii *Euripides's Alcestis Burlesqued* 2023. *Bites she? it rankles in the marrow,* | *like venom'd tooth of poison'd arrow.* Obiter notabo, incisis in re tali usum esse Scottium nostratem, quæ tamen (pace

Viri celeberrimi dicatur) quantulum ab interrogationis notis distent, quivis vel uno intuitu percipiet, cum idem sit etiam verborum ordo, qui sententiis interrogativis unice pertinet: *In dreaming, for example, of a duel, the external sound becomes, in the twinkling of an eye, the discharge of the combatants' pistols;—is an orator haranguing in his sleep, the sound becomes the applause of his supposed audience;—is the dreamer wandering among supposed ruins, the noise is that of the fall of the mass. Letters on Demonology and Witchcraft* p. 26. Vide supra ad Alexidis Fragm. III. n. 3.

[4] Angl. *a good soldier.* Sic *bonis ducibus* dixit Horatius, poetices Græcæ imitator, Od. IV. 8. 14. Adde Od. I. 15. 28. Epist. I. 10. 34.

XIV. 3.

Τὸν τρόπον μὲν οἶσθά μου,
ὅτι τῦφος οὐκ ἔνεστιν, ἀλλὰ τοῖς φίλοις
τοιουτοσί τίς εἰμι, τύπτεσθαι μύδρος,
τύπτειν κεραυνὸς[1], ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπὴ,
φέρειν τιν' ἄραντ'[2] ἄνεμος, ἀποπνῖξαι βρόχος,
θύρας μοχλεύειν σεισμὸς, εἰσπηδᾶν ἀκρὶς,
δειπνεῖν ἄκλητος μυῖα[3], μὴ 'ξελθεῖν φρέαρ[4],
ἄγκειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν[5], ὅσ' ἂν μόνον
τύχῃ τις[6] εἰπὼν, ταῦτ' ἀπροσκέπτως ποιεῖν[7]
ἅπαντα. καὶ καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι
διὰ ταῦτα πάντα σκηπτόν[8]. ἀλλ' οὐδὲν[9] μέλει
τῶν σκωμμάτων μοι· τῶν φίλων γὰρ ὢν φίλος[10]
ἔργοισι χρηστὸς, οὐ λόγοις ἔφυν μόνον.

ΠΡΟΓΟΝΟΙΣ.

Apud Athen. VI. p. 238. D.—F.

[1] Aristophon Athen. l. c. C. *ἀναβῆναί τι πρὸς | κλιμάκιον * * Καπανεὺς, ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων, | κονδύλους πλάττειν δὲ* Τελαμών. Lacuna ad hunc modum fortasse supplenda est: *κλιμάκιον ἰόντα Καπανεὺς.* Verte Anglice: *a very Capaneus to go and run up a ladder.* Vocem *ἰόντα* extrusisse videtur librarius, tanquam literæ

ιον nihil aliud fuerint quam finales τοῦ κλιμάκιον repetitæ, ultima autem syllaba ex κα in Καπανεὺς, ob similitudinem, refluxerit. Est autem κονδύλους πλάττειν (in qua locutione hæsit Schweighæuserus) i. q. χειρονομεῖν.

[2] φέρειν τιν' ἄραντ' verte Anglice: *to bear any one right away.* Aristophon ibid. B. C. δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον | τῶν παροινούντων, παλαιστὴν νόμισον Ἀργεῖόν μ' ὁρᾶν. ubi Ἀνταῖον conjicit Jacobsius.

[3] Μυῖαι jocose audiebant invocati convivæ. Vide Athen. I. p. 4. F. et p. 5. A. Plaut. Merc. II. 3. 26. *Musca est meus pater, nil potest clam illum haberi.* ubi de seipso loquitur parasitus. Cf. et Pœn. III. 3. 76, 77. Hinc parasito Moscæ nomen indidit Jonsonus in fabula inscripta *Volpone or the Fox.*

[4] "Quod—ait, μὴ ἐξελθεῖν, φρέαρ: id quale sit fateor non satis liquere mihi. An: sic ego vino me ingurgito, ut si quis in puteum incidit, e quo non datur exitus? An de ἀργυρῷ φρέατι cogitandum, cujus mentio facta lib. V. p. 192. A.? Adnotaverat ad hunc locum Dutheil: '*Pour ne point sortir, je suis un puit.* C'est-a-dire, *je bois comme un trou.* C'est que dès qu'un convive étoit yvre, à ne plus pouvoir boire, on le faisoit sortir de la salle du festin'." SCHWEIGHÆUSER. Recte Cumberlandius: *Would you move off? You'll move a well as soon.* Sensus est: *puteum citius de suo loco integrum amoveris, quam parasitum e convivio extruseris.*

[5] "*Si quem perditum cupias vel laqueo vel ferro vel falso testimonio, ecce me ad omnia paratum.*" CASAUBON. "Simplex verbum μαρτυρεῖν, pro composito καταμαρτυρεῖν vel ψευδομαρτυρεῖν intelligendum.—Ad infinitivos ἄγχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν, ποιεῖν, intellige οἷός εἰμι vel ἕτοιμός εἰμι: nisi malueris ex v. 11. σκηπτὸς intelligere; quo significetur, ita *raptim, ut fulmen, ad nutum patroni* omnia exsequi hunc hominem." SCHWEIGHÆUSER.

[6] "Ille τις, quem dicit, est *patronus conviviator,* cujus gratiam inire cupit parasitus." SCHWEIGHÆUSER.

[7] ἀπροσκέπτως, *inconsiderate, re ne considerata quidem, improviso,* Angl. *without taking time to think, instantly.* Affine est nostrum *as quick as thought.* Cf. Virg. Æn. I. 142. *Sic ait, et dicto citius tumida æquora placat.* Angl. *no sooner said than done.* Adde Horat. Sat. II. 2. 80. Terent. Heaut. V. 1. 31. *Dictum factum, huc abit Clitipho.*

[8] Aristophon l. c. B. ἄν τις ἑστιᾷ, πάρειμι πρῶτος· ὥστ' ἤδη πάλαι | * * * ζωμὸς καλοῦμαι. ubi παρὰ νέων supplet Grotius. Schweighæuserus παρὰ νέοις mavult. Verum, ni fallor, est τοῖς

νέοις. Vide notam sequentem. Sic Soph. Inus Fragm. apud Athenag. Legat. pro Christ. 26. σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται. Id. Œd. R. 8. ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος. ubi Schol. ὑπ' ἀνθρώπων. Et 1358. οὐδὲ νυμφίος | Βροτοῖς ἐκλήθην, ὧν ἔφυν ἄπο. ubi βροτοῖς per ὑπ' ἀνθρώπων similiter exponendum. Plaut. Men. I. 1. 1. *Juventus nomen fecit Peniculo mihi: | ideo quia mensam, quando edo, detergeo.* Id. Capt. I. 1. 1. *Juventus nomen indidit Scorto mihi, | eo quia invocatus soleo esse in convivio.* Verba sunt utrobique parasiti de seipso loquentis. Ad σκηπτὸν, conferri potest *Arabian Nights' Entertainments, The Story of Beder,* &c. sub fin. *Lightning, said Abdallah to him, (for so was the genie called) I command you to preserve the life of King Beder, son of Queen Gulnare. Go to the palace of the magic queen,* &c. *Lightning immediately disappeared, and got in an instant to the palace,* &c.

[9] "Scribebatur οὐθέν." DINDORF. οὐδὲν Morelius et Hertelius. Vide supra ad Fragm. IX. n. 1. Conferendus omnino cum hoc loco est Alexidis Fragmentum apud Athen. X. p. 421. D. καλοῦσι δ' αὐτὸν πάντες οἱ νεώτεροι | παράσιτον, ὑποκόρισμα· τῷ δ' οὐδὲν μέλει.

[10] Citat Erasmus in Adagiis sub *Amico amicus.* Cf. supra Alexidis Fragm. VIII. 3.

ARISTOPHON.

I.

Κακὸς κακῶς γένοιθ'[1] ὁ γήμας δεύτερος
θνητῶν. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος οὐδὲν ἠδίκει·
οὔπω γὰρ εἰδὼς οὗτος οἷον ἦν κακὸν
ἐλάμβανεν γυναῖχ'· ὁ δ' ὕστερον λαβὼν
εἰς πρoὖπτον[2] εἰδὼς αὐτὸν[3] ἐνέβαλεν κακόν.

ΚΑΛΛΩΝΙΔΗι.

Apud ATHEN. XIII. p. 559. D.

[1] Lege: ἀπόλοιθ'. Eubulus Athen. l. c. B. κακὸς | κακῶς ἀπόλοιθ' ὅστις γυναῖκα δεύτερον | ἔγημε. τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς. | ὁ μὲν γὰρ ἦν ἄπειρος, οἶμαι, τοῦ κακοῦ, | ὁ δ' οἷον ἦν γυνὴ κακὸν πεπυσμένος.

ubi κακὸς omittunt Ald. et Morel. Verum fortasse erit κάκιστ' ἀπόλοιθ', omisso κακὸς. Menander ibid. E. ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ | ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, | εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενής. Aristoph. Lysistr. 946. κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἑψήσας μύρον. Cf. et Alexidis l. c. in n. 12. ad Platonis Fragm. III. Nævius apud Priscian. VI. p. 681. Putsch. *Ut illum dii terant, qui primum olitor cæpam protulit.* Mox δεύτερον Ald.

[2] Confer infra Phœnicidæ Fragm. 18. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Sept. c. Theb. 848. Valckenær. et Monk. ad Eurip. Hipp. (1366.) 1363.

[3] Ald. αὐτὸν εἰδώς. Correxit Porsonus; quod fugit Dindorfium. Et sic duo MSS. apud Dindorf. nisi quod αὐτὸν alter mendose.

II.

Εἶτ' οὐ[1] δικαίως ἔστ' ἀπεψηφισμένος
ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δώδεκ'[2] εἰκότως[3] Ἔρως;
ἐτάραττε κἀκείνους γάρ, ἐμβάλλων στάσεις,
ὅτ' ἦν μετ' αὐτῶν. ὡς δὲ λίαν ἦν θρασὺς
καὶ σοβαρὸς, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερά[4],
ἵνα μὴ πέτηται πρὸς τὸν οὐρανὸν πάλιν,
δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω,
τὰς δὲ πτέρυγας ἃς εἶχε τῇ Νίκῃ[5] φορεῖν
ἔδοσαν[6], περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων[7].

ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΗι.

Apud Athen. XIII. p. 563. B. C.

[1] Εἶτ' οὖν Meursius Lectt. Att. I. 21. abjecto interrogationis signo, quod sequitur. Male. Vide supra ad Alexidis Fragm. IX. n. 1.

[2] Aristoph. Av. 95. τίνες εἰσί μ' οἱ ζητοῦντες; ΕΥ. οἱ δώδεκα θεοί. Id. Eq. 235. οὔ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσετον. Thucyd. VI. 54. Πεισίστρατος, ὁ Ἱππίου τοῦ τυραννεύσαντος υἱὸς, τοῦ πάππου ἔχων τοὔνομα, ὃς τῶν δώδεκα θεῶν βωμὸν τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ Ἄρχων ἀνέθηκεν. Duodecim deorum nomina disticho inclusit Ennius p. 164. Hessel. *Juno, Vesta, Ceres, Deiana, Menerva, Venus, Mars, | Mercurius, Jovi', Neptunus, Volcanus, Apollo.* ubi nescio annon *Neptumnus* et *Apello* reponendum sit. Vide Dionys. H. VII. 72. Arnald. de diis παρέδροις p. 32.

[3] "εἰκότως τ' Porsonus." DINDORF. Quam emendationem cur non in textum intulerit, ipse viderit.

[4] Hinc, ut videtur, elucet Alexidis fabulæ argumentum, quæ Ἀποκοπτόμενος inscripta est, cujus insigne Fragmentum attulit Athenæus XIII. p. 562. D. λέγεται γὰρ λόγος | ὑπὸ τῶν σοφιστῶν, μὴ πέτεσθαι τὸν θεὸν | τὸν Ἔρωτα, τοὺς δ' ἐρῶντας· αἰτίαν δ' ἔχειν | ἐκεῖνον ἄλλως, ἠγνοηκότας δὲ τοὺς | γραφεῖς ἔχοντα πτέρυγας αὐτὸν ζωγραφεῖν. Alter locus, in quo hujus fabulæ fit mentio, est X. p. 431. E. ubi Ἄλεξις δ' ἐν Ἀποκοπτομένῃ, ex trium codicum auctoritate, male edidit Dindorfius, idem etiam in loco priore, contra codicum omnium ac librorum fidem, tantum non facturus. Sed recte Ald. et Casaub. Ἀποκοπτομένῳ. Mox, ad ὡς ἡμᾶς, confer Aristoph. Av. 754. ibique Beckium.

[5] Citat Schweighæuserus Aristoph. Av. 574. αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν, καὶ νὴ Δί' Ἔρως γε. Vide Bergler. ad l. Valckenær. ad Eurip. Hipp. 1268. Cf. infra Eubuli Fragm. II.

[6] Homerica locutio est. Il. H. 149. δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι. Adde K. 270. O. 310. Ceterum πτέρυγας φορεῖ dixit Aristoph. Av. 573.

[7] "Pro τῶν πολεμίων, Villebrunius, præeunte (puto) Adamo, τοῦ πολεμίου corrigendum censuit." SCHWEIGHÆUSER. Vix Græcum est τοῦ πολεμίου, quod ante Villebrunium jam dederat Grotius Exc. p. 843.

III[1].

Ἔφη τε[2] καταβὰς εἰς δίαιταν τῶν κάτω
ἰδεῖν ἑκάστους· διαφέρειν δὲ πάμπολυ
τοὺς Πυθαγοριστὰς τῶν νεκρῶν· μόνοισι γὰρ
τούτοισι τὸν Πλούτωνα συσσιτεῖν ἔφη
δι' εὐσέβειαν. Β. εὐχερῆ θεὸν λέγεις[3],
εἰ τοῖς ῥύπου μεστοῖσιν[4] ἥδεται ξυνών.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΗι.

Apud LAERT. VIII. p. 591. Menag.

[1] Hoc Fragmentum Aristophani perperam tribuit Suidas in Πυθαγόρας. Aristophontis nomen in Aristophanis sæpius detorsisse librarios, notat Schweighæuserus ad Athen. IV. p. 161. E.

[2] Malim δέ.

[3] Formula loquendi apud Comicos satis frequens. Aristoph. Ran. 122. παῦε, πνιγηρὰν λέγεις. sc. ὁδόν. Angl. *softly! the road you speak of is hot to suffocation.* Adde Plut. 922. 992. Nub. 104. Antiphanes Athen. II. p. 47. B. Θετταλὸν | λέγεις κομιδῇ τὸν ἄνδρα. Utuntur etiam Tragici, sed rarius. Eurip. Alc. 267. πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν | ἔλεξας. Imitati sunt Latini. Terent. Andr. III. 1. 8. *Bonum ingenium narras adulescentis.* Angl. *the youth's disposition by your account is good.* Adde Eun. III. 1. 18. Catull. LXV. 29. *Egregium narras mira pietate parentem.*

[4] ῥυπουμενοῖσιν (sic) Hertelius, cui fraudi fuisse videtur Laertii ed. Froben. in qua sic diserte impressum est. Locum autem illustrabit Photius: Ῥυπᾶν: μεστὰ ῥύπου εἶναι. Phavorinus: Ῥυπάω, ῶ, τὸ ῥύπου πληροῦμαι. Monimum, philosophum ignobiliorem, ῥυπῶντα meminit Menander apud Laert. VI. 83.

IV[1].

Πρὸς μὲν τὸ πεινῆν ἐσθίειν τε μηδὲ ἓν
νόμιζ' ὁρᾶν[2] Τιθύμαλλον[3], ἢ Φιλιππίδην[4].
ὕδωρ δὲ πίνειν βάτραχος, ἀπολαῦσαι θύμων
λαχάνων τε κάμπη[5], πρὸς τὸ μὴ λοῦσθαι ῥύπος,
ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν κόψιχος,
πνῖγος ὑπομεῖναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν
τέττιξ, ἐλαίῳ μήτε χρῆσθαι μήθ' ὁρᾶν
κονιορτὸς[6], ἀνυπόδητος[7] ὄρθρου περιπατεῖν
γέρανος, καθεύδειν μηδὲ μικρὸν νυκτερίς.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΗι.

Apud Athen. VI. p. 238. C. D.

[1] In hoc Fragmento de parasito Pythagorico agitur, longe diversi generis atque ii, quos Gnathonicos appellat Terentius. Ut enim horum fuit parasitando ventres suos pascere, et semet molliter curare, ita contra esuriendo, aquam bibendo, oleribus vescendo, frigus æstumque tolerando, et si qua alia Pythagoricis propria fuerint, munus suum administrabant famelici isti. Vide *The Gentleman's Magazine*, (*New Series*) *October*, 1838. p. 382. De seipso autem, ni fallor, loquitur parasitus, quamvis aliter censuisse videatur Grotius in versione.

[2] Heniochus apud Stob. T. 43. 27. τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν, ἐκεῖ | σκηνὴν ὁρᾷν θεωρικὴν νομίζετε. Angl. *fancy that you see*, vertente Dobræo Advers. T. II. p. 138. Vide et Nostri locum citatum in n. 2. ad Antiphanis Fragm. XIV.

[3] Nobilis parasitus fuit Tithymallus. Timocles Athen. VI. p. 240. D. Τιθύμαλλον αὐτὸν καὶ παράσιτον ἀποκαλῶν. Et mox: ὁ γὰρ Τιθύμαλλος οὕτως ἀνεβίω | κομιδῇ τεθνηκὼς, τῶν ἀν' ὀκτὼ τοὐβολοῦ | θέρμους μαλάξας. Et rursum: μὰ τοὺς θεοὺς, | Τιθύμαλλος οὐδεπώποτ' ἠράσθη φαγεῖν | οὕτω σφόδρ'. Tithymalli autem nomine παρ' ὑπόνοιαν utitur parasitus, innuitque se in arte esuriendi parasitica Pythagorica non minus profecisse, quam alter in heluandi.

[4] "Philippides—(incertum, idemne Comicus poeta, qui eadem certe ætate vixit, an a poeta diversus) ita tenui macilentoque corpore fuit, ut macies hominis in proverbium abierit, multisque jocis dederit occasionem; de quibus vide Nostrum XII. p. 552. D. E. De eodem homine confer quæ notavit Valesius ad Harpocrationis p. 270. 18. (Notarum p. 59.) et Perizon. ad Ælian. Var. Hist. X. 6." SCHWEIGHÆUSER. Atqui novæ comœdiæ scriptorem fuisse Philippidem poetam testatur Suidas, ut ei hic plane locus sit nullus. Verba ejus sunt hæc: Φιλιππίδης. Ἀθηναῖος. κωμικὸς καὶ αὐτὸς τῆς νέας κωμῳδίας. υἱὸς Φιλοκλέους. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ρια' Ὀλυμπιάδος. ἐδίδαξε καὶ αὐτὸς δράματα μέ. Quis vero hic fuerit homo macilentus, diserte ostendit Athenæi locus, ab ipso Schweighæusero citatus: λεπτὸς δ' ἦν καὶ Φιλιππίδης, καθ' οὗ λόγος ἐστὶν Ὑπερίδῃ τῷ ῥήτορι λέγων αὐτὸν ἕνα τῶν πολιτευομένων εἶναι. ἦν δ' εὐτελὴς τὸ σῶμα διὰ λεπτότητα, ὡς ὁ Ὑπερίδης ἔφη. Photius: Φιλιππίδης: τῶν πολιτευομένων παρ' Ἀθηναίοις εἷς ἦν· ἐδόκει δὲ ἰσχνὸς εἶναι τὸ σῶμα. διὸ καὶ Ἄλεξις πεφιλιππιδῶσθαι ἔφη, ἀντὶ τοῦ ἐλεπτύνθαι. ubi λελεπτύνθαι reponendum. Respexit Athenæi locum XII. p. 552. E. ὅτι δὲ καὶ πεφιλιππιδῶσθαι ἔλεγον τὸ λελεπτύνθαι Ἄλεξις ἐν Μανδραγοριζομένῃ φησὶ Κακῶς ἔχεις· στρουθὶς γὰρ ἀκαρὴς νὴ Δί' εἶ· Πεφιλιππίδωσαι. Photium exscripsit Suidas, nisi quod πεφιλιππῶσθαι ibi mendose impressum est, prout exstat etiam apud Eustath. ad Od. K. 21. p. 379. 50. Bas. qui tamen, cum Suidâ, recte λελεπτύνθαι exhibet. Alexis Athen. l. c. D. Ἑρμῆ θεῶν προπομπὲ καὶ Φιλιππίδου | κληροῦχε, νυκτὸς τ' ὄμμα τῆς μελαμπέπλου. ubi de Philippide, quasi de umbra, loquitur. Noster ibid. E. ἐν ἡμέραις τρισὶν | ἰσχνότερον αὐτὸν ἀποφανῶ Φιλιππίδου. Menander ibid. ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακὼν | Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν. Alexis Athen. VI. p. 230. C. et p. 502. F. ψυκτηρίδιον δὲ

δύ' ὀβολοὺς, Φιλιππίδου | λεπτότερον. Vide Erasmi Adag. in *Philippide tenuius.*

[5] Colum. XI. 3. citante Walpolio: *Ubi vero apricis regionibus post pluvias noxia incesserunt animalia, quæ a nobis erucæ appellantur, Græce autem* κάμπαι, &c.

[6] Anaxandrides Athen. VI. p. 242. E. χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν, κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. "*Homines squalidos et illuvie laborantes* κονιορτοὺς vocabant. Demosthenes contra Midiam: νῦν δ', οἶμαι, τούτου προβέβληνται Πολύευκτος, Τιμοκράτης, Εὐκτήμων ὁ κονιορτός· τοιοῦτοί τινές εἰσι μισθοφόροι περὶ αὐτόν." Casaubon. Locus est p. 560. Reisk.

[7] Alluditur ad philosophorum austeriorum et adstrictioris vitæ ἀνυποδησίαν. Vide omnino Kusterum ad Aristoph. Nub. 103.

DIODORUS.

I.

Ἐγὼ μὲν οὖν τὸν νόμον ἐμαυτῷ τουτονὶ
τίθεμαι δοκιμάζων, ὥσπερ εἴρηται ποιεῖν[1].
κρεῖττον γάρ ἐστιν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν
γυναῖκ' ἄπροικον, ἢ κακὴν[2] μετὰ χρημάτων,
τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα[3] μέτοχον τοῦ βίου.

Apud Stob. T. 72. 1.

[1] "ποεῖν Trinc." Gaisford. Etymol. Mag. in Ποιῶ: Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλουσι τὸ ι, λέγοντες ποῶ. Photius: Πόει: χωρὶς τοῦ ῑ λέγουσι. ubi ποεῖ malim. Dissentit tamen Scholiasta ad Aristoph. Plut. 11. Confer omnino Kœn. ad Gregor. p. 75. Porson. *Tracts* p. 63. Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 218. 543. et Append. p. 633. Dobræi Præf. ad Porsoni Aristophanica p. IV. et quæ nos ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. *93. 158. Etiam Æoles literam extrivisse, patet ex Latinis *poeta, poema,* etc. Vide ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 158. 170. Extriverunt etiam Dores. Adi Theocr. Id. III. 9. 21. VI. 31. VIII. 18. X. 25. 38. Kiessling.

[2] Ita Grotius. Vulgo κακῶς.

[3] De rara hac trajectione consulendus est Dobræus in Addendis ad Porsoni Aristoph. p. (106.)

II[1].

Πρὸς τὸν τελευτήσανθ' ἕκαστος, κᾂν σφόδρα
ὢν[2] ἐχθρὸς ᾖ τις, γίγνεται φίλος τότε.

Apud Stob. T. 125. 8.

[1] Dionysio hoc Fragmentum tribuit Gaisfordius, ex auctoritate MS. A.

[2] "ζῶντ' ἐχθρὸς Valckenær. Eurip. Phœn. 1455." Gaisford. Sed dativi singularis vocalem finalem non libenter elidunt Attici. Vide Porson. ad Orest. 584. 1427. et Suppl. Præf. ad Hec. p. XXIV. ζῶν legit Dobræus Advers. T. II. p. 142. Ceterum ὢι, pro ὢν, impressum legitur in Stob. Gesner. editione altera, quod in ὡς temere mutavit Neander p. 308. Hertelius, nescio unde, πρωὶ edidit. Fortasse legendum: κᾂν τὸ πρὶν | σφόδρ' ἐχθρὸς ᾖ τις, *licet admodum inimicus antea fuerit*, prout locum vertit Gesnerus. Quod saltem ἀντιθετικώτερον esset. Plato Sympos. p. 196. D. πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται, κᾂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, οὗ ἂν Ἔρως ἅψηται. Respexit Eurip. Sthenobœæ Fragm. III. p. 108. Dindorf. μουσικὸν δ' ἄρα | Ἔρως διδάσκει, κᾂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Vide Bentl. Epist. ad Mill. p. 18. Valcken. Diatr. p. 205. seq. et Epist. ad Röver. p. 12. Si quis autem in Diodori loco ἦν (cum MS. B.) malit, non multum repugnem, dummodo κεἰ, pro κᾂν, scribat. Vide Porson. ad Aristoph. Nub. 1494. ubi, pro vulgato κᾂν σφόδρ' εἴσ', κεἰ σφόδρ' εἴσ' reposuit ex Schol. ad ejusdem fabulæ 1454. Nempe alterum solœcum est.

EPICRATES[1].

Τί Πλάτων
καὶ Σπεύσιππος καὶ Μενέδημος;
πρὸς τίσι νυνὶ διατρίβουσιν[2];
ποία φροντὶς, ποῖος δὲ λόγος
διερευνᾶται παρὰ τοῖσιν[3];
τάδε μοι πινυτῶς, εἴ τι κατειδὼς
ἥκεις, λέξον, πρὸς γᾶς[4] * * .

B. ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς.
Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην
μειρακίων[5]
ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημείας[6]
ἤκουσα λόγων ἀφάτων ἀτόπων.
περὶ γὰρ φύσεως ἀφοριζόμενοι
διεχώριζον ζώων τε βίον
δένδρων τε φύσιν λαχάνων τε γένη.
κᾆτ' ἐν τούτοις τὴν κολοκύντην
ἐξήταζον τίνος ἐστὶ γένους.
A. καὶ τί ποτ' ἄρ' ὡρίσαντο καὶ τίνος γένους[7]
εἶναι τὸ φυτόν; δήλωσον, εἰ κάτοισθά τι[8].
B. πρώτιστα μὲν οὖν πάντες ἀναυδεῖς
τότ' ἐπέστησαν, καὶ κύψαντες[9]
χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον.
κᾆτ' ἐξαίφνης[10] ἔτι κυπτόντων
καὶ ζητούντων τῶν μειρακίων
λάχανόν τις ἔφη στρογγύλον εἶναι,
ποίαν δ' ἄλλος, δένδρον δ' ἕτερος.
ταῦτα δ' ἀκούων ἰατρός τις
Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς
κατέπαρδ' αὐτῶν ὡς ληρούντων.
A. ἦ που[11] δεινῶς ὠργίσθησαν
χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν·
τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖσδε[12] τοιαυτὶ
ποιεῖν ἀπρεπές[13].
B. οὐδ' ἐμέλησεν[14] τοῖς μειρακίοις.
ὁ Πλάτων δὲ παρών, καὶ μάλα πρᾴως[15],
οὐδὲν ὀρινθείς, ἐπέταξ' αὐτοῖς
πάλιν * * *[16]
ἀφορίζεσθαι τίνος ἐστὶ γένους·
οἱ δὲ διῄρουν[17].

Apud Athen. II. p. 59. D.—F.

[1] "Comicos Atticos nihil fecisse libentius quam ut philosophorum disciplinas et institutionem in scena traducerent, et populo ridendam propinarent, ex Aristophanis dramatibus, Diogenis Laertii historia, et hisce commentariis nemo ignorat. Athenæus hoc loco Epicratis plusculos versus descripsit, quibus Platonis schola ridetur salsissime. Inducebatur medicus quidam Siculus discipulis Platonis oppedens, subtilibus atque, ut existimabat, inanibus illorum disputationibus et divisionibus offensus. Frendunt juvenes dentibus, et tantam contumeliam parant ulcisci: fecissentque adeo, nisi eorum motus auctoritas præsentis magistri compescuisset." Casaubon. Immo nihil curabant juvenes, ut neque eorum magister, sed disputationes suas, nulla facta remora, placide repetebant. Vide nn. 11. 14. 16.

[2] "νυνὶ διατρίβουσιν Erfurdtius p. 438. Libri νῦν διατρίβουσι." Dindorf. Ita dudum correxerat Porsonus apud Walpolium, cujus recensionem, quod mirum est, prorsus prætermisit Dindorfius. πρὸς τίσι νυνὶ διατρίβουσιν; vertendum Anglice: *upon what subjects are they at present employed?* vel *with what discussions are they now engaged?* Usitatius autem diceretur διατρίβειν ἐν, vel ἐπὶ, τινὶ, vel etiam περὶ τί. Vulgatum defendit Plutarch. Vit. Numæ p. 69. E. ὅταν Ἄρχων πρὸς ὄρνισιν ἢ θυσίαις διατρίβῃ.

[3] "Fort. τούτοισιν." Dindorf. Nihil opus est mutatione. Plat. Theæt. p. 489. Heindorf. Ταυτὸν ἄρα ἔν γε τοῖς ὅσα ἐξ ἀριθμοῦ ἐστι, τό τε πᾶν προσαγορεύομεν καὶ τὰ ἅπαντα; ubi plura exempla attulit Heindorfius. Vide Hermann. ad Viger. p. 700. Matthiæi Gr. Gr. 286. Buttmann. Gr. Gr. p. 282.

[4] Grotius: ποτὶ τᾶς γᾶς. Sed nimis Doricum est istud ποτί. Porsonus omnino: λέξον φέρε πρὸς γᾶς.

[5] "τῶν μειρακίων Erfurdtius. Recte, nisi plura omisit epitome." Dindorf. Ita etiam Porsonus. Cf. vv. 24. 34.

[6] "Scribebatur Ἀκαδημίας." Dindorf. "Formam in $\overline{\epsilon\iota\alpha}$, quæ in Theocr. Chii Epigr. 4. reperitur, damnat Schneider. Lex. parum accurate; nam est e paragogico Ἀκαδήμειος, unde hypocoristicum Ἀκαδήμιος, Ἀκαδημία." Passow. In Alexidis, vel potius Sotionis Alexandrini, Ἀσωτοδιδασκάλου Fragmento apud Walpolium p. 8. (Athen. VIII. p. 336. E.) Ἀκαδημίαν impressum est: sed in Erratis Ἀκαδημείαν correxit Editor, monente, uti suspicor, Porsono. Vide Meinek. ad Menand. p. 169. "In Ἀκαδημίας penultima anceps, hic longa est: quod si opus esset, potuerat Ἀκαδημείας scribi." Schweighæuser. Male: nam pænultima hujus vocabuli semper

longa est. Eadem, apud probæ notæ scriptores, est mensuræ ratio in Latina voce. Vetus poeta apud Cic. de Divin. I. 13. *Inque Academia umbrifera nitidoque Lyceo.* Pænultimam corripit Claudianus, sequioris ævi poeta, De Consul. Mall. Theod. 94. *In Latium spretis Academia migrat Athenis.* Schweighæusero fraudi fuisse videtur Nolten. Lex. Lat. Ling. Antibarb. p. 202. cujus verba sunt hæc: "ACADEMĬA ut plurimum corripitur, et extra metrum semper corripi debet: ceteroquin anceps est, tum auctoritate Poetarum, tum etiam præsertim ex eo, quod Græci quoque per Syncopen Ἀκαδημία dicunt non minus, quam Ἀκαδήμεια, quorum prius in pænultima corripitur." Quæ sane satis infeliciter sunt dicta.

[7] Ita plane impressus est hic senarius, cum sequenti, in editione Aldina. Et sic Porsonus. Nusquam se in re metrica minus invenit Schweighæuserus, quam hoc in loco; in quo, quod hodie vix credibile est, iambicos versus in anapæsticos ad hunc modum concidit: καὶ τί ποτ' ἄρ' ἑορίσαντο, | καὶ τίνος εἶναι γένεος τὸ φυτόν; | δήλωσόν γ', εἴ τι κάτοισθα. Cf. Walpol. p. 99. Porson. ad Toup. Emend. in Suid. p. 435, 6. quorum hic H. Stephanum, itemque Toupium nostratem, ex bonis trochæis et anapæstis pessimos senarios facientem notavit, ille autem senarium Schweighæuserianum εἰς αὔριον δὲ μὴ φροντίζειν εἴ τι καὶ, sic turpiter claudicantem, indicavit. Sed metricæ artis tironem se (totidem verbis) professus est Schweighæuserus, Vir non minus modestus, quam doctus et acutus, in arte explanandi vix cuiquam inferior, in re lexicographica nulli. Nempe Grotium secutus est, qui legit: καὶ τί ποτ' ἄρ' ὡρίσαντο, | καὶ τίνος εἶναι γένεος τὸ φυτόν; | δήλωσον δ' εἴ τι κάτοισθα. Locum vel deterius tractavit Casaubonus, sic dispescens: ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – καὶ τί ποτ' ἄρ' ὡρίσαντο; | καὶ τίνος γένους εἶναι τὸ φυτόν; δήλωσον | εἰ κάτοισθά τι. – – ⏑ – – ⏑. Neque hoc tantum: nam et totius Fragmenti metrum ab ovo usque ad malum jugulavit Vir egregius, distribuitque (ut cum Schweighæusero loquar) per anapæsticos trimetros, non modo mire inter se confusos, promiscue mixtis aliis integris, aliis brachycatalectis, aliis catalectis in syllabam, verum etiam intercurrentibus passim iambicis aut trochaicis pedibus, quibus in eo systemate non erat locus, misere subinde claudicantes. Exordium, quo utitur ille, hoc est: Τί Πλάτων καὶ Σπεύσιππος καὶ Μενέδημος, | πρὸς τίσι νῦν διατρίβουσι; ποία φροντὶς; | ποῖος δὲ λόγος διερευνᾶται παρὰ τοῖσι; | τὰ δέ μοι κ. τ. λ. Vide supra ad Alexidis Fragm. X. n. 4. et ad Fragm. XVII. nn. 2. 4. Tatium *Greek Tragic and Comic Metres* Præf. p. ix. Vide autem annon legendum sit: καὶ τί ποτ' ἀφωρίσαντο καὶ τίνος γένους |

εἶναι τὸ φυτόν; Infra dictum v. 38. ἀφορίζεσθαι τίνος ἐστὶ γένους. Galen. (citante H. Stephano) 9 Meth. de Hippocr. loquens: οὔτε τὴν ἀξίαν ἑκάστου τῶν σκοπῶν ἀκριβῶς ἀφωρίσατο. *definivit.*

[8] Æsch. Prom. V. 628. δεῖξον, εἴπερ οἶσθα.

[9] "Percommodum verbum κύψαντες. Valet enim κύπτειν, (sicut κυπτάζειν apud Schol. Aristoph. in Lysistr. 17.) περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν: scilicet, *pronum incumbere in aliquid quærendum* vel *elaborandum.* Inde ἀνακύπτειν I. 6. A. *ex labore se erigere recipereque.*" Schweighæuser. Idem ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 5467. respectu ad hunc locum habito: "κύπτω i. q. κυπτάζω, *corpore inclinato sedeo et in rem quandam perquirendam incumbo.*"

[10] "κᾳτ' ἐξαίφνης Erfurdtius p. 439. Libri κἀξαίφνης." Dindorf. Ita etiam Porsonus. Similiter κᾳτ' ἐξαιρῶν, pro κἀξαίρων, in Aristophanis Tagenistis legit Bentleius in Epistola secunda ad Hemsterhusium, notante Walpolio.

[11] Aristoph. Ran. 822. ἦ που δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει. Cf. et Plut. 832. Vesp. 725. Thesm. 63. infra Theophili Fragm. 2. Ceterum qui vv. 30. 34. personis primus instruxit, fuit Corayus, collato Aristoph. Plut. 697. μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι | ἐπόησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πάνυ | ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γάρ ὑπεφύσητό μου. ΓΥ. ἦ πού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. Quem locum præ oculis plane habuit Epicrates. Ante Corayum omnia B. personæ tributa sunt; unde exorta est difficultas ob juvenes *iratos*, vel *dentibus frendentes*, quod ait Casaubonus, v. 30. qui protinus v. 34. importunum medicum *nil curasse* dicuntur, et τῆς κολοκύντης, quod cum οὐδ' ἐμέλησεν cohæreret, perperam insertum. Vide n. 14.

[12] "Legebatur τοιαῖσδε. Recte ταῖσδε C, nisi quis hæc in unum versum conjungi velit, τοιαῖσδε τοιαῦτα ποιεῖν ἀπρεπές. τοιαυτὶ Meinekius ad Menand. p. 34. Libri τοιαῦτα." Dindorf. τοιαῖσδε τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπρεπὲς Porsonus, verbis in unum versum conjunctis.

[13] "ἀπρεπὲς Casaubonus. Libri εὐπρεπές. Vide tamen ne scripserit ποιεῖν οὐκ εὐπρεπές ἐστιν vel ποιεῖν πῶς εὐπρεπές ἐστιν;" Dindorf.

[14] "Notabis, in illo οὐδ' ἐμέλησεν non absolute positam esse οὐδὲ particulam, ut latine *ne quidem* sonet; sed referri ad istud δὲ, quod vs. seq. post Πλάτων est: quo fit, ut, sicut οὐδὲ *nec* valet, sic δὲ dein *et* valeat." Schweighæuser. Quod, post τοῖς μειρακίοις, apud Walpolium additur τῆς κολοκύντης, Schweighæuseri, vel potius Grotii, adsumentum fuit. Quippe aqua utrique hæsit ob

personarum indicia omissa, quibus vv. 30. 34. felicissime instruxit Corayus. Mox οὐδὲν ὀρινθεὶς verte Anglice: *not at all disconcerted.*

[15] πράως Ald. et Casaub. itemque Walpol. p. 116. monente, ni fallor, Porsono. Qui verus scribendi modus videtur esse, ut patet ex Ionico πρηῢς, qua voce usi sunt Herod. II. 181. Auctor Hymn. Homer. VII. 10. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 195. Lobeck. ad Phrynich. p. 403. Absque ι etiam scribunt Hesychius, Photius, et Etymologus Magnus.

[16] "Post πάλιν indicavi lacunam verbis ἐξ ἀρχῆς fortasse explendam. Erfurdtius delebat πάλιν." Dindorf. πάλιν ἐξ ἀρχῆς Porsonus. "Πάλιν ἐξ ἀρχῆς. Aristoph. Pac. 1327. Vide quoque Plut. 221." Walpol. Cf. omnino Porson. ad Plut. 867. Sic Plato Theæt. p. 476. Heindorf. Τί οὖν τις ἐρεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπιστήμην; Vide supra Pherecratis Fragm. III. ult. infra Mnesimachi Fragm. II. 24. et Menandri Fragm. I. 2. Ceterum omnia illa post v. 29. ad finem usque, prout a Corayo curata sunt, ad hunc modum exponit Schweighæuserus: *A. Haud dubie graviter eo facto irati fuerint omnes, seque ludibrio habitos clamaverint. Est enim indecorum, tali in conventu disputationeque talia committere. B. Nec curarunt discipuli; et Plato ipse præsens, nihil turbatus, leniter admodum pergens, rursus definire distinguereque eos jussit, cujus esset generis: et illi definiebant distinguebantque.*

[17] Hesychius: Διαιρεῖν. διακρίνειν. ἐξακριβοῦν. διαμερίζειν.

EUBULUS.

I[1].

Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω[2]
τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγιείας[3] ἕνα,
ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον
ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
ὃν ἐκπιόντες[4] οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος[5]· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς·
ἕκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·

ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος· ὁ δ' ἔνατος χολῆς·
δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν[6] ποιεῖ.
πολὺς[7] γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον[8] χυθεὶς
ὑποσκελίζει[9] ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

Apud Athen. II. p. 36. B. C.

[1] "In fabula Διόνυσος ἢ Σεμέλη inscripta, quod conjecit Grotius in Excerptis p. 649. Affert hoc Fragmentum Suidas in οἶνος." Dindorf. Comici incerti, (forte Alexidis) Epicharmi, et Panyasis loca consimilia attulit Athen. l. c. B. C. D.

[2] Vide supra ad Alexidis Fragm. III. n. 12.

[3] "Libri ὑγείας." Dindorf. ὑγιείας etiam Morel. Hertel. H. Steph. Grot. Schweigh. Walpol. Vide infra ad Philemonis Fragm. III. n. 5.

[4] "ἐκπιόντες C. ἐκπίνοντες Suidas. Legebatur εἰσπίνοντες." Dindorf. Immo legebatur εἰσπιόντες. Primus Porsonus ἐκπιόντες, *Tracts* p. 233. hoc notato: "Legendum e MS. et Suida v. Οἶνος, Ὃν ΕΚπιόντες. [vide de K et IC infra ad XI. p. 500. B.] Vox nihili est εἰσπιόντες." Vide et Advers. p. 53. Schweighæuser. ad Athen. II. p. 36. B. De K et IC confusis vide etiam Porsoni Advers. p. 131. *Tracts* p. 283. et Aristophan. p. 241. Dobræi Advers. T. II. p. 366. Schæfer. ad Gregor. p. 244. Bast. ibid. p. 167. et Comment. Palæogr. p. 720. Mox βαδίσουσ' male ex ed. Bas. in tres Casaubonianas propagatum, notante Schweighæusero. Hertelius βαδίσουσιν, post Morelium.

[5] "Libri ὕβρεως." Dindorf. ὕβρεος etiam Grotius, Brunckius, Schweighæuserus, Walpolius. Vide omnino Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 565.

[6] Aristoph. Vesp. 1253. citante Brunckio: κακὸν τὸ πίνειν· ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται | καὶ θυροκοπῆσαι καὶ κατάξαι (sic tacite Bekkerus, pro πατάξαι) καὶ βαλεῖν | κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης. Mox ποιεῖν Morel. (ποιεῖ Hertel. quod forte mireris) H. Steph. Grot. Brunck. Sed nihil opus. Æschin. c. Ctesiph. 77. ὥστε καὶ σιγῶ καὶ λέγω βουλευσάμενος. (βουλόμενος Markland.) Cf. supra Eupolidis Fragm. I. 7. Alexidis Fragm. III. ult. et ad Antiphanis Fragm. III. n. 2.

[7] Vide supra ad Antiphanis Fragm. XII. n. 3.

[8] "μικρὸν ἀγγεῖον, *alvum hominis* dici adparet. Pariter ἀγγεῖον totum corpus humanum dixit M. Antonin. III. 3. diversa quidem

ratione; scilicet quatenus quasi vas est aut animi receptaculum, ut ait Cic. Tusc. I. 22." SCHWEIGHÆUSER. Dio Chrys. Orat. XII. p. 404. Reisk. citante Wakefieldio ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 436. *τὸ δὲ, ἐν ᾧ τοῦτο γινόμενόν ἐστιν, οὐχ ὑπονόουντες, ἀλλ' εἰδότες, ἐπ' αὐτὸ καταφεύγομεν, ἀνθρώπινον σῶμα, καὶ ἀγγεῖον φρονήσεως καὶ λόγου, κ. τ. λ.* ubi *τἀνθρώπινον σῶμα, ἅτε καὶ ἀγγεῖον* conjicit Reiskius. Sic corpus humanum *σκεῦος* appellat Paulus Apostolus 1 Thessal. IV. 4. *εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ.*

[9] Leonidas Tarentinus Anth. Gr. IV. p. 506. Brod. *ἴδ' ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων | ὑπεσκέλισται.* ubi *μέθας* Dorice legendum, cum A. C. Meinekio, qui et *ὑπεσκέλισται* per *titubat* recte exponit. "De verbo *ὑποσκελίζειν* conferri potest Anthol. T. I. p. 250. n. 38. et quæ ad eum locum notavit Jacobs." SCHWEIGHÆUSER.

II.

Τίς ἦν ὁ γράψας[1] πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα
ἢ κηροπλαστήσας Ἔρωθ' ὑπόπτερον;
ὡς οὐδὲν ᾔδει πλὴν χελιδόνας γράφειν,
ἀλλ' ἦν ἄπειρος τῶν τρόπων τῶν τοῦ θεοῦ.
ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος οὔτε ῥᾴδιος
ἀπαλλαγῆναι[2] τῷ φέροντι τὴν νόσον,
βαρὺς δὲ κομιδῇ. πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ
τοιοῦτο πρᾶγμα; λῆρος, εἰ κἄφησέ τις[3].

ΚΑΜΠΥΛΙΩΝΙ[4].

Apud ATHEN. XIII. p. 562. C. D.

[1] "Quis primus Cupidinem pinxerit alatum ignorasse videntur veteres. Schol. in Aristoph. Av. 575. *νεωτερικὸν, τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἔρωτα ἐπτερῶσθαι.*" VALCKEN. Conferendus omnino cum hoc Fragmento est Alexidis *Ἀποκοπτομένου* locus supra citatus in n. 4. ad Aristophontis Fragm. II. itemque Alexidis Fragm. X. Eubulum respexit Propert. II. 9. init. *Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem, | nonne putas miras hunc habuisse manus? | Is primum vidit sine sensu vivere amantes, | et levibus curis magna perire bona. | Idem non frustra ventosas addidit alas,* &c. "Hunc locum respiciebat vetustissimus poeta Gallicus Ronsard, cum hos versi-

culos scriberet, Opp. T. I. p. 673. *Quiconque soit le peintre qui a fait | Amour oiseau, et lui a fait des ailes, | celui n' avoit auparavant pourtrait, | comme je croi, si non des arondelles.*" BOISSONAD.

[2] "ἐστὶν γὰρ οὔτε κοῦφος οὔτε ῥᾴδιος ἀπαλλαγῆναι &c. id his verbis imitatus est Propertius II. 9. *In me tela manent, manet et puerilis imago: Sed certe pennas perdidit ille suas: Evolat e nostro quoniam de pectore nunquam, Assiduusque meo sanguine bella gerit.*" SCHWEIGHÆUSER.

[3] ἦν κἂν φήσειέ τις Ald. εἰ κἂν φήσειέ τις MSS. A. B. nisi quod εἶ scriptum in B. "Restitui crasin, quæ corruptelas peperit. τοιοῦτο πρᾶγμα λῆρον ἂν φήσειέ τις Porsonus." DINDORF. Nempe post πτερὰ, cum Casaubono, interrogandi signum posuit Porsonus juvenis. Postea in margine Aldinæ notavit: "Τοιοῦτο πρᾶγμα; λῆρος, ἂν φήσειέ τις citat Lambinus ad Horat. Carm. III. 12. 4." Vide Advers. p. 135. Et sic, post Grotium, edidit Walpolius. Quanquam ἂν (quod ait Schweighæuserus) cum conjunctivo potius construi debuerat. Verum, ut mihi quidem videtur, est quod dedit Schweighæuserus: λῆρος, εἰ φήσειέ τις. Vide Alexidis locum citatum in n. 5. ad Menandri Fragm. V. Verte: *nugator est, si quis hoc dixerit.* Hesychius: Λῆρος. μάταιος, φλύαρος, ψεύστης. Photius: Λῆρος· φλύαρος· ματαιόφημος.

[4] Dubitanter hic Athenæus Εὔβουλος δ' ἢ 'Αραρὼς ἐν Καμπυλίωνι, et XIII. p. 471. E. 'Αραρὼς δ' ἢ Εὔβουλος ἐν Καμπυλίωνι. Vide infra ad Menandri Fragm. III. n. 3.

EUPHRON.

I.

Ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν,
πλέκειν[1] ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς;

ΔΙΔΥΜΟΙΣ.

Apud STOB. T. 98. 12.

[1] Incertus Athen. X. p. 458. B. ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε. Aristoph. Av. 753. εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται | διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. ubi citat Por-

sonus διαπλέκειν βίον e Platone Legg. VII. p. 806. A. Schol. ad Aristophanis l. εἰ μετ' ὀρνίθων τις διάγειν βούλεται ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἐλθέτω. Idem, exscribente Suida: Διαπλέκειν. ἢ διαποικίλλειν ἢ διάγειν. Herod. V. 92. ἄρξαντος δὲ τούτου ἐπὶ τριήκοντα ἔτεα, καὶ διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ. Et IV. ult. οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετίμη εὖ τὴν ζόην κατέπλεξε. In VII. 46. γλυκὺν πλέξας τὸν αἰῶνα habet Stobæi ed. Trincav. T. 98. 62. ubi τεύξας Gaisfordius, cum MS. A. In Herodoto γεύσας legitur, probante Schweighæusero. Equidem πλέξας prætulerim. Vide Cattier. Gazoph. Gr. p. 39.

II.

Οὐκ ἔστι μοιχοῦ μεῖζον οὐδὲ ἓν κακόν.
ἐν ταῖς γὰρ ἑτέρων βούλετ' ἀτυχίαις τρυφᾶν [1].

Apud Stob. T. 6. 21.

[1] Pæne suspicor legendum esse: ἐν ταῖς γὰρ ἑτέρων ἥδετ' ἀτυχίαις τρυφῶν.

III. 1.

Ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,
πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά [1];

ΔΙΔΥΜΟΙΣ.

Apud Stob. T. 15. 2.

[1] Similis texturæ est Diphili locus apud Stob. T. 24. 1. ὅστις γὰρ αὐτὸς αὑτὸν οὐκ αἰσχύνεται, | συνειδόθ' αὑτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ, | πῶς τόν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται; Quem locum sic vertit Cumberlandius: *The wretch who knows his own vile deeds, and yet fears not himself, how should he fear another, who knows them not?*

IV [1]. 2.

Ἔργον [2] συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ,
ἐν ἡμέρᾳ δὲ διαφορῆσαι [3] ῥᾴδιον.

Apud Stob. T. 15. 3.

[1] *Euphronis al. Diphili* Gesnerus in Stobæi margine. Euphroni tribuit Trincavellus, Diphilo autem Gaisfordius, cum MSS. A. B. Cum priore Fragmento connectit Hertelius p. 630. qui tamen illud, quæ ea hominis inconstantia est, Diphilo tribuit p. 214.

[2] ἔργον, vel ἔργον ἐστι, *difficile est*. Photius: Ἔργον εἰπεῖν: χαλεπὸν εἰπεῖν. Vide Dobræi Advers. T. II. p. 271. Philippus apud Stob. T. 113. 17. πύκτῃ τ' ἐπιτιμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ. Menander ibid. T. 43. 31. ἔργον ἐστι, Πανία, | μακρὰν συνήθειαν ἐν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ. ubi Φανία, et βραχεῖ, pro ἐν βραχεῖ, dedit Porsonus Advers. p. 291. Deest locus Grotio in Florilegio, notante Porsono: habet tamen Exc. p. 759. ubi Φανία et βραχεῖ diserte scriptum est. Quod Porsonum fefellit. Ita etiam Clericus p. 270. Vide infra ad Menandri Fragm. III. n. 2.

[3] Vulgo ἐν ἡμέρᾳ δὲ μιᾷ δ. sed μιᾷ deleri jussit Porsonus Advers. p. 303. quod et omittunt MSS. Voss. Arsen. A. Maximus, Frob. Vide Gaisfordium. Grotius: ἐν ἡμέρᾳ δὲ μιᾷ διαφορεῖν.

V.

Καινοὺς πορίζου πρός με πρὸς θεῶν[1] θεούς,
ἵνα τοὺς παλαιοὺς μὴ ἐπιορκῇς πολλάκις.

ΘΕΩΝ ΑΓΟΡΑι.

Apud Stob. T. 28. 11.

[1] Malim sic distinguere: πρός με, (vel πρὸς ἐμὲ) πρὸς θεῶν, et mox μὴ 'πιορκῇς. Vulgo corrupte πρός με θεῶν, quod in πρός με τῶν θεῶν mutavit Hertelius, qui totum versum sic vertit: *Novos mihi ex diis suppedita deos*. πρὸς ἐμὲ verte Angl. *in your transactions with me*, πρὸς θεῶν *'fore heaven!* Quanquam suspicor legendum esse: πρὸς σὲ τῶν θεῶν, *per deos te oro*, de qua formula consulendi sunt Valcken. ad Eurip. Phœn. 1659. Monk. ad Hipp. 603. Æque bene Græca sunt πρὸς θεῶν et πρὸς τῶν θεῶν: sed alterum magis comicum est. Vide Porson. *Tracts* p. 302. Soph. Œd. R. 326. μή, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς. Aristophon Athen. IV. p. 161. E. πρὸς τῶν θεῶν, οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ | τοὺς Πυθαγοριστὰς γενομένους οὕτως ῥυπᾶν | ἑκόντας, κ. τ. λ.

MNESIMACHUS.

I[1].

Ἆρ' οἶσθ' ὁτιὴ[2] πρὸς ἄνδρας ἐστί σοι μάχη[3],
οἳ τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἠκονημένοι[4],
ὄψον δὲ δᾲδας ἡμμένας καταπίνομεν;
ἐντεῦθεν εὐθὺς ἐπιφέρει τραγήματα
ἡμῖν ὁ παῖς μετὰ δεῖπνον ἀκίδας Κρητικὰς,
ὥσπερ ἐρεβίνθους, δορατίων τε λείψανα
κατεαγότ', ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια[5] καὶ
θώρακας ἔχομεν, πρὸς ποδῶν δὲ σφενδόνας
καὶ τόξα, καταπέλταισι δ' ἐστεφανώμεθα.

ΦΙΛΙΠΠΩι.

Apud ATHEN. X. p. 421. C.

[1] "Ex hoc Mnesimachi fragmento colorem duxerunt versus Gallici quidam, quorum indicium Porsono debemus: *Ne demande autre dragiés, Que pointes d' espées brisiés, Et fers de glaive à la moustarde, C'est un mes qui forment li tarde; Et haubers desmailliés au poivre, Et veut la grant poudriere boivre Avec l' aleine des chevaus.* Fabliaux par Le Grand." WALPOL. Phœnix Colophonius Athen. l. c. D. *οἴνου κάδοι μάχαιρα, καὶ κύλιξ αἰχμὴ, | κόμη δὲ τόξα, δήϊοι δὲ κρητῆρες, | ἵπποι δ' ἄκρητος, κἀλαλὴ μύρον κεῖται.* ubi, pro *κάδοι, κάδος* Dalecampius. Contrario tenore *Lingua, or the Combat of the Tongue,* &c. (qua de fabula vide supra ad Pherecratis Fragm. III. n. 5.) II. 1. *If they would use no other bucklers in war, but shields of Brawne, brandish no swords but swords of Bacon, traile no speares, but sparibs of Pork, and instead of Hargebush-pieces, discharge Hartichoke-pies, tosse no Pikes but boiled Pickrels, then Appetitus would rouse up his Crest,* &c.

[2] Simili initio utitur Nicostratus in Gaisfordii Appendice ad Stob. p. 29. *ἆρ' οἶσθ' ὅτι τῆς πενίας ὅπλον ἡ παῤῥησία;* Eurip. Danaes Fragm. apud Stob. T. 91. 23. et 92. 6. *ἆρ' οἶσθ', ὅθ' οὕνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν, | πένητες ὄντες, κ. τ. λ.*

[3] Edd. Ald. et Casaub. cum MS. P. *μαχητέον.* MS. C. *μάχη.* Porsonus apud Walpolium: *Ἆρ' οἶσθα σὺ | ὁτιὴ πρὸς ἄνδρας ἐστί*

σοι μαχητέον; Notavit Dindorfius. Idem in Adversariis: Ἆρ' οἶσθ' ὅτιὴ πρὸς ἄνδρας ἐστί σοι μάχη. Non notavit Dindorfius.

4 "τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἠκονημένα (sic) ex Philippide per errorem attulit Eustathius p. 1085. 47." DINDORF. ἠκονημένα Morel. Hertel. Grot. Ad vulgatum, confer Virg. Georg. IV. 435. Ceterum vide infra Timoclis Frag. I. 5.

5 Scottius nostras, *The Lay of the Last Minstrel* I. 4. *They lay down to rest, with the corslet lac'd, | pillow'd on buckler cold and hard.*

II[1].

Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσορόφων[2]
ἔξω, Μάνη[3]· στεῖχ' εἰς ἀγοράν,
πρὸς τοὺς Ἑρμᾶς[4],
οὗ προσφοιτῶσ' οἱ φύλαρχοι[5],
τούς τε μαθητὰς τοὺς ὡραίους,
οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους
μελετᾷ[6] Φείδων καὶ καταβαίνειν.
οἶσθ' οὓς φράζω;
τούτοις τοίνυν ἄγγελλ' ὅτιὴ
ψυχρὸν τοὔψον[7], τὸ ποτὸν θερμόν,
ξηρὸν φύραμ', ἄρτοι ξηροί·
σπλάγχν' ὀπτᾶται[8] χναύρ', ἥρπασται,
κρέας ἐξ ἅλμης ἐξῄρηται,
τόμος ἀλλᾶντος, τόμος ἠνύστρου,
χορδῆς ἕτερος, φύσκης ἕτερος,
διαλαιμοτομεῖθ'[9] ὑπὸ τῶν ἔνδον·
κρατὴρ ἐξερροίβδητ' οἴνου[10]·
πρόποσις χωρεῖ· λείπεται κόρδαξ[11]·
ἀκολασταίνει[12] νοῦς μειρακίων·
πάντες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν[13] ἄνω.
μέμνησ' ἃ λέγω, πρόσεχ'[14] οἷς φράζω.
χάσκεις αὐτός[15];
βλέψον δεῦρ', εἴ πως αὐτὰ φράσεις.

αὐτίκ' ἐρῶ σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
ἥκειν[16] ἤδη καὶ μὴ μέλλειν·
τῷ τε μαγείρῳ μὴ λυμαίνεσθ'[17],
ὡς τῶν ὄψων ἐφθῶν ὄντων,
ὀπτῶν ὄντων, ψυχρῶν ὄντων,
καθ' ἕκαστα λέγων[18]. βολβὸς[19], ἐλάα[20],
σκόροδον, καυλὸς, κολυκύντη[21], ἔτνος,
θρῖον, φυλλὰς, θύννου τεμάχη[22],
γλάνιδος, γαλεοῦ, ῥίνης, γόγγρου[23]·
φυξῖνος ὅλος, κορακῖνος ὅλος,
μεμβρὰς, σκόμβρος[24],
θυννὶς[25], κωβιὸς[26], ἠλακατῆνες[27],
κυνὸς οὐραῖον τῶν καρχαριῶν[28],
νάρκη, βάτραχος, πέρκη, σαῦρος,
τριχίας, φυκὶς, βρίγκος, τρίγλη,
κόκκυξ, τρυγὼν, σμύραινα[29], φάγρος,
μύλλος[30], λεβίας, σπάρος, αἰολίας,
θρᾷττα[31], χελιδὼν, καρὶς, τευθὶς,
ψῆττα, δρακαινὶς,
πουλυπόδειον[32], σηπία, ὀρφὼς,
κάραβος, ἔσχαρος, ἀφύαι, βελόναι,
κεστρεὺς, σκορπίος, ἔγχελυς, ἄρτοι,
κρέα τ' ἄλλα τὸ πλῆθος ἀμύθητον·
χηνὸς, χοίρου, βοὸς, ἀρνὸς, οἰὸς,
κάπρου, αἰγὸς, ἀλεκτρυόνος, νήττης,
κίττης, πέρδικος, ἀλωπεκίου.
καὶ μετὰ δεῖπνον θαυμαστὸν ὅσ' ἐστ'
ἀγαθῶν πλήθη[33].
πᾶς δὲ κατ' οἴκους μάττει, πέττει,
τίλλει, κόπτει, τέμνει, εὕει[34],
χαίρει, παίζει, πηδᾷ, δειπνεῖ,
πίνει, σκιρτᾷ, λορδοῖ[35], κεντεῖ,
βινεῖ[36]. σεμναὶ δ' αὐλῶν ἀγαναὶ

φωναὶ, μολπὰ, κλαγγὰ, θράττει[37],
νεῖται[38], *πνεῖται*[39]. *κούραν Κασίας*
ἀπὸ γᾶς ἁγίας[40] *ἁλίας Συρίας*
ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ[41]
λιβάνου μακροῦ[42], *σμύρνης, καλάμου,*
στύρακος καὶ[43] *βάρου*
λίνδου[44], *κίνδου, κίσθου, μίνθου.*
τοιάδε δόμους ὀμίχλη[45] *κατέχει*
πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστος[46].

ΙΠΠΟΤΡΟΦΩι.

Apud Athen. IX. p. 402. F.—403. D.

[1] Hanc eclogam, (dicta sunt Schweighæuseri) quæ veluti soluta oratio apposita erat, in *anapæsticos versus dimetros* dispescendam fuisse recte monuit Darnauldius Animadv. Crit. c. 27. p. 151. Sed et ita quodammodo olim dispescuerat Morelius, sequente Hertelio. Lepidissimam sane cœnæ dialis, vel, si mavis, dubiæ descriptionem! in qua nescio an convivii choragium magis mireris, an poetæ faceti artem eximiam in versibus concinnandis. Similis ingenii est Fragmentum, sed breviculum, Antiphanis in Cyclope Athen. IX. p. 402. E. *τῶν χερσαίων δ' ὑμῖν ἥξει | παρ' ἐμοῦ ταυτί· | βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ὑλιβάτης, | αἶξ οὐρανία, κριὸς τομίας, | κάπρος ἐκτομίας, ὗς οὐ τομίας, | δέλφαξ, δασύπους, ἔριφοι * * | τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς, | τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς, | τυρὸς τμητὸς, τυρὸς πηκτός.* ubi, pro *ὑλιβάτης*, legendum videtur *ὑλοβάτης*. Altera forma analogiæ repugnat. Vide Heringæ Observv. Critt. p. 264. Jacobs. Anim. in Anth. Gr. T. IX. p. 147. citante Bast. Epist. Crit. p. 16. Idem in eadem fabula Athen. VII. p. 295. F. *ἔστω δ' ἡμῖν κεστρεὺς τμητὸς, | νάρκη πνικτὴ, πέρκη σχιστὴ, | τευθὶς σακτὴ, συνόδων ὀπτὸς, | γλαύκου προτομὴ, γόγγρου κεφαλὴ, | βατράχου γαστὴρ, θύννου λαγόνες, | βατίδος νῶτον, κέστρας ὀσφὺς, | ψήττας κίσχος, μαινὶς, καρὶς, | τρίγλη, φυκίς· | τῶν τοιούτων μηδὲν ἀπέστω.* Aliud exemplum suppeditabit Anaxandridæ Fragmentum insigne ibid. IV. p. 131. A.

[2] "Libri *κυπαρισσοτρόφων*. Emendavit Casaubonus." Dindorf. *ἐκ θαλάμων κυπαρισσορόφων* vertendum, cum Casaubono: *e thalamis, quorum cupressina lacunaria.*

[3] *Μάνης* servi nomen apud Comicos satis frequens, v. g. Antiph. Athen. XV. p. 667. A. Aristoph. Av. 1329. Et generatim pro servo,

v. g. Pherecr. Athen. VI. p. 263. B. Aristoph. Av. 523. ubi vide Scholiastam. Μανία est *serva*, *ancilla*, Ran. 1341. Thesm. 728. Cf. Brodæum ad Anth. Gr. III. p. 341.

[4] "Sequentibus verbis designatur ea pars fori, ubi reperiri queant invitati. *Ito in forum ad Hermas, ubi solent frequentes esse tribuum magistri.* Diversorum morum homines diversis in locis et urbis aut fori partibus soliti convenire: quod docet eximie Plautus in Curculione; scena *Ædepol nugatorem lepidum.* [IV. 1.] Noti autem sunt Atheniensium *Hermæ* et statuæ illæ ἄκωλοι, quas in foro, aut non procul neque a foro neque a gymnasio, fuisse positas ex Pausania discimus. *Ad Hermas ventitasse,* ait, invitatos, quos appellat φυλάρχους, quasi *præfectos tribuum.*" Casaubon. Vide n. seq.

[5] "Athenis id fuit non contemnendæ dignitatis nomen. Aristophanes Avibus: [798.] ὡς Διϊτρεφής γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ | ᾑρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος." Casaubon. Id. Lysistr. 561. νὴ Δί' ἐγὼ γοῦν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου | ἐς τὸν χαλκοῦν κ. τ. λ. Suidas: Φύλαρχος, ὁ κατὰ φυλὴν ἑκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων, ὑποτεταγμένος δὲ τῷ ἱππάρχῳ. Lex. Rhet. Bekker. p. 313. Φύλαρχος: ὁ κατὰ φυλὴν ἑκάστην τῆς ἵππου ἄρχων φύλαρχος καλεῖται. ἦσαν δὲ δέκα τὸν ἀριθμὸν, ὑποτεταγμένοι τῷ ἱππάρχῳ. Quatuor olim fuisse φυλάρχους, eorumque numerum ad decem usque a Clisthene auctum esse, docet Herod. V. 69.

[6] μελετᾷ, usu insolentiori, *exercet*, *docet*, Angl. *trains*, *practises*. Hesychius: Μελετᾷ. ἀσκεῖ. Cf. Plat. Hipp. Maj. p. 137. Heindorf. Ἀτὰρ μή τι κωλύω μιμούμενος ἐγὼ ἐκεῖνον, ἐὰν σοῦ ἀποκρινομένου ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων, ἵνα ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς. Usitatius μελετᾶν est *discere*, *meditari*. Sic Plato ibid. p. 134. ὥστ' ἔγωγε δι' αὐτοὺς ἠνάγκασμαι ἐκμεμαθηκέναι τε καὶ μεμελετηκέναι πάντα τὰ τοιαῦτα. Idem ibid. p. 136. ἀκούσας καὶ μαθὼν καὶ ἐκμελετήσας ἰέναι πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα. Mox colo punge post καταβαίνειν.

[7] Vulgo τοὖψον, prout scriptum Aristoph. Eq. 1027. 1102. Vide Thiersch. Gr. Gr. § CCXLIII. 18.

[8] "ὤπτηται Casaubonus." Dindorf. Nempe ob ἥρπασται, quod sequitur. Sed recte se habet vulgata. Coqui celeritatem optime exprimit temporum diversitas: *assantur; rapta sunt.* Ad χναύρ', (χαύνῳ corrupte Ald. non χαύνω, prout scriptum apud Dindorfium; χναῦ' Schweigh. quæ vox nauci est) a Dindorfio feliciter repositum, confer supra Pherecratis Fragm. III. 16.

[9] "Consentaneum videri debet, ut verbum διαλαιμοτομεῖν comice hic positum statuamus, pro τοὺς τόμους (quos modo nominaverat) διὰ τὸν λαιμὸν ἄγειν, *frusta carnium per gulam agere*, id est *deglutire*." SCHWEIGHÆUSER. Duram sane interpretandi rationem, et analogiæ prorsus adversantem! Verbum λαιμοτομεῖν proprie est *jugulum incidere, jugulare;* at διαλαιμοτομεῖν hic idem valere videtur ac διαρταμεῖν, quod affine et proprium coquorum verbum fuit, teste Casaubono, qui citat illud Anaxandridæ apud Athen. X. p. 455. F. ἀρτίως διηρτάμηκε, καὶ τὰ μὲν διανεκῆ | σώματος μέρη δαμάζετ' ἐν πυρικτύποισι γᾶς. De voce διαρταμεῖν consulendus est Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 1059. Similiter ἐδενδροτόμησε τὸ νῶτον, *tergum exscidit et vastavit* dixit Aristoph. Pac. 731. cum δενδροτομέω proprie sit *arbores exscindo*, et τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, *supercilia contrahere*, Lysistr. 8. cum τοξοποιέω, proprie sit *arcus conficio.*

[10] "Eustathius p. 1719, 43. τὸ κρατὴρ δ' ἐξερροίβδητ' οἴνου ἴσον τῷ ἐξηντλήθη καὶ ἔξω πίθου ἐφάνη." DINDORF. Locum citavit Porsonus Advers. p. 114. Voces κρατὴρ ἐξεῤῥοίβδητ' οἴνου verte Anglice: *a bowl of wine is drawn from the cask.* Quam interpretationem veram esse, ostendunt quæ protinus sequuntur, πρόποσις χωρεῖ, Angl. the *toasts are going round.* Male igitur vertit Schweighæuserus: *vini craterem jam dum exhaustum: procedere potum.* Nam si vini crater exhaustus fuerit, qui, quæso, fieri potuerit, ut potus procederet?

[11] "λείπεται aut corruptum, aut transponendum πρόποσις χωρεῖ· | κόρδαξ λείπεται. ἀκολασταίνει | νοῦς μειρακίων." DINDORF. σκόρδαξ (sic libri, cum MS. P. κόρδαξ MSS. B. C.) λείπεται, | ἀκολ. etiam Morelius, cui nota fortasse synapheæ natura fuit ex Nicolao Brissæo Montivillario, Terentiani Mauri commentatore et emendatore, cujus opus impressum est Parisiis apud Simonem Colinæum A. D. 1531. Vide Facc. et Forc. Lex. ed. Lond. in *Anapæstum.* Morelium, more suo, exscripsit Hertelius. "λέπεται σκόρδαξ, ni valde fallor, alicubi Porsonus." DOBR. Ante Porsonum omnia hic tenebris obsita sunt. Locum vel amplius illustrabit Alexis apud Athen. XIV. p. 663. C. D. τοὖψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον | σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, | λέπεσθε, ματτυάζετε. Vide Eustath. ad Od. Ξ. 78. p. 532. 32. Bas. Vox autem σκόρδαξ Lexicis deest. Vide n. sequentem.

[12] ἀκολασταίνει, *lascive et petulanter agit, ad lasciviam fertur, lascivit.* Aristoph. Av. 1226. ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ | ἀκολασταινεῖτε. ubi Schol.

ἀκόλαστα καὶ ἄτακτα πράξετε. Suidas: Ἀκολασία, καὶ ἀκολασταίνω, τὸ μωραίνω. ubi, pro Ἀκολασία, legendum videtur Ἀκολαστέω, et μωραίνω idem significat quod ἀφροδισιάζω. Suidas in Ἀνόητα: μωραίνειν γὰρ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον. Lex. Seg. Bekker. p. 368. Ἀκολασταινεῖτε Ἀριστοφάνης εἶπεν ὁμοίως τῷ σημανεῖτε. ubi, pro σημανεῖτε, legendum, ni fallor, μωρανεῖτε. Suidas: Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει. ἐπὶ τῶν ἀκολάστων, ὡς ταύταις ταῖς ὥραις τῶν Λυδῶν ἀκολασταινόντων. οἱ γὰρ Λυδοὶ κωμῳδοῦνται ταῖς χερσὶν αὐτῶν πληροῦντες τὰ ἀφροδίσια. ἡ δὲ παροιμία αὕτη, ὁμοία τῇ Αἰπόλος ἐν καύματι· ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις ὥραις οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσι.

[13] "πάντως δ' ἔνδον τὰ κ. Jacobs. Malim, πάντ' ἐστ' ἔνδον τ. Deinde, χάσκεις, οὗτος (Schw.) βλέψον δευρί. πῶς αὐτὰ φράσεις; (MSS.)" DOBR. Si vulgatum stare possit, suppleas licet στρέφουσι, vel τρέπουσι. Sensus est: *et omnes omnia intus sursum deorsum vertunt.* Æsch. Eum. 647. τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω | στρέφων τίθησιν. Id. apud Athen. IX. p. 375. E. δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. Eurip. Herc. F. 1309. ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις | ἄνω κάτω στρέψασα. Obiter corrigendum est Epigramma apud Laertium in Vita Heracliti: Ἡράκλειτος ἐγώ· τί μ' ἄνω κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι; Sic legendum. Vulgo corrupte τί με ὦν κ. quod in τί με ὦ κ. mutatum reperio in Anth. Gr. edd. Ald. H. Steph. et Brod. Ceterum Schweighæusero videtur obscœna quædam huic loco subesse sententia. Cf. Aristoph. Thesm. 216. Ad formulam βλέψον δεῦρο, sequentia attulit Casaubonus. Soph. Trach. 402. οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; Id. Œd. R. 1121. οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων | ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Plaut. Amph. II. 2. 118. *Sosia age: me huc adspice.* Id. Capt. III. 4. 38. *Quæso hercle, agedum adspice ad me.* Id. Most. IV. 3. 32. *Quæso edepol, huc me specta, et responde mihi.* Et V. 1. 56. *Surge, ne nugare, adspicedum contra me.* Adde Amph. II. 2. 146. *Age adspice huc sis nunc jam.*

[14] πρόσεχε absolute pro πρόσεχε τὸν νοῦν. Vide Bos. Ellips. Gr. p. 323. Plene Aristoph. Thesm. 25. βάδιζε δευρὶ καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. Et 381. σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. Id. Eq. 1009. ἄκουε δή νυν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί. Photius: Προσέχειν: ἀντὶ τοῦ ἀκούειν καθόλου τιθέασιν. Eodem modo προσίσχε usurparunt antiquæ comœdiæ scriptores. Photius: Προσίσχε: τὸ πρόσεχε· Κρατῖνος· Καὶ μὴ προσίσχε βαρβάροισι βουκόλοις· καὶ Εὔπολις· Προσίσχε τὸν νοῦν τῇδε. Sic et Latini. Plaut. Bacch. IV. 9. 69. *Advorte*

igitur. Terent. Hec. II. 2. 25. *Nam postquam attendi magis.* ubi vide Donatum. Plene Plaut. Mil. II. 1. 170. *Nunc huc animum advertite ambo.* Terent. Eun. Prol. 44. *Date operam, et cum silentio animum attendite.* Ita MS. pro vulgato *animadvertite*, et recte, suadente canone critico, qui præcipit, eam, quæ inusitatior est, lectionem, ceteris paribus, alteri anteferendam esse.

[15] "αὔτως Jacobsius. οὗτος, ad sequentia referendum, Casaubonus." Dindorf. Ceterum omnia post v. 23. servulo tribuit Cumberlandius in versione; quod multum profecto salis in se habet, sed e Græcis non est eliciendum, id quod patet ex. v. 24. Morelium, ut credibile est, secutus est, qui, cum litera capitali, scribit, Αὐτίκ' ἐρῶ κ. τ. λ. et in versione Latina, *Statim dixero* &c. Tardioris plane ingenii fuit servulus iste, de quo in Ephemeride quadam abhinc biennium sic lepide scriptum est: *A young man some time since arrived at a certain inn, and after alighting from his horse, went into the travellers' room, where he walked backwards and forwards for some time, displaying the utmost self-importance. At length he rang the bell; and upon the waiter's appearance gave him an order nearly as follows. "Waiter!" The waiter replied, "Sir". "I am a man of few words, and don't like to be continually ringing the bell and disturbing the house; I'll thank you to pay attention to what I say." The waiter again replied, "Yes, Sir." "In the first place bring me a glass of brandy and water (cold) with a little sugar, and also a tea-spoon: wipe down this table, throw some coals on the fire, and sweep down the hearth: bring me a couple of candles, pen, ink, and paper, some wafers, a little sealing-wax, and let me know what time the post goes: tell the ostler to take care of my horse, dress him well, stop his feet, and let me know when he's ready to feed; order the chambermaid to prepare me a good bed, take care that the sheets are well aired, a clean nightcap, and a glass of water in the room; send the boots with a pair of slippers that I can walk to the stable in; tell him I must have my boots cleaned, and brought into the room tonight, and that I shall want to be called at five o'clock in the morning; ask your mistress what I can have for my supper; tell her I should like a roast duck, or something of that sort; desire your master to step in, I want to ask a few questions about the drapers of this town." The waiter answered "Yes, sir," and then went to the landlord and told him a gentleman in the parlour wanted a great many things, and amongst the rest he wanted him, and that was all he could recollect.*

[16] Supple κέλευε, quicum consentiat, quod sequitur, καθ' ἕκαστα λέγων.

[17] τῷ τε μαγείρῳ μὴ λυμαίνεσθαι, Angl. *and not to mar the exertions of the cook,* h. e. *and not to spoil the dinner.* Perit enim (dicta sunt Casauboni) multis cibis sua gratia, nisi opportune comedantur.

[18] Colo potius opus est post λέγων, respectu habito ad sequentia, βολβὸς, ἐλάα, κ. τ. λ.

[19] Supple πάρεστι. Cf. supra Pherecratis Fragm. III. 17. Eubulus Athen. VII. p. 330. C. πρὸς τούτοισιν δὲ παρέσται σοι | θύννου τέμαχος, κρέα δελφακίων. Epicharmus Sirenibus apud Athen. VII. p. 277. F. οἴμοι μοι τάλας | περὶ σᾶμά με καλοῦσα κατίσκα λέγει φου τῶν κακῶν, | ὅ καὶ παρὰ τρίγλας τε καὶ πάχηα κάμίαι δύο | διατεταγμέναι μέσαι, φάσσαι τε τοσσαῦται παρῆς | σκορπίοι τε. Sic hodie legitur hic locus, omnium Epicharmeorum longe corruptissimus. Lege omnino: οἴμοι μοι τάλας, | περὶ σᾶμά με καλοῦσ' ἄκοιτίς κα λέγοι Φοῦ τῶν κακῶν, | ὄκκα πάρα τρίγλαι τ' Ἰωνικαὶ παχῆαι κάμίαι | διατεταγμέναι μέσαι, φάσσαι τε τοσσαῦται πάρα | σκορπίοι τε. *Væ! mihi, mihi misero, circa horam prandii me vocans uxorcula clamabit "O! factum male," quando et mulli adsunt Ionici, et pingues amiæ, in medio dispositæ, palumbique tam multi adsunt, et scorpii pisces.* Voces φοῦ τῶν κακῶν vertas licet Anglice: *fie upon thee!* vel, *out upon thee!* Scilicet in secundo versu, pro corruptis καλοῦσα κατίσκα, dedi καλοῦσ' ἄκοιτις κα, vix una literula immutata, (de α et οι confusis vide Porson. ad Eurip. Phœn. 1358. Med. 44. 675.) et λέγοι scripsi, favente etiam MS. B. Tertius versus sic se habet in Aldina: ὅ καὶ παρὰ τρίγλας τε καὶ * πάχηα κάμίαι δύο. Casaubonus ὄκκα πάρα τρίγλαι optime edidit, ceteris intactis; qua emendatione (ut videtur) recepta, pro πάχηα κάμίαι, παχῆαί γ' ἀμίαι legendum esse censuit Kœn. ad Gregor. p. 261. spondeo in quintam sedem immisso. Adde quod prima in ἀμία brevis est. Sic γόγγρων παχήων dixit Epicharmus Athen. VII. p. 312. C. Equidem, πάχηα in παχῆαι mutato, vocem δύο in fine versus delendam putavi, quod ex δια in διατεταγμέναι refluxisse videtur. Archippus Athen. l. c. ὅτε δ' ἤσθες ἀμίας παχείας. Unde amiam apparet non ex piscibus majusculis fuisse, ut vix et ne vix quidem *duæ* tantum mensæ imponi recte dicerentur. Quod ad Ἰωνικαὶ attinet, ultimam ejus vocis pro καὶ conjunctione accepisse videtur somnolentus librarius, literasque ιωνι, a se parum intellectas, malo omine exstirpasse. Τρίγλας Ἰωνικὰς Græcis in deliciis fuisse testatur Pollux VI. 10. In v. 4. παρῆν est lectio Aldi, quod in

παρῆς Doricum mutavit Schweighæuserus. Dedi πάρα, h. e. πάρεισι, ut in v. 3. Ad σᾶμα vocis paullo difficilioris significationem conferendum est illud Hesychii: Σᾶμα. μνῆμα. Δωριεῖς δὲ στοιχεῖον. Fuit autem στοιχεῖον *linea et intervallum umbræ, quo prandii tempus designatur.* Pollux VI. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκαλοῦν. Cf. Eubul. Athen. I. p. 8. C. ibique Schweighæuserum. Denique cum fine Fragmenti conferendum videtur Epicharmeum illud apud Athen. VII. p. 295. B. et 320. E. σκορπίοι τε ποικίλοι σαῦροί τε, γλαῦκοι πίονες. Quem versum cum ex Hebes Nuptiis, itemque, verborum ordine tantum mutato, ex Musis citaverit Athenæus, etiam Sirenibus illum adhæsisse non est cur non suspicemur. Confer Porson. ad Eurip. Med. 54. Elmsl. ad Bacch. 1027. Potes autem ἔστι, vel ἔνεστι, in Mnesimachi loco supplere. Epicharmus Athen. VII. p. 286. B. ἦν δὲ νάρκαι καὶ βατίδες, ἦν δὲ ζύγαιναι, πρήστιες, | κάμιαι τε κ. τ. λ. Id. ibid. p. 288. B. et 322. F. Αἰολίαι πλῶτές τε κυνόγλωσσοί τ', ἐνῆν δὲ σκιαθίδες. ubi, in priore loco, perperam vertit Schweighæuserus *et variegatæ plotes,* in secundo autem *æoliæ, plotesque.* Alteram interpretandi rationem veram esse patet ex Mnesimachi v. 40. Nempe ex coloris varietate sic dictus est αἰολίας piscis, ut πέρκας αἰόλας, *percas variegatas,* dixit Epicharmus Athen. VII. p. 323. A. C. In locis autem Epicharmeis ἧς, et ἐνῆς, reponendum videtur. Id. ibid. p. 306. A. ἧς δ' ὑαινίδες τε βουγλώσσοί τε καὶ κίθαρος ἐνῆς.

[30] "Scribebatur ἐλαία." Dindorf. T. Magist. p. 292. Ἐλάα, καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ἐλαία. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· (993.) ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· (81.) κύκλῳ μὲν τειχίον περιῆν, ἐλάας δὲ οὐκ ὀλίγας εἶχε. καὶ Ἀριστείδης· (T. II. p. 308.) τῶν ἐλαῶν εἵνεκα τῆς συλλογῆς. Vide Brunck. ad Aristoph. Ran. 617.

[31] Cave ne pro aphæresi accipias, quasi sit κολοκύντῃ, ῾τνοι. κολοκύντα Ald. κολοκύντ' (sic) Morelius, quod in κολοκύνθ' casu quodam mutavit Hertelius. κολοκύνθα Casaubon. Sed κολοκύντη solum Atticum est, de veteri ductum Atticismo, et Ionibus proinde cum Atticis communis. Athen. II. p. 59. C. Ἀττικοὶ δὲ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην. T. Magist. p. 541. Κολοκύντη, οὐ κολόκυνθα. Ἀριστοφάνης· (Nub. 326.) Εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Eadem tradit Gregor. p. 155. Hesychius: Σικυωνία. κολοκύντη. ubi Σικυωνία corrigendum est. Respexit Lexicographus Athen. II. p. 58. F. Vide Maittair. Gr. Ling. Dial. p. 5.

[22] Eosdem fere versus (quod et sequentibus aliquot contigit) habet Ephippus Athen. VII. p. 322. D. E. *θύννου τεμάχη, γλάνιδος, γαλεοῦ, | ῥίνης, γόγγρου, κέφαλος, πέρκη, | σαῦρος, φυκὶς, βρίγκος, τρίγλη, | κόκκυξ, φάγρος, μύλλος, λεβίας, | σπάρος, αἰολίας, θρίττα, χελιδὼν, | καρὶς, τευθὶς, ψῆττα, δρακαινὶς, | πουλυπόδειον, σηπία, ὀρφὼς, | κωβιὸς, ἀφύαι, βελόναι, κεστρεῖς.* ubi *θρᾷττα*, vice *θρίττα*, corrigit Porsonus Advers. p. 100. notatque: "Ipsissima enim verba citantur, ut Mnesimachi, ab Athenæo VII. p. 329. D. IX. p. 403. C." Inde, ut credibile est, nomen traxit pisciculus, quia in mari, quod Thraciam alluit, potissimum repertus est. *Θρᾷττα* a patria sua audit Thaletis ancilla Plat. Theæt. p. 391. Heindorf. Vide Aristoph. Acharn. 261. ibique Schol. Pac. 1104. Thesm. 279. seq.

[23] Sunt qui hic facile agnoscent Anglica quædam piscium nomina, e Græcis vocibus in Latium, et exinde in nostram linguam illata; qualia sunt *conger* et *conger-eel, tunny, gudgeon, perch, mullet, polypus, crab, scar* vel *char*, conferenda plane cum Latinis *conger* et *congrus, thynnus* et *thunnus, gobio* et *gobius, perca, mullus, polypus, carabus, scarus.*

[24] *σκόμβρος—ἠλακατῆνες* attulit Athen. VII. p. 301. D.

[25] *θύννος* Athen. l. c.

[26] *κωβιὸς—οὐραῖον.* Iisdem verbis utitur Menander Athen. l. c.

[27] *ἠλακατίνος* Ald. *ἠλακατῖνος* Casaubon. et ante Casaubonum Morelius et Hertelius. *ἠλακατῆνες* correxit Casaubonus in Annotationibus ex Athen. l. c.

[28] *τῶν καρχαριῶν—κόκκυξ* attulit Athen. VII. p. 322. E. Vide et Ephippi l. c. in n. 22. "*κυνὸς οὐραῖον τῶν καρχαριῶν*, est *pulpamentum e partibus caudæ proximis canis piscis, de eo genere qui carchariæ nominantur.*" SCHWEIGHÆUSER.

[29] "*σμύραινα*, idem piscis qui alias *μύραινα*; et videtur ista nominis forma veteribus Atticis magis propria fuisse." SCHWEIGHÆUSER.

[30] *μύλλος—τευθὶς* attulit Athen. VII. p. 329. D. Vide et Ephippi l. c.

[31] *θρᾷττα* Dindorfius ex MS. A. Athen. VII. p. 329. D. *θράττα* utrobique Ald. Deminutivum exhibet Anaxandrides ibid. E. *καὶ συμπαίζειν κορακινιδίοις* (*καριδαρίοις* III. p. 105. F.) | *μετὰ περκιδίων καὶ θρᾳττιδίων.* Vide n. 22.

[32] "Scribebatur πουλυπόδιον." Dindorf. Emendavit Meinekius ad Menand. p. 181. Theopompus Athen. VII. p. 324. B. ἀλλ' ἔντραγε | τὴν σηπίαν τηνδὶ λαβοῦσα καὶ τοδὶ | τὸ πουλυπόδειον. Vide et Ephippi l. c. Comicis licuisse πουλύπους pro πολύπους dicere, notat Brunckius ad Aristoph. Dædali Fragm. II. Vide et ad Danaid. Fragm. III. Antiphanes Athen. IV. p. 169. D. ἔπειτα πουλύπους τετμημένος | ἐν βατανίοισιν ἑφθός. Ita Dindorfius, suadente Schweighæusero. Libri et Pollux X. 107. πολύπους. Sed et πουλύπους Antiphani jam olim restituerat Bentleius Hemsterhuisio p. 305. Xenarchus Athen. II. p. 64. A. φλεβὸς τροπωτὴρ, πουλύπους, ἀλοὺς βρόχων. Alcæus comicus Athen. VII. p. 316. B. ἠλίθιον εἶναι νοῦν τε πουλύποδος ἔχειν. Eupolis ibid. C. ἀνὴρ πολίτης, πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους. Diphilus ibid. F. πουλύπους ἔχων ἁπάσας ὁλομελεῖς τὰς πλεκτάνας. Vide Porsoni Advers. p. 99. Dobræi Advers. T. II. p. 155. Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 514. Ceterum formam πουλύπους Atticis scriptoribus ubique restituendam esse notat Meinekius in Corrigend. et Addend. ad Menand. p. 563. 573. eaque usus est Sophocles in Iphigeniæ Fragmento apud Athen. XII. p. 513. D. νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα πουλύπους ὅπως | πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος. Athen. VII. p. 316. A. Πουλύπους, πουλύποδος. οὕτως φασὶν οἱ Ἀττικοὶ, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Od. E. 432.) Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο. Eustath. ad Od. l. c. p. 232. 10. Bas. Τὸν δὲ πολύποδα, πουλύπουν μὲν Ἀττικοί φασιν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὕρηται Λεξικῷ, καὶ πολύπουν. Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς, πώλυπον. ubi delendæ videntur voces καὶ πολύπουν. (Vide Dobræum l. c.) Mox addit: καὶ ὅτι τὸν, ὡς ἐῤῥέθη, Αἰολικὸν καὶ Δωρικὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου πώλυπον, παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἔστιν εὑρεῖν. ἔστι γάρ φασι παρ' ἐκείνῳ παθητικὸν πώλυποι. παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ τὸ, Πώλυπον διζήμενος. Respexit Athen. VII. p. 318. E. Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ· Πώλυποί τε σηπίαι τε καὶ ποταναὶ τευθίδες, κ. τ. λ. Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πώλυπον, ὡς Ἐπίχαρμος. καὶ Σιμωνίδης δ' ἔφη Πώλυπον διζήμενος. Epicharmi versum iterum citat Athen. ibid. p. 323. F. ubi hodie male legitur Πώλυπές τε. Ab Æolico autem πώλυπος descendit Latinum *polypus*, longa, ut in Græca voce, antepænultima.

[33] Ad locutionem ὅσα ἀγαθῶν πλήθη, vide Porsoni Advers. p. 225.

[34] "εὕει. εὕει MS. *Ep.* Nil interest." Schweighæuser. Nihil certe interest, cum metrum utrinde æque ruat. "Scribendum videtur δεύει." Dindorf. Aristoph. Δραμάτων Fragm. apud Poll. VII. 24. πτίττω, βράττω, μάττω, δεύω, πέττω, καταλῶ. Est p. 142.

Dindorf. "Forsan ἀφενεῖ." Dobr. Confer Aristoph. Thesm. 216. 236. 590.

[35] λορδοῖ Schweighæusero est *procumbit*. Verte potius: *cevet*. Aristoph. Eccles. 10. λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην | ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων. *crissantium*. Schol. ad l. χορδουμένων, (sic mendose olim legebatur) κινουμένων. τοῦτο λέγει, ἐπεὶ οἱ συνουσιάζοντες κινοῦνται. Eustath. ad Od. E. 66. p. 208. 6. Bas. τὸ μὲν λορδοῦν, σχηματισμὸν δηλοῖ σώματος οὐ σεμνόν. Vide Toup. Emend. in Suid. T. I. p. 390. seq.

[36] Pro βινεῖ, habet κινεῖ MS. C. quod ad sententiam perinde est. Sed recte se habet vulgatum. De β et κ confusis vide Bast. Comment. Palæogr. p. 708. 816. 906. Epist. Crit. p. 92. et Append. p. 23. seq. Dobræi Advers. T. II. p. 275. 285. 333. Ceterum βινουμένους et κινουμένους confusa sunt Aristoph. Eq. 874. ubi illud jure prætulit Brunckius.

[37] θράττει, *turbat, incendit*. Hesychius: Θράττειν. ἐνοχλεῖν, ταράττειν. Photius: Θράττειν: ταράσσειν· ἐνοχλεῖν· νύσσειν. Etymol. Mag. Θράττειν, ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 649. θράττει—Συρίας omittit Eustathius l. c.

[38] νεῖται, *it*. Sic Virg. Æn. XI. 192. *It cœlo clamorque virum clangorque tubarum*. Cf. et IV. 665. V. 451. Callim. Hymn. in Cer. 7. Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται. Vide et Soph. Antig. 33. ibique Schol.

[39] πνεῖται, *flatur*. Vide Glossar. in Hermesianact. v. 36.

[40] In vocibus κούραν κασίας ἀπὸ γᾶς ἁγίας (primus Schweigh. ἀγίας) hæsit Casaubonus. Interpres (ait ille) non male quod ad sententiam, καίουσι κασίαν ἀπὸ γᾶς Ἀσίας. Voces Κασίας ἀπὸ γᾶς, sic connexas, de Casiotide, Syriæ regione, intelligebat Schweighæuserus, vertitque *Cassia e terra*, h. e. e regione turifera. Vide autem annon totus locus ad hunc modum refingendus sit: κούρας κασίας, | ἀπὸ γᾶς Ἀσίας ἁγνᾶς Συρίας, | ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ | λιβάνου, μάρου, κ. τ. λ. *filiæ casiæ, e terra Asia sacra Syria, odor eximius nares lacessit turis, mari*, &c. Ad locutionem κασίας κόρη, λίβανος, conferendus est Hipponax Athen. III. p. 78. C. συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην. Quem locum optime illustrabunt ipsius Athenæi verba, de fici nomine dissertantis: Φερένικος δὲ ὁ ἐποποιὸς, Ἡρακλεώτης δὲ γένος, ἀπὸ Συκῆς τῆς Ὀξύλου θυγατρὸς προσαγορευ-

θῆναι· Ὄξυλον γὰρ τὸν Ὀρίου Ἁμαδρυάδι τῇ ἀδελφῇ μιγέντα μετ' ἄλλων γεννῆσαι Καρύαν, Βάλανον, Κράνειον, Ὀρέαν, Αἴγειρον, Πτελέαν, Ἄμπελον, Συκῆν. Simili de fonte mythologico alterius locutionis origo petenda esse videtur. Neque abs re erit illud Xenarchi Athen. II. p. 64. A. ἁλοὺς βρόχων | πλεκταῖς ἀνάγκαις τῆς τροχηλάτου κόρης. *filiæ agitatæ rotæ,* h. e. patinæ fictilis. Unde facile explicabitur illud Antiphanis Athen. X. p. 449. B. πότερ', ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω, | ἢ τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος | πλαστὸν ἐκ γαίης, ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπτηθὲν στέγῃ, κ. τ. λ. Sic et Critias ibid. I. p. 28. C. τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρε, | κλεινότατον κέραμον, χρήσιμον οἰκονόμον. Antiphanes ibid. IV. p. 169. E. ἄλλος ἐπὶ τούτῳ μέγας | ἥξει τις ἰσοτράπεζος εὐγενής. B. τίνα | λέγεις; A. Καρύστου θρέμμα, γηγενής, ζέων. De vase coquinario loquitur. Sic et φαληρὶς ἡ κόρη, de apua pisce, et Δήμητρος κόρη, de farina, dixit Eubulus ibid. III. p. 108. B. C. ubi vide Schweighæuserum. Similiter Horat. Od. I. 14. 11. *Pontica pinus,* | *sylvæ filia nobilis.* Mason. *Elfrida* III. 1. init. *'Tis strange, my Virgins, this sweet child of Summer,* | *silken and soft,* &c. De flore loquitur. Cunningham. *Palemon* 13. *I pluck'd me some roses, the children of May.* Cf. Æsch. Pers. 624. et Blomfield. Glossar. in l. Huc etiam pertinere videtur vocabulum μήτηρ, de vite vini *matre* usurpatum. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 620. Monk. ad Eurip. Alc. 773. Quod autem dedi Ἀσίας ἀγνᾶς, illud defendere videtur Æsch. Prom. V. 419. ἀγνᾶς Ἀσίας | ἕδος νέμονται. Istud ἁγίας, in ἁγίας corruptum, a librario nescio quo Christiano, ut opinor, profluxit. Ἀσία γῆ dixerunt Æsch. Pers. 590. Soph. Œd. Col. 695. et Ἀσία χθὼν Æsch. Pers. 926. Ceterum totum locum illustrabit Archestratus Athen. III. p. 101. B. ἀεὶ δὲ στεφάνοισι κάρα παρὰ δαῖτα πυκάζου | παντοδαποῖς, οἷς ἂν γαίας πέδον ὄλβιον ἀνθῇ, | καὶ στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεράπευε, | καὶ σμύρναν λίβανόν τε πυρὸς μαλακὴν ἐπὶ τέφραν | βάλλε πανημέριος, Συρίης εὐώδεα καρπόν. Melanippides Melius ibid. XIV. p. 651. F. ἱερόδακρυ λίβανον εὐωδεῖς τε φοίνικας κασίαν τε πατεῦσαι τέρενα Συρίας τέρματα. ubi, collato Casaubono, verba sic legerim et dispescuerim: ἱερόδακρυν λίβανον εὐωδεῖς τε | φοίνικας κασίαν τε πατεῦσαι | τέρενα Συρίας τ' ἀρώματα. Sermo est de Danaidibus, quod præclare vidit Dobræus Advers. T. II. p. 349. Hermippus ibid. I. p. 27. F. ἀπὸ δ' αὖ Συρίας λιβανωτόν. Eurip. Bacch. 144. Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνός. Ad μάρου, vide n. 42.

[41] Eubulus Athen. l. c. ὀσμὴ δὲ πρὸς μυκτῆρας ἠρεθισμένη | φύσει. Lucret. IV. 691. *Hic odor ipse igitur, nares quicunque lacessit.*

[42] "Vitiosum μακροῦ omittit C. et Eustathius." DINDORF. "Hesychio auctore, μάρον herbæ cujusdam nomen est: id si huic loco velis accommodare, quod fecit interpres, per me licet. Minus tamen probo." CASAUBON. Optime huic loco convenit mari herbæ nomen, quam speciem origani (Angl. *origan, organy, wild marjoram*) fuisse satis liquet ex Plin. XII. 24. Est enim (ait ille) *herba surculosa, flore origani, sed odoratiore, foliisque multo candidioribus.* Hesychii locus est: Μάρον. ὄρος καὶ πόα. Quis autem de Maro monte unquam audivit? Ubinam gentium situs est? Repone: Μάρον. ὀρείγανος, πόα. Scilicet ὀρείγαν' in quodam codice compendio scriptum est, et γαν pro καὶ festinanter sumsit librarius, ορει in ὄρος protinus mutato. De abjecta terminatione vide infra ad Moschionis Fragm. IV. n. 2. et Glossar. in Hermesianact. p. 30. 33. Vel ὄρος nihil aliud est nisi ὀρείγανος compendio delineatum, et delenda est otiosa particula: quod eodem redit.

[43] "καὶ delendum.—Scribebatur βαρουλίνδου. βάρου quid significet in annotatione explicabitur." DINDORF. "Βράθυ, sive Βράθυς, Herba quæ Sabina s. Savina dicitur Lat.: Gr. alio nomine Βάραθρον, Βάρον, Βάρυτον, ut est ap. Diosc. 1, 105. et ap. Apul. de Nomin. et Virtut. Herb. Quidam et βόραθρον vocari aiunt. Plin. 24, 11. Herba Sabina, Brathy appellata a Gr., duorum generum est: altera tamarici similis folio, altera cupresso. Quare quidam Creticam cupressum dixerunt." H. STEPH. Hesychius: Βραθύ. πόα τὶς θεοῖς θυομένη. *Juniperus Sabina* est Linnæo, teste Schneidero.

[44] Eustathius l. c. λίνδος δὲ, ἀνθηρόν τι εὐῶδες, ὁμώνυμον Λίνδῳ τῇ Ῥοδίᾳ πόλει. μίνθος δὲ, οὐ πάντως κόπρος ἡ παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ παρ' ὑπόνοιαν· ἀλλ' ἡ λεγομένη διαλελυμένως μὲν καλὰ (sic) μίνθη, συνθέτως δὲ καλαμίνθη. περὶ δὲ κίνδου ζητητέον. Ὁμοιοκαταληξία δὲ παιγνιώδης, καὶ τὸ, Τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητός. ἔτι δὲ καὶ τὸ, Αἲξ οὐρανία, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ὗς οὐ τομίας. Vide n. 1.

[45] Respexit Mnesimachus Homerica νέφος πεζῶν Il. Δ. 274. Ψ. 133. πολέμοιο νέφος P. 243. Similiter Ἑλλάνων νέφος dixit Eurip. Hec. 901. νέφος ἀσπίδων Phœn. 257. νέφος οἰμωγῆς Med. 106. et στεναγμῶν νέφος Herc. F. 1131. Imitati sunt Latini. Virg. Æn. VII. 793. *Insequitur nimbus peditum.* Et X. 809. *Æneas nubem belli, dum detonet, omnem | sustinet.* Et VII. 705. *Urgeri volucrum raucarum ad litora nubem.* Et XII. 252. *Ætheraque obscurant pennis, hostemque per auras | facta nube premunt.* Sil. Ital. VI. 336. *Nubes densa Laconum.* Val. Flacc. III. 573. *Nube mali percussus*

amor. Vide infra ad Appendicis Fragm. XXV. n. 7. Ceterum ὀμίχλη hic de *suffitu* male intellexit H. Stephanus in Lexico, id quod patet ex sequentibus πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστος. Vide vv. 50, 51.

[46] Aristoph. Eccles. 838. ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι | ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι. Id. Vesp. 1304. εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν, | ἐνήλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδει, κατεγέλα, | ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον.

MOSCHIO[1].

I[2].

'Εάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς·
ὅθεν δ' ἕκαστον[3] εἰς τὸ σῶμ'[4] ἀφίκετο,
ἐνταῦθ' ἀπελθεῖν, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν[5]. Οὔ τι γὰρ κεκτήμεθα
ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον[6]·
κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.

Apud Stob. T. 123. 3.

[1] "*Why Moschio is termed a writer of both tragedies and comedies, it is not easy to determine. He is called, indeed, by Clemens Alexandrinus Strom. VI. Vol. II. p. 745.* ὁ κωμικός : *but the fragments which have been preserved are all of the tragic cast.*" Burn. *Monthly Review, August,* 1799. Vide Grot. Exc. p. 921.

[2] "Moschionis al. Menandri." Gesner. "Harlesius in Fabricii Bibl. Gr. Vol. I. p. 722. Menandro tribuit, in errorem inductus a vett. edd. Stobæi." Hermann. "Euripidi in Suppl. 533. non Moschioni hoc fragmentum tribuendum docet Gataker. N. T. S. p. 48. A. M. P. p. 327." Gaisford. "Eurip. Suppl. 541." Dobr. in margine Stob. Grot.

[3] ἕκαστος MS. B. et Arsen. apud Gaisfordium. Et sic Marklandus, itemque, ut ex nota sequenti apparebit, Porsonus.

[4] "Pro σῶμ' lege φῶς." Porson. τὸ ζῆν, vice τὸ σῶμ', Toup. in Suid. II. p. 6. notante Porsono Advers. p. 236. probante Valckenærio Diatr. p. 55. σῶμ', tanquam mendosum, penna subnotavit Dobræus in margine Stob. Grot.

[5] "Præclare itaque in hanc sententiam Phocylides, etiam *resurrectionis* mentionem faciens v. 98. καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν | λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται· | ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι· | πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών· | σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν | λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται." BARNES. Vides pænultimam vocabuli ἀὴρ perperam corripuisse Pseudo-Phocylidem istum, cui tribuitur ποίημα νουθετικὸν, quod, Brunckio judice, *Christiani est alicujus, qui sub finem quarti sæculi vixisse videtur.* Cf. Grot. Prolegom. ad Stob. p. 11. Ex quo poemate desumti sunt hi versus. Pseud-Epicharm. apud Clem. Alex. Strom. IV. p. 640. Potter. εὐσεβὴς τὸν νοῦν πεφυκὼς, οὐ πάθῃς γ' οὐδὲν κακὸν | κατθανών· ἄνω τὸ πνεῦμα διαμένει κατ' οὐράνον. Ita hanc ῥῆσιν emendavit Grotius Exc. p. 481. In Clemente εὐσεβὴς νῷ. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 110. A. καλῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος, συνεκρίθη, φησὶ, καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθε πάλιν, γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω τί. τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἕν. Verba Epicharmi (si modo sint Epicharmi) ad hunc modum dispescenda sunt: Συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη, κἀπῆνθεν, ὅθεν ἦνθεν, πάλιν, | γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμ' ἄνω· τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἕν. Quanquam crediderim retinendum esse istud πνεῦμα δ', quod metrum pessundat, et spurium auctorem arguit. Vide infra Menandri Fragm. V. 3. Eurip. Fragm. inc. ibid. De Orac. defect. p. 416. E. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, (σαρκὶ Valck.) διοπετὴς ὅπως | ἀστὴρ, ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα.

[6] "ἐνοικῆσαι μόνον, Toup. in Suid. II. p. 6." PORSON.

II[1]. 1.

Κενὸν θανόντος ἀνδρὸς αἰκίζειν σκιάν[2].

ΦΕΡΑΙΟΙΣ.

Apud STOB. T. 125. 3.

[1] Hoc Fragmentum Archilocho tribuit Trincavellus, notante Gaisfordio.

[2] Cf. Fragm. IV.

III[1]. 2.

Ζῶντας κολάζειν, οὐ θανόντας εὐσεβές.[3]

Apud STOB. T. 125. 4.

[1] Tanquam Moschionis MS. A. et Voss. apud Gaisfordium. Vulgo abest lemma. Moschioni etiam tribuit Hertelius p. 628. quod notatu dignum est.

[2] Hom. Od. X. 412. *οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι.* Archilochus apud Stob. l. c. 5. et Clem. Alex. Strom. V. p. 727. Potter. *οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν.*

IV. 3.

Τί κέρδος οὐκ ἔτ' ὄντας αἰκίζειν νεκρούς[1];
τί τὴν ἄναυδον γαῖαν ὑβρίζειν πλέον;
ἐπὰν γὰρ ἡ κρίνουσα καὶ θ' ἡδίονα[2]
καὶ τἀνιαρὰ[3] *φροῦδος αἴσθησις φθαρῇ,*
τὸ σῶμα κωφοῦ τάξιν εἴληφεν πέτρου.

Apud Stob. T. 125. 14.

[1] Eurip. Antig. Fragm. apud Stob. l. c. 6. *θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος | ἔχει· τί γὰρ τοῦδ' ἐστὶ μεῖζον ἐν βροτοῖς; | τίς γὰρ πετραῖον σκόπελον οὐτάζων δορὶ | ὀδύναισι δώσει; τίς δ' ἀτιμάζων νέκυς, | εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο τῶν παθημάτων;* ubi *νεκροὺς* malim. Sic Eurip. Elect. 902. *νεκροὺς ὑβρίζειν, μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ.* ubi *φθόνος* Tyrwhittus, quod proculdubio verum est, ut patet ex Pind. Ol. VIII. 73. *μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.* Vide et Æsch. Agam. 920. et notam Blomfieldii. Cf. Fragm. II.

[2] Ita Gaisford. ex MS. B. *τὰ ἡδίονα* MS. A. Vulgo legitur *τὰ ἡδίω.* (*ἡδίων* Trincav.) Ceterum *τὰς ἡδονὰς* correxit Porsonus *Tracts* p. 231. notavitque ex *ἡδον`* evanuisse ultimam syllabam, compendio scriptam. Quod Gaisfordium fefellit. Vide supra ad Mnesimachi Fragm. II. n. 42. Confer et ad Alexidis Fragm. II. n. 1. "*Neither ἡδίων nor ἡδίω, the comparatives, can be opposed to the positive ἀνιαρὰ, even if the metre were without a blemish.* Ἡδέα *is demanded by the sense of the passage. We may read therefore;* Ἐπὰν γὰρ ἡ κρίνουσά σοι [*σοι* etiam Trincav. *J. B.*] *τά θ' ἡδέα* Καὶ *τἀνιαρὰ, φ. The defect in the verse may also be remedied in another manner.*" Burn. *Monthly Review, August,* 1799. *τά θ' ἡδέα* etiam in margine Stob. Grot. correxit Burneius. In ultimis Porsoni emendationem respexisse videtur. Putaram: *ἐπὰν γὰρ ἡ κρίνουσά σοι καὶ τἀγαθὰ | καὶ τἀνιαρὰ κ. τ. λ.* Opponuntur *τὰ ἀνιαρὰ* et *τὰ ἀγαθὰ* in Menandri loco apud Stob. T. 68. 4. *τῶν ἀνιαρῶν ἔχων | τὸ μέρος ἁπάντων, τῶν δ' ἀγαθῶν*

οὐ δυνάμενος. ubi recte Meinekius τῶν μὲν ἀ. (ex Gellio scilicet) cum tribrevi in sede quarta, et οὐδὲν μέρος, pro οὐ δυνάμενος, conjecerunt Gaisfordius et Zedelius.

[2] Menander apud Stob. T. 96. 11. ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον | ἅπαντα τἀνιαρὰ, Λαμπρία, φέρει.

NICOSTRATUS.

Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες[1]
ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν[2] σωφρονέστεραι πολύ.

Apud Stob. T. 36. 8.

[1] Schol. ad Aristoph. Ran. 93. χελιδόνων μουσεῖα, ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστὶ ταττομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ χελιδόνων γένος, πλέον διὰ τὸ πολὺ τῆς ᾠδῆς ἀνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον. Cf. et Av. 1679. "Hirundines inepto garritu plus tædii auditoribus adferre, quam voluptatis. Est enim hæc avis minime canora, sed molesto quodam stridore. Unde apud Pythagoricos loquacitatis symbolum esse meruit, cum vetant ne quis hirundinem sub eodem habeat tecto." Erasm.

[2] Verum videtur ὑμῶν, quod et in versione expressit Cumberlandius, ex Bentleii, ut credibile est, emendatione. Qua confusione nihil tritius. Vide supra ad Eupolidis Fragm. I. n. 2. infra ad Theophili Fragm. n. 7.

PHŒNICIDES.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἂν ὑπομείναιμ'[1] ἔτι,
Πυθιὰς, ἑταιρεῖν· χαιρέτω· μή μοι λέγε,
ἀπέτυχον[2], οὐδὲν πρὸς ἐμὲ, καταλῦσαι θέλω.

εὐθὺς ἐπιχειρήσασα, φίλον εἶχόν τινα
στρατιωτικόν· διαπαντὸς οὗτος τὰς μάχας
ἔλεγεν, ἐδείκνυ'[3] ἅμα λέγων τὰ τραύματα[4],
εἰσέφερε δ' οὐδέν. Δωρεὰν ἔφη τινὰ
παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνειν, καὶ ταῦτ' ἀεὶ
ἔλεγεν· διὰ ταύτην, ἣν λέγω, τὴν δωρεὰν
ἐνιαυτὸν ἔσχε μ' ὁ κακοδαίμων δωρεάν.
ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνω δ' ἄλλον τινὰ,
ἰατρόν. Οὗτος εἰσάγων πολλούς τινας
ἔτεμνεν[5], ἔκαε, πτωχὸς ἦν, καὶ δήμιος.
δεινότερος οὗτος θατέρου μοι κατεφάνη.
ὁ μὲν διήγημ' ἔλεγεν, ὁ δ' ἐποίει νεκρούς.
τρίτῳ συνέζευξ' ἡ τύχη με φιλοσόφῳ[6],
πώγων' ἔχοντι, καὶ τρίβωνα, καὶ λόγον·
εἰς προὔπτον ἦλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν[7].
οὐδὲν ἐδίδου γάρ· εἰ δέ τ' αἰτοίην[8], ἔφη,
οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τἀργύριον. Ἔστω κακὸν[9],
διὰ τοῦτο δός μοι, ῥίψον· οὐκ ἐπείθετο.

Apud Stob. T. 6. 30.

[1] "Gallice clarius etiam et significantius vis verbi ὑπομεῖναι reddi posse videtur, necnon quæ proxime sequuntur: hoc modo, *Or voila, je n'ay plus nul courage de poursuivre mon mestier. Tu m' as beau dire que tu as bien rencontré.* (vel *que tu t'en es bien trouveé.*) *Que me fait cela?* Sciendum est autem ut hîc dicit ista apud Phœnicidem, οὐκ ἂν ὑπομείναιμ' ἔτι ἑταιρεῖν, et καταλῦσαι θέλω, sic Machonem de Gnathænio, quæ eandem exercebat artem, dicere, καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχέδον, Οὐκέτι θ' ἑταιρεῖν ὑπομενούσης." H. Steph. Locus est Athen. XIII. p. 581. C.

[2] "Quum legatur ἀπέτυχον, ego contra non solum persuasum habeo, sed affirmare audeo legi debere ἐπέτυχον, quod ei contrarium est." H. Steph. "Legendo ἐπέτυχον cum H. Stephano sententia optime procedit." Walpol. qui colo post ἐπέτυχον, itemque post ἐμὲ, cum H. Stephano, distinguit. Mox, ad καταλῦσαι, supple τὴν ἑταιρείαν. Polyb. VII. 10. 4. citante Schweighæusero ad Machonis l. c. καταλύσας τὴν ἄθλησιν. Recte autem ἐπέτυχον. Totius loci sententia est: *Per Venerem, mea Pythias, non possum in animum*

meum inducere ut meretriciam artem amplius exerceam. Valeat. Ne respondeas "At mihi prospere cessit." Hoc nihil ad me. Omnino certum est artem hanc desinere.

[3] "ἐδείκνυ δ' Grotius, probante Valckenærio, qui eandem particulam inserendam monuit post λαμβάνω. Sic etiam Wakefield." GAISFORD. Vulgo ἐδείκνυ. "Lege ἐδείκνυ θ' ἅμα." WALPOL. qui in contextu ἐδείκνυ' ἅ. habet. ἐδείκνυθ' ἅμα Tatius in libelli Walpoliani exemplaris, quo utor, margine. Cum Gaisfordio facit Menand. apud Plutarch. de Sui laude p. 547. C. ἐγὼ μὲν δεικνύω | ἐσπουδακώς. Nicomachus Athen. VII. p. 290. F. ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον πάνυ. Pseud-Epicharmus apud Stob. T. 20. 8. μὴ 'πὶ μικροῖς αὐτὸς αὑτὸν ὀξύθυμον δείκνυε. Aliud exemplum suppeditabit Appendicis nostræ Fragm. XXI. 2. Vide Porson. ad Eurip. Med. 744. supra ad Pherecratis Fragm. II. n. 5. et ad Alexidis Fragm. III. n. 12.

[4] Nemo, uti censeo, dubitabit, quin hunc Phœnicidæ locum præ oculis habuerit Terent. Eun. III. 2. 29. *Neque pugnas narrat, neque cicatrices suas ostentat.*

[5] ἔτεμν' H. Stephanus et Walpolius, quod unice verum est. Atque ita citat Blomfieldius Glossar. in Æsch. Agam. 822. Sic in loco classico Aristoph. Acharn. 531. ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα, prout vulgo legitur, ἤστραπτ' primus correxit Bentleius, favente Plin. Epist. I. 20. Etiam Elmsleius ἤστραπτεν, quod tamen in Auctario Annotationum ad v. 178. in ἤστραπτ' mutatum voluit. *Nam longe rarius*, ait ille, *quam putaram anapæstum in hoc metri genere inchoat ultima vocis syllaba.* Vide et Tatium *Greek Tragic and Comic Metres* § XVII. 8. Ad Elmsleii regulam his verbis alludit Meinekius ad Menand. et Phil. p. 380. *Brunckius scripsit:* ἡ λύπη δ' ἀεί, Ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, ἔχει τὰ δάκρυα, *non satis accommodate ad subtiliores trimetri leges.* Vide supra ad Eupolidis Fragm. II. n. 8. ad Platonis Fragm. III. n. 9. et ad Alexidis Fragm. VIII. n. 1. Mox ad δήμιος conferendus est Hesychius: Δήμιος. ὁ τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν, ἢ ὁ ὑπηρέτης τῶν βασάνων. Vide Brunck. ad Aristoph. Eccles. 81.

[6] "οἵῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ ξυνῴκισεν, Theognetus in Spectro Athen. p. 104. C. quem versum parodiam esse hujus Euripidei, οἵῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ ξυνῴκισεν, indicant Casaub. in Animad. p. 203. Gataker. in Advers. Misc. 522. Barnes. in Addend. et Valcken. ad Hipp. 1389." WALPOL. Philoxenus apud Zenob. Cent. V. Pr. 45.

çitante Valckenærio: *οἴῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκατῴκισεν.* Ita correxit Valckenærius. Vulgo corrupte *συγκάθειρξεν.*

[7] Confer supra Aristophontis Fragm. I. 5. Huc rsepexit Piersonus ad Mœrin p. 330. notante Walpolio.

[8] *εἴ τι δ'* Grotius, quem sequitur Walpolius. *εἰ δ' ἐπαιτοίην* Wakefieldius. Malim: *εἰ δ' ἀπαιτοίην.* Angl. *and if I claimed it as my due.*

[9] Colo distingue, cum H. Stephano et Walpolio.

SOTADES[1].

I. 1.

Ἀγαθὸς, εὐφυὴς, καὶ δίκαιος, εὐτυχὴς ὃς ἐὰν ᾖ[2],
τοῦ φθόνου[3] λαβεῖν δεῖ μερίδα, μῶμον[4] ἔχειν δεῖ.
πλουτεῖ τις ἄγαν, ἀλλὰ πάθος παρέλαβεν αὐτόν.
εὐσεβής τις ἐστὶ[5], πενίαν δέδωκεν αὐτῷ.
μέγας ἐστὶ τεχνίτης τις, ἀτυχῆ πεποίηκεν αὐτόν[6].
κἂν ἐπὶ τὸ μέγιστον δίκαιος κριτὴς ὑπάρχῃ,
δεῖ τὸν φύσει[7] νικώμενον, ἄδικον αὐτὸν εἰπεῖν.
πλούσιός τις ἐστὶ[8], τὸ μέγα πτῶμα[9] φοβεῖται.
ἰσχυρὸς ὑπάρχει, νόσου πεῖραν εὐλαβεῖται.
ἡμέρας μιᾶς ἀλυπία μέγ' ἐστὶ κέρδος.
τί γὰρ ἐσμὲν ὅλως, ἢ ποδαπῆς[10] γεγόναμεν ὕλης;
στόχασαι κατὰ σεαυτὸν[11] τὸ βιωτικὸν νοήσας,
ἐκ τίνος ἐγένου, καὶ τίς εἶ, καὶ τίς πάλι[12] γίνῃ.

Apud Stob. T. 98. 10.

[1] "Sotades—non fuit Comicus poeta, quod e versuum genere liquet; sed alter ille, qui Ptolemæi Philadelphi tempore vixit, cujus jussu fuit interemtus. De Sotadico metro, seu ionico a majore tetrametro brachycatalecto, vide Hephæstionis Enchiridion p. 37." Brunck. Ὁ *τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων ποιητὴς ὁ Μαρωνίτης* audit Athen. VII. p. 293. A. qui inter eum atque alterum hujus nominis, mediæ comœdiæ scriptorem, ibi distinguit. Ejus interitum memi-

nit Athen. XIV. p. 620. seq. De metro Sotadico consulendi sunt Hermann. Elem. Doctr. Metr. II. 37. 7. Gaisford. ad Hephæst. p. 318. seq.

[2] "'Αγαθὸς, εὐφυὴς, δίκαιος, εὐτυχὴς ὅς ἂν ζῇ Hermannus." Gaisford. Istud καὶ omittit etiam Gaisfordius ad Hephæst. p. 320.

[3] τὸν φθόνον Hermann. Ita etiam Trincav. et MS. A. apud Gaisfordium.

[4] "μερίδ' ἢ μῶμον Hermannus." Gaisford. Ad loci sententiam conferendus Soph. Aj. 157. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνο. ἕρπει. De interpunctione post ἄγαν, et in seqq. vide supra ad Alexidis Fragm. III. n. 2.

[5] Scribe, cum Hermanno, ἐστὶν, quod metrum flagitat. Et sic Gaisfordius ad Hephæst. p. 320.

[6] "μέγας ἐστι τεχνίτης, ἀτυχῇ πεποίηκ' αὐτόν Hermann." Gaisford. Recte τὶς delevit Hermannus, sed male πεποίηκεν in πεποίηκ' mutavit, metro, ut mihi quidem videtur, prorsus refragante.

[7] "Possis, si opus sit, δεῖ φύσει τὸν—Vide me ad Porsoni Aristophanica p. 98." Dobr. τῇ φύσει MS. B. apud Gaisfordium. Dobræi emendationem postulat vel loci sententia. Verte Anglice: *it is a natural consequence that he who is non-suited*, &c. Et comma post νικώμενον amovendum, cum Hermanno.

[8] Iterum scribe ἐστὶν, cum Hermanno, metro postulante.

[9] Incertus apud Stob. T. 105. 51. ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίγνεται μέγα. Confer et Fragmentum insigne, quod Euripidi tribuit Stobæus T. 22. 5. (ita etiam Collect. impressa cum Callim. ed. Froben.) Philistioni, sive Philemoni, Auctor Compar. Men. et Phil. p. 360. Anton. Meliss. XXXV. p. 52. Menandro autem codex Stob. Paris. apud Grotium: ὅταν δ' (δ' inseruit Meinekius: ἐὰν Anton. Meliss.) ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινα, | λαμπρῷ τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον, | ὀφρύν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα, | τούτου ταχεῖαν νέμεσιν εὐθὺς (ἥξειν Auct. Compar.) προσδόκα. | ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα μεῖζον πέσῃ. ubi v. 2. adumbratus fuisse videtur ex Euripidis Sthenobœæ Fragmento apud Stob. T. 65. 15. πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους. Juvenal. X. 104. de Sejano: *Qui nimios optabat honores | et nimias poscebat opes, numerosa parabat | excelsæ turris tabulata, unde altior esset | casus et impulsæ præceps immane ruinæ.* Claudian. Rufin. I. 22. *Tolluntur in altum, | ut lapsu graviore ruant.* Quæ duo loca cum altero comparavit Clericus. Minucius Felix p. 340. *Miseri in hoc altius tolluntur, ut decidant altius.* Locum comparavit Meinekius.

[10] De hac forma consulendus est Lobeckius ad Phrynich. p. 56. monente Gaisfordio.

[11] σαυτὸν Morelius, sequente Hertelio, quod et metrum postulat. Ita etiam Hermannus. Mox, amoto commate post νοήσας, leviter fige post βιωτικὸν, cum Hermanno.

[12] "Gaisfordius pro πάλιν dedit πάλι." Hermann. quem illud prætulisse equidem miror. Etiam Grotius πάλι, notante Gaisfordio. Simylus apud Stob. T. 60. 4. ex emendatione Porsoni: οὔτε πάλι τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη. ubi vulgo οὔτε πᾶν legitur, pro quo οὔτε πάλιν MS. B. apud Gaisfordium.

II. 2.

Αὐτὸς[1] γὰρ ἐὼν[2] παντογενὴς ὁ πάντα γεννῶν,
οὐ κρίνει δικαίως τὰ κατ' ἄνθρωπον ἕκαστον.
καὶ γὰρ κατὰ γαῖαν τὰ κακὰ[3] πέφυκεν ἀεί·
καὶ τοῖς μεγάλοις ἀεὶ[4] κακοῖς γέγηθ' ὁ κόσμος.
ὅτι πάντες, ὅσοι περισσὸν ἠθέλησαν εὑρεῖν,
ἢ μηχανικὸν ποίημα[5], ἢ σοφὸν μάθημα,
οὗτοι κακὸν εἰς τὸν θάνατον τέλος ἐποίησαν,
ὑπὸ τοῦ γεννήτορος κόσμου κακῶς παθόντες.
Σωκράτην ὁ κόσμος πεποίηκεν[6] σοφὸν εἶναι,
καὶ κακῶς ἀνεῖλεν[7] τὸν Σωκράτην ὁ κόσμος,
ἐν τῇ φυλακῇ κώνειον ὅτι[8] πιὼν τέθνηκε.
πουλύποδα[9] φαγὼν ὁ Διογένης ὠμὸν τέθνηκεν.
Αἰσχύλῳ γράφοντι[10] ἐπιπέπτωκε χελώνη.
Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς, πνιγεὶς τέθνηκε[11].
κύνες οἱ κατὰ Θράκην[12] Εὐριπίδην ἔτρωγον[13].
τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησεν[14].

Apud Stob. T. 98. 9.

[1] Supple κόσμος, collato v. 8.

[2] αἰὼν, casune an industria, Hertelius. Mox transpone: οὐ δικαίως κρίνει,—metro postulante.

[3] "τά γε κακὰ Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 446." Gaisford. Malim: τὰ κάκ' ἀναπέφυκεν ἀεί.

[4] Ita Gaisfordius, ex MSS. A.B. Vulgo deest ἀεὶ. Sine causa Hermannus: καὶ τοῖς μεγάλοισιν κακοῖσι γέγηθεν ὁ κόσμος. Debuit et γέγηθ'. Idem perperam notavit: *Sic habet Gaisfordius* p. 320. Namque eadem ad verbum ibi comparent, quæ postea in Stobæo suo Gaisfordius dedit.

[5] ποίημ' Morel. et Hertel. ἢ μηχανικόν τι ποίημ' ἢ——Dobræus Advers. T. II. p. 359. "Leg. ποίημ', – – – in secunda sede." BURN.

[6] πεπόηκεν Trincav. probante Burneio.

[7] Ita etiam Hermannus et Burneius. Libri ἀνεῖλε.

[8] δὲ pro ὅτι MS. B. apud Gaisfordium. ὅτε Dobræus l. c. quod et ipse conjeceram. Cf. ad Hermesianact. n. 60. "Leg. κώνει' ὅτε ——vel del. ὅτι." BURN.

[9] Ita Trincav. et Hermann. Vulgo πολύποδα. Vide supra ad Mnesimachi Fragm. II. n. 32. "Numerosius, sed non necesse, (vide Herm. Doctr. Metr. p. 444, etc.) πουλύποδα φα- | γὼν ὠμὸν ὁ | Διογένης τέθνηκε." DOBR. "Leg. πουλ. φ. ὁ Δ. τ. ὠμόν." BURN.

[10] "γράφοντί τι Hermann." GAISFORD. Fortasse legendum, commate post τέθνηκεν posito: Αἰσχύλῳ γράφοντ' ἤδ' ἐ. χ. De ἐπιπίπτω vide Luzac. Exercc. Acad. p. 120.

[11] "Leg. Σ. στ. ρ. φ. πν. τ." BURN.

[12] Θρᾴκην Hermann.

[13] ἔτρωγον MSS. A. B. apud Gaisfordium, Hermann. et Burn. Libri ἔτραγον. Vide Addend. ad Hermesianact. p. 129.

[14] Calci hujus Fragmenti apud Hertelium hæret senarius Menandreus, plane ἀπροσδιόνυσος: τυφλόν γε καὶ δύστηνον ἀνθρώπου βίος. Vide ad Appendicis Fragm. XXI. n. 1. Hertelii alucinationem, vel potius dolum malum, satis fideliter perpetuavit Cumberlandius in versione.

STRATO.

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον[1], εἰς τὴν οἰκίαν
εἴληφ'· ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς[2]·
ὅσ' ἂν λέγῃ συνίημι· καινὰ ῥήματα[3]

πεποριςμένος πάρεστιν[4]. ὡς εἰσῆλθε γάρ,
εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα[5],
Πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; λέγε.
Ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; Χολᾷς.
Τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γιγνώσκειν[6] δοκεῖς;
οὐδεὶς πάρεσται. τοῦτο γὰρ νὴ τὸν Δία
ἔστι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν.
Οὐδ' ἄρα πάρεσται δαιτυμὼν οὐδεὶς ὅλως;
Οὐκ, οἴομαί γε, Δαιτυμών. ἐλογιζόμην,
ἥξει Φιλῖνος, Μόσχίων, Νικήρατος[7],
ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα· κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμην,
οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς μοι Δαιτυμών.
Οὐδεὶς πάρεσται, φημί. Τί λέγεις; οὐδὲ εἷς;—
σφόδρ' ἠγανάκτησ', ὥσπερ ἠδικημένος,
εἰ μὴ κέκληκα Δαιτυμόνα[8]. Σκαιὸν πάνυ·
οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον'[9]; Οὔκ, ἔφην ἐγώ.
Βοῦν δ' εὐρυμέτωπον; Οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε.
Μῆλα θυσιάζεις ἄρα; Μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ
οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'. * *
Οὐκοῦν, ἔφη, τὰ μῆλα πρόβατ'. Οὐ μανθάνω
* *[10] τούτων οὐδέν, οὐδὲ βούλομαι.
ἀγροικότερός εἰμ'· ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου.
Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα; Καὶ μάλα
ἐξῆν ὃ βούλοιτ', ὦ μάγειρ', αὐτῷ λέγειν[11].
ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο, πρὸς τῆς Ἑστίας;
Κατ' ἐκεῖνον ἤδη πρόσεχε καὶ τὰ λοιπά μοι.
Ὁμηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι;
Οὕτω λαλεῖν[12] εἴωθα. Μὴ τοίνυν λάλει
οὕτω παρ' ἔμοιγ' ὤν. Ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
δραχμὰς ἀποβάλω[13], φησί, τὴν[14] προαίρεσιν;
τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο. Τοῦτο δ' ἐστὶ τί;
Κριθαί. Τί οὖν, ἀπόπληκτε, περιπλοκὰς λέγεις[15];
Πηγὸς πάρεστι[16]; Πηγός; οὐχὶ λευκὰ σὺ[17]

ἐρεῖς σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;
'Ατάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ· φησίν[18]. ἅλας φέρε.
τοῦτ' ἔστι πηγός. ἀλλὰ δεῖξον χέρνιβα.
παρῆν. ἔθυεν, ἔλεγεν ἄλλα ῥήματα
τοιαῦθ' ἃ μὰ τὴν Γῆν[19] οὐδὲ εἷς ἤκουσεν ἄν[20],
μίστυλλα[21], μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς, ὥστε με
τῶν τοῦ Φιλητᾶ[22] λαμβάνοντα βιβλίων[23]
σκοπεῖν ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων.
πλὴν ἱκέτευον[24] αὐτὸν ἤθη[25] μεταβαλεῖν,
ἀνθρωπίνως λαλεῖν[26] τε. τὸν δ' οὐκ ἂν ταχὺ
ἔπεισεν ἡ Πειθὼ μὰ τὴν Γῆν οἶδ' ὅτι.

ΦΟΙΝΙΚΙΔΗι[27].

Apud ATHEN. IX. p. 382. B.—383. B.

[1] "V. 1—3. et quarti initium ex Philemone affertur XIV. p. 659. b." DINDORF. Est Philemonis Incert. Fabb. Fragm. XL. b. p. 411. Meinek. "Quod masculam Sphinga se conduxisse dicit, cuicunque hæc verba tribuit Philemon, ex eo nolim colligere cum Winkelm. Præf. ad Descript. Musei Stosch. p. 17. et Histor. Art. II. 2. 16. mixto sexu Sphinga poetæ obversatam esse, quamquam idem statuisse videtur Valcken. ad Herod. II. p. 189. Imo eam ob causam ἄρρενα Σφίγγα se conduxisse nuncupat, quia coquus erat non coqua. Contra Alexis ap. Athen. X. p. 441. D. mulierem nil nisi ænigmata ructantem γραῦν Σφίγγα dixit, non γέροντα. Cfr. Lessingius Opp. Vol. X. p. 239. et Valcken. ad Herod. p. 189." MEINEK. Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον. Hanc formulam illustrat Dobræus Advers. T. I. p. 343. Menander apud Athen. IV. p. 166. A. citante Dobræo: Κτήσιππος, οὐκ ἄνθρωπος. Eurip. Med. 1339. λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος | Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. Æsch. Eumen. 48. οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. Terent. Hec. II. 1. 17. *Quæ me omnino lapidem, non hominem putas.* Id. Andr. I. 3. 13. *Nam inceptio est amentium, haud amantium.* Cic. Fragm. apud Serv. ad Virg. Æn. VIII. 139. *Quæ te belluam ex utero, non hominem fudit.*

[2] Morelius, sequente Hertelio: οὐδὲν οὐ μὰ τοὺς θεούς. Mox ὧνπερ λέγει Athen. p. 659. quod in ὧν ἂν λέγῃ mutavit Dindorfius.

[3] Alluditur forsan ad Philoxenum, poetam dithyrambicum, quem sive ex animo, seu κατ' εἰρωνείαν, laudat Antiphanes Athen.

XIV. p. 643. D. E. πολύ γ' ἐστὶ πάντων τῶν ποιητῶν διάφορος | ὁ Φιλόξενος. τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν | ἰδίοισι καὶ καινοῖσι χρῆται πανταχοῦ. | ἔπειτα τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασιν | ὡς εὖ κέκραται. θεὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἦν | ἐκεῖνος, εἰδὼς τὴν ἀληθῶς μουσικήν. | οἱ νῦν δὲ κισσοπληκτὰ καὶ κρηναῖα καὶ | ἀνθεσιπότατα μέλεα μελέοις ὀνόμασι | ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη. Confer et Antiphanem Athen. X. p. 449. B.—D.

[4] γὰρ ἐστὶν Athen. p. 659. Vide infra n. 16. supra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 1. Gnome μονόστιχος Menand. Meinek. p. 329. ὅπου βία πάρεστιν, οὐδὲν ἰσχύει νόμος. Ad quam sic notat Meinekius: "nisi ὅπου ad præcedentem aut νόμος ad sequentem versum pertinuit, scrib. βίας παρούσης, aut βία 'στιν." Ex quibus liquet, pænultimam verbi ἰσχύω pro brevi syllaba accipi posse Meinekium existimasse. Quæ tamen semper producta legitur. Soph. Aj. 1409. παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις, | φιλότητι θιγὼν, κ. τ. λ. Buttmannus conjicit: ὅπου βία πάρ', οὐδ. ἰ. ν. Equidem conjeceram: ὅπου βία γὰρ, οὐδ. ἰ. ν. Sed unice verum est βίας παρούσης, cui pro glossemate superscripta sunt ista ὅπου βία πάρεστιν, in versæ lectionis locum postmodum intrusa. Neque aliter R. Steph. ΓΝΩΜ. ΜΟΝΟΣΤ. p. 15. Hertel. p. 92. H. Steph. Com. Gr. Sent. p. 340. Grot. Exc. p. 937.

[5] Angl. *looking big; with an air of importance.* Simonides apud Poll. II. 65. ἢ τυφλὸς, ἤ τις σκνιπὸς, ἢ μέγα βλέπων.

[6] "Pro edita scriptura γιγνώσκειν, habet γινώσκειν MS. A. qua de scriptura vide Valcken. ad Phœniss. 1396. et Brunck. ad Aristoph. Ran. 52." SCHWEIGHÆUSER. Vide supra ad Alexidis Fragm. XVII. n. 4.

[7] Certissima est Bentleii emendatio, in Ter. Andr. I. 1. 59. seq. sic legentis: *Phædrum aut Cliniam aut | Niceratum dicebant; nam hi tres tum simul | amabant.* Vulgo: *Phædrum aut Cliniam | dicebant, aut Niceratum; nam,* &c. quasi τὸ *Niceratum* pro ionico a minore venditari possit. Pseudo-Philemon apud Clem. Alex. Strom. V. p. 258. 30. Sylb. et Theodoret. T. IV. p. 854. Hal. οἴει σὺ τοὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε, κ. τ. λ. Qui vero Stratoni hic memoratur in convivarum numero Niceratus, Niciæ pater fuit, teste Athen. VI. p. 272. C. Niceratum, Niciæ filium, meminit Demosth. c. Mid. 26. Philinum autem credibile est Nicostrati patrem fuisse, collato eodem ibid.

[8] "*Ille vero indignari cœpit, et suam injuriam interpretari, quod nullum vocassem ad cœnam dætymonem.*" CASAUBON.

[9] Vertit Dalecampius: *Num vero Erysichthonem immolas?* Idem ad ἐρυσίχθον' notat: "Ovidio Thessalus vir, contemptor Cereris: hic, bovis epitheton, ὅτι χθόνα ἐρύει, quoniam terram versat." Inde *terrisulcum* vertit Grotius. Quanam autem ratione (collatis vocabulis ἐρυσάρματος, ἐρυσίθριξ, ἐρυσίπτολις, &c.) hæc epitheti significatio elici possit, equidem non video. Vertit Morelius, et post eum Hertelius: *Nec ergo Erysichthoni?* ut sit dativus pro ἐρυσίχθονι. Unde Cumberlandius: *What offering mak'st thou | to Erysichthon?* Respexit Comicus Hom. Od. Γ. 5. τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον | ταύρους παμμέλανας ἐνόσιχθονι κυανοχαίτῃ, ut in proximo versu Il. K. 292. Od. Γ. 382. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον. Nempe luditur in Homerico illo, ῥέζον ταύρους ἐνοσίχθονι. Nam, cum recte per se diceretur, οὐδ' ἄρα θύεις ἐνοσίχθον'; *nec ergo macias terræ quassatori?* interrogat coquus, παρ' ὑπόνοιαν, et ridicula nec sana sententia, οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον'; Scilicet epitheton Homericum, pro docta sua ignorantia, pejoravit, vel potius secus immutavit, inque victimam prave detorsit, mas iste Sphinx, qui θύειν ἐρυσίχθονα, subaudito ταῦρον, pro puro puto Homerico venditatum ivit, fere atque εὐρυσθενεῖ καρταίποδ' αὐρύειν γεαόχῳ dure, sed accurate, dixit Pind. Ol. XIII. 113. Idem Græculus voce μίστυλλα tanquam accusativo plurali uti fingitur infra v. 42. (quod in μίστυλλε, sale nullo, mutatum voluit Casaubonus, adstipulante Grotio) ut nil mirum sit hero suo vel Philetæ Glossariis opus fuisse, quibus ænigmatistæ istius difficiliora evolverentur. Vide n. 21.

[10] In Aldina omnino sic impressum est: προβάτιον δ' οὐκοῦν ἔφη | τὰ μῆλα πρόβατ' οὐ μανθάνω | τούτων οὐδὲν οὐδὲ βούλομαι | Ἀγροικότερος εἰμὶ κ. τ. λ. Morelius, sequente Hertelio: προβάτιον δ'. Οὐκοῦν ἔφη | τὰ μῆλα πρόβατ'; οὐ μανθάνω, οὐδὲ βούλομαι, | ἀγρ. κ. τ. λ. Grotius, fere cum Casaubono: προβάτιον δ'. οὐκοῦν, ἔφη, | ἔστιν τὰ μῆλα πρόβατ'; ἔφην, οὐ μανθάνω | ἔγωγε τούτων κ. τ. λ. "Indicavi lacunam. Fortasse excidit ἔφην ἐγώ." DINDORF. "Suppleo, τὰ μῆλα πρόβατα· μανθάνεις; B. οὐ μανθάνω. De μανθ. Gaisf. ad Suppl. p. 185. Tum forsan ἔγωγε cum Casaub." DOBR.

[11] Diphilus Athen. VI. p. 223. B. Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, | ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία | ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. Martial. Epigr. IX. 12. *Dicunt Earinon tamen poetæ, | sed Græci, quibus est nihil negatum, | et quos* Ἆρες, Ἄρες *decet sonare; | nobis non licet esse tam disertis.* Mox quærit Dobræus an legendum sit τὰ λοιπά μοι· | Ὁμηρικὸς γάρ. B. διανοεῖ.—

[12] Vide infra ad Menandri Fragm. VII. n. 1.

[13] "Scribebatur ἀποβαλῶ." Dindorf. Sic πταρῇ pro πτάρῃ scriptum in MS. B. apud Gaisfordium ad Stob. T. 98. 8. Vide Matthiæi Gr. Gr. 515. B. 2. Thiersch. Gr. Gr. § CCXCIV. 5.

[14] σοι Morelius, nescio unde, sequente Hertelio.

[15] Terent. Heaut. II. 3. 77. *Quas, malum, ambages mihi | narrare occipit?*

[16] γὰρ ἔστι MS. B. apud Dindorf. Vide supra n. 4.

[17] "λευκὰ σὺ Casaubonus. Libri λεκὰς εἶ." Dindorf. λευκὰς εἶ | ἐρεῖς Morelius, vertens *si album dices.* Et sic Hertelius. "Minus vulgo nota significatio vocis λευκὸν, quando *orationi* tribuitur *perspicuæ et claræ,* fecit ut corrumperetur ab imperitis hic locus. Atqui οὐχὶ λευκὰ ἐρεῖς elegantissime dictum, pro, *non tu ea dices, quæ possint intelligi?* Eusebius Προπαρασκευῆς libro XI. Καὶ τοῦτό γε λευκότερον διασαφήσας ἐν τῷ φάναι, μηδὲν ἄλλο εἶναι τὸ ὂν, ἢ τὸ οὐ σαρκὸς ὀφθαλμοῖς ὁρώμενον, νῷ δὲ καταλαμβανόμενον. Ibidem: τὴν δὲ διὰ τοῦ δόγματος διάνοιαν καὶ Φίλων ὁ Ἑβραῖος λευκότερον ἑρμηνεύων, τόνδε παρίστησι τὸν τρόπον. Sic libro XV. λευκοῖς τοῖς ἐλέγχοις ἀπεγύμνωσα. Sic et alii auctores. Et διαλευκαίνειν, pro *interpretari,* Nicephorus Gregoras lib. VIII. Τὰ τῶν θύραθεν καὶ ἡμετέρων βιβλίων αἰνιγματώδη καὶ γρίφα διαλευκαίνων, καὶ τὴν ἐκείνων νύκτα πρὸς ἡμέραν μεθαρμοζόμενος." Casaubon. "Difficultatem, quæ hunc locum, prouti vulgo legitur, premebat, callide declinavit Epitomator, duos versus in brevia hæc verba contrahens: πηγὸς πάρεστι; σαφέστερον λέγε.—Apud Suidam quidem (in Λευκόν.) λευκὴ φωνὴ exponitur ἡ εὐήκοος, sed absque auctoritate. Henr. Stephanus in Thes. T. II. p. 688. C. sicut λευκὸν ὕδωρ *limpida* dicatur *aqua,* sic λευκὸν λόγον dici ait *sermonem perspicuum et dilucidum,* sed nullius veteris auctoris citato testimonio. Adjicit quidem, eadem ratione λευκὸν στίχον in Epigrammatum libro II. dici *versum cujus sententia sit perspicua:* sed mihi totum illum librum perlustranti non contigit in locum incidere, quem in animo eruditissimus Stephanus habuisset." Schweighæuser. Locus Anthologiæ, qui Schweighæuseri diligentiam fugerat, est p. 201. Brod. γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα | ἱστορίη τήκοι τοὺς παρακαλλιμάχους. Ad quem sic notat Brodæus: "λευκὸν στίχον, intellectu facilem. Græcis λευκότερον εἰπεῖν dicitur qui clarius rem explicuit. Heliodorus in Æthiop. ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι τῷ Θεαγένει, καὶ τὸν ἔρωτα ἀπαρακαλύπτως ἐξηγόρευε. Eusebius: λευκότατα ὧδέ πως τὰ περὶ ἑαυτῆς μυσταγωγούσης. Apud

Senecam Asinius Pollio Albutii sententias, quod inaffectatæ essent et apertæ, solitus est albas appellare. ἡ δὲ μέλαινα, anfracta, confragosa, et occulta: cujusmodi sunt tragicorum chori, et mathematica problemata. Athenæus: καὶ μελαίνει τὴν φράσιν, καὶ πολλὰ αἰνιγματωδῶς ἐκφέρει." Atque huc pertinet illud Erasmi in Adagiis sub *Candidus sermo*: "Λευκὸς λόγος, Græcis dicitur oratio dilucida, perspicuaque, a colore, qui inter ceteros plurimum habet lucis. Unde λευκότερον εἰπεῖν dicuntur, qui clarius efferunt quod sentiunt, hoc est, σαφέστερον. Et λευκὴ φωνὴ dicitur, quæ facile penetrat aures auditorum." Hesychius: Λευκόν. τό τε σύνηθες καὶ τὸ λαμπρόν. Ad locutionem λευκὴ φωνὴ, conferunt Schæferus et Strongius ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. ed. Lond. p. 5755. Fischer. ad Rhett. p. 235. Davis. ad Cic. Nat. Deor. 58. citatque Demetr. Phal. ipse Stephanus in Λευκὰς, qui et gemellam λευκὰς φωνὴ (quæ Morelio fraudi fuisse videtur) Nonno ibidem tribuit. Hinc *candida vox*, quæ pura et clara est, cui opponitur *fusca*, et *candidum dicendi genus*, quod purum et liquidum, et *candidus*, qui hujusmodi oratione utitur, a Latinis dicitur. Exempla vide apud Facciolatum et Forcellinum in Lexico.

[18] Scribe: φήσ'. Vide supra ad Phœnicidæ Fragm. n. 5.

[19] Cf. supra Epicratis Fragm. 7.

[20] "ἃ οὐδεὶς ἤκουσεν ἄν, inquit hic paterfamilias; id est, *quæ nemo possit intelligere:* sic malo quam ut alii, *inaudita*, propter particulam ἄν. ἀκούειν pro *intelligere* sæpe invenies." CASAUBON.

[21] μίστυλλα, *cochlearia*, vertente Dalecampio, qui notat: "Aliis, panis frusta canibus objecta." Si *cochlearia* interpretandum est, accurate diceretur μυστίλαι. Aristoph. Eq. 1164. ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας | ὑπὸ τῆς θεοῦ τῇ χειρὶ τῃλεφαντινῃ. Gl. Victor. ad l. μυστίλη ὁ κοῖλος ψωμὸς, ψίχιον, δρὰξ χειρός. Schol. ad Aristoph. Plut. 627. ὁ κοῖλος ἄρτος μυστίλη καλεῖται. ἤγουν ἀθάρα. Et mox: τὸ δὲ μεμιστυλλημένοι ἀντὶ τοῦ τεθραμμένοι καὶ ζωμὸν ῥοφήσαντες· μιστυλλᾷν γὰρ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ διὰ μιστύλλης (ὅ ἐστιν ἄρτου κοίλου, οἷα δοίδυκος) ζωμὸν ἀρύεσθαι. ubi μεμυστιλημένοι, μυστιλᾷν, et μυστίλης, quivis reponendum videbit. Casaubonus: "Utebantur interdum veteres *cavo pane ad jusculi haustum aut pultis*. μυστίλην vocabant et panem illum, et alia in similem usum parata instrumenta." Cum coqui autem μίστυλλα quasi-Homerico conferendum est δίπτυχα, quod sequitur, et ipsum pro incertæ significationis nomine substantivo quasi-Homerico accipiendum. Vide n. 9.

[22] "Glossas Philetæ intelligit, quas ille versibus scripserat, ut alibi diximus." CASAUBON. De Philetæ Γλώσσαις, sive Ἀτάκτοις γλώσσαις, hoc est, Glossis Miscellis, vide Schweighæuserum ad Athen. III. p. 114. E. et Wolfii Prolegom. in Homer. p. 169. seq. Respexit comicus Lexicon Homericum Philetæ, in quo voces antiquatæ redderentur Atticis, id quod a Valckenærio observatum est apud Koppiers. Observ. Philolog. p. 36. "De Phileta Fabric. IV. 490. VI. 376. Ruhnken. Ep. Cr." DOBR. qui in Cratetis Epigrammate (Brunck. II. p. 3. Jacobs. II. p. 383.) legit: καὶ τὰ Φιλητᾶ | ἀτρεκέως ᾔδει. Vide ad Hermesianact. n. 45.

[23] τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίων. Supple τινὰ, vel μέρος τι. De τὸ τ. φ. λ. βιβλίον putasse videtur Schweighæuserus. Cf. Aristoph. Av. 974. 976. Probum esset λαμβανόμενον, vel λαβόμενον τῶν. Vide Matthiæi Gr. Gr. 365. Sed vulgatum defendit Aristoph. Pac. 439. χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων. Mox, ad δύναται, confer Antiatt. p. 89. Δύναται: οἷον, Τί δύναται ἥδε λέξις;

[24] Correxit Porsonus. Vulgo: ἱκετεύω γ' αὐτόν. Quæ lectio, præter alia incommoda, etiam metrum turbat. Hipponax Athen. IX. p. 370. B. citante Porsono: ὁ δ' ἐξολίσθων ἱκέτευε τὴν κράμβην.

[25] Vulgo ᾔδη. Correxit Porsonus. Vertit Natalis: *jam ut morem mutet*. Dalecampius: *consuetudinem ut mutaret*. Grotius: *morem ut immutet suum*. Confert Porsonus ἔθος μεταβάλλειν Thucyd. I. 123. itemque Eurip. Iph. Aul. 343. ubi dicitur μεταβάλλειν τρόπους. Cf. Hipp. 1116. ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον | μεταβαλλομένα χρόνον. Permutantur ἔθει et ἔδει apud Etymol. Gud. in Κυθέρεια. Vide Addend. ad Hermesianact. p. 142.

[26] "Arbiter in Satyrico: *Rogo, inquam, quid tibi vis cum isto morbo? Non minus quam duabus horis mecum moraris, et sæpius poetice quam humane locutus es.* Prorsus convenienter huic loco." CASAUBON. "Quod v. 25. ἁπλῶς διαλέγεσθαι dixerat poeta, idem nunc ἀνθρωπίνως λαλεῖν dicit." SCHWEIGHÆUSER.

[27] "Φοῖνιξ Stratonis fabula ab Suida memoratur." DINDORF. "In Strattidis fabularum recensu consulto omisimus Phœnicidem, quam fabulam cum viri docti ab Athen. IX. p. 382. C. Stratoni tribui vidissent, iterum Stratonis et Strattidis nomina permutata esse crediderunt. Villoisonus Præf. ad Apollon. p. XXII. etiam fabulæ nomen depravatum esse putat scribitque apud Athenæum: παρὰ Στράττιδι ἐν Φοινίσσαις pro edita omniumque librorum auctoritate firmata lectione: παρὰ Στράτωνι ἐν Φοινικίδῃ. Sed quam-

vis Strato comicus non nisi ab uno Suida diserte commemoretur (nam ubi præterea ejus nomen legitur, ibi constanter Strattidis locum occupavit), et quamvis ob eam causam permagnam de Stratone, poeta comico, dubitationem nasci non diffitear, in illo tamen Athenæi loco Strattidem commemorari omnino non potuisse certissimis argumentis, ubi ad mediæ comœdiæ poetam ventum fuerit, demonstrabimus." Meinek. Equidem, cum Villoisono, fabulæ nomen depravatum esse censeo, et ἐν Φοίνικι e Suida reponendum. Phœnicem, comœdiam Eubuli, semel meminit Athen. IX. p. 397. A. Quod ad fabulæ auctorem attinet, sive is fuerit Philemon, (vide n. 1.) sive Strato, mediæ comœdiæ poeta, teste Suida, illud saltem satis liquet, Strattidis nomen ab hoc loco prorsus alienum esse. Etenim veteris comœdiæ poeta fuit Strattis, nec Philetæ Glossographi, ob temporum rationem, meminisse potuit. Ceterum, una cum Stratonis Phœnicide, furcillis etiam ejiciendæ sunt fabulæ ψευδεπίγραφοι, Cratetis Antiphanes, Antiphanis Timocles, Epicratis Epicrates, Menandri Diphilus, Philemonis Philetas. Vide supra ad Cratetis Fragm. II. n. 1. Meinek. ad Menand. p. 223. 308. 405. et Quæst. Menand. p. 54. Grot. Exc. p. 669. infra ad Appendicis Fragm. I. n. 1. Quibus addenda est, ni fallor, Aristophanis, vel Aristophontis, Philonides, cujus meminit Athen. XI. p. 472. C. et præterea nemo.

THEOPHILUS[1].

Τίς φησι τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν;
ἦ πού τις ἐστι τοὺς τρόπους ἀβέλτερος.
εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονὰς[2],
καταλείπετ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν[3] τεθνηκέναι.
ἐγὼ μὲν οὖν καὐτὸς κιθαριστρίας ἐρῶν[4],
παιδὸς κόρης, οὐ νοῦν ἔχω πρὸς τῶν θεῶν;
κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς[5]·
ἣν ἔστ' ἰδεῖν ἥδιον[6] ἢ τὸ θεωρικὸν[7]
ἔχουσιν ὑμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

ΦΙΛΑΥΛΩι.

Apud Athen. XIII. p. 563. A. B.

[1] Primos quatuor versus tanquam Antiphanis citat Stobæus. Vide supra Antiphanis Fragm. X. Simili initio utitur Alexis Athen. XIII. p. 562. F. τίς οὐχὶ φήσει τοὺς ἐρῶντας ζῆν μόνους; | ἔδει γε πρῶτον μὲν κ. τ. λ.

[2] Vide supra ad Alexidis Fragm. II. n. 1.

[3] ἕτερον, ἢ Stobæus. De formula οὐδὲν ἄλλο πλὴν vide infra ad Philemonis Fragm. V. n. 18.

[4] Correxit Casaubonus. Vulgo ἐρῶ, quod retinent Morelius, Grotius, et Walpolius, quodque, ut mihi quidem videtur, haud temere solicitandum est. Nempe clausula οὐ νοῦν ἔχω πρὸς τῶν θεῶν; lunulis includenda est, quo recte pergat oratio. Alioqui trajectio est durissima. Ceterum colo, post κόρης, figunt Morelius et Grotius.

[5] Versus 6. et 7. ad hunc modum breviatos, inque unum contractos, exhibet Grotius Exc. p. 707. παιδὸς καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Sed mendam exemit in Erratis. Versum 7. citat Eustath. ad Od. Z. 168. p. 1558. 14. Rom. = p. 256. 26. Bas. monente, post Porsonum, Dindorfio. Cf. Hom. Il. A. 115.

[6] Correxit Burneius apud Gaisfordium ad Eurip. Suppl. 1101. Et sic Walpolius, nisi quod ἐστιν habet. Vide supra ad Phœnicidæ Fragm. n. 5. Vulgo: ἣν ἰδεῖν ἥδιον ἐστὶν. ἣν ἥδιον ἰδεῖν ἐστὶν, repugnante metro, Canterus Nov. Lect. IV. 5. quem secuti sunt Casaubonus et Grotius.

[7] "θεωρικὸν est *pecunia quæ publice dividebatur, ut haberent tenuiores unde lucar penderent.*" CASAUBON. Hesychius: Θεωρικόν. ἀργύριον, τὸ εἰς θεῶν τιμὴν καὶ ἑορτὴν διδόμενον, θεωρίας ἕνεκα, τοῦ καὶ τοὺς πένητας μετέχειν τῶν θεωριῶν. καὶ πάντα τὰ διανεμόμενα, θεωρικὰ ἐλέγετο. Photius: Θεωρικὸν καὶ θεωρική: Ἀθήνῃσιν ἦν χρήματα κοινὰ, ἃ θεωρικὰ ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις εἰς διανομήν. Idem: Θεωρικά: ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις, ἀγώνων τελουμένων φιλοτίμων, συνέβαινε τινὰς τῶν πολιτῶν εἰς ὕβρεις καὶ τραύματα διαφέρεσθαι· ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ μηκέτι προῖκα θεωρεῖν· ἐκμισθοῦν δὲ ταῖς θέαις τοὺς τόπους· πλεονεκτουμένων δὲ τῶν πενήτων, διὰ τὸ ῥᾳδίως τοῖς πλουσίοις πλείονος τιμῆς τοῦτο γίνεσθαι, ἐψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα· θεωρικὸν αὐτῇ θέντες ὄνομα. Quæ verba exscripsit Suidas. Mox αἰτοῦσιν, pro ἔχουσιν, conjicit Dalecampius, qui et ὑμῖν, pro librorum lectione ἡμῖν, jam ante Grotium dederat. Vide supra ad Nicostrati Fragm. n. 2.

TIMOCLES.

I[1].

Οὐκοῦν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ
τὰ προσόντα[2] φράζειν. πάνυ γε δράσω τοῦτό σοι.
B. καὶ πρῶτα μέν σοι παύσεται Δημοσθένης
ὀργιζόμενος. A. ὁ ποῖος; B. ὁ ποῖος[3]; ὁ βριαρὸς[4],
ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων[5],
μισῶν λόγους ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε
ἀντίθετον εἰπὼν οὐδέν, ἀλλ' Ἄρη βλέπων[6].

ΗΡΩΣΙΝ.

Apud ATHEN. VI. p. 224. A. B.

[1] Elmsleii recensionem, (ad Aristoph. Acharn. 963.) cum multum a Dindorfiana discrepet, hic visum est adscribere: Οὐκ οὖν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ | τὰ προσόντα φράζειν; πάνυ γε. δράσω τοῦτό σοι. | καὶ πρῶτα μέντοι παύσεταί σοι Βριάρεως | ὀργιζόμενος. ὁ ποῖος οὗτος Βριάρεως; | ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων, | μισῶν λόγους τ' ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε | ἀντίθετον εἰπὼν οὐδέν, ἀλλ' Ἄρη βλέπων. Ex qua patet vocem Δημοσθένης pro glossemate accipiendam esse eum putasse. Ad οὐκ οὖν vide Elmsl. ad Eurip. Heracl. 256.

[2] "τὰ προσόντα. *Supervacanea* vertit Dalecamp. quasi περιόντα vel περισσὰ legisset. Nobis nil opus visum erat a scripta lectione discedere. τὰ προσόντα intellexi, *quæ rei insunt*, id est, *quæ ad rem proxime pertinent*. Hesychius: Προσόν· ἐνυπάρχον. Et videtur idem fere esse, ac id quod alias dicunt τὰ πρὸς λόγον vel πρὸς ἔπος ὄντα." SCHWEIGHÆUSER.

[3] "ὁ ποῖος; ὁ ποῖος; Meinekius p. 24. Libri ὁποῖος semel." DINDORF. "Lege ὀργιζόμενος. ~ ὁ ποῖος; ~ ὁποῖος; ὁ βρ.—Prius ὁ ποῖος disjunctim; alterum conjunctim ὁποῖος;" DOBR. Cf. Aristoph. Acharn. l. c. Δ. ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν; | Θ. ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα | πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

[4] "Legebatur ὁ Βριάρεως." DINDORF.

[5] Alluditur ad præstigiatores, de genere eorum, qui enses minutulos in theatris comedebant, de quibus sic Plutarchus Vita

Lycurgi p. 51. F. σκώπτοντος Ἀττικοῦ τινος τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, καὶ λέγοντος ὅτι ῥᾳδίως αὐτὰς οἱ θαυματοποιοὶ καταπίνουσιν ἐν τοῖς θεάτροις. Locum indicavit Casaubonus. Similiter et Gregorius Palamas, Thessalonicæ archiepiscopus, scribit, præstigiatores solitos λιθίδια καὶ σιδήρια καταβροχθίζειν, teste itidem Casaubono. "Homo λόγχας ἐσθίων, Germanis *ein Eisenfresser.*" Schweighæuser. Cf. supra Mnesimachi Fragm. I. 2. Simili locutione, etsi aliis conditionibus, usus est Shakspear. *Much Ado about Nothing* IV. 1. Bened. *By my sword, Beatrice, thou lovest me.* Beat. *Do not swear by it, and eat it.* Bened. *I will swear by it, that you love me; and I will make him eat it, that says, I love not you.* Beat. *Will you not eat your word?* ubi planum est, vocabulum *sword* cum πλατειασμῷ pronunciandum esse, quemadmodum olim pronunciatum est, et nos hodie pronunciamus Eboracenses. Nempe luditur in vocabulis *sword* et *word.* Quod si W reticescat, verborum lusus funditus perit. (Alio sensu φαγεῖν ῥήματα dixit Aristoph. in Gerytadæ Fragmento apud Schol. ad Vesp. 1303. et *edere sermonem* Plaut. Aulul. III. 6. 1.) Idem *Troilus and Cressida* II. 3. *He should not bear it so, | he should eat swords first.*

[6] Aristoph. Pac. 239. ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τοῦ βλέμματος. Id. Plut. 328. θάῤῥει· βλέπων γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη. ubi affatim exemplorum dabunt Interpretes. Eustath. ad Il. Π. 203. p. 1070. 13. Bas. ἐκ τούτων δὲ παρενεχθέντες ἄλλοι, ἔγραψαν ἐπὶ τοιούτων ἀνδρῶν, εὐτελέστερον, τὸ βλέπειν αὐτοὺς νάπυ, ἢ ὀρίγανον, ἤγουν δριμεῖς εἶναι. σεμνότερον δὲ τούτων τῶν δύο τὸ βλέπειν Ἄρη, ἤγουν πόλεμον. δι' οὗ ἐδήλουν τὸ τοῦ βλέμματος ἄγριον. Timoclis locum citant Erasmus in Adagio *Pyrrhichen oculis præ se ferens,* Blomfieldius Glossar. in Æsch. Sept. c. Theb. 53. Vide Matthiæi Gr. Gr. 417. *Obs.* 2.

II[1].

Ὦ τᾶν[2], ἄκουσον ἤν τί σοι μέλλω[3] λέγειν.
ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει
καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο[4]
ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβὼν,
πρὸς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς[5] ἅμα.

τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει[6],
ὡς ὠφελοῦσι πάντας. ὁ μὲν ὢν γάρ[7] πένης
πτωχότερον αὑτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον[8]
γενόμενον ἤδη[9] τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει·
ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς[10] Ἀλκμέων'[11] ἐσκέψατο·
ὀφθαλμιᾷ τις[12], εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί[13].
τέθνηκέ τῳ παῖς, ἡ Νιόβη κεκούφικε.
χωλός τίς ἐστι, τὸν Φιλοκτήτην ὁρᾷ.
γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις[14]
ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος
τὰς αὐτὸς αὑτοῦ συμφορὰς ῥᾷον φέρει[15].

ΔΙΟΝΥΣΙΑΖΟΥΣΑΙΣ.

Apud Athen. VI. p. 223. B.—D.

[1] Totum Fragmentum attulit Stob. T. 124. 19.

[2] "Scribebatur τάν." Dindorf. τᾶν etiam Stob. Gesner. 'τὰν (pro ἐτὰν sc.) Gaisfordius. Formam, quam prætulit Dindorfius, exhibet Aristophanis ed. Ald. v. g. Plut. 66. Nub. 1249. (Bekker.) et passim, ni fallor. Περισπωμένως etiam scribunt Etymoll. Mag. et Gud. in Ὦτᾶν. Photius: Τᾶν: ἑταῖρε, ἢ σύ. In Hesychii ed. Ald. Ὦ τὰν scriptum est, ubi exponitur, ὦ σὺ, ὦ ἑταῖρε· ὦ οὗτος· ὦ μακάριε. πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως.

[3] "Recte Stobæus δοκῶ." Dindorf. δοκῶ altero "non deterius" pronunciat Walpolius. λέγειν τι verte *verum dicere*, collato Soph. Œd. R. 1475. Plato Theæt. p. 456. Heindorf. λέγω τι ἢ οὐδέν; Θ. Ναὶ ἀληθῆ γε. Vide Zeun. et Hermann. ad Viger. p. 152. Totum membrum frigide vertit Reisigius Conj. in Aristoph. p. 25. *si quid tibi dicturus videor.*

[4] "Libri ἀνεύρατο." Dindorf. Locum dudum emendaverat Walpolius, notans alteram formam barbaram esse. Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 139. Meinek. ad Menand. p. 60.

[5] παιδευθείς θ' H. Steph.

[6] "Versum hunc cum quatuor sequentibus citat Bentleius in Epist. ad Millium: quæ autem ibi vir doctissimus protulit de Alcmæonidis scriptore, ea parum vera esse confirmat Toupius, qui videndus in Emend. in Suidam, Vol. II. p. 475." Walpol.

[7] ὧν μὲν γὰρ Stob. absque ὁ.

[8] "De *Telephi paupertate* confer Aristoph. Nub. 918. et Ran. 866. ibique Spanhemium. Notum Horatianum, ex Arte Poet. *Dolet sermone pedestri Telephus et Peleus, cum pauper et exsul uterque*, &c." SCHWEIGHÆUSER.

[9] οὕτω Stob.

[10] τι μανικὸν Stob.

[11] "'Αλκμέων' Elmsleius ad Eurip. Bacch. 337. Scribebatur 'Αλκμαίων'." DINDORF. "ΑΛΚΜΕΩΝ—habet marmor Sandvicense. 'Αλκμαίων' exhibet textus contra analogiam et metrum. Frequenter in codicibus manu scriptis inter se permutantur αι et ε. Vide Epistolam ad J. Millium p. 65. ed. 1713." WALPOL. Vide et Porsoni Advers. p. 38. Dobræi Advers. T. I. p. 159. T. II. p. 345. "'Αλκμέων' voluisse videtur Walpolius Comic. Gr. fragment. p. 100. auctoritate fretus marmoris Sandvicensis. 'Αλκμέων cet. habet sæpius Herodoti codex Mediceus. Vide Wesseling. et Gronov. ad I. 59." GAISFORD. Locus marmoris Sandvicensis est: ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ ΘΡΑΣΥΜ[ΑΧΟ] ΑΘΗΝΑΙΟΣ. Egregie autem a Walpolio observatum est, formam 'Αλκμαίων in analogiam peccare. Est enim 'Αλκμέων (quasi 'Αλκιμέων) ab ἄλκιμος, (quod vel ex Plautino *Alcumena* patet) ut κενεὼν a κενὸς, προμαχεὼν a πρόμαχος, χαλκεὼν a χαλκὸς, βολεὼν a βόλος, ἀμπελεὼν ab ἄμπελος, παρθενεὼν a παρθένος. E contra, ex nomine quodam substantivo primæ declinationis feminino unice descendisset forma 'Αλκμαίων, cujus tamen vestigia frustra anquisitum eas. Sic ab ἑκατόμβη fit ἑκατομβαιὼν, ab ἐλαία ἐλαιὼν, ab ἀγέλη ἀγελαιὼν, a λήνη ληναιὼν, a νύμφη νυμφαιὼν, et ab ἀκτὴ ἀκταιὼν, quod, postquam in nomen proprium cesserat, 'Ακταίων, distinctionis causa, παροξυτόνως scribebatur. 'Αλκμέων igitur, ut videtur, solum Atticum est; altera forma serioris Græcismi tantum. Contra, non 'Ακτέων scribendum est, (quanquam aliter suspicati sunt Elmsl. l. c. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 8.) sed 'Ακταίων tantum. Atque hoc illud est, quod 'Αλκμέων a metro interdum flagitari videmus, nunquam autem 'Ακτέων. Antiphanes Athen. V. p. 222. B. ἂν πάλιν | εἴπῃ τις 'Αλκμέωνα, καὶ τὰ παιδία | πάντ' εὐθὺς εἴρηχ', ὅτι μανεὶς ἀπέκτονε | τὴν μητέρ', κ. τ. λ. Ita Dindorfius. Vulgo: 'Αλκμαίωνα. Sed et ἀπέκτανε malim, cum Morelio et Hertelio. Clem. Alex. Strom. I. p. 400. Potter. 'Αλκμέων ἐν 'Ακαρνᾶσιν. (sic) Senarius apud Sueton. in Vita Neronis 39. Νέρων, 'Ορέστης, 'Αλκμέων, μητροκτόνοι. Pseud-Anacreon Od. XXXI. 4. ἐμαίνετ' 'Αλκμέων τε. Vulgo utrobique: 'Αλκμαίων. Harum autem formarum confusio inde, ut videtur, nata

est, quod de forma Ἀλκμάων (unde Ἀλκμὰν, vel Ἀλκμᾶν, prout sæpius scriptum est) somniabant librarii; cujus tamen pænultima natura longa est. Athen. IV. p. 140. C. Ἀλκμὰν μὲν γὰρ οὕτω φησι· Κῆπὶ τᾷ μύλᾳ δρύφηται κῆπὶ ταῖς συναικλίαις. οὕτω τὰ συνδείπνια καλῶν. καὶ πάλιν· Ἄϊκλον Ἀλκμάων ἁρμόξατο. Etymol. Mag. Ἀλκμήνη· παρὰ τὴν ἀλκὴν ἀλκήνη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἀλκμήνη, ὡς Ἄλκμων (sic) Ἀλκμάων. Obiter notabo, ἀλκμέωνα in Timoclis loco exhibere Collect. Gnom. impressa cum Callim. ed. Froben. et mox v. 13. ἴσιφον ἴδε τυφλόν. Exhibent etiam ἐρινῦς p. 184. (Stob. T. 122. 10.) in Sophoclis Teucri Fragmento, prout edidit Dindorfius, præmonstrante Blomfieldio Glossar. in Æsch. Prom. V. 53. Quæ lectiones mire quadrant cum cod. Voss. apud Gaisfordium. Quod notatu dignum est. Sed et *Alcmeo, Alcmeonis*, pro vulgatis *Alcmæo, Alcmæonis*, habet Cic. Nat. Deor. I. 11. Acad. II. 17. ed. Gryph. supra memorata p. 15. In Plaut. Capt. III. 4. 30. *Et quidem Alcmæus atque Orestes*, prout edidit Bothius, qui tamen in editione secunda *Equidem Alcmæus a. O.* dedit, legendum, ni fallor, *Et quidem Alcmeus*, &c.

[12] De interpunctione hic et in sequentibus vide supra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 3.

[13] "Sunt Timocli Φινεῖδαι, non Phinidæ tantum, sed et ipse Phineus cum filiis; quo sensu sæpe Herodoto memorantur aliisque Πεισιστρατίδαι." VALCKEN. "Cumberlandius, dum hunc locum verteret, respexit, credo, ad scripturam, quam H. Stephanus exhibet, Οἰδίπουν ἔνιδε τυφλόν." WALPOL. Istud Οἰδίπουν ἔνιδε τυφλὸν habet Morelius, et exinde sumsit H. Stephanus. Morelium secutus est Hertelius; Hertelium, more suo, Cumberlandius. Fuit lectio Stobæana ἴσϊφῖν (ἴσιφιν Gesneri margo) ἴδε τυφλόν, (vide n. 11. sub fin.) nec ante Salmasium quisquam veram lectionem ex Athenæo transtulit. Confert Grotius apud Gaisfordium Ovid. de Arte Am. I. 339. *Quid fodis immeritis, Phineu, sua lumina natis?* et in Ibin 271. *Ut duo Phineidæ, quibus idem lumen ademit | qui dedit.*

[14] ἅπαντα γάρ τοι, μεῖζον ἢ πέπονθε, τις Brunckius.

[15] ἧττον στένει Stob. Locutionem ῥᾷον φέρειν illustrat Valckenærius Diatr. p. 164. notante Porsono Advers. p. 142. Ad sententiam Eurip. Dictyis Fragm. apud Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 106. A. δοκεῖς τὸν Ἅιδην σῶν τι φροντίζειν γόων | καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σὸν, εἰ θέλοις στένειν; | παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ | ῥᾴων γένοι' ἂν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις, (θέλεις Markland. in nota manu scripta penes Mus. Brit.) | ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν, | ὅσοι τε

γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων, | τοὺς ἐκ μεγίστης (μέγιστον Elmsl.) ὀλβίας τυραννίδος | τὸ μηδὲν ὄντας· ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών. Verba sunt Dictyis Danaen, nimio luctui indulgentem, consolantis. Pergit Plutarchus: κελεύει γὰρ αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα (ἥσσω codd. Ald. et Bas.) καὶ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν. ἐνταῦθα γὰρ ἄν τις ἑλκύσειε καὶ τὴν τοῦ Σωκράτους φωνὴν, τὴν οἰομένην δεῖν συνεισενέγκαι μὲν εἰς τὸ κοινὸν τὰς ἀτυχίας, ὥστε διελέσθαι τὸ ἴσον ἕκαστον, ἀσμένως ἂν τοὺς πλείους τὰς αὑτῶν λαβόντας ἀπελθεῖν. ἐχρήσατο δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής· ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωϊκὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην. ὥστε καταφανὲς εἶναι ὅτι ὁ παραμυθούμενος τὸν λυπούμενον, καὶ δεικνύων κοινὸν καὶ πολλῶν τὸ συμβεβηκὸς, ἐκ τῶν καὶ ἑτέροις συμβεβηκότων ἐλάττονα τὴν δόξαν τοῦ λελυπημένου μεθίστησι, καὶ τοιαύτην τινὰ ἐμποιεῖ πίστιν αὐτῷ, ὅτι καὶ ἔλαττον ἢ ἡλικὸν ᾤετο τὸ συμβεβηκός ἐστιν. Cf. et Eurip. Alc. 428. seq.

XENARCHUS.

Ὅρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω[1].

ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Apud Athen. X. p. 441. E.

[1] Alluditur ad proverbium εἰς ὕδωρ γράφειν. Xenarchus, joci causa, εἰς οἶνον dixit. Helladius Chrestom. p. 4. Meurs. ὅτι ὁ στίχος ὁ καὶ παροιμιαζόμενος, Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω, ἔστι μὲν Σοφοκλέους, τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη, Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω. οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντές φασιν, Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω. Phrynichus Bekker. p. 55. Ὅρκον γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρὴ γράφειν: ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δεῖ ὀμνυούσῃ. χρήσαιο δ' ἂν αὐτῷ καὶ ἐπὶ παντὸς ἀπίστου καὶ ἐπιόρκου. ubi σὲ χρὴ, vel fortasse χρεὼν, legendum est, ut senarius expleatur. Gnome μονόστιχος apud H. Steph. p. 236. 342. et Brunck. Gnom. Poet. Gr. p. 236. ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε. Plato

Phædr. p. 345. Heindorf. Οὐκ ἄρα σπουδῇ αὐτὰ ἐν ὕδατι γράψει, μέλανι σπείρων διὰ καλάμου μετὰ λόγων, κ. τ. λ. Lucian. Catapl. 21. citante Meinekio: παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασὶν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν; Catull. LXX. *Nulli se dicit mulier mea nubere malle, | quam mihi: non si se Juppiter ipse petat. | Dicit: sed mulier cupido quod dicit amanti, | in vento, et rapida scribere oportet aqua.* ubi *in vino* frustra legit Burmannus secundus ad Anthol. T. I. p. 541. post Gifanium in Ind. Lucret. p. 450. Epigramma Meleagri CIV. 5. Maus. citante Dœringio ad Catulli locum: νῦν δ' ὁ μὲν ὅρκιά φησιν ἐν ὕδατι κεῖνα φέρεσθαι. Vide Meinek. ad Menand. p. 312. Shakspear. *King Henry VIII.* IV. 2. *Men's evil manners live in brass; their virtues | we write in water.* ubi vide Interpretes. Massinger. *The Maid of Honour* V. 2. *All that I had done, | my benefits, in sand or water written, | as they had never been, no more remember'd.* Donn. Eleg. XVII. *Are vowes so cheape with women, or the matter | whereof they're made, that they are writ in water, | and blown away with wind?* Similiter Prior. *Henry and Emma* init. *Whatever has been writ, whatever said, | of female passion feign'd, or faith decay'd, | henceforth shall in my verse refuted stand, | be said to winds, or writ upon the sand.* "Εἰς ὕδωρ γράφειν, non est *operam perdere,* seu *nihil agere* (ut Erasmus explicat hæc proverbialia verba, aliam expositionem non addens) sed pro vano habere, et nihili æstimare, ideoque non dignari scribere, ut ejus permaneat memoria." H. Steph.

MENANDER.

I.

Εἴ τις προσελθών μοι θεῶν λέγοι, Κράτων[1],
ἐπὰν ἀποθάνῃς, αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἔσῃ[2]·
ἔσῃ δ' ὅ τι ἂν βούλῃ, κύων, πρόβατον, τράγος,
ἄνθρωπος, ἵππος· δὶς βιῶναι γάρ σε δεῖ·
εἱμαρμένον τοῦτ' ἐστίν· ὅ τι βούλει δ' ἑλοῦ·
ἅπαντα μᾶλλον, εὐθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,

ποίει με, πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ,
κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον.
ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
ἑτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένῃ κύων,
ἐντιμότερος εἶ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολύ.
ἀλεκτρυὼν γενναῖος ἐν ἑτέρᾳ τροφῇ
ἐστίν· ὁ δ' ἀγεννής, καὶ δέδιε[3] τὸν κρείττονα.
ἄνθρωπος ἐὰν[4] ᾖ χρηστὸς, εὐγενὴς, σφόδρα
γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει[5].
πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων[6], δεύτερα
ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει[7].
ὄνον γενέσθαι κρεῖττον[8], ἢ τοὺς χείρονας
ὁρᾶν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον[9].

ΘΕΟΦΟΡΟΥΜΕΝΩι[10].

Apud Stob. T. 106. 8.

[1] Vulgo κρατῶν. "Forte Κράτων proprium." Gesner. "Pro Κράτων l. Κρίτων, vel Στράτων, quod est in Nauclero Menandri." Valcken. "Non video quare quid mutemus. Κράτων habet Menander apud Suidam in v. Φίλιος." Gaisford. Locus Menandri est: μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὦ Κράτων, Δία. "Bene Gesnerus et Grot. Κράτων pro vulg. κρατῶν, quod servans Stephanus vertit: *si quis prehensa dixerit mihi manu.*" Meinek. Vertit Stephanus Com. Gr. Sent. p. 118. *Si quis prehenso dixerit mihi deûm,* | *crede mihi,* &c. Vertit Morelius, si tanti est: *Si quis accedens deorum potens mihi dicat,* &c. Ceterum hoc Menandri Fragmentum, Latinæ cujusdam, ut credibile est, interpretationis ope, in usum suum convertit Vir ingenio haudquaquam vulgari præditus Joannes Wilmot, Comes Rossensis; nempe in poematis initio, cui titulus est *A Satire against Man: Were I (who to my cost already am* | *one of those strange, prodigious creatures, man)* | *a spirit free to chuse, for my own share,* | *what case of flesh and blood I'd please to wear,* | *I'd be a dog, a monkey, or a bear:* | *or any thing, but that vain animal,* | *who is so proud of being rational.* | *His senses are too gross, and he'll contrive* | *a sixth to contradict the other five;* | *and before certain instinct will prefer* | *reason, which fifty times for one does err:* | *reason, an* ignis fatuus *in the mind,* | *which leaving light of nature (sense) behind,* | *pathless and dang'rous wand'ring*

ways it takes | through error's fenny bogs and thorny brakes; | while the misguided follower climbs with pain | mountains of whimsies, heap'd in his own brain; | stumbling from thought to thought, falls headlong down | into doubt's boundless sea; where, like to drown, | books bear him up a while, and make him try | to swim with bladders of philosophy; | in hopes still to o'ertake the skipping light, | the vapour dances in his dazzling sight, | till spent, it leaves him to eternal night. | Then old age and experience, hand in hand, | lead him to death, and make him understand, | after a search so painful and so long, | that, all his life, he has been in the wrong. | Huddled in dirt, the reas'ning engine lies, | who was so proud, so witty, and so wise. Dumque in hoc sum, notabo, alios præter Passeratium ante Comitem Rossensem vixisse, qui ansam poemati ejus inscripto *Nothing,* quod magnifice laudavit Johnsonus in Vita, dare potuissent. Vide Theodori Marcili *Lusus de Nemine* 1586. *Quelque Chose par P. Gerard* 1587. itemque Opus perrarum, (unicum tantum vidi exemplar, olim celeberrimi poetæ Benjaminis Jonson, hodieque in Academiæ Cantabrigiensis Bibliotheca asservatum) cujus titulum exscribam: *Casp. Dornavii Amphitheatrum sapientiæ Socraticæ joco-seriæ, hoc est Encomia et Commentaria autorum, qua veterum, qua recentiorum prope omnium: quibus res aut pro vilibus vulgo aut damnosis habitæ, styli patrocinio vindicantur, exornantur. Hanoviæ,* 1670. Quo in volumine satis multa, si vacabit, *De Nihilo* scripta poemata reperies. Cum Menandri autem loco conferri potest etiam Otway. *Venice Preserved* V. 1. init. *Or would that I'd been any thing but man, | and rais'd an issue which would ne'er have wrong'd me! | The miserablest creatures (man excepted) | are not the less esteem'd, though their posterity | degen'rate from the virtues of their fathers; | the vilest beasts are happy in their offsprings, | while only man gets traitors, whores, and villains.*

[2] "Lepide usus est Vespasianus, teste Sueton. c. 23. *de Cerylo liberto, qui dives admodum ob subterfugiendum quandoque jus fisci, ingenuum se et Lachetem mutato nomine cœperat ferre:* ὦ Λάχης, Λάχης, Ἐπὰν ἀποθάνῃς, αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει Κηρύλος." Meinek. qui in Corrigend. et Addend. notat, verba ὦ Λάχης, Λάχης, Vespasianum non de suo addidisse, sed ex alio Menandri dramate usurpasse videri. Certe Menandro (pergit Meinekius) tribuuntur ab Apollonio de Synt. I. 17. p. 46. διστάζεται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ· ὦ Λάχης, Λάχης, πότερον ἐν σχήματι κ. τ. λ. Hactenus ille. Laches

persona fuit Κιθαριστοῦ Menandreæ, cujus Fragmentum attulit Stobæus T. 9. 19. τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γάρ, ὦ Λάχης, | ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ βίῳ. Aliud exemplum Menandreum, ex incerta fabula, habes apud Stob. T. 67. 11. οἰκεῖον οὕτως οὐδέν ἐστιν, ὦ Λάχης. Fuit et Laches persona Ἐφήβου Philemonis, (vide infra Philemonis Fragm. IV. 3.) itemque Philemonis fabulæ incertæ apud Stob. Ecl. Phys. I. p. 238. Heeren. ὅσαι τέχναι γεγόνασι, ταύτας, ὦ Λάχης, κ. τ. λ. pertinetque etiam Hecyræ Terentianæ. Cum Menandri loco, quem citavit Apollonius, conferendus est Aristoph. Acharn. 271. πολλῷ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς, κ. τ. λ. Terent. Andr. I. 5. 47. *O! Mysis, Mysis, etiam nunc mihi | scripta, &c.* Ceterum hic et v. 3. corrige ἔσει, prout edidit Meinekius.

[3] δέδιε, *solet timere, timet.* Vide Matthiæi Gr. Gr. 503. 2. Plato Phæd. p. 183. citante Matthiæo: αὕτη δὲ δὴ ἡμῖν ἡ τοιαύτη καὶ οὕτω πεφυκυῖα, ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, εὐθὺς διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλεν. Cf. Fragm. II. 11. Vide infra ad Appendicis Fragm. XXVII. n. 6.

[4] Malim ἂν ᾖ, ut ἂν γένῃ v. 10. quanquam ultimam in ἐὰν brevem esse indicare videtur ἄν, sive ἤν, ex altero contractum. Vide supra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 2. infra ad Fragm. XIII. n. 1. Sed exempla ultimæ syllabæ in hac vocula correptæ tum rariora sunt, tum etiam, siquidem occurrant, fidei, ut mihi quidem videtur, sublestæ. Unicum infra suppeditabit Philemonis Fragm. VII. 1. ubi tamen ἂν corrigit Bentleius. Alterum est Menandri apud Auct. Comp. Menand. et Phil. p. 361. ἐὰν ἀγαθοῦ δὲ γείτονος γείτων ἔσῃ. In quo Fragmento, inquit Meinekius, *memorabile habemus exemplum conjunctionis* ἐὰν *cum futuro sociatæ.* Equidem, utroque nomine, hanc ῥῆσιν (mitto ejus stylum, quo nihil insipidius) spuriam esse, ac πονηροῦ κόμματος, nullus dubito. Tertium est Pherecratis apud Athen. VIII. p. 335. A. corrigente Porsono ad Aristoph. Eq. 388. et *Tracts* p. 255. μηδέ ποτ' ἰχθῦν, ὦ Δευκαλίων, μηδ' ἐὰν αἰτῶ, παραθῇς μοι. ubi vulgo ἄν. Malim ἤν, cum Dindorfio. Quartum exhibet Menandri locus apud Plutarch. de Fratr. am. p. 479. C. ἀγαθὸν ἕκαστος, ἐὰν ἔχῃ φίλον σκιάν. Sed ibi ἂν corrigendum opinor, prout citat ipse Plutarchus de Amic. mult. p. 93. C. Quintum infra suppeditabit Apollodori Fragm. IV. ubi vide n. 4. Sextum est Comici incerti apud Clem. Alex. Strom. VII. p. 842. ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἐὰν ἀφ' ἑσπέρας. ubi itidem ἂν malim. Duo Alexidis et Philetæri loca, in quibus ἐάν, ultima longa, reliquit Dindorfius, infra emendata vide in n. 1. ad Appendicis Fragm. XXXVII. In Alexidis loco apud Athen VI. p. 241. B. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνος ἐὰν καλῇ τις,

recte Dindorfius ἂν καλῇ τις, poscente Elmsleii regula supra in n. 5. ad Phœnicidæ Fragmentum commemorata. Eadem, eandem ob causam, medicina eget Apollodori locus apud Stob. T. 29. 43. χρόνον γὰρ εἰς τὰ πράγματ' ἐὰν λάβῃς. ἐὰν, pro ἂν, in Menandri Fragm. II. 10. exhibet MS. A. apud Gaisfordium, metro vel aliter respuente, nempe quod tribrachyn excipit anapæstus. Ceterum mox χρηστὸς, εὐγενὴς σφόδρα, | γενναῖος, Meinekius.

[5] Angl. *'tis of no use, as the world goes now.*

[6] Citat Meinekius, præeunte Clerico, Athen. VI. p. 248. C. itemque Schol. ad Eurip. Hipp. 426. quorum uterque huc respexit.

[7] Pessime Grotius, judice Bentleio: ὁ δὲ κακοήθης τὰ τρίτ' ἔχει. Namque, præterquam quod (Bentleii dicta sunt) ex Scena metaphoram τρίτα λέγειν, sive τριτολογεῖν, male ejecit, præterea et versum strangulavit, illo δὲ perperam inserto. Menander apud Stob. T. 74. 5. ex recensione Bentleiana: τὰ δεύτερ' αἰεὶ (lege ἀεὶ) τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν, | τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὅλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν. | οἶκος δ', ἐν ᾧ τὰ πάντα πρωτεύει γυνή, | οὐκ ἔστιν ὅστις πώποτ' οὐκ ἀπώλετο. Demosth. de Fals. Leg. 70. τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα, οὐδεπώποτε, οὔτε Θεόδωρος, οὔτε 'Αριστόδημος ὑπεκρίνατο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν. h. e. τριταγωνιστῶν. Plutarch. Polit. Præcept. p. 816. F. corrigente ante Valesium H. Stephano: ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν, Θεόδωρον ἢ Πῶλον, ὄντα μισθωτῷ τῷ τὰ τρίτα λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι. ubi antea legebatur τὰ τρία. Vox autem τριτολογέω, qua usus est Bentleius, non exstat.

[8] Shakspear. *First Part of King Henry IV.* III. 1. *I'd rather be a kitten and cry mew, | than one of these same metre ballad-mongers.* ubi *and cry—mew* perabsurde distinguunt hodierni editores. Sed recte absque lineola olim impressum est, ut in *The Two Gentlemen of Verona* I. 1. *Such another proof will make me cry baa.* (Sic βῆ λέγειν dixerunt Cratinus apud Suid. et Etymol. Mag. in Βῆ, Aristophanes apud Antiatt. p. 86. Bekker.) Idem *Othello* III. 3. *I'd rather be a toad, | and live upon the vapour of a dungeon, | than keep a corner in the thing I love | for others' uses.* Et mox ibid. *Thou hadst been better have been born a dog, | than answer my wak'd wrath.* Idem *Julius Cæsar* IV. 3. *I'd rather be a dog, and bay the moon, | than such a Roman.* Cf. autem Fragmenti proxime sequentis v. 3. seq.

[9] "Vs. 18. et 19. omisso auctoris nomine sunt ap. Plutarch. Symp. p. 739. ex quo loco certe proficimus, ut Cratonem illum senis personam sustinuisse discamus." Meinek.

[10] Fabulæ nomen, ut videtur, fuit Θεοφορουμένη, h. e. *Mulier fatidica.* Atque ita inscribitur apud Athenæum, qui eam bis citat. Ita etiam Schol. Plat. Ruhnk. p. 12. et 142. citante Meinekio ad Menand. p. 80. qui et notat, unice verum esse Θεοφορουμένη, genere feminino, idque etiam in Stobæi cod. Cæs. ad hunc locum adscriptum reperiisse Schowium de Charta papyr. p. 142. Idem scholion, dicta sunt Meinekii, e cod. Darmst. edidit Creuzerus ad Plotin. de Pulcrit. p. 534. ubi male legitur ἐν Θεοφορουμέναις. Contra *Accius Epigono,* pro *Accius Epigonis,* male legitur apud Non. c. 2. n. 686. Vide quæ nos in Appendice ad Hermesianact. p. 116. Forma autem feminina usi sunt etiam Hertelius, (in dramatum Menandreorum catalogo) Meursius, Clericus, (dissentiente tamen, ut videtur, Gaisfordio ad Stob. T. 3. 6.) Bentleius denique. Huc respexisse videtur Alciphro Epist. II. 4. 164. ubi Glycera ad Menandrum: ἐμαντεύσατο ἡ Φρυγία τὰ συμφέροντα κρεῖσσον τῆς θεοφορήτου σου κόρης. Locum indicavit Meinekius.

II[1].

Ἅπαντα τὰ ζῶ' ἐστι μακαριώτατα[2],
καὶ νοῦν ἔχοντα[3] μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
τὸν ὄνον[4] ὁρᾶν ἔξεστι πρῶτα τουτονί.
οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίγνεται·
ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν [αὐτῷ][5] ταῦτ' ἔχει.
ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
αὐτοὶ παρ' αὑτῶν[6] ἕτερα προσπορίζομεν.
λυπούμεθ', ἂν πτάρῃ[7] τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
φοβούμεθ'· ἂν γλαὺξ ἀνακράγῃ[8], δεδοίκαμεν.
ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

Apud Stob. T. 98. 8.

[1] Conferendus est Philemon apud Stob. T. 98. 14. ὦ τρισμακάρια πάντα καὶ τρισόλβια | τὰ θηρί', οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος, | οὔτ' εἰς ἔλεγχον οὐδὲν αὐτῶν ἔρχεται, | οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδέ ἐστ' αὐτοῖς κακὸν | ἐπακτόν· ἣν δ' ἂν εἰσενέγκηται φύσιν | ἕκαστον, εὐθὺς

καὶ νόμον ταύτην ἔχει. | ἡμεῖς δ' ἀβίωτον ζῶμεν ἄνθρωποι βίον· | δουλεύομεν δόξαισιν εὑρόντες νόμους· | προγόνοισιν, ἐγγόνοισιν οὐκ ἔστ' ἀποτυχεῖν | κακοῦ· πρόφασιν δ' ἀεί τιν' ἐξευρίσκομεν. ubi colo post λόγος, incisis post ἐπακτόν et νόμους, plene autem, cum Bentleio, post ἐγγόνοισιν, distinguit Meinekius. Idem ibid. T. 98. 17. πολύ γ' ἐστὶ πάντων ζῶον ἀθλιώτατον | ἄνθρωπος, εἴ τις ἐξετάζοι κατὰ τρόπον. | τὸν γὰρ βίον περίεργον εἰς τὰ πάντ' ἔχων, | ἀπορεῖ τὰ (τε Dobr.) πλεῖστα διὰ τέλους, πονεῖ τ' ἀεί. | καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσιν ἡ γῆ θηρίοις | ἑκοῦσα παρέχει τὴν καθ' ἡμέραν τροφήν, | αὐτὴ πορίζουσ' οὐ λαβοῦσα· πάνυ μόλις | ὥσπερ τὸ κατὰ χρέος κεφάλαιον ἐκτίει (ἐκτίνει Meinek.) | τὸ σπέρμα, τοὺς τόκους δ' ἀνευρίσκουσ' ἀεὶ | πρόφασίν τιν' αὐχμὸν ἢ πάχνην ἀποστερεῖ· | καὶ δὴ τυχὸν μὲν διὰ τὸ παρέχειν πράγματα | μόνους ἐν αὐτῇ, (ἑαυτῇ Meinek. Malim αὐτῇ) καὶ ποιεῖν τἄνω κάτω, | ταύτην παρ' ἡμῶν λαμβάνει τιμωρίαν. ubi colis post τρόπον, πορίζουσ', et τὸ σπέρμα, inciso post οὐ λαβοῦσα, plene autem post ἀποστερεῖ distinguit idem Vir doctissimus.

[2] μακαριώτερα Grotius, probante Meinekio. Sed nihil necesse. Hom. Od. Λ. 483. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, | οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω. Aristoph. Av. 823. λῷστον ἢ τὸ Φλέγρας πεδίον. Thucyd. I. init. ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προτέρων. Vide Matthiæi Gr. Gr. 464. et Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXXXIII. unde hæc exempla excerpsi. Cf. et Hermann. ad Viger. p. 715. Addo Philemonem Stobæi T. 121. 8. θανεῖν ἄριστόν ἐστιν, ἢ ζῆν ἀθλίως. ubi frustra Bentleius οὐ ζῆν.

[3] Ad ἔχοντα q. h. e. *Quære,* scribit Porsonus juvenis in exemplari Menand. Cleric. penes Mus. Brit. supra memorato. Fortasse maluit ἔχουσι. Idem in v. 5. τούτῳ κακὸν δὲ δι', αὐτὸν ibidem scribit.

[4] Confer Fragmenti antecedentis v. pænult.

[5] αὐτῷ etiam Morel. quod tamen omittit Stobæi ed. Trincav. cum MSS. A. N. apud Gaisfordium. "Nescio an exciderit πάντα." Gaisford. "Memorabilem lectionis varietatem e Cod. Paris. enotavit Brunck. Poet. Gnom. p. 262. ed. nov.: δέδωκε ταῦτ' ἔχει μόνα, unde scribendum videtur: ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν, αὐτὰ ταῦτ' ἔχει, ut μόνα ex interpretamento irrepserit. Recte autem αὐτὰ ταῦτα, *hæc sola habet.* Philemon apud Stob. Serm. LV. p. 371. [T. 57. 6.] κάππαριν, θύμον, ἀσπάραγον, αὐτὰ ταῦτα. Plato Gorgia p. 141. ed. Heind. τοῦτό μοι αὐτὸ σαφῶς διόρισον. Cf. Schæferus ad Bosii Ellips. p. 308." Meinek.

[6] *αὐτῶν* H. Stephanus, Clericus, Brunckius, Meinekius; quod unice verum est. Vide Matthiæi Gr. Gr. 489. Blomfield. ad Æsch. Prom. V. 787. Bast. Epist. Crit. p. 212. infra ad Philemonis Fragm. VII. n. 5.

[7] "De sternutamentis non agemus, monebimus hic tantum ut nonnullis sternutatio bonum omen fuit, aliis contra sinistrum fuisse. Frontinus de Stratagematibus Lib. I. c. 12. *Timotheus Atheniensis,* inquit, *classe dimicaturus adversus Corcyræos, gubernatori suo, qui proficiscenti jam classi signum receptui cœperat dare, quia ex remigibus quemdam sternutantem audiverat: miraris,* inquit, *ex tot millibus unum perfrixisse?* Quod tamen non de quovis sternutamento capiendum, sed de eo qui oriebatur a media nocte ad meridiem, ut docet Aristoteles, aut Alexander Aphrodisiensis, in Problem. Sect. XXXIV. 11. ubi quæritur *διὰ τί οἱ μὲν ἀπὸ μέσων νυκτῶν ἄχρι μέσης ἡμέρας, οὐκ ἀγαθοὶ πταρμοί· οἱ δὲ ἀπὸ μέσης ἡμέρας, ἄχρι μέσων νυκτῶν*; *cur sternutamenta, quæ contingunt a media nocte usque ad meridiem sint fausta, quæ vero a meridie ad mediam noctem non item?* Conatur deinde rationem ejusmodi delirii reddere, quod cum Menandro nostro sapientius irrisisset." CLERIC. "Cf. Lindenbr. ad Terent. II. p. 140. ed. West. et Davisium ad Cicer. de Divin. II. 40. Apud Theocritum, ut hoc addam, Idyll. XVIII. 16. male, ut mihi quidem videtur, legitur *Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι.* quod explicare conatus est Hemsterh. ad Propert. Burmanni Lib. II. 2, 35. p. 935. Fortasse scripserat Theocritus *ἀγαθόν τις.*" MEINEK.

[8] "Mirum est Athenis cantum noctuæ infaustum omen fuisse, cum, si volaret, præsagium victoriæ esse putarent, ut docent Parœmiographi in *Γλαὺξ ἵπταται.*" CLERIC. Ad *δεδοίκαμεν,* vide ad Fragm. I. n. 3.

III[1].

Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει[2]*·*
νῦν δ' οὐκ ἔχεις· κενὸν εὕρηκας τὸ φάρμακον
πρὸς τὸ κενόν· οἰήθητι δ' ὠφελεῖν τί σε.
περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ

καὶ περιθειωσάτωσαν, ἀπὸ κρουνῶν τριῶν
ὕδατι περίῤῥαν'[3]*, ἐμβαλὼν ἅλας, φακούς*[4].

Apud CLEM. ALEX. Strom. VII. p. 844. Potter.

[1] "Inter Menagyrtæ Fragmenta hunc locum temere apposuit Clericus, quem secutus est Elmsley Museo crit. VI. p. 308." MEINEK. Μητραγύρτης Clerico audit hæc fabula, non Μηναγύρτης. Sed hoc verum est. Vide Porson. Advers. p. 125. Meurs. Bibl. Att T. II. p. 820. Lam. Erasmum in Adagio *Circulator Cybeleius,* et Appendicis nostræ Fragm. XIII. Obiter notabo, fabulam Antiphanis, quæ Μηναγύρτις inscribitur Antiatt. Bekkeri p. 88. 18. Μητραγύρτης inscribi apud Athen. XIII. p. 553. C. Ceterum hoc Menandri Fragmentum ad Δεισιδαίμονα fabulam refert Meinekius, cujus recensionem secutus sum.

[2] Ita Grotius Exc. p. 751. (nisi quod ἔσχες pro εἶχες) qui ad locum sic notat: "Legitur apud Clementem εἴ μέν τι ἀληθὲς κακὸν εἶχες φιλιάζειν." Pro Φειδία autem, cum nusquam alibi in Fragmentis Menandreis occurrat hæc persona, vide annon Φανία rescribendum sit. Vide infra Fragm. IX. 1. itemque aliud Menandreum apud Stob. supra citatum in n. 2. ad Euphronis Fragm. IV. Addo etiam aliud ex Strab. X. p. 336. καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι, Φανία, | ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς. Nec tamen diffitendum, Φειδίας personam esse Antiphanis apud Athen. II. p. 38. B. (Appendicis nostræ Fragm. XXXIV.)——"In secundo versu uterque [Sylburgius et Grotius] tardior fuit; sine dubio enim legendum, Ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου μ' ἔδει. *Me,* inquam, *quærere:* non *te;* quod versus tertius evincit, ubi εὕρηκα *inveni.* Nempe hic, qui loquitur, a superstitioso quodam consultus est de medicina malo ejus opinato reperienda." BENTL. "Vs. 2. Bentl. τούτου μ' ἔδει scripsit propter tertium versum: εὕρηκα δὲ κενὸν φάρμακον. At hæc Grotii est conjectura, cum apud Clementem verba ita scripta legantur, ut ego ea exhibui. Numeros probabiliter restituit Zedelius: τὸ φάρμακον εὕρηκας κενόν." MEINEK. Certe Grotius εὕρηκα δὲ κενὸν φάρμακον: at non ab ipso profectum est illud εὕρηκα. Notat enim: "Legitur εὕρηκα κενὸν τὸ φάρμακον." Et sic plane scriptum apud Hertelium p. 166. et in Clementis MS. Paris. apud Potterum, qui κενὸν εὕρηκας τὸ φάρμακον habet, prout exhibet Meinekius.

[3] "Versu sexto sic Clemens hodie habet, Καὶ περιθέτωσαν ἀπὸ κρουνῶν τριῶν Ὕδατι περιῤῥάναι. Ubi Sylburgius, ad versum sus-

tentandum, corrigit εἶτ' ἀπό. At quorsum tum spectabit illud περιθέτωσαν? quid debent mulieres περιθεῖναι? nihil. Ergo, hoc repudiato, aliam viam instituit Grotius, et magna verborum mutatione sic reposuit, Καὶ περιθέτωσαν ἀπὸ τριῶν κρουνῶν ὕδωρ. Τούτῳ περιῤῥάναι. Perperam omnino, et sententia nulla: quid enim erit περιθέτωσαν ὕδωρ, *circumponant aquam*? Ipse vertit, *Aquam asportent*. Atqui περιτιθέναι est *vestire, amicire:* neque cum *aqua* quicquam habet affine.—Equidem, dum hoc fragmentum legerem, semel iterumque de veste aliquid cogitabam, Καὶ περιθέτωσαν χλαῖναν, et alia: verum cum nihil inde, quod placeret, mihi suppeditaretur; indignatus, abjeci ex animo vocabula, et ex vi sententiæ investigabam, quid opus fuisset dicto. Certe, inquam, nulla, qualis hæc, est Lustratio sine *sulphure*, τῷ θείῳ: dictum factum, illico se in mentem ingessit vera emendatio; Περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ, Καὶ περί σε θειούτωσαν· ἀπὸ κρουνῶν τριῶν Ὕδατι περιῤῥάναι. *Et sulphure te circum expient: a tribus fontibus* Petita *aqua circumspergaris*. Cui tmesis illa minus arridet, sic legere poterit; Καὶ περιθειωσάτωσάν [fortasse operarum vitio pro περιθεωσάτωσάν *J. B.*] σ'· ἀπὸ &c." Bentl. "Recepi Bentl. emendationem, nisi quod pronomen σε, quod ille post περιθειωσάτωσαν addidit, delevi. Fecit etiam Zedelius. Vulgo περιθέτωσαν. Fortasse tamen quis malit περιθεωσάτωσαν. Lexic. Seguer. I. p. 99. θεώσειν καὶ θεῶσαι, κατ' ἔνδειαν τοῦ ι τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθᾶραι. Ἀραρὼς Καμπύλωνι. Hesychius: θεώματα, τὰ περικαθάρματα. De sulfuris usu in lustrationibus docte disseruerunt Casaub. ad Theophr. Char. p. 187. idem ad Persii Sat. II. 25. et Burmannus ad Prop. IV. 8. 84." Meinek. Exinde liquet spondæum in secundo loco Meinekii oculos, περιθειωσάτωσαν in textu manere sinentis, prorsus effugisse; quamvis περιθεωσάτωσαν diserte scripserat Porsonus *Tracts* p. 250. etiam loco Lex. Seguer. ibi allato. Sic θεάφιον et θέαφος, absque ι, dictum est pro θεῖον, testibus Hesychio et Eustathio. Contra cum ι Hesychius: περιθειῶσαι. περικαθάραι, κυρίως θείῳ. Quæ glossa Bentleio, ni fallor, veram lectionem eruenti, apprime utilis fuit. Conferendus autem omnino est Platonis Cratyli locus p. 74. Heindorf. πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κάθαρσις καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικὴν καὶ αἱ τοῖς ἰατρικοῖς φαρμάκοις καὶ αἱ τοῖς μαντικοῖς περιθειώσεις τε καὶ λουτρὰ τὰ ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ αἱ περιῤῥάνσεις πάντα ἕν τι ταῦτα δύναιντ' ἄν, καθαρὸν παρέχειν τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. ubi notat Heindorfius: "περιθειώσεις, *circumlatio sulphuris* in lustratione. Vox περὶ quam vim habeat in his, περιμάττεσθαι, περιθύεσθαι, περιαγνί-

ζειν, περιθειοῦν, περιῤῥαίνειν, quæ omnia sunt *lustrandi* et *expiandi* vocabula, explicuit Casaubon. ad Theophr. Char. XVI. p. 187. ed. Fischer." Juvenal. Sat. II. 157. *Cuperent lustrari, si qua darentur | sulphura cum tædis et si foret humida laurus.* ubi plurima loca, huc spectantia, ex scriptoribus præcipue Latinis congessit Rupertius. Ad rem Aristoph. Gerytadæ Fragm. apud Athen. XI. p. 485. A. ἦν δὲ | τὸ πρᾶγμ' ἑορτή. περιέφερε δ' ἡμῖν κύκλῳ λεπαστὴν | ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχεέν τε σφόδρα κυανοβενθῆ. (Vide Poll. X. 75.) Adde Virg. Æn. VI. 229. Sallust. B. Cat. 22.——περίῤῥαν', ἐμβαλὼν pro περιῤῥάναι ἐμβαλὼν primus dedit Sylburgius. Saltem περιῤῥάν'.

[4] "Quæ post ultimum versum adduntur apud Clementem: πᾶς ἁγνός ἐστιν ὁ μηδὲν ἑαυτῷ κακὸν συνιδὼν, recte Bentleius non Menandri sed Clementis esse monuit." Meinek.

IV[1].

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις[2],
καὶ γίνετ'[3] αὐτῷ λαμπάς[4], ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς[5],
γυναῖκας ἔπλασεν[6], ὦ πολυτίμητοι θεοί[7],
ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
λάθριοι[8] τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι κακαὶ,
γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπώτατος[9]
φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Apud Lucian. Amor. II. p. 446. ed. Amst.

[1] Ex recensione Meinekiana. "E Misogyne hunc Menandri locum petitum esse suspicatur Fabric. Bibl. Gr. II. p. 465. Atqui similes mulierum exsecrationes in omnibus fere Menandri fabulis locum habuisse probabile est." Meinek.

[2] Æsch. Prom. V. 4. τόνδε πρὸς πέτραις | ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. Et 19. δυσλύτοις χαλκεύμασι | προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ.

[3] Malim γίγνετ'. Ipse Meinekius γίγνεται in proxime sequentis Fragmenti v. 14.

⁴ "*Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis in Προμηθείοις, *in Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Græciam Feriatam in ΛΑΜΠΑΣ et ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ; qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadedromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia." Bentl. "De lampadis certamine in Promethei honorem instituto vide Gronovium ad Senec. Agam. 352. Kust. ad Suid. II. p. 413. et Jungerm. ad Polluc. VIII. 90." Meinek. Photius: Λαμπάδος: τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος· Παναθηναίοις· Ἡφαιστείοις· καὶ Προμηθείοις. Exscripsit Suidas. Lex. Rhet. Bekker. p. 277. Λαμπὰς καὶ λαμπαδηφόροι: λαμπάδας ἄγουσιν Ἀθηναῖοι Παναθηναίοις, Ἡφαιστείοις, Προμηθείοις· εἰσὶ δὲ αὗται ἑορταί. λαμπαδηφόροι δὲ καλοῦνται, ὅτι τὰς λαμπάδας ἔφερον. Obiter tentanda est Inscriptio vetus apud Meurs. Græc. Feriat. T. III. p. 911. Lam. sic ibi ordinata, ac Latine versa: ΛΑΜΠΑΔΑ | ΝΕΙΚΗΣΑΣ | ΣΥΝΕΦΗΒΟΙΣ ΤΟΔ Α | ΝΕΘΗΚΑΣ Ο | ΠΑΝΤΩΝΩ | ΤΥΧΙΔΟΥ | ΑΘΜΟΝΕΥΣ. *Lampadis* | *victor* | *cum Ephebis* | *hoc dedicavi* | *Opanton* | *Otychidæ* | *Athmonensis*. Legendum videtur, utcumque in lapide dispositum fuerit: ΛΑΜΠΑΔΙ ΝΕΙΚΗΣΑΣ ΣΥΝ ΕΦΗΒΟΙΣ ΤΟΝΔ' ΑΝΕΘΗΚΑ | ΣΟΙ, ΠΑΝ, ΤΟΝ ΠΑΝΟΝ ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ ΑΘΜΟΝΕΥΣ. *Lampade victor cum Ephebis hanc tibi dedicavi, O! Pan, facem Leotychides Athmonensis*. Locutionem λαμπάδι νικᾷν usus est etiam Andocides c. Alcib. 14. καίτοι τυγχάνω νενικηκὼς εὐανδρίᾳ καὶ λαμπάδι καὶ τραγῳδοῖς: νίκη autem, cum derivatis, per diphthongum sæpe exprimunt lapides, sive id de industria, seu errore potius lapicidarum, factum fuerit. Illud σοὶ confirmat Epigramma Philippi Thessalonicensis, Cephalæ Anthol. p. 3. Reisk. λίθον τε ναύταις ἑσπέρας πυροστόκον, (malim πυριστόρον) | ἁλὸς τύραννε, σοὶ, Ποσειδῶν, Ἀρχικλῆς | ἔθηκε. Aliud ejusdem ibid. p. 4. λυσιφλεβῆ τε σάγαριν, ἀμφιθηγέα, | λεοντόδιφρε, σοὶ, Ῥέη, Κλυτοσθένης | ἔθηκε. Confirmat etiam Flacci Epigramma ibid. p. 17. ἡ βδέλλα σπιλάδων, ὁ ποντοθήρης, | σοὶ τὰ δίκτυα τἀμφίβληστρα ταῦτα, | δαίμων, εἵσατο. De πάνος vocabulo consulendus est Blomfield. Glossar. in Æsch. Agam. 275. Vide et Schol. ad Aristoph. Acharn. 902. Conferendus autem omnino est Herod. VI. 105. καὶ ταῦτα μὲν Ἀθηναῖοι, καταστάντων σφίσι εὖ ἤδη τῶν πρηγμάτων, πιστεύσαντες εἶναι ἀληθέα, ἱδρύσαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλι Πανὸς ἱρὸν, καὶ αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγγελίης θυσίῃσι ἐπετείῃσι καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται. Photius: Λαμπάς: ἀγὼν Ἀθήνῃσι Πανὶ καὶ Προμηθεῖ ἀγο-

μενος. Tum Inscriptionem, tum etiam Menandri locum, illustrabit Crinagoræ Epigramma, Cephalæ Anthol. p. 6. λαμπάδα, τὴν κούροις ἱερὴν ἔριν, ὠκὺς ἐνέγκας | οἷα Προμηθείης μνῆμα πυροκλοπίης, | νίκης κλεινὸν ἄεθλον, ἔτ' ἐκ χερὸς ἔμπυρον, Ἑρμῇ | θῆκεν ὁμωνυμίῃ παῖς πατρὸς Ἀντιφάνους.

[5] Aristoph. Av. 1547. μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσθά συ. Loquitur Prometheus. Locum, etsi perversis rationibus, in usum suum plane convertit Menander.

[6] "Ita recte Grotius pro ἔπλασσεν. Bentl. γυναῖκ' ἔπλασσεν." Meinek. Vulgatum γυναῖκας ἔπλασσεν etiam in metricas leges peccat. Vide supra ad Phœnicidæ Fragm. n. 5. "Rectissime Grotius γυναῖκας ἔπλασεν. Quod enim ait Bentleius Prometheum *unicam mulierem, non plures, formasse*, hoc quidem est verba cavillari. Formasse mulieres recte dicitur, qui eam mulierem formavit, unde ceteræ prognatæ sunt. Hoc primum. Deinde, potuit Menander eos auctores sequi, qui Prometheum non solum Pandoram, sed plures feminas finxisse narrant: quæ fuit sententia Phædri, Fab. IV. 14. Sed utut hæc sunt, recte dicitur γυναῖκας πλάττειν. Philemon Stob. II. 3. Grot. ὁ Προμηθεὺς, ὃν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι. Callim. Fragm. 133. εἴ σε Προμηθεὺς Ἔπλασε——de quo loco Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 183. Adde Horat. Carm. I. 16. 16. *stomacho nostro.* Et pluralem numerum postulant sequentia, ἔθνος μιαρόν." Dobr.

[7] Vide ad Appendicis Fragm. XXXVI. n. 1.

[8] "Ita edd. vett. Vulgo λάθριος. Artic. ante λοιπὸν primus addidit Guietus. Eidem debetur κακαὶ pro edito καὶ, quod in Λάχης mutavit Bentl." Meinek. Etiam Bentleius λάθριοι. Mox ad v. 8. confer supra Euphronis Fragm. II.

[9] "Vs. 9. emend. Bentl. Vulgo præfiguntur huic versui verba εἶτ' ἐπιβουλαί," Meinek. Nescio annon versus exciderit, cujus initium fuerit κἄπειτ' ἐπιβουλαί. Mox χαλεπωτάτη Bentleius, sine causa. Vide Porson. ad Eurip. Phœn. 1730. qui νόσων χαλεπώτατος Menandreum confert cum Latino *dulcissime rerum,* et similibus. Scazon Suid. T. I. p. 372. ὅθ' οὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων. Pausan. X. 13. init. οὗτοι οἱ βίσωνες χαλεπώτατοι θηρίων εἰσὶν ἁλίσκεσθαι ζῶντες. Catull. IV. init. *Phaselus ille, quem videtis, hospites, | ait fuisse navium celerrimus.* Flor. III. 10. 2. *Restabant autem immanissimi gentium Galli atque Germani.* Quæ exempla attulit Schæferus ad Phœnissarum l. c. monens alia e Latinis collegisse Spaldingium Præf. ad Quintil. T. I. p. LXXXI. Vide et Dobræi Advers. T. I. p. 559. Mat-

thiæi Gr. Gr. 459. 2. Zumptii Lat. Gr. p. 207. Kenrick. Sequentia attulit Meinekius. Theocr. Id. XII. 7. ἀηδὼν ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 102. C. ἡ λύπη χαλεπωτάτη παθῶν. Theodoret. Vol. II. p. 1439. ἀδάμας τῶν ὑλῶν ἐστιν ἁπασῶν· στερεώτατός τε καὶ ἰσχυρώτερος (ἰσχυρότατος legit Meinek.) Horat. Sat. I. 1. 100. *Fortissima Tyndaridarum.*

V.

Τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ[1]·
τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ'[2], ὕδωρ, νέφη,
πῦρ· ταῦτα, κἂν ἑκατὸν ἔτη βιῷς ἔτι[3],
ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
σεμνότερα τούτων ἕτερα δ'[4] οὐκ ὄψει ποτέ.
πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον[5],
ὅν φημι, τοῦτον ἢ 'πιδημίαν, ἐν ᾧ[6]
ὄχλος, ἀγορὰ, κλέπται[7], κυβεῖαι, διατριβαί.
ἂν πρῶτος ἀπίῃς καταλύσεις, βελτίονα[8]
ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί·
ὁ προσδιατρίβων δὲ κοπιάσας ἀπώλεσε[9]·
κακῶς τε γηρῶν, ἐνδεής του γίγνεται·
ῥεμβόμενος ἐχθροὺς ηὗρ'[10], ἐπεβουλεύθη ποθέν[11]·
οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον[12].

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΩι.

Apud Stob. T. 121. 7.

[1] "ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, ad cognata sidera. V. Valcken. Diatr. p. 28. et 54. b. et Ruhnk. ad Vellei. p. 473." Meinek. Vide supra Moschionis Fragm. I. ibique n. 5. Soph. Œd. Col. 1226. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι- | κᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ, | βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει | πολὺ δεύτερον ὡς τάχιστα. ubi mavult Dobræus: κεῖσ' ὅθεν ἅνπερ ἥκῃ, censetque hunc inde Menandri locum desumtum

esse. Vide Advers. T. II. p. 36. Ad Sophoclis locum citat Brunckius Cic. Tusc. I. 48. *Non nasci homini longe optumum esse; proximum autem, quamprimum mori.* ubi plura congessit Davisius. Similiter Alexis Athen. III. p. 124. B. οὐκοῦν, τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον, | τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' ἀεί, | ἐπὰν γένηται δ', ὡς τάχιστ' ἔχειν τέλος. Theogn. 425. πάντων (ἀρχὴν Stob.) μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, | μηδ' ἐσιδεῖν (ἐσορᾷν Clem. Alex. et Theodoret.) αὐγὰς ὀξέος ἠελίου· | φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι, | καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.——ἀπῆλθεν, *abit, discedit:* et similiter vertenda sunt sequentia, ἀπῆλθες, ἀπώλεσε, ηὗρε, ἐπεβουλεύθη, ἀπῆλθεν. Vide infra ad Diphili Fragm. n. 4.

[2] Quod dedit Gaisfordius, est ex emendatione Bentleii, probante etiam Hemsterhusio ad Lucian. T. I. p. 434. Vulgo absurde legebatur: τὸν ἥλιον, τὸν κοινὸν ἀστέρ', κ. τ. λ. Quam lectionem miror Meinekium retinuisse. Frustra Valckenaerius ad oram exemplaris Menandri ed. Cleric. quod penes Luzacium fuit: αἰθέρ', ὕδωρ, νέφη. Ceterum Bentleii emendationem firmare videtur etiam Horatianum illud Epist. I. 6. 3. *Hunc solem et stellas,* &c. Lucret. V. 303. *Sic igitur, solem, lunam, stellasque putandum,* &c. Conferendus est Menander apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 21. C. ἅπανθ', ὅσα ζῇ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει | τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς. Vide infra Fragm. X. 7, 8. ibique n. 7.

[3] "Plurimum molestiæ facessivit versus quintus Grotio, necnon Bentleio, Toupio in Suidam, Vol. II. p. 451. Hemsterhusio ad Lucian. Vol. I. p. 434. Tyrwhitto in Appendice ad Toupium, et Scriptoribus Act. Erud. MDXI. Porsonus rem acu tetigit. Diversam olim emendationem præceperat in Appendice ad Toupii Suid.—— Furcis expellendus versus apud Act. Lips. p. 301. πῦρ· ταῦτα κἂν ἑκατὸν ἔτη βιοῦν σε δεῖ. κἂν δεῖ solœcum est." Walpol. Egregiam Porsoni emendationem in contextum intulit Gaisfordius. Legebatur: ταῦτα ἔτη κᾆν ἑκατὸν βιώσεται. Quam juvenis adhuc Append. ad Toup. p. 486. præceperat emendationem, hæc est: ταυτὰ ταῦτα κἂν ἑκατὸν βιῷς ἔτη. Unde, ut videtur, proficiens Jacobsius ad Athen. p. 105. scribit: ταῦτα γὰρ ἔτη κἂν ἑκατὸν βιῷς ἔτι. Heringa: ταῦτ' ἔτη σὺ κἂν ἑκατὸν βιοὺς ἀεί. Meinekio, assumta Toupii conjectura, (ταῦθ', ἑταῖρε, κἂν ἑκατὸν βιῷς ἔτη) ταῦτ' ἀεὶ γὰρ scribendum videbatur: nisi malis (ait ille) ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν ἔτι βιῷς, ἀεὶ | ὄψει παρόντα κ.τ.λ. "Videtur hunc locum Menandri animo versasse aliquoties M. Aurelius, qui l. II. 14. et alibi sæpius similia dixit, ut recte animadvertit Thom. Gatakerus. Κᾆν τρισχίλια ἔτη βιώσεσθαι

μέλλῃς, καὶ τοσαυτάκις μυρία, ὅμως μέμνησο ὅτι οὐδεὶς ἄλλον ἀποβάλλει βίον, ἢ τοῦτον ὃν ζῇ· οὐδὲ ἄλλον ζῇ, ἢ ὃν ἀποβάλλει. Paullo post: οὐδὲν διαφέρει πότερον ἐν ἑκατὸν ἔτεσιν, ἢ ἐν διακοσίοις, ἢ ἐν τῷ ἀπείρῳ τὰ αὐτά τις ὄψεται." Cleric. Hunc versum ob oculos habuisse videtur Vir elegantis ingenii Vincentius Bourne, in Epigrammate inscripto *Labor ineptiarum: Papilio, centum quamvis servetur in annos, | nil nisi relliquiæ papilionis erit.*

[4] "ἕτερα δ' Porsonus." Gaisford. Ita etiam Heringa. Vulgo abest particula, claudicante versu. ἕτερ' ἂν Meinekius, plene, cum Clerico, post ὀλίγους pungens. ἕτερά γ' Pauwius. Bentleius ἅτερ', ex conjectura satis infelici, probante tamen Hemsterhusio, Heringa unde ἅτερα deduci possit non vidente.

[5] "Vs. 8. sqq. Sententiam Menander expressisse videtur ex Alexide ap. Athen. p. 463. D. Menandrum imitatus est Gregor. Nazianz. Tetrast. p. 68. sive Gnom. monost. 444. Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον. Comparationis auctor Pythagoras perhibetur. V. Menag. ad Diog. Laert. VIII. 8. et Davisium ad Cicer. Tusc. V. 3." Meinek. Alexidis locum exscribam: οἱ τῶν πέλας | οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν. ἆρά γ' οἶσθ' ὅτι | τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν | ὄνομ' ἐστὶν ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης | μοίρας; ἐγὼ γάρ, εἰ μὲν εὖ τις ἢ κακῶς | φήσειέ με κρίνειν, (poscunt metricæ leges: φήσειε κρίνειν μ',) οὐκ ἔχοιμ' ἂν σοι φράσαι· (ita Dindorf. Aldus: ἄν τι φράσαι unde Casaubon. ἀντιφράσαι) | ἔγνωκα γοῦν οὕτως ἐπισκοπούμενος, | εἶναι μανιώδη πάντα τἀνθρώπων ὅλως, | ἀποδημίας (ἐπιδημίας Blomfield. Glossar. in Æsch. Sept. c. Theb. 206.) δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ | τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα | ἀφειμένους (ἀφιγμένους Ald.) ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ σκότους | εἰς τὴν διατριβήν, εἰς τὸ φῶς τε τοῦθ' ὃ δὴ | ὁρῶμεν. ὃς δ' ἂν πλεῖστα γελάσῃ καὶ πίῃ | καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀντιλάβηται τὸν χρόνον | τοῦτον, ὃν ἀφεῖται καὶ τύχῃ 'ράνου τινός, | πανηγυρίσας, ἥδιστ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.

[6] "Locus varie tentatus. De Grotii conjectura v. Bentl. qui ipse τὴν ἐπιδημίαν ἄνω tentavit. Toupius κἀπιδημίαν ξένων. Non male; certe melius quam Heringa, qui, deleta voce ἀνθρώπῳ, in qua alius fabulæ Ἄνθρωπος inscriptæ titulum latere suspicabatur, totum versum ita exhibuit: Εὔφημε, τουτονί γε κἀπιδημίαν. Lennep. ad Phal. p. 103. Bentleii vestigiis insistens: τοῦτον κἀπιδημίαν ἄνω Ὄχλος κ. τ. λ. Jacobsius denique Add. ad Athen. p. 133. τὸν ἐπιδημίας, ἐν ᾧ Ὄχλος—." Meinek. Vulgo corruptissime: ὃν φημι, τοῦτον ἐπιδημίαν ἀνθρώπῳ. κἀπιδημίαν βροτῶν Grot. κἀπ. βίου Burn. Quæ apud Gaisfordium obtinet lectio, est Porsoni, qui ἐν ᾧ in

Append. Suid. diu ante Jacobsium dederat, notante Dobræo. "Imitatus est hunc locum M. Aurelius l. II. c. 17. ὁ βίος πόλεμος καὶ ξένου ἐπιδημία." CLERIC.

[7] Heringa κλοπαί.

[8] ἂν πρῶτος ἀπέλθῃς κ., Meinek. hoc notato: "Ita distinxit Porsonus apud Gaisford. ad Eurip. Suppl. p. 207. Oxon. καταλύσεις haud dubie intelligens de *diversoriis*. Vulgo ἂν πρ. ἀπέλθῃς, καταλύσεις β. quod varias peperit conjecturas. Bentl. σὺ καταλύσεις βέλτιον. Jacobs. Addit. ad Ath. p. 20. καὶ καταλ. β. Heringa: ἂν πρ. ἀπελεύσῃ καταλύσεις βέλτιον, qua forma nemo comicorum usus est." Recte, quod ad Porsoni distinctionem, quodque ad vocis καταλύσεις significationem attinet. Sed πρῶτ' ἀπ. (h. e. ἀπέλθῃς) καταλύσεις, β. Porson. et Burn. *The Monthly Review, Aug.* 1799. p. 430. notante Dobræo, suadente etiam Elmsleii canone metrico, supra memorato in n. 5. ad Phœnicidæ Fragmentum. Ita etiam editum apud Walpol. p. 37. qui et ἦν, pro ἂν, habet, prout exstat etiam in *The Monthly Review*. Vide supra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 2.

[9] "Heringa ὁ δὲ πρ. κ. ἀπ. Atqui κοπιάσας pænultimam producit. Porsonus ὁ πρ. δ' ἐκοπίασεν ἀπολέσας, quod verum videtur. Wyttenb. ad Plutarch. p. 113. C. pro κοπιάσας dedit κοπιῶν. Ad ἀπώλεσεν intellige ἐφόδια." MEINEK.

[10] Ita MS. A. apud Gaisford. Vulgo: εὖρ'.

[11] "Solœce Grot. πόθεν." MEINEK. πόθεν etiam Clericus.

[12] "ἐλθὼν εἰς χρόνον, *qui in vitam venit diu ibi moraturus.* Male igitur, nec unam ob causam male, Wyttenb. l. l. correxit: ἀπῆλθ' ἔχων εἰς τὸ χρεών. Vocem εὐθανάτως e Cratino servavit Pollux III. 106. Sueton. a Clerico laudatus Aug. c. 99. *sibi et suis εὐθανασίαν similem, hoc enim verbo uti solebat, precabatur.* Menander ap. Athen. p. 549. c. θάνατος εὐθάνατος. Cfr. Posidippus ap. Stob. Serm. CXIX. p. 597. τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται. Ita codex ap. Brunck. Poes. Eth. p. 341. pro ἀθανασίας. Similiter apud Artemid. Onirocr. II. 37. ἄδηλος legitur pro εὔδηλος. At fallitur Brunck. de mensura primæ syllabæ in ἀθανασία. Vide, præter Porson. ad Med. 139. Antiphanem ap. Stob. p. 616. et Alexin ap. Diog. Laert. III. 28." MEINEK. Mihi quidem parum satisfacit Meinekii interpretatio, inque verbis, nisi forte Anglice verti possint *when his time is come,* mendam aliquam latere suspicor. Dixit Incertus apud Stob. T. 118. 12. ὅταν δ' (ita Grot. pro corrupto ὅταν γὰρ) ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἐλθὼν τύχῃ. Legendum fortasse: ἐλθὼν

εἰς τέλος, subaudito τοῦ ζῆν, vel ὁδοῦ, vel βίου. Soph. Œd. Col. 1530. χὤταν εἰς τέλος | τοῦ ζῆν ἀφικνῇ. Vide et ejusdem fabulæ 1400. et 1721. Cf. et Alexidis locum supra citatum in n. 1. Ad εὐθανάτως vide omnino Kidd. ad Dawes. Misc. Cr. p. 386, 7.

VI.

Μειράκιον, οὔ μοι κατανοεῖν δοκεῖς, ὅτι
ὑπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστα κακίας σήπεται,
καὶ πάντα τὰ λυμαινόμεν' ὅσ' ἐστὶν ἔνδοθεν[1].
οἷον, ὁ μὲν ἰὸς, ἂν σκοπῇς, τὸ σιδήριον[2]·
τὸ δ' ἱμάτιον, οἱ σῆτες[3]· ὁ δὲ θρὶψ[4], τὸ ξύλον.
ὁ δὲ τὸ κάκιστον τῶν κακῶν πάντων φθόνος,
φθισικὸν πεποίηκε[5], καὶ ποιήσει, καὶ ποιεῖ[6],
ψυχῆς πονηρᾶς δυσσεβὴς παράστασις[7].

Apud Stob. T. 38. 29.

[1] Vulgo λυμαινόμεν' ἔστιν ἔνδοθεν. (ἔνδοθέν ἐστιν duo MSS. apud Gaisford. et Stobæi ed. Trincav.) "ἔνεστιν reposuit Grotius, repugnante Bentleio, cujus emendatio λυμαινόμενόν γ' haud multo magis videtur probanda. Scribe sine elisione λυμαινόμενά ἐστιν, et statim librarii errorem corrige, qui α pro οσ exaravit, πάντα τὰ λυμαινόμεν' ὅσ' ἐστιν." Gaisford. Equidem miror tali Viro talem hiatum in Attico versu placere potuisse. Idem in Corrigendis sic scribit: "Nescio an leg. καὶ πάντα τὰ λυμαινόμεν' ὅσ' ἔστ', ἔστ' ἔνδοθεν." ἔνεστιν etiam Meinekius. "πᾶν τὸ λυμαινόμεν' (λυμαινόμενον) ἐστιν.—Nunc video legendum, καὶ πάντα τὸ λυμαινόμενόν ἐστιν ἔνδοθεν. *The bane of all things is something within.*" Dobr. Unice vera est, ut mihi quidem videtur, prior lectio Dobraica. Altera, cum Gaisfordiana secunda, in Elmsleii regulam peccat, de qua vide supra ad Phœnicidæ Fragm. n. 5. Sequentia citat Dobræus. Demosth. Megalop. p. 208. 13. Reisk. καὶ τοῦτο τὸ λυμαινόμενον πάνθ' εὑρήσομεν, καὶ ταύτην τὴν ἀρχὴν οὖσαν ἁπάντων τῶν κακῶν, τὸ μὴ θέλειν τὰ δίκαια πράττειν ἁπλῶς. Xenoph. Mem. I. 3. 6. καὶ γὰρ τὰ λυμαινόμενα γαστέρας καὶ κεφαλὰς, καὶ ψυχὰς, ταῦτ' ἔφη εἶναι.

[2] Vulgo: τὸν σίδηρον. Correxit Bentleius. τὸν σίδηρον ἂν σκοπῇς Grotius, probante Dobræo. "Est autem plane huic similis comparatio apud Polybium VI. 10. καθάπερ γὰρ σιδήρῳ μὲν ἰὸς, ξύ-

λοις δὲ θρίπες καὶ τερηδόνες συμφυεῖς εἰσι λῦμαι, δι' ὧν, κἂν πάσας ἔξωθεν διαφύγωσι βλάβας, ὑπ' αὐτῶν φθείρονται τῶν συγγενομένων· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν πολιτειῶν κατὰ φύσιν ἑκάστῃ καὶ παρέπεταί τις κακία. GROTIUS not. MSS." GAISFORD.

[3] "Ita Stob. quod cur a Clerico et Bentleio in σῆπες mutatum sit non intelligo." MEINEK.

[4] Legebatur ἡ δὲ θρὶψ. Correxit Porsonus Advers. p. 289. collato Plutarcho T. II. p. 49. B. ubi οἱ θρῖπες, et Theophrast. H. P. V. 5. Porsoni conjecturam confirmant tres MSS. apud Gaisfordium. Grotius, probante Valckenærio ad Ammon. II. 5. p. 104. ἡ δὲ θρὶψ ξύλον, nec melius (inquit Meinekius) Bentl. ἡ θρὶψ τὸ ξύλον. Porsonum sequitur Meinekius, qui et mox ὁ δὲ τὸ κάκιστον τῶν κακῶν πάντων, φθόνος edidit. Ceterum σὲ δὲ τὸ κάκιστον conjicit Dobræus; nempe ut constructio sit πεποίηκε σὲ φθισικόν. Quod verum videtur.

[5] "Compares Auct. inc. ap. Suid. III. p. 617. φθόνος, νόσημα ψυχῆς ἀνθρωπικὸν (fort. ἀνθρωπίνης) καὶ ἐσθίον (fort. κατεσθίον) ψυχήν, ἣν ἂν καταλάβοι, ὥσπερ ἰὸς τὸν σίδηρον. Ita Antisthenes apud Diog. Laert. VI. 5. ὥσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτως ἔλεγε τοὺς φθονεροὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἤθους κατεσθίεσθαι." MEINEK.

[6] ποεῖ MS. Voss. et Stobæi ed. Trincav. notante Gaisfordio. Vide supra ad Diodori Fragm. I. n. 1.

[7] Vulgo: δυσσεβεῖς παραστάσεις. Et sic Meinekius. "δυσσεβεῖς παραστάσεις, *improba animi consilia*. Ita Diod. Sic. Exc. Leg. T. II. p. 629. καὶ παράστασις ψυχῆς πρὸς ἐλευθερίαν ἐνέπεσε τοῖς πλήθεσι. quem locum, quod monere neglexit Kusterus, adhibuit Suid. III. p. 38. παράστασις, ὁρμή, προθυμία. καὶ παράστασις ψυχῆς πρὸς ἐλευθερίαν κ.τ.λ. Eodem sensu παράστημα ψυχῆς legitur apud Diod. Sic. Bibl. XVII. 11. p. 168. Cf. Græv. ad Luciani Solœc. III. p. 563. ed. Amst., Abresch. Dilucidd. Thuc. p. 376. et Toup. ad Suid. I. p. 380. ed. Lips. Accusativi pendent a verbis πεποίηκε καὶ ποιήσει καὶ ποιεῖ, *invidia facit, ut improba animi consilia* φθισικόν τι *fiant*, h. e. *pereant et quasi tabe absumantur*. Itaque carere licet, ut equidem opinor, Grotii conjectura ceterum perelegantі: Ψυχῆς πονηρᾶς δυσσεβὴς παραστάτης. Ita fere Plato de Legg. IX. p. 870. c. φθόνον vocat χαλεπὸν ψυχῆς ξύνοικον." MEINEK. Atqui vix Græce, ut opinor, diceretur ποιεῖν παραστάσεις φθισικὸν, et præterea sententia, ni valde fallor, postularet τὰς παραστάσεις. ψυχῆς δυσσεβὴς παράστασις est *improbus animi impetus*, et referendum ad φθόνος.

VII. 1.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς ἀβεβαίου πράγματος[1].
εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι[2]
εἰς πάντα[3] τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
ἄλλῳ μεταδιδοὺς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος·
ἃ δὲ μὴ σεαυτοῦ[4], τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ[5] τινὶ
παρελομένη σοῦ πάντα προσθήσει πάλιν.
διόπερ ἐγώ σέ φημι δεῖν ὅσον χρόνον[6]
εἶ κύριος, χρῆσθαί σε[7] γενναίως, πάτερ,
αὐτὸν ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
ὡς ἂν[8] δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ, τοῦτο γὰρ
ἀθάνατόν ἐστι, κἂν ποτε πταίσας τύχῃς,
ἐκεῖθεν ἔσται ταυτὸ τοῦτό σοι πάλιν[9].

ΔΥΣΚΟΛΩι[10].

Apud Stob. T. 16. 13.

[1] Alexis apud Stob. T. 95. 8. *τῶν γὰρ ἀγαθῶν τὸν πλοῦτον ὕστατον τίθει· | ἀβεβαιότατον γάρ ἐστιν ὧν κεκτήμεθα· | τὰ δ' ἄλλ' ἐπιεικῶς τοῖς ἔχουσι παραμένει.* Euripides apud Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 104. A. *ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.* (Vide Porson. ad Phœn. 567.) Id. Elect. 941. *ἡ γὰρ φύσις βέβαιος, οὐ τὰ χρήματα.* Id. Herc. F. 511. *ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας ἥ τε δόξ' οὐδ' οἶδ' ὅτῳ | βέβαιός ἐστι.* Cf. et infra Appendicis Fragm. XIX. 4. Ceterum ad Menandri locum censet H. Stephanus respexisse Martialem Epigr. V. 43. *Extra fortunam est quicquid donatur amicis : | quas dederis, solas semper habebis opes.* Obiter notabo, λαλεῖς minus esse quam λέγεις. Eupolis apud Plutarch. Vit. Alcib. 13. et Gell. I. 16. *λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.* Vide Cic. Brut. 58. Ammonius p. 87. *Λέγειν μὲν, τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα.* Phrynichus Bekker. p. 51. *Λαλεῖν τοῦ λέγειν διαφέρει. τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ φλυαρεῖν, τὸ δὲ λέγειν ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ λέγειν.* ubi legendum videtur ἱκανῶς. Hesychius: Ἱκανῶς, δυνατῶς, ἀρκετῶς. Cf. supra Stratonis Fragm. 31. in-

fra Appendicis Fragm. XIX. 4. Menander apud Stob. T. 108. 31. ἔνεγκ' ἀτυχίαν καὶ βλάβην εὐσχημόνως. | τοῦτ' ἔστιν ἀνδρὸς νοῦν ἔχοντος, οὐκ ἄνω | ἀνασπάσαντα τὰς ὀφρῦς, οἴμοι λαλεῖν, | ἀλλ' ὅστις αὑτοῦ πράγματ' ἐγκρατῶς φέρει. ubi vulgo ἀνασπάσας τὶς——εἰ μὴ λαλεῖ,——ἀλλ' ὃς τὰ αὑτοῦ. Gaisfordius, post Wakefieldium, ὅστις, qua conjectura nihil certius: cetera jam ante Grotium persanaverat H. Steph. Com. Gr. Sent. p. 122. quod Gaisfordium fefellit. Est autem οἴμοι λαλεῖν, quod nautis nostratibus vulgo audit *to sing out O!* h. e. *to fret idly, to whine.* Usitatior locutio est οἴμοι λέγειν, *plorare,* (vide infra Fragm. IX. 4.) quemadmodum βῆ λέγειν dixit Cratinus (junior, ut placet Porsono, dissentiente Elmsleio) supra citatus in n. 8. ad Fragm. I. Emendationem Wakefieldianam confirmant sequentia. Aristoph. Thesm. 177. Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ | πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους. Quæ parodia est Euripidis Æoli apud Stob. T. 35. 3. notante, ante Brunckium, Berglero: παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ | πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς. Panyasis apud Stob. T. 18. 22. ξεῖν' ἄγε δὴ καὶ πῖν', ἀρετή νύ τις ἔστι καὶ αὕτη, | ὃς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλεῖστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ | εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύῃ· | ἶσόν θ' ὅστ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θόος ἀνὴρ | ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας, ἔνθα δὲ παῦροι | θαρσαλέοι τελέθουσι, μένουσί τε θοῦρον Ἄρηα. | τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἶσον κλέος, ὅστ' ἐνὶ δαιτὶ | τέρπηται παρεὼν, ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ. ubi, in secundo versu, pro ὃς κ' malim ὅστ', ut infra scriptum est, in quinto autem διέπῃ, itemque ἔνθα τε, *ubi,* (cum Stobæi ed. Trincav.) prout in Homero legitur Il. B. 594. E. 305. Xenoph. Anab. II. 6. 6. ταῦτα οὖν φιλοπολέμου δοκεῖ ἀνδρὸς ἔργα εἶναι, ὅστις, ἐξὸν μὲν εἰρήνην ἄγειν ἄνευ αἰσχύνης καὶ βλάβης, αἱρεῖται πολεμεῖν. Tyrtæus apud Stob. T. 51. 5. ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε πάντι τε δήμῳ, | ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ | νωλεμέως. Vertendum autem ὅστις φέρει Angl. *where a man bears,* h. e. *to bear;* et similiter in locis ἐκ παραλλήλου allatis. Græcam constructionem imitatus est Ennius apud Gell. VII. 17. *Ea libertas est, qui pectus purum et firmum gestitat.* Fragmenti Menandrei initium sic vertit Egenolphus: *Tristia fer patiens damna ingratosque dolores, | prudentem pulchre laus decet illa virum; | præsenti quævis animo perferre molesta, | at non diductis flere superciliis.*

[a] "Confer Comicum apud Plutarch. T. II. p. 110. E. quem Menandrum esse putat Meinekius Quæst. Menandr. p. 29." DOBR. Locus est: εἶτ' εἰ μὲν ᾔδεις, ὅττι τοῦτον τὸν βίον, | ὃν οὐκ ἐβίωσε,

ζῶν διευτύχησεν ἄν, | ὁ θάνατος οὐκ ἄκαιρος· εἰ δ' ἤνεγκεν ἂν | οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως | αὐτὸς σοῦ γέγονεν εὐνούστερος. Ad quem sic notat Meinekius: "Postremus versus qua ratione probabiliter emendari possit, ab aliis me doceri velim, nisi forte initio exciderunt verba ὁ θάνατος. At primo versu non dubito quin recte scribendum conjecerim: εἶτ' εἰ μὲν εἰδείης, ὅτι τοῦτον τὸν βίον. Vulgatum illud non magis ferendum esse constat, quam quod in inc. poetæ versu apud Suidam II. p. 553. legitur: μή μοί ποτ' ἔλθῃς, ὅττ' ἐγὼ πράττω καλῶς, ubi ὅταν scribendum." In primo versu legit Reisigius: ᾔδεις, ὅτι τοσοῦτον. Vide supra ad Antiphanis Fragm. VI. 2. Ultimo versui voces ὁ θάνατος diserte præfigit Meinekius ad Menand. p. 302. In secundo διηυτύχησεν rescribendum est. Vide Porson. ad Eurip. Hec. 1198.

[3] "Stobæus πάντα. Corr. Bentl. p. 24." Meinek. Certe πάντα Stobæi ed. Trincav. sed εἰς πάντα plene exhibet ed. Gesner. secunda, prout edidit Walpolius. Bentleium, ἅπαντα corrigentem, sequitur Meinekius. Sed et ἅπαντα, jam ante Bentleium, olim dederat Morelius, sequente H. Stephano.

[4] "εἰ δὲ μηδ' [Immo μὴ δ' *J. B.*] ἑαυτοῦ. Reliqui vitiosam Stob. lectionem. Gesn. in marg. εἰ δ' οὐδ' ἑαυτοῦ. Bentl. εἰ δ' οὐδὲν αὐτοῦ. Schowii codd. εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ. Grot. εἰ μηδ' ἑαυτοῦ. Porson. Adv. p. 43. [et Walpol. p. 33. *J. B.*] ἃ δὲ μὴ σεαυτοῦ. Præferam Bentl. rationem." Meinek. qui in Addend. et Corrigend. sic scribit: "Stobæi lectio est ἑαυτόν. Grotius demum e MS. dedit ἑαυτοῦ. Neque Gesn. in margine notavit εἰ δ' οὐδ' ἑαυτοῦ, sed εἰ δ' οὐδ' ἑαυτόν. Vera lectio sine controversia est ea, quam Schowii præbent Codd., εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ. Negatio non ad totam sententiam spectat, sed ad σεαυτοῦ, ut in exemplis apud Jacobsium ad Anthol. Palat. p. 832. ubi quod vulgo editur εἰ δ' οὖν, *sin minus*, recte tuetur vir egregius Addendis p. XC. sed fallitur hunc usum serioribus demum scriptoribus tribuens. V. Sophoclis Antig. 718."
"εἰ δὲ μὴ (οὐ) σεαυτοῦ A. εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ B. m. sec." Gaisford. "Mendosus est ille Menandri versus, quem ita legendum censeo, Εἰ μηδὲν αὐτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις." H. Steph. "Malim, fere cum Grotio, εἰ μὴ δ' ἑαυτοῦ——." Dobr. εἰ μηδ' ἑαυτὸν Morelius. Lectionem Schowianam εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ, quam exhibet etiam MS. B. apud Gaisford. a manu secunda, et veram sine controversia esse ait Meinekius, solœcismo laborare nullus dubito, tametsi careo Jacobsii libro. Namque οὐ particulæ, post εἰ repertæ, ubi negatio non ad conditionem, quam sibimet is, qui loquitur, constituit, sed

ad unicum tantum sententiæ vocabulum spectat, longe longeque diversa est ratio, collato Matthiæo Gr. Gr. 608. 5. *b*. Istud *οὐ* unde effluxerit, satis et abunde liquet ex lectione MS. A. apud Gaisfordium. Nempe alteri voculæ ex explanatione superscriptum est. Equidem, collatis Varr. Lectt. lectionem Dobraicam vel Porsonianæ anteferendam censeo. De *ἑαυτοῦ*, pro *σεαυτοῦ*, vide omnino infra ad Append. Fragm. XLII. n. 6.

[5] Hunc locum respexisse videtur Horat. Od. III. 24. 61. *Indignoque pecuniam | hæredi properet.* Conferri potest Thomson. *The Castle of Indolence* I. 19. 1. *O! grievous folly, to heap up estate, | losing the days you see beneath the sun; | when, sudden, comes blind unrelenting fate, | and gives the untasted portion you have won | with ruthless toil, and many a wretch undone, | to those who mock you gone to Pluto's reign, | there with sad ghosts to pine and shadows dun.*

[6] *ὃν σὺ χρόνον* H. Steph. post Morelium.

[7] "Adverte pronominis repetitionem. Prorsus ita Aristoph. in Lex. Segu. I. p. 383. Xenoph. Œcon. X. 4. ubi nihil novandum, Eurip. Phœn. 500. ubi v. Valck. Neque aliter Latini, ut Cicero pro Lig. 12. Cæsar B. G. I. 35. Ovid. Metam. VIII. 128. Itaque facile caremus Porsoni conjectura *χρῆσθαί τε*——*Αὐτόν τ' ἐπικουρεῖν πᾶσι, κεὐπόρους ποιεῖν.* Neque asyndeta oratio quidquam offensionis habet." MEINEK. Pro *ἐγώ σέ*, Tyrwhittus conjecit *ἔγωγε*, probante Dobræo.

[8] "*οὓς ἂν* recepi e Schow. cod. B. pro vulgato *ὡς ἄν*. Alexis Athen. p. 137. d. *οὓς ἂν σοφωτάτους δύνωμαι.* Tum pro *σαυτοῦ* idem cod. *ταὐτοῦ*." MEINEK. "Supra *ὡς* in A.B. scriptum est *οὓς*." GAISFORD. Recte, ut opinor, *οὓς ἂν* recepit Meinekius. Totus autem locus sic se habet in Stobæi ed. Trincav. *ὡς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ | τοῦτο γὰρ ἀθάνατόν ἐστι κἂν ποτε πταίσας | τύχης ἐκεῖθεν κ. τ. λ.* Et sic Gesnerus, nisi quod *σαυτοῦ* * (cum lacuna scilicet) scripsit, et *ἐστι*, post *ἀθάνατον*, delevit. Unde notat Grotius: "Illa *τοῦτο γὰρ* ad versum qui mutilus erat supplendum ex sequenti retraximus: atque ibi post *ἀθάνατον* addidimus *ἐστι*." Atqui *ἐστι*, quod vidimus, etiam Trincavellus, habentque MSS. A. N. apud Gaisfordium, itemque codd. Schowii. Grotium sequitur Gaisfordius, levius tamen pungens post *σαυτοῦ*, cum colo ibi ille usus sit. Morelius, sequente H. Stephano: *ὡς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ φίλους. | τοῦτο γὰρ ἀθάνατον. κἂν ποτε κ. τ. λ.* Miror *διὰ σεαυτοῦ*, (vel *διά γε σαυτοῦ*) non dedisse Morelium;

quo quidem dato, primus certe versus constitisset, alter tamen ob vocem ἀθάνατον claudicasset, cujus primam ubique longam esse notavit Porsonus ad Eurip. Med. 139, 40. Triclinius ad Soph. Elect. 229. ὡς οὖν τὸ ἀθάνατος εὕρηται ἀεὶ τὸ α ἔχον μακρὸν, καὶ τὸ ἀκάματος, κ. τ. λ. Obiter notabo, Elmsleii errorem in nota (ex Auctario) ad Aristoph. Acharn. 47. sic festinanter scribentis, *Cæterum primam in ἀθάνατος corripit Alexis apud Diog. Laert.* &c. satis fideliter, idque etiam in Indice Græco, iterasse Editorem Lipsiensem. Elmsleium *producit Alexis* &c. tum debuisse, tum etiam voluisse, ex locis a Viro illo acuto ibi allatis vel talpæ manifestum est. Quod ad φίλους attinet, a Morelio explendi versus causa additum, ansam huic adsumento plane dedit Xenophontis locus Cyrop. VIII. 2. 19. ἐγὼ δὲ, τοὺς φίλους πλουσίους ποιῶν, τούτους μοι νομίζω θησαυροὺς, καὶ φύλακας ἅμα ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν πιστοτέρους εἶναι, κ. τ. λ.

[9] Vide ad Fragmenti proxime sequentis n. 1.

[10] "Videtur hanc comœdiam vertisse Plautus, cujus exstitit olim Dyscolus, e qua pauca duntaxat fragmenta supersunt." CLERIC. "Est autem δύσκολος *homo morosus et fastidiosus, cui nihil placet, nisi quod ipse facit, immo ne hoc quidem,* ut bene explicat Casaub. ad Athen. IV. p. 146. e. coll. Wessel. ad Diodor. Sic. I. p. 118. Ejusmodi igitur hominis ingenium et mores Menander hac fabula adumbraverat, id quod jam ante eum fecerat Mnesimachus ap. Athen. p. 359. c." MEINEK. qui de hac fabula omnino consulendus est ad Menand. p. 49.

VIII. 2.

Πολλῷ[1] δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανὴς φίλος,
ἢ πλοῦτος ἀφανὴς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις[2].

Apud STOB. ibid.

[1] Vulgo Πολλόν. "Πολλῷ Gesneri margo, B. m. s. Hunc versum a præcedentibus sejunxit Grotius, et *Incerto* tribuit. Et sic, ut videtur, Trinc." GAISFORD. Sejunxit etiam Gesnerus. "Recte cum ceteris conjunxit Schowius." MEINEK. Sejungendum esse a priori hoc Fragmentum, diserte ostendit argumenti natura, quæ longe alia est, nec cum Fragmento antecedenti quicquam commune habet.

[2] Eurip. Orest. 1153. οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής, | οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς. Quem locum plane adumbravit Menander.

IX[1].

Ὤιμην ἐγὼ τοὺς[2] πλουσίους, ὦ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανείζεσθαι πρόσεστιν, οὐ στένειν
τὰς νύκτας[3], οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω[4]
οἴμοι λέγειν[5], ἡδὺν δὲ καὶ πρᾷόν τινα
ὕπνον καθεύδειν[6]· ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινά.
νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
ὑμᾶς ὁρῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.

Apud Stob. T. 97. 13.

[1] Hoc Fragmentum, suppresso itidem fabulæ nomine, citat Plutarchus de Tranquill. T. II. p. 466. B. usque ad ὕπνον καθεύδειν: qui et aliud protinus adjicit, cujus versum priorem (Ἆρ' ἐστι συγγενές τι κ. τ. λ.) ex Menandri Citharista diserte promit Stob. T. 98. 54. Est Appendicis Fragm. VII. Utrumque (in unum conflatum) inter Citharistæ Fragmenta apposuit Meinekius; prius tantum Clericus.

[2] Simile initium exhibet Diphilus apud Athen. VI. p. 225. A. ᾤμην ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπώλας τὸ πρότερον | εἶναι πονηροὺς κ. τ. λ. Menander apud Suid. in Ἅβρα: ᾤμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι | ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην | ἅβραν ἔσεσθαι. Cf. et Antiph. Athen. X. p. 449. F. ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς κελεύοντας λέγειν | γρίφους παρὰ πότον, ᾠόμην ληρεῖν σαφῶς. Hesychius: Ὤμην, (sic) ἐνόμιζον. Ceterum confert Clericus, post H. Stephanum, Philemonem apud Stob. T. 97. 18. νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον· ᾤμην, Σωσία, | ἐγὼ πρότερον τοὺς μὲν πένητας ζῆν μόνον | ὀδυνωμένους, τῶν πλουσίων δὲ τὸν βίον | ἱλαρόν τιν' εἶναι, καὶ φέρειν εὐθυμίαν. | νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν | δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁρῶ μόνον· | λύπας δ' ἔχοντας μείζονας τοὺς μείζονας. ubi, in secundo versu, ἔγωγε Grotius, μὲν deleto, et τὸ πρότερον, absque μὲν, Morelius, (sequente Hertelio) H. Stephanus, D. Heinsius apud Rutgers. Varr. Lectt. p. 416. et Bentleius; in sexto autem, βίοτον correxit Porsonus, itemque Burneius in margine Stob. Grot. Vide supra ad Alexidis Fragm. XVII. n. 3. ubi, pro "Menand." corrigendum "Philemon." Addit H. Stephanus Menand. apud Stob. T. 104. 14. ἔξωθεν εἰσὶν οἱ δοκοῦντες

εὐτυχεῖν, | τὰ δ' ἔνδον εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι. ubi λαμπροὶ, τὰ δ' ἔνδον (deleto εἰσὶ) Valckenær. ad Eurip. Hipp. 956. ex Androm. 330. probante Porsono Advers. p. 290. vulgatum defendente Meinekio Quæst. Menand. p. 40. sed sententiam suam postea mutante ad Menand. p. 233. Locus Andromachæ est: ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐφρονεῖν | λαμπροὶ, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.

[3] Vide infra Diphili Fragm. 14.

[4] "Stobæus vulgo ἂν νύκτα. Cod. ἀνώκτω, quod in ἄνω κάτω mutandum vidit Grotius. Et sic perspicue Plutarchus." Meinek. Vide supra ad Mnesimachi Fragm. II. n. 13.

[5] Vide supra ad Fragm. VII. n. 1.

[6] Colo etiam figit H. Stephanus: ceteri inciso, quod prætulerim.

X[1].

Εἰ γὰρ ἐγένου[2] σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν[3]
πράσσων ἃ βούλει, καὶ διευτυχῶν[4] ἀεὶ,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐψευσμένος[5],
ἄτοπόν τε πεποίηκ'. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς[6] νόμοις
ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
τὸν κοινὸν[7], ἵνα σοι καὶ[8] τραγικώτερον λαλῶ,
οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.
τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων[9]· ἄνθρωπος εἶ[10],
οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
ταπεινότητα ζῶον οὐθὲν[11] λαμβάνει.
καὶ μάλα δικαίως. ἀσθενέστατον[12] γὰρ ὂν
φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται[13] πράγμασιν,
ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
σὺ δ' οὔθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
ἀγαθὰ, τὰ νυνὶ δ' ἔστι μέτριά σοι κακὰ[14],
ὥστ' ἀνὰ μέσον που καὶ τὸ λοιπὸν δή[15] φέρε.

Apud Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 103. D.

[1] Ex recensione Meinekiana. "Priores novem versus leguntur etiam apud Pseudo-Plutarch. de Nobil. Tom. V. p. 639. ed. maj. Wyttenb." MEINEK.

[2] "Verte *natus es.*" DOBR. Ita etiam vertit Interpres Latinus in Plutarchi ed. Lutet. Paris. 1624. Clericus, poetarum (quod ait Porsonus) pessimus editor, perperam vertit *es.* Menand. apud Stob. T. 124. 6. ἐπὶ τοῦτ' ἐγένοντο πάντες ἔνθα λήξομεν. *nati sunt.* ubi ἐνθάδ' ἥξομεν Porsonus Advers. p. 290. prout edidit Meinekius, collato Soph. Aj. 1352. Quæ Porsoni emendatio, ut videtur, Gaisfordium fefellit.

[3] "ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν. Ita solent fere Attici, non item ἐφ' ᾧ γε, ut vulgo editur. Correxit etiam Schæferus ad Brunck. Poes. Eth. p. 190. vid. Bergler. ad Aristoph. Plut. 1001. et Reiz. de Inclin. acc. p. 27." MEINEK.

[4] "Pseudo-Plut. διευτυχεῖν, quod sequutus est Grotius; nec male opinor propter διατελεῖν." MEINEK.

[5] ἔστι γὰρ ἐψ. mendose Plutarchi edd. etiam Wyttenb. consentientibus Morel. Hertel. et H. Steph. ἔστι γάρ σ' ἐψ. primus edidit Grotius.

[6] "Pro τοῖς αὐτοῖς erat ταυτοῖς." GROT. Immo τοῖς αὐτοῖς diserte scriptum est apud Plutarchum.

[7] Confert H. Stephanus Philem. apud Stob. T. 6. 18. σοὶ (vulgo σὺ, et sic Meinek.) γὰρ τίς (vulgo τι, τί H. Steph. et Meinek.) ἐστιν, εἰπέ μοι, παῤῥησία; | σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν ὡς ἄνθρωπος ὤν, | τὸ δ' ὅλον περιπατεῖς; ἢ τὸν αὐτὸν ἀέρα | ἑτέροις συνέλκεις, εἰπέ μοι, τοιοῦτος ὤν; ubi ἑτέροισιν ἕλκεις Dobræus Advers. T. II. p. 289. itemque Meinekius, ut in Timocle apud Athen. IX. p. 407. E. ἐν αἷσιν ἧψας τοὺς κυάμους, pro vulgato ἐν αἷς συνῆψας τ. κ. nisi præstat (inquit Meinekius) ἐν αἷς σύ γ' ἧ. τ. κ. Maximus Tyrius, citante itidem H. Stephano: καὶ ἀέρα σπῶντι, καθαρὸν καὶ ἐλεύθερον. "Respexisse videtur Menander ad Euripidis Helen. 912. κοινός ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς, vel Æsch. Prom. 1092. αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων. Compares Salom. Reg. VII. 3. καὶ ἐγὼ γενόμενος ἔσπασα τὸν κοινὸν ἀέρα." MEINEK. Vide supra Fragm. V. 4. ibique n. 2. Confer Cic. 7 Verr. 23. *Supplicium a libero spiritu et communi luce seclusum.* Id. 4 Cat. 7. *Eos frui vita et communi spiritu putat non oportere.* Quintil. VI. procem. *Auram communem haurire.* Ceterum Cumberlandium, illud τραγικώτερον ad v. 9. referentem, merito taxat Kiddius Præf. ad Porson. *Tracts* p. lxxviii.

[8] "Ita Plutarchus. At Grot. et Brunck. ἵνα σοί τι, fort. e Pseudo-Plutarcho." Meinek. "Recte Plutarchus ἵνα σοι καὶ τρ." Dobr. Ita etiam H. Steph. ἵνα σοι τρ. Morelius, metro pessumdato, sequente, ut solet, Hertelio. Citat Erasmus in Adag. sub *Tragice loqui*.

[9] "τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, *summa vero rationum hæc est, ut mortalem te natum memineris*. Ita, ut alios mittam, Isocrat. Paneg. c. 40. et Plato Gorg. p. 164. Itaque miror Wyttenb. ita locum immutantem: καὶ λογιστέον τόδε κεφάλαιον κ. τ. λ. *summa subducenda est rationum, qua colligitur te hominem esse*. Qua ratione quantum venustatis loco detrahatur, nemo non sentit. Ac dubito an græce dici queat κεφάλαιον λογίζεσθαι." Meinek.

[10] Philemon apud Stob. T. 98. 5. οὐκ ἂν δύναιο μὴ γενέσθαι, δέσποτα, | ἄνθρωπος, ὢν (malim: ἄνθρ. ὤν,) ἄνθρωπος· ἄλλως οὖν βοᾷς· | τὸν ζῶντ' ἀνάγκη πόλλ' ἔχειν ἐστὶν κακά. Id. ibid. T. 108. 50. ἄνθρωπος εἶ δήπουθεν· οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς | ᾧ μὴ κακόν τι γέγονεν, ἢ γενήσεται. Menand. ibid. 7. ἄνθρωπος· ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν. Quod disticho expressit Diphilus ibid. 6. ἄνθρωπός εἰμι, τοῦτο δ' αὐτὸ τῷ βίῳ | πρόφασιν μεγίστην εἰς τὸ λυπεῖσθαι φέρει. Ad vocem πρόφασις consulendus est Dobræus Advers. T. II. p. 283. Primum Philemonis Fragmentum sic vertit Egenolphus: *Non, here, natus homo quum sis, homo non potes esse: | quid queritare? solet vita scatere malis*. Idem aliter: *Natus homo, domine, es. Certum est. Tua nulla querela est. | Semper habet vivens, quæ patiatur, homo.* Secundum sic: *Es sane homo: nec ullus est mortalium, | quin metuat aut saltem malum, aut jam senserit.* Idem aliter: *Est hominum nullus, qui nec mala plurima passus, | nec metuat. Quæris cur patiaris? Homo es.* Diphili autem sic: *Sum quod homo, variis varie succumbo periclis. | Persæpe est luctus hæc mihi causa novi.* Idem aliter: *Quod luctu careat vix unquam vita molesto, | quid mirum? Hac vivo lege creatus homo.* Eurip. Iph. Aul. 29. citante H. Stephano: οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς, | 'Αγάμεμνον, 'Ατρεύς· | δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι· | θνητὸς γὰρ ἔφυς· κἂν μὴ σὺ θέλῃς, | τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται. Terent. Heaut. I. 1. 25. *Homo sum: humani nihil a me alienum puto.*

[11] Vide supra ad Antiphanis Fragm. IX. n. 1.

[12] "Brunckius, nescio unde, ἀσθενέστερον." Meinek.

[13] "οἰκονομεῖται. Hoc merito suspectavit Stephanus; nihil tamen medelæ attulit. Nec ego probabilem emendandi rationem video. Sententia ἐγκυκλεῖται vel simile quid postulat. Pherecrates

apud Stob. Serm. p. 591. Gesn.: πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν." Meinek. Vide supra Pherecratis Fragm. I. 6. ibique n. 5.

14 "Vulgo ita editur τὰ νῦν δ' ἔστι μ. καὶ τά σοι κακά. Plurimi tamen libri καὶ τὰ omittunt. Grot. dedit τὰ νῦν δ' ἔτ' ἔστι μ. σ. κ. Meziriac. ταννν δὲ μέτρι' ἐστί σοι κακά. Equidem Bentl. p. 99. rationem sequutus sum. Ceterum adverte negligentiorem constructionis rationem οὔτ' ἀπώλεσας——τὰ νυνὶ δ' ἔστι. Ex Homero similia attulit Herm. ad Hymn. in Cer. 153. cf. Schæfer. ad Dionys. de C. V. p. 31. Apud Latinos nihil tritius." Meinek. Quod conjicit Meziriac. metro vix satisfacit. Ceterum ταννῦν conjuncte Plutarch. ed. Lutet. Paris. 1624. Morel. Hertel. et H. Steph.

15 "Particulam δὴ plurimi libri omittunt; v. Wyttenbachium. Grot. dedit: ὡς ἀναμέσον [immo ἀνὰ μέσον *J. B.*] που καὶ τὸ νῦν λυποῦν φέρε, *præsens malum mediocriter ferre te decet.* Atqui που legitur, non πως. [Non expedio. *J. B.*] Bentl. ὡς τἀναμέσον που καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε, quod sequutus est Brunckius, recte improbante Wyttenbachio. Mezir. δεῖ φέρειν. Cod. Periz. ὥστ' ἂν μέσον που καὶ τὸν λοιπὸν φέρε, unde probabiliter Wyttenb. conjecit: ὥστ' ἀναμέσον που καὶ σὺ τῶν λοιπῶν φέρει, *media quadam fortuna inter reliquos homines uteris.* Sic verbo φέρεσθαι utitur Poeta inc. apud Stobæum Serm. 105. p. 441. Grot. μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς τύχης Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν." Meinek. Ultimum versum nescio quo casu omisit H. Stephanus Com. Gr. Sent. p. 110. qui tamen hæc de eo annotavit p. 113. "Ultimus versus hic quidem integer est quod ad mensuram attinet, (addita nimirum particula δὴ ex veteribus cod.) sed in cæteris quoque esse integrum haud affirmare ausim. Qui tamen mihi visus est elici ex verbis sensus, aut proxime saltem ad eorum significationem accedere, eum sequutus sum."

XI.

Κατὰ πόλλ' ἄρ' ἐστιν[1] οὐ καλῶς εἰρημένον
τὸ γνῶθι σαυτόν[2]· χρησιμώτερον γὰρ ἦν
τὸ γνῶθι τοὺς ἄλλους[3].

ΘΡΑΣΥΛΕΟΝΤΙ.

Apud Stob. T. 21. 5.

[1] "ἄρ' ἐστιν Porson. Adv. p. 292. πολλά γ' ἐστιν Dobræus Aristoph. p. 110." GAISFORD. ἄρ' ἔστιν etiam Meinekius, et πολλά γ' ἐ. H. Steph. Com. Gr. Sent. p. 408. Vulgo ἂν ἐστιν. πολλῶν, quod corruptum ex πόλλ' ἄν, exhibet Anton. Meliss. LXXX. p. 139. (Vide Porson. ad Eurip. Phœn. 1672. et Med. 937.) Fortasse legendum: ἄρ' ἐστι κατὰ πόλλ'. Similem positionem præpositionis exhibet Antiphanes Athen. V. p. 222. A. μακάριόν ἐστιν ἡ τραγῳδία | ποίημα κατὰ πάντ'. Sosipater apud Athen. IX. p. 378. B. ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Vide et infra Philemonis Fragm. VIII. 5. Fatendum tamen est, Porsoni emendationem facile defendi posse ex Platone.

[2] Ita MS. A. apud Gaisfordium. Male Meinekius σεαυτὸν, prout vulgo editum est, hoc insuper notato: "Steph. et Salvin. Obs. in Men. p. 158. sine causa σαυτόν." Vide supra ad Phœnicidæ Fragm. n. 5. Menand. apud Stob. T. 21. 2. τὸ γνῶθι σαυτόν ἐστιν, ἂν τὰ πράγματα | ἴδῃς τὰ σαυτοῦ, καὶ τί σοι ποιητέον. ubi male σεαυτὸν MS. B. m. pr. et ed. Trincav. Id. apud Laert. VI. 83. Μόνιμός τις ἦν ἄνθρωπος, ὦ Φίλων, σοφὸς | ἀδόξοτερος, μίαν δὲ πήραν οὐκ ἔχων, | πήρας μὲν οὖν τρεῖς· ἀλλ' ἐκεῖνος ῥῆμά τι | ἐφθέγξατ' οὐδὲν ἐμφερὲς, μὰ τὸν Δία, | τῷ γνῶθι σαυτὸν, οὐδὲ τοῖς βοωμένοις | τούτοις· ὑπερείδε ταῦθ' ὁ προσαιτῶν καὶ ῥυπῶν· | τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τῦφον εἶναι πάντ' ἔφη. Philemon apud Stob. T. 22. 4. τὸ γνῶθι σαυτὸν, οὐ μάτην εὖ ἴσθ' ὅτι | τὸ ῥῆμα τοῦτο δόξαν ἐν Δελφοῖς ἔχει. Ion tragicus apud Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 116. D. et Olympiod. ad Plat. Alcib. I. p. 201. τὸ γνῶθι σαυτὸν, τοῦτ' ἔπος μὲν οὐ μέγα, | ἔργον δ' ὅσον Ζεὺς μόνος ἐπίσταται θεῶν. Gnome μονόστ. apud Hertel. p. 42. Grot. Exc. p. 937. τὸ γνῶθι σαυτὸν, πανταχοῦ 'στι χρήσιμον. Plat. Phileb. p. 65. Fischer. τῆς δ' αὖ πάσης πονηρίας ἐστὶ τοὐναντίον πάθος ἔχον ἢ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων; ΠΡ. τὸ γνῶθι σαυτὸν λέγεις, ὦ Σώκρατες; Id. Charm. p. 87. Heindorf. τὸ γὰρ γνῶθι σαυτὸν καὶ τὸ σωφρόνει ἔστι μὲν ταυτὸν, ὡς τὰ γράμματά φησι καὶ ἐγώ, τάχα δ' ἄν τις οἰηθείη ἄλλο εἶναι, ὃ δή μοι δοκοῦσι παθεῖν καὶ οἱ τὰ ὕστερον γράμματα ἀναθέντες, τό τε μηδὲν ἄγαν, καὶ τὸ ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα. ubi Heusde Spec. crit. in Plat. p. 118. tentat καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ, notante Bastio in nota manu scripta, inque ultimis legendum videtur τό τε Μηδὲν ἄγαν, καὶ τὸ Ἐγγύα, πάρεστι δ' ἄτα. Confer et infra Fragm. XIV. 1. ibique n. 2. Atque huc plane respexit Æsch. Prom. V. 317. γίγνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους. Meurs. Iamb. Moral. I. 86. (Tom. X. p. 641. Lam.) *Quid curiosus cæca Naturæ petis | secreta matris? ipse, quod quæras, habes: | et es. Profecto nemo se noscit*

bene. | *Te disce, id omni majus est sapientia.* Youngius nostras, *Night IV. Man, know thyself: all wisdom centres there.* Vide et, si per occasionem licebit, Jacobi Magni Sopholog. VI. 5. *De vana gloria minime affectanda.* Satiram inscriptam Γνῶθι σεαυτὸν composuit M. Terentius Varro: vide Nonium c. 2. n. 551. et 552. Poematium Latinum hoc titulo scripsit Johnsonus Vol. I. p. 370. qui et consulendus est in *The Rambler, No.* 24. *Nosce te* (*Humors*) edidit Ricardus Turner Lond. 1607. Aliud poematium Anglicum inscriptum ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ, *Know yourself,* habes in *The Miscellaneous Works of the late Dr. Arbuthnot,* Lond. 1751. De hujus autem dicterii auctore varie traditum est. Hesychius: Γνῶθι σαυτόν. ἀπόφθεγμα Χείλωνος φασί. Stob. T. 21. 12. Γνῶθι σεαυτὸν, ὡς παροιμία λαμβάνεται, μαρτυρεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Οἱ πολλοὶ δὲ Χίλωνος εἶναι τὸ ἀπόφθεγμα· Κλέαρχος δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ λεχθῆναι Χίλωνι. Cf. Juvenal. Sat. XI. 27. *E cœlo descendit* Γνῶθι σεαυτὸν, &c. ubi vide Rupertium. Lex. Rhet. Bekker. p. 233. Γνῶθι σαυτόν: ἀπόφθεγμα. οἱ δὲ Χείλωνός φασιν. Ἕρμιππος δὲ Δελφὸν εὐνοῦχόν φησιν εἰρηκέναι τὸ γνῶθι σαυτὸν, καὶ ἐν τῷ ναῷ ἐπιγράψαι. Χαμαιλέων δὲ Θαλοῦ φησὶν εἶναι τὴν γνώμην ταύτην. Anth. Gr. I. p. 171. Brod. Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, Γνῶθι σεαυτόν. Ausonius Chilone: *Brevitate nota, qua Lacones utimur,* | *commendo nostrum* Γνῶθι σαυτὸν, *Nosce te,* | *quod in columna jam tenetur Delphica.* | *Labor molestus iste, fructi est optimi,* | *quid ferre possis, quidve non, dignoscere,* | *noctu diuque quæ geras, quæ gesseris,* | *adusque puncti tenuis instar quærere,* | *officia cuncta, pudor, honor, constantia,* | *in hoc: et illa spreta nobis gloria.*

[3] Similis ingenii est Joannis Audoeni Cambro-Britanni de adagio Persiano lusus: THEOLOGUS. *Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter:* | POLITICUS. *Si sciat hoc alter, scire tuum nihil est.*

XII.

Πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν ἀνθρώπων[1] κακῶν
ὄντων, μέγιστόν ἐστιν ἡ λύπη κακόν[2].

Apud STOB. T. 99. 18.

[1] Recte Clericus ἀνθρώποις, notante Gaisfordio. Ita etiam Morel. Collect. impressa cum Callim. ed. Froben. p. 166. et H. Steph. et sic

edidit Meinek. ἀνθρώπων Hertel. p. 88. (quod notandum) itemque Grot.

[2] Philemon (*Menandri alias Philemonis* Gesneri marg. quod Gaisfordium fefellit) apud Stob. T. 99. 1. πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν αἰτία κακῶν | λύπη· διὰ λύπην καὶ μανία γὰρ γίγνεται | πολλοῖσι, καὶ νοσήματ' οὐκ ἰάσιμα. | αὐτοὺς τ' ἀνῃρήκασι διὰ λύπην τινὲς, | ἐπὰν τὸ λυποῦν πλεῖον, ἢ τὸ σῶζον ᾖ. (Gnome μονόστ. apud H. Steph. p. 210. Meinek. p. 338. οἴμοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ. Pind. Ol. VII. 55. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν καὶ σοφόν.) Menander apud Stob. l. c. 7. οὐκ ἔστι λύπης, ἐάν περ (ἐάνπερ Hertel. ἥνπερ Grot. et Meinek. Malim ἄν περ cum Morel. vel potius ἄνπερ cum H. Steph. Vide supra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 2.) ὀρθῶς τις σκοπῇ, | ἄλγημα μεῖζον τῶν ἐν ἀνθρώποις φύσει. ubi ad ἀνθρώποις notat Meinekius: "Steph. ἀνθρώπων." Atqui ἀνθρώποις plane impressum est apud Stephanum Com. Gr. Sent. p. 170. Gnome μονόστ. apud Morel. p. 44. Meinek. p. 329. οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν. Incertus apud Stob. l. c. 6. νόσον πολὺ κρεῖττόν ἐστιν, ἢ λύπην φέρειν.

XIII.

Ὡς ἄδικον ὅτ' ἄν[1] ἡ μὲν φύσις
ἀποδῷ τι σεμνὸν, τοῦτο δ' ἡ τύχη κακοῖ[2].

Apud Stob. T. 107. 7.

[1] Cum ὅτ' ἄν apud Stobæum passim dederit Gaisfordius, non video cur ὅκκαν Doricum conjunctim scripserit in Theage Pythagoreo apud Stob. T. 1. 67. ubi pluries occurrit hæc particula. ὅταν in MSS. sæpe scriptum esse ὅτ' ἄν, notat Porsonus in Addend. et Corrigend. in Argum. et Notis ad Eurip. Med. 191. Vide et Dobræum in Præfatione ad Phot. Porson. p. xviii. et apud Kidd. ad Dawes. Misc. Crit. p. 221. Atque hanc scripturam ferme probat Wassius ad Thucyd. I. 62. (Præf. ad Thucyd. Duker.) præfertque Elmsleius, v. g. Eurip. Heracl. 321. Bacch. 135. Med. 260. et apud Blomfield. ad Æsch. Choeph. 953. qui tamen in Aristoph. Acharn. et Soph. Œd. R. ὅταν semper retinuit. Vide et Heyn. ad Hom. Il. Z. 448, 9. Si ὅτ' ἄν verum sit, vera sunt etiam, inquies, ὁπότ' ἄν, ἐπ' ἄν, pro ὁπόταν, ἐπὰν, prout scribit Gaisfordius Hesiod. Op. et D. 256. Stob. T. 73. 48. (est Antiphanis Fragm. IV.)

Nec profecto in ὁπότ' ἂν (ita etiam Elmsleius Eurip. Bacch. 381.) aqua multum hæret, collato Heyn. ad Hom. Il. Φ. 340. et Excurs. IV. ad I. 698. quem vide etiam ad H. 415. Quod vero ad ἐπ' ἂν attinet, ea forma, ut mihi quidem videtur, non adeo facile defendetur. Scribit sane Etymologus Magnus: Ἐπὴν ἐκ τοῦ ἐὰν, ἄν· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἐπάν· καὶ Ἰωνικῶς, ἐπήν. Ita quidem ille. Sed vere statuit H. Stephanus in Lexico, ἐπὰν, (Ionibus recentioribus ἐπεὰν) non ex ἐπὶ et ἂν, (ex ἐὰν sc.) sed ex ἐπεὶ et ἂν potentiali conflatum esse. Sic et ἂν, latius ἐὰν, Ionibus Atticisque antiquioribus ἢν, ex εἰ et ἂν potentiali fluxit. Etymol. Mag. Ἐὰν ἐκ τοῦ εἰ συναπτικοῦ συνδέσμου καὶ τοῦ ἂν παραπληρωματικοῦ, γίνεται εἰάν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐάν. Burneius, *Monthly Review, August*, 1799. p. 430. *Ἂν should be Ἢν, which is εἰ ἄν.* (Vide supra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 2. et ad Nostri Fragm. I. n. 4.) Hom. Il. A. 135. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν. ubi ἐὰν δὲ μὴ δῶσιν Theodori Gazæ Paraphrasis. Et Δ. 98. αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον. ubi ἐὰν θεάσηται Μενέλαον τὸν πολεμικὸν eadem Paraphrasis. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCCXXIX. 2. *a. b. c. d.* Matthiæi Gr. Gr. 523. 1. Præclare autem et apposite citat H. Stephanus Il. Z. 412. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη | ἔσται θαλπωρὴ, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς. Et rursus I. 304. νῦν γάρ χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ. Nec minus ad rem sunt sequentia. Il. A. 168. ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε | ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεί κε κάμω πολεμίζων. Et H. 5. ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν | οὖρον, ἐπεί κε κάμωσιν εὐξέστῃς' ἐλάτῃσι | πόντον ἐλαύνοντες, κ. τ. λ. Sic, cum Aristarcho, et Herodiano, utrobique legendum est, faventibus Ven. A. et B. itemque Eustathio, qui ἐπείκε κάμωσιν habet in loco posteriore. (Conjuncte etiam ἐπείκε scriptum est Od. Λ. 221. Ξ. 153. P. 23. Quam formam equidem prætulerim. Hesychius: Ἐπείκεν, ἐπειδάν. Idem: Ἐπείχ' ὦμεν πολέμοιο. ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου. Ubi particulam dissecuit Albertius, quam conjuncte utrobique exhibet Aldina. Idem tamen paulo post: Ἐπεί χ' ἑῶμεν [male Toupius Ἐπεί κ' ἄωμεν] πολέμοιο. ubi vel in Aldina dissecta est particula. Sed hæc glossa, ut opinor, adulterina est; nec facile de eodem loco, nempe Il. T. 402. bis cecinerit cordatus lexicographus.) Heynius ἐπήν κε utrobique præfert; quod barbarum est, perinde ac si ἐπεὶ ἂν ἂν dixeris. Vulgo legitur ἐπὴν κεκάμω, et ἐπὴν κεκάμωσι. Nempe priscam scripturam, cujus meminit etiam Etymol. Mag. et exinde Etymol. Gud. corrupere somnolenti librarii, memores vocabulorum Homericorum κεκάδοντο, κεκύθωσι, λελάχητε, λελάθοντο, πεπιθοίμην,

τετύκοντο, et consimilium. Forma autem κεκάμω protinus forcipe prensanda est, Homeroque eximenda, quippe quæ ex utriusque loci prava lectione, tanquam ex sterquilinio quodam, orta sit atque generata. Nam neque usquam alibi occurrit, nec ejus meminit Hesychius, sed Grammatici seriores tantum. Sic et Il. Φ. 575. οὐδέ τι θυμῷ | ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ. Alia exempla suppeditabunt Heyn. ad Il. A. 168. Thiersch. Gr. Gr. §. CCCXXIV. 5. 6. Quod ad ὅταν et ὁπόταν attinet, equidem, cum Porsono, qui nil in harum particularum scriptura mutandum vidit, usitatiorem scribendi rationem constanter retinuerim; idque eo libentius, dum compositarum particularum indolem et figuram perpendo, quas in linguam suam, ex Græcorum imitatione, induxere Latini veteres, quibus non solum codices Græcos longe longeque antiquiores, quam qui ad nostram ætatem pervenerunt, excutiendi facultas fuit, sed et cum Græcis ipsis, vigente adhuc lingua Græca, consuetudo quædam quotidiana ac familiaris. Vide infra ad Appendicis Fragm. XXVII. n. 12. et Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 158. ubi laudavi insignem Suidæ locum in Μήνυν, qui hic est: Μήνυν· παροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ μὴ δή. Quæ ex Grammatico quodam perantiquo desumta fuisse videntur. Quod si exoriatur aliquis, qui etiam ἐπεὶ δ' ἂν (h. e. ἐπεὶ δὲ ἂν) pro ἐπειδὰν scriptum eat, is sua solus, ut opinor, sine rivali amabit. Ut enim ἐπειδὴ ex ἐπεὶ, et δὴ, conflatum est, ita ἐπειδὰν fit ex ἐπεὶ, δὴ, et ἂν, ut recte itidem monuit H. Stephanus. Adde quod, altera derivatione admissa, consectarium fuerit, minus Græcum esse ἐπειδὰν δὲ, quippe quod tum valeret ἐπεὶ δὲ ἂν δὲ, quæ ne Triballus quidem balbutierit. Mitto confusionem in locis, sed perpauculis, in quibus revera occurrunt voculæ ἐπεὶ δὲ ἄν: quanquam suspicor in his passim ἐπειδὰν δὲ reponendum esse. Xen. Venat. 8. 4. ἐπεὶ δ' ἂν φανῇ τὸ ἴχνος, προσιέναι εἰς τὸ πρόσθεν. Ita Leunclav. pro vulgato ἐπειδὰν, ubi tamen ἐπειδὰν δὲ mavult H. Stephanus. Arrian. Venat. 10. ἐπεὶ δ' ἂν ἱκανῶς φαίνωνται ἔχειν, κ. τ. λ. Ita Zeunius, pro corrupto ἐπειδ' ἄν. Dionys. H. T. II. p. 1156. ἐπεὶ δ' ἂν ἐν τῷ ἀπόρῳ γενώμεθα, ἔτι μᾶλλον φοβήσει. Quæ loca debeo Viro doctissimo Schæfero ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. An ἐπ' εἶτα, pro ἔπειτα, adhuc scripserit quis, rerum novarum studiosus, necne, prorsus nescio. Ei sane, si quis erit, τὸ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἕτοιμα præstabit Etymologus Magnus: Ἔπειτα, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ εἶτα, ἐπίειτα· καὶ συγκοπῇ ἔπειτα. Sed nil vel in hac voce novandum videtur.

[a] Menander apud Stob. T. 107. 3. ὦ μεταβολαῖς χαίρουσα παντοίαις τύχη, | σόν ἐστ' ὄνειδος τοῦθ', ὅταν τις ὢν ἀνὴρ | δίκαιος ἀδίκοις περιπέσῃ συμπτώμασιν. ubi, pro οὗτος, (Grot. οὕτως) quod vulgo legebatur, τις ὢν MS. B. apud Gaisford. et Porsonus. Ita etiam legendum esse suspicatus est H. Stephanus; quod fugit Gaisfordium. Frustra Meinekius: ὅταν οὗτος ὢν ἀνήρ.

XIV[1].

Ὅταν εἰδέναι θέλῃς σεαυτὸν[2] ὅστις εἶ,
ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ'[3], ὡς ὁδοιπορεῖς[4].
ἐνταῦθ' ἔνεστιν ὀστέα[5] καὶ κούφη κόνις
ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν[6],
καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν[7],
αὐτῶν τε δόξῃ, κἀπὶ κάλλει σωμάτων[8].
καὶ οὐδὲν αὐτῶν τῶνδ' ἐπήρκεσεν χρόνος[9].
κοινὸν τὸν ᾅδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί[10].
πρὸς ταῦθ' ὁρῶν[11] γίνωσκε σαυτὸν ὅστις εἶ[12].

Apud Auct. Compar. Menand. et Philem. p. 361.

[1] Ex recensione Meinekiana. Apud Auct. Compar. Menand. et Philem. inscribitur περὶ Θανάτου. Vix, puto, Menandreum est.

[2] "Ita pro σαυτὸν Heins. et Grot. Exc. p. 761." Meinek.—— Rarius dicitur εἰδέναι σεαυτὸν, sed γιγνώσκειν σ. potius, quod habes in v. ult. nec prioris locutionis exempla, apud poetas saltem, facile reperies. Xen. Mem. Socr. IV. 2. 26. ἐκεῖνο δὲ οὐ φανερὸν, ἔφη, ὅτι διὰ μὲν τὸ εἰδέναι ἑαυτοὺς πλεῖστα ἀγαθὰ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι, διὰ δὲ τὸ ἐψεῦσθαι ἑαυτῶν, πλεῖστα κακά; οἱ μὲν γὰρ εἰδότες ἑαυτοὺς κ. τ. λ. Præcesserant hæcce: καὶ ὁ Σωκράτης, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, εἰς Δελφοὺς ἤδη πώποτε ἀφίκου; καὶ δίς γε νὴ Δία, ἔφη. κατέμαθες οὖν πρὸς τῷ ναῷ που γεγραμμένον, τὸ Γνῶθι σαυτόν; ἔγωγε. πότερον οὖν οὐδέν σοι τοῦ γράμματος ἐμέλησεν, ἢ προσέσχες τε καὶ ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν, ὅστις εἴης; μὰ Δί' οὐ δῆτα, ἔφη. καὶ γὰρ δὴ πάνυ τοῦτό γε ᾤμην εἰδέναι· σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλο τι ᾔδειν, εἴγε μηδ' ἐμαυτὸν ἐγίγνωσκον. Ex quibus Xenophontis locis totius versus origo petenda esse videtur. Cf. supra Fragm. XI.

[3] Philistion apud Auct. Compar. Menand. et Philem. p. 362. (Grot. Exc. p. 781.) εἴ ποτέ τις ἡμῶν εἰς τὸν ἄγρον ἐξιὼν, | μνήματα παρελθὼν καὶ τάφους ἀνθρωπίνους, κ. τ. λ. Ad formulam ἐμβλέπειν εἴς τι, conferri possunt sequentia. Menander apud Stob. T. 96. 20. ὅταν γὰρ εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν | δυνάμενον ἐμβλέψῃ. Demosth. in Phorm. p. 913. 3. Reisk. οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰς τὰ ὑμέτερα πρόσωπα ἐμβλέποντα τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν. Eurip. Ion. 744. ἐς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐσβλέψαι γλυκύ. Sic vulgo legitur; sed recte Plutarchus ac Stobæus ἐμβλέψαι, probante Musgravio. Diversa est ratio locutionis κεἰς κέρας παρεμβλέπων Hel. 1573. collato Elmsleio ad Bacch. 742. Matth. VI. 26. ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. Act. Apost. I. 11. τί ἑστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; Suid. (et Etymol. Mag.) in Ἔρημον ἐμβλέπειν: οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν.

[4] "Locus vix sanus. Certe insolens significatio particulæ ὡς, *quando, dum*. De sepulcris juxta publicas vias exstructis Clericus laudat Jac. Guther. de Jure Man. II. 33." MEINEK.

[5] "Mœris p. 284. ὀστοῦν Ἀττικῶς. ὀστέον, Ἑλληνικῶς. ubi Menandri loco usus est Piersonus. Porson. Adv. p. 291. ἔνεστ' ὀστᾶ τε καὶ κούφη κ. Fort. recte." MEINEK. Immo rectissime, si modo genuinum sit hoc Fragmentum; et Menandri loco non usus est Piersonus, sed abusus, quod ait Porsonus l. l. Menand. apud Athen. IV. p. 146. F. καὶ τὴν χολὴν ὀστᾶ τ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς. Eurip. Suppl. 951. ὀστᾶ προσάξεσθ'. ὦ ταλαίπωροι βροτοί. Et 1125. ὀστᾶ φέρεται. λάβετ', ἀμφίπολοι. Photius: Ὀστολογεῖν: ὀστᾶ συλλέγειν. Ad totius loci sententiam conferendus est Scottius *Marmion, Introd. to Canto first: Here, where the end of earthly things | lays heroes, patriots, bards, and kings; | where stiff the hand, and still the tongue,* &c. Shirleius: *The glories of our birth and state | are shadows, not substantial things; | there is no armour against fate, | Death lays his icy hand on kings; | sceptre and crown | must tumble down, | and in the dust be laid | with the poor crooked scythe and spade. History of Prince Arthur* P. III. c. 175. *See also the noble Queen Guenever, which some time sat in her chair adorned with gold, pearls, and precious stones, now lie full low in obscure foss and pit, covered with clods of earth and clay.*

[6] ἀνδρων βασιλέων, καὶ τυράννων, καὶ σοφῶν. *regum, et tyrannorum, et philosophorum.* Eurip. Suppl. 446. ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε, | καὶ τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἥγηται φρονεῖν, | κτείνει, δεδοικὼς τῆς τυραννίδος πέρι. Philemon apud Stob. T. 62. 8. ἐμοῦ γάρ

ἐστι κύριος μὲν εἷς ἀνήρ· | τούτων (τούτου conjicit Meinek.) δὲ καὶ σοῦ μυρίων τ' ἄλλων νόμος, | ἑτέρων τύραννος, τῶν τυραννούντων φόβος. | δοῦλοι βασιλέων εἰσὶν, ὁ βασιλεὺς θεῶν, | ὁ θεὸς ἀνάγκης. Eurip. Iph. Aul. 647. πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει. Id. Med. 698. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν. Quibus in locis vocabula βασιλεὺς ac τύραννος alterum alteri æquiparare satis liquet. Cf. Damm. Lex. Homer. in Ἔχετος. Et profecto minus Atticum illud βασιλέων καὶ τυράννων esse censuissem, ni obstare videretur Demosth. Phil. II. 4. βασιλεὺς γὰρ καὶ τύραννος ἅπας ἐχθρὸς ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐναντίος. Nihil enim moror illud Stobæi T. 48. 47. ἐμοὶ μὲν, ἔφη Σόλων, δοκεῖ μάλιστ' ἂν ἔνδοξος γενέσθαι καὶ βασιλεὺς καὶ τύραννος, εἰ δημοκρατίαν ἐκ μοναρχίας κατασκευάσειε τοῖς πολίταις. Ceterum mihi de hujus Fragmenti auctoritate ac fide dubitanti, et hunc senarium Tatio nostro (literis Mercurio publico commissis) εἰς δεῖγμα propinanti, ita scribit Vir egregius, "a cujus consiliis præceptisque, tanquam a fonte, quicquid sum, me fluxisse profiteor:" *the language of this line looks to me very strange.*

[7] Ælian. Var. Hist. III. 28. ὁρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλούτῳ, καὶ μέγα φρονοῦντα ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ καὶ τοῖς ἄγροις, κ. τ. λ.

[8] "κἀπὶ κάλλει σωμάτων. Ita scripsi pro καὶ κάλλει τῶν σ. Male Grot. τῷ τε κάλλει σ. Pejus etiam Heinsius καὶ καλῷ τῶν σ. Debebat certe τῷ τε καλῷ τ. σ. Verba κάλλος σωμάτων inepte Gatak. ad Anton. I. 26. et III. 3. de servorum pulcritudine interpretatur." Meinek. Grotium sequitur Walpolius. Ad loci sententiam confer Shakspear. *Sonnets* XCI. *Some glory in their birth, some in their skill,* | *some in their wealth, some in their body's force,* | *some in their garments,* &c.

[9] "Fort. ἀλλ' οὐδὲ ἓν τούτων ἐπήρκεσεν χρόνον, *at nihil horum vim temporis ab iis coercuit.* Καὶ et ἀλλὰ permutantur etiam aliis locis, ut Xenoph. Œcon. XVII. 4." Meinek. "ἀλλ' Porsonus pro καί." Walpol. Walpolii libello ægre se caruisse profitetur Meinekius in Præf. ad Menand. et Philem. p. V. Mox valde ineptum mihi videtur esse istud αὐτῶν τῶνδε, et injuria emphaticum. Simplex τῶνδε, vel τούτων, poscit loci sententia. Tum ἐπήρκεσεν, *coercuit,* vel potius *arcuit,* Angl. *warded off* vel *parried off,* epicum est, ni fallor, neque hic defendi potest. Hom. Il. B. 873. οὐδέ τί Ϝοι τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Quod dedit Meinekius χρόνον, Grotii emendatio est. Ita etiam Walpolius. Conferri potest Lucret. V. 307.

seq. *Denique non lapides quoque vinci cernis ab ævo?* | *—Non ruere avolsos silices a montibus altis,* | *nec validas ævi vires perferre,* &c.

[10] Recte vertit Rutgersius: *communis est Dis omnibus mortalibus,* ut hic sit aoristi usus, de quo vide infra ad Appendicis Fragm. XXVII. n. 5. Quanquam suspicor id voluisse suspecti Fragmenti auctorem, ut sensus ad hunc modum exprimeretur: *hi omnes mortales* (sc. reges, tyranni, philosophi, &c.) *communem mortem obierunt.* Quam tamen expositionem verba Græca non admittunt. Præ oculis habuisse videtur scriptor Incerti Epigr. Anth. Gr. III. p. 306. Brod. εἰς κοινὸν ᾅδην πάντες ἥξουσιν βροτοί. Cf. Eurip. Erecthei Fragm. XVI. 33. p. 82. Dindorf. καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα | τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὐκλείαν τ' ἴσην. Soph. Aj. 1193. τὸν πολύκοινον Ἅιδαν.

[11] Cf. Appendicis Fragm. XXVII. 6, 7. Mox γίγνωσκε Walpolius.

[12] Zeno apud Stob. T. 14. 4. ἔλεγχε σαυτὸν ὅστις εἶ, μὴ πρὸς χάριν | ἄκου', ἀφαιροῦ δὲ κολάκων παῤῥησίαν. Vide et Xenophontis locum allatum in n. 3.

PHILEMON.

I[1].

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ 'δικῶν[2],
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται[3].
οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο[4],
ἀλλ' ὃς τὰ μέγαλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον[5],
ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
εἶναι δίκαιος, κού δοκεῖν εἶναι θέλει[6].

Apud Stob. T. 9. 22.

[1] "Duo priores versus, Philemonis nomine adscripto, habet etiam Anton. Mel. XL. p. 61. et Aldina Sylloge Gnom. monostícharum. Philisco locum tribuit Grotius, qui etiam ad præce-

dentes versus, quos reliquæ Stobæi editiones Philemonis Palamedæ tribuunt, Philisci nomen apposuit; qua in re non codicis auctoritatem sed suum ipsius judicium sequutum esse Grotium ex iis intelligitur, quæ scripsit vir summus p. 564. Equidem ut præcedens fragmentum Tragico poetæ tribuendum esse lubens concedo, ita his quidem versibus nihil inesse video, quod a Comico poeta dici non potuerit." Meinek. Correxit se Grotius in annott. MSS, apud Gaisfordium, loco utroque Philemoni retributo.

[2] μὴ 'δικῶν etiam Schowius, notante Meinekio. Vulgo: μὴ ἀδικῶν. De crasi, vel potius aphæresi, μὴ 'δικῶν consulendus est Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 27. Ad loci sententiam, confert H. Stephanus Xen. Cyrop. V. 2. 9. πολλοὺς μὲν οἴομαι εἶναι ἀνθρώπους, οἳ οὔτε ἀσεβεῖν ἂν θέλοιεν, οὔτε ἀδικεῖν, οὔτε ἂν ψεύδοιντο ἑκόντες εἶναι· διὰ δὲ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἠθεληκέναι προέσθαι μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε τυραννίδα, μήτε τείχη ἐρυμνὰ, μήτε τέκνα ἀξιέραστα, ἀποθνήσκουσι πρότερον πρὶν δῆλοι γενέσθαι οἷοι ἦσαν. Confer Plaut. Stich. I. 2. 60. *Facillime spectatur mulier, quæ ingenio est bono.* | PA. *Cum malefaciundi est potestas, quæ ne faciat, id temperat.* Auson. de Biante Prienæo: *Quod prudentis opus? quum possit, nolle nocere.* | *Quid stulti proprium? non posse et velle nocere?*

[3] οὐ βούλεται mendose habet Anton. Meliss. et Aldina Sylloge, prout exstat apud R. Steph. ΓΝΩΜ. ΜΟΝΟΣΤ. p. 8. Ita etiam MSS. A. B. m. sec. apud Gaisfordium. μὴ βούλεται verte: *nonvult.* Xen. Hell. III. 2. 19. citante Matthiæo Gr. Gr. 608. *d.* ἐνόμισαν αὐτὸν μὴ βούλεσθαι μᾶλλον ἢ μὴ δύνασθαι.

[4] "Gesnerus ὑπέσχετο. Idem in marg. ἀπέσχετο, quod dedere etiam Grot. H. Steph. Com. Gr. p. 372. Brunck. P. Gn. p. 194. et ex codd. Schowius." Meinek. ἀπέσχετο Hertel. notans in margine: "al. ὑπέσχετο." Ita etiam MS. A. ex em. et B. m. s. apud Gaisfordium. ἀπέσχετο verte: *abstinet.* Vide infra ad Diphili Fragm. n. 4.

[5] "γρ. διατηρεῖ μόνως A. in marg. et sic B. m. sec. Gesnerus conjecit διατηρούμενος. Grotius dedit διατηρεῖ μόνον, qui et hoc enotaverat quasi ex A. Perperam: codex præbet μόνως, tali compendii forma, qualem habet finalis syllaba vocis ὁμολογουμένως in Bastii Comment. Pal. Tab. V. n. 8." Gaisford. Vulgo: διαθηρώμενος. διατηρεῖ μόνον, ante Grotium, legendum monuit H. Stephanus Com. Gr. Sent. p. 374. hoc notato: "pro διαθηρώμενος, quod aperte mendosum est, legendum censeo διατηρεῖ μόνον: atque adeo lectionem hanc in mea interpretatione sequor." διατηρεῖ μόνον etiam

duo codd. Schowii, notante Meinekio. Alius cod. Schowii: διατηρεῖ μόνως.

[a] Confert Clericus, post H. Stephanum, Æsch. Sept. c. Theb. 589. οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος (ita Porsonus pro ἄριστος) ἀλλ' εἶναι θέλει. Vide Blomfieldii notam, locisque ibi allatis adde Plutarch. Philop. T. II. p. 324. Cor. citante Meinekio. Addo Xen. Mem. II. 6. 39. ἀλλὰ συντομωτάτη τε, καὶ ἀσφαλεστάτη, καὶ καλλίστη ὁδὸς, ὦ Κριτόβουλε, ὅ τι ἂν βούλῃ δοκεῖν ἀγαθὸς εἶναι, τοῦτο καὶ γενέσθαι ἀγαθὸν πειρᾶσθαι. Cic. Læl. 26. *Virtute enim ipsa non tam multi præditi esse, quam videri volunt.* Drydenus nostras, *Cymon and Iphigenia* 220. *In ev'ry exercise of all admir'd, | he seem'd, nor only seem'd, but was inspir'd.* Churchill. *Night* 333. *Shall wretches, whom no real virtue warms, | gild fair their names and states with empty forms, | whilst Virtue seeks in vain the wish'd for prize, | because, disdaining ill, she hates disguise; | because she frankly pours forth all her store, | seems what she is, and scorns to pass for more?* "Ceterum Brunckius hanc eclogam in νοθείας suspicionem vocavit: *dubites*, inquit, *veri Philemonis esse. Potius Christiani coloris videtur.* Equidem nihil in his versibus deprehendere potui, quod Christiano quam Græco homine dignius videri possit." MEINEK.

II.

Οὐκ ἔστιν οὔτε ζωγράφος, μὰ τοὺς θεοὺς,
οὔτ' ἀνδριαντοποιὸς ὅστις[1] ἂν πλάσαι
κάλλος τοιοῦτον[2], οἷον ἡ ἀλήθει'[3] ἔχει.
οὔτ' ἀνδριάντος γὰρ καλῶς πεπλασμένου,
ἂν μὴ τὸν αἰσθησόμενον ἡ τέχνη λάβῃ.

ΠΥΡΦΟΡΩι.

Apud STOB. T. 65. 5.

[1] "ὅστις A. οὔτις conj. Gesnerus." GAISFORD. Vulgo τις, priore syllaba ob ος in ἀνδριαντοποιὸς excidente. Sed et ὅστις etiam Morel. Hertel. Grot. et H. Steph.

[2] "τοσοῦτον A." GAISFORD.

[3] Scripserim ἀλήθει'. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 16. Mox vv. 4, 5. neglexit H. Stephanus, hoc notato: "Adjunguntur et isti duo versus, Οὔτ' ἀνδριάντος τοῦ [τοῦ etiam Morel. et Hertel.

J. B.] καλῶς πεπλασμένου, Ἂν μὴ τὸν αἰσθησόμενον ἡ τέχνη λάβῃ. Sed quomodo cohærere possint non satis intelligo, præsertim quum nec genitivi illi ἀνδριάντος τοῦ πεπλασμένου habeant quo referri possint. Nam primo quidem aspectu offert se nomen κάλλος, quod repeti possit e proxime præcedente versu, addendo verbum ἐστί: sed non satis idoneus videtur fore sensus, nisi aliqua interjiciantur. Quidam vero aliud nomen subaudiendo, ita interpr. *Nec statuæ affabrefactæ usus est, nisi percepturum quempiam ars nacta sit.* At ego subaudiendo potius κάλλος, suspicarer simul ista subaudiri debere, vel potius deesse (aut certe aliqua istis similia.) *Sed pulchra non existimatur esse veritas, quoniam ejus pulchritudo non perspicitur: sicut nec ulla est pulchritudo statuæ eleganter alioqui effictæ* (ut ille dicit πεπλασμένου) *nisi is qui eam intuetur, aliquo in hac arte præditus sit judicio.* Sed vocabula, quibus utitur, sonant ad verbum, *Nisi ars acceperit qui eam animadversurus sit et perspecturus.* Id est, *Nisi ars nacta fuerit spectatorem, qui ejus excellentiam animadvertere ac perspicere possit.*" "Memini olim Porsonum audire dicentem versiculum hic excidisse, tali fere modo supplendum: οὔτ' ὄφελός ἐστ' οὐδ' εὖ γεγραμμένης γραφῆς. Vide *Tracts* p. 255." Gaisford. ubi οὔτ' ὄφελος οὐδὲν exhibet Kiddius, notatque Dobræus: "De οὐδὲν subdubito." Eurip. Œdipi Fragm. apud Stob. T. 66. 1. si sana est lectio: οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας | ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ. Vide et supra Fragm. I. 15. "Vs. 4. merito offendit Stephanus, nihil tamen opis afferens. Syntaxi quidem ita facillime suam restitues rationem: οὐδ' ἀνδριάντες γὰρ κ. πεπλασμένοι. Excidisse versum, cujus hæc fere fuerit sententia: οὔτ' ὄφελος οὐδὲν εὖ γεγραμμένης γραφῆς, conjicit Porson. *Tracts* p. 255. quamquam ne sic quidem perspicitur, quæ horum versuum cum priorum sententia esse possit conjunctio: *Nec pictor nec statuarius, qualem veritas habet, pulcritudinem finxerit. Nam neque picturæ neque statuæ ullus est fructus, nisi invenerit ars, qui operis præstantiam sentiat atque intelligat.* Videant alii." Meinek.

III.

Οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ἀκήκοα,
περὶ τοῦτό θ' ἑαυτοῖς[1] πολὺς[2] ἀναλοῦται[3] χρόνος,
τί ἐστιν ἀγαθόν[4]· κοὐδὲ εἷς εὕρηκέ πω
τί ἐστιν· ἀρετὴν καὶ φρόνησίν φασι, καὶ

πλέκουσι πάντα μᾶλλον, ἢ τί τἀγαθόν.
ἐν ἀγρῷ διατρίβων τήν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ
νῦν εὗρον· εἰρήνη 'στιν· ὦ Ζεῦ φίλτατε,
τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανθρώπου θεοῦ.
γάμους, ἑορτὰς, συγγενεῖς, παῖδας, φίλους,
πλοῦτον, ὑγιείαν[5], σῖτον, οἶνον, ἡδονὴν,
αὕτη δίδωσι· ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπῃ,
τέθνηκε κοινῇ· πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος[6].

ΠΥΡΡΩ.

Apud Stob. T. 55. 5.

[1] Ita Gaisfordius, obsecundantibus MSS. A. Voss. et ed. Trincav. Saltem περὶ τοῦτό θ' αὐτοῖς, si quid veri habeat canon metricus Elmsleianus, de quo vide supra ad Phœnicidæ Fragm. n. 5. Vulgo περὶ τοῦτό τ' αὐτοῖς, et sic Valckenærius ad Eurip. Phœn. 591, 2. Brunckius ad Aristoph. Plut. 985. et Meinekius, favente etiam MS. B. apud Gaisfordium, in quo περὶ τοῦ, τότ' mendose scriptum est.

[2] "πουλὺς, inquit Grotius, pro πολὺς *ob versum posui.* Nollem equidem hoc Viro magno excidisset. Neque enim πουλὺς Ionicum in Comœdia Attica locum habet, neque versus ea medicina eget. Credebat scilicet ἀναλοῦται secundam syllabam corripere; quam tamen ubique producit. Restitue ergo πολὺς in locum, unde ejectum est." Bentl. Vide et Addend. Epist. ad Mill. p. 79. ubi frustra citat Marklandus Aristoph. Eq. 9. in margine exemplaris libelli Bentleiani, quod in Museo Britannico asservatur. Quem vide etiam ad Eurip. Iph. T. 36. Cf. Bentl. Emend. in Menand. et Philem. p. 146.

[3] Lege: ἀνάλωται. Eurip. Phœn. 597. μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ', ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος | οὑν μέσῳ μάτην· περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία. Quem locum respexit Liban. Epist. DCCXXVIII. Id. Androm. 1154. πᾶν δ' ἀνάλωται δέμας | τὸ καλλίμορφον τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων. Plato comicus apud Athen. IX. p. 367. D. τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι· | βραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. *cito dilabuntur.* (Cf. infra Fragm. V. 6.) Hesychius: Ἀπολελάγνενται. εἰς λαγνείαν ἀνάλωται. Ita legendum, cum Schæfero: vulgo' Ἀπολελαχν. et λαχν. Obiter videndum, annon ἀναλοῦντο restituendum sit Thucyd. III. 81. ubi hodie ἀνηλοῦντο legitur. Id. VIII. 45. τὰς δ' ἄλλας

πόλεις ἔφη ἀδικεῖν, αἱ ἐς Ἀθηναίους πρότερον ἢ ἀποστῆναι ἀνάλουν. Quanquam probe scio, ἀνηλοῦντο, et ἀνήλουν, prælaturum fuisse Elmsleium, uti satis liquet ex Monkii nota ad Eurip. Hipp. 1332. Vide omnino Valcken. ad Phœn. 591, 2. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. Blomfield. ad Æsch. Sept. c. Theb. 813. et in Addendis ad Agam. 553. Goeller. ad Thucyd. IV. 48. Ceterum ἀναλίσκεται, si tanti est, in Philemonis loco exhibet Hertelius, post Morelium.

[4] "τί ἐστιν ἀγαθὸν, *quid sit summum bonum*, qui sensus ubi requiritur, vix deesse potest articulus. Ita Cleanthes ap. Euseb. P. E. XIII. p. 679. τἀγαθὸν ἐρωτᾷς μ' οἷόν ἐστ'· ἄκουε δή. Brunck. ad Aristoph. Plut. 985. corrigit τί τἀγαθόν ἐστι, κοὐδὲ εἷς etc." MEINEK. Vide supra Platonis (vel potius Batonis) Fragm. III. 7. ibique n. 5. Matthiæi Gr. Gr. 263. itemque, si lubet, Suidam in Ἀγαθόν. Brunckium sequitur Walpolius, hoc notato: "τί τἀγαθόν ἐστιν Brunckius reponit pro τί ἐστιν ἀγαθὸν, quod Bentleio non displicuerat." Mox ad τί ἐστιν ἀρετὴν, κ. τ. λ. notat Gaisfordius: "τί A. B. Voss. Grotius." Ita etiam Meinekius. Vulgo τίς. Gesneri conjectura ὁ μέν τις ἀρετὴν, ὁ δὲ φρόνησίν φησι, καὶ—vix memoratu dignum est. In v. 5. λέγουσι πάντα μᾶλλον ἢ τί τἀγ. Brunckius, sequente Walpolio. πάντα MSS. A. B. Voss. et Gesneri margo, notante Gaisfordio. Vulgo ταῦτα. Citat Dobræus Timoclem apud Athen. VI. p. 224. A. Est Fragm. I. init.

[5] ὑγείαν Trincav. Gesner. Hertel. metri dispendio. Vide supra ad Eubuli Fragm. I. n. 3. Quæ forma præterea Atticis prorsus ignota fuit. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 229. qui Philemonis locum ibi respexit. Mœris p. 380. Ὑγιεία, Ἀττικῶς. ὑγεία, Ἑλληνικῶς. Herodiani Fragm. ab Hermanno editum p. 307. ὑγίεια τετρασυλλάβως. μόνως γὰρ οὕτως οἱ ἀρχαῖοι εἰρήκασιν. Etymol. Mag. παρὰ τὸ ὑγιὴς γίνεται ὑγίεια· καὶ κράσει, ὑγεία, ὥσπερ τὰ Ἀπολλωνίεια, τὰ Ἀπολλώνεια. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ φυλάττουσι τὴν αὐτὴν γραφὴν, ὑγιεία, ὥσπερ τὸ ἱερεία. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑγεία τρισύλλαβον οὕτως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, οὕτως ἐν τῇ τραγῳδίᾳ αὐτὸ εὕρηται· καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσι. Χαιροβοσκός. Ἰστέον δὲ ὅτι ὑγίειαν καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ πεφυραμένα οἴνῳ κ. τ. λ. ubi ὑγεία τρισύλλαβον mendose legi, ex totius loci ratione satis manifestum est. Nodum ad hunc modum secuit Meinekius: "In promptu est scripsisse grammaticum: οὔτε ἐν τῇ κ. οὔτε ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, idque docent etiam sequentia: καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσιν, ubi ante τετρασ. inserendum αὐτὸ, quod suo loco motum perperam legitur ante εὕρη-

ται." Equidem ὑγιεία τετρασυλλάβως corrigendum esse nullus dubito, collato Etymol. Gud. Ὑγίεια, ἡ εὐεξία, τετρασυλλάβως, ὡς καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ· Αὗται γὰρ ἐπιθυμοῦσιν ὑγιείας φαγεῖν. Vide Bast. Comment. Palæogr. p. 745. Sed radices, nisi vehementer erro, longe altius egit corruptela, et revocanda sunt utriusque generis exempla, ab epitomatore quodam, ut videtur, rasa, totusque locus sic fere refingendus: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑγιεία τετρασυλλάβως, ὡς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ· Αὗται γὰρ ἐπιθυμοῦσιν ὑγιείας φαγεῖν. οὕτω καὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ αὐτὸ εὕρηται· * * * . καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρ. πρ. Minus Græca esse ista οὕτως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, οὕτως ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, *tum in comœdia, tum in tragœdia,* nemo non videt; et correctionem ὑγιεία τετρασυλλάβως flagitant etiam sequentia, καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσιν, *porro etiam oratores quadrisyllabice pronunciant,* quæ insulsa et nullius sensus essent, nisi aliquid de vocabuli scriptura ac pronunciatione quadrisyllabica protinus antecessisset. Gnome μονόστ. a Morelio et Hertelio Menandreis relata: ὕπνος δὲ πᾶσίν ἐστιν ὑγεία βίου. ubi ὑγίεια Grotius, itemque Brunckius, quod in ὑγιεία, cum Meinekio, mutandum esse quivis videbit. Gnome alia μονόστ. Menandro a Morel. et Hertel. itidem tributa: ὕπνος δὲ πάσης ἐστὶν ὑγεία νόσου. ubi recte Meinekius ὑγιεία. Quam tamen Gnomam nihil aliud esse nisi alterius ἔκδοσιν diversam plusquam credibile est. Gnome μονόστ. Menandrea, ut placet Hertelio p. 128. H. Stephano p. 255. οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. ubi ὑγιείας, post Brunckium, Meinekius. Ceterum in Nostri loco ὑγιείαν, ante Gaisfordium, dederat Walpolius. ὑγίειαν (προπαροξυτόνως) Morel. Grot. Meinek. MS. A. apud Gaisfordium, itemque Brunck. ad Aristoph. Plut. 985. et notatu dignum est, ὑγίεια, cum accentu in antepænultima, hoc est ultima brevi, in prosæ orationis scriptoribus fere semper, apud poetas rarissime exaratum reperiri. Quam tamen formam Atticis antiquioribus abjudicandam esse, quovis pignore contendam, collatis etiam Etymologi Magni verbis supra allatis: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκτείνουσι τὸ α κ. τ. λ. Accedit Herodoti auctoritas satis magna, apud quem semper ὑγιείη scriptum est, v. g. II. 77. Aristoph. Av. 604. ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστι; σάφ' ἴσθι | ὡς ἄνθρωπός γε κ. τ. λ. Ita olim legebatur, et sic etiam Brunckius et Bekkerus. Sed recte Dindorfius ὑγιεία, metro flagitante, qui tamen ὑγίειαν minus recte stare passus est in ejusdem fabulæ vv. 603. 878. quanquam utrobique ὑγιείαν correxerat Brunckius, quem secutus est Bekkerus in priore versu, inque posteriore sequi debebat. Serius tamen, ut

videtur, ὑγίεια, ultima brevi, etiam apud poetas scribi cœptum est. Menander apud Athen. XIV. p. 659. E. διδόναι σωτηρίαν, | ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλὰ, τῶν ὄντων τε νῦν | ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι. Gnome μονόστ. apud Morel. p. 28. ὑγίεια καὶ νοῦς ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο. ubi ὑγεία Hertel. et ἀγαθὰ, pro ἐσθλὰ, Meinekius, ex Sylloga Aldina fortasse, quamvis ἐσθλὰ diserte habeat R. Steph. ΓΝΩΜ. ΜΟΝΟΣΤ. p. 21. qui cum eà plerumque consentit, itemque Hertel. p. 128. et H. Steph. Com. Gr. Sent. p. 255. Quanquam, ut verum fatear, sublestæ fidei, ut mihi quidem videtur, est Gnomarum μονοστίχων, quæ sub Menandri nomine circumferuntur, pars longe maxima, a seriorum temporum grammaticis, vel potius grammatistis, in discipulorum suorum usum sive conflata, sive collecta, nec nisi pro sententiarum quadam farragine habenda, quales fere pueris conscribillantibus propinant ludimagistri hodierni. Quod si quis ὑγίειαν etiam in Nostri loco, cum Meinekio, malit, non multum refragabor. Philemon apud Lucian. de lapsu inter sal. T. I. p. 336. Amst. αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν. Ita Meinekius pro vulgato ὑγείαν, quod servarunt Grotius et Clericus. Forma autem Communi usus est Auctor Hymn. Orphic. LXXXIV. ult. ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν. Adde Hymn. XXIX. 18. ex emendatione Piersoni: εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ. Quanquam crediderim hoc in loco ἠπιόχειρ' ὑγιείᾳ scripsisse Onomacritum, prout vulgo legitur, (ἠπιόχειρ ὑγιεία ed. Ven. 1543.) in illo autem ἠπιόχειρ' ὑγιείαν. Vide Glossar. in Hermesianact. v. 8. Usi sunt etiam Plutarchus, Pausanias, et passim Lucianus, notante H. Stephano. Inde et Latinis *Hygia*, *Hygea*, et *Hygeia*, audiebat una e filiabus Æsculapii, quæ sanitatis esse præses dea credita est. Plin. XXXV. 11. *Talesque sunt ejus picturæ, cum Æsculapio filiæ, Hygia, Ægle, Panacea, Jaso.* Adde XXXIV. 8. Martial. Epigr. XI. 61. *Quod sanare Criton, non quod Hygea potest.* Vetus lapis apud Gruter. p. 31. n. 11. SOLIS ÆSCULAPIO ET HYGEIÆ &c. Atque hujus formæ vestigia plane exstant in Neo-Græcis γειὰ, *sanitas, valetudo*, γειάσου, *vale, euge, salve*, et γειοσύνη, *valetudo, salubritas.* In Photii loco, a Suida exscripto, Ὑγεία Ἀθηνᾶ: ἐπώνυμόν ἐστιν Ἀθηνᾶς· καὶ γὰρ Ὑγεία καλεῖται, καὶ Νίκη, καὶ Ἱππεία, καὶ Ἐργάνη, nescio annon Ὑγιεία reponendum sit. Certe a Pericle erectum est Athenis τῆς Ὑγιείας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, et forma ὑγεία, quod vidimus, Atticis ignota fuit. Nisi forte Plutarch. Vit. Pericl. p. 160. C. vel Pausan. Att. XXXIV. 2. respexerit lexicographus. In illo Athenæi III. p. 115. A. ὑγεία δὲ καλεῖται ἡ διδομένη ἐν ταῖς θυσίαις μᾶζα, corrigendum proculdubio est ὑγιεία, etsi nil varient

11

libri sive scripti, sive cusi, et ὑγεία hoc sensu exhibeant Lex. Rhet. Bekker. p. 313. Hesychius: Ὑγιεία. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα. καὶ πᾶν τὸ ἐκ θεοῦ φερόμενον, εἴτε μύρον, εἴτε θαλλός. ἡ ὑγίεια. Photius: Ὑγιείαν καλοῦσιν Ἀττικοὶ τὴν (corrige τὰ ex Etymol. Mag.) πεφυραμένα οἴνωι καὶ ἐλαίωι ἄλφιτα· καὶ πᾶν ὅτι ἐξ ἱεροῦ φέρει· (legendum videtur ὅ τι ἐ. ἱ. φέρεται) οἷον θαλλόν τινα ἢ ἄλφιτα. Vide et Etymoll. Mag. et Gud. ll. cc. An ὑγειινὸς, pro ὑγιεινὸς, dixerit quispiam, mihi parum constat. Reperitur tamen in Glossariis. Ceterum in Anaxandridæ loco apud Athen. XV. p. 694. F. μετὰ τὴν ὑγίειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει, inter ὑγίειαν, ὑγιείαν, et ὑγείαν fluctuant MSS. quorum alterum comprobarim. Vide Pierson. ad Mœridis l. c.

[6] Cf. supra Antiphanis Fragm. X. 3, 4.

IV.

Οὐ τοῖς πλέουσι τὴν θάλατταν[1] γίγνεται
μόνοισι χειμὼν, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καὶ
τοῖς περιπατοῦσί που, Λάχης, ἐν τῇ στοᾷ,
καὶ τοῖς μένουσιν ἔνδον ἐν ταῖς οἰκίαις.
χ' οἱ μὲν πλέοντες ἐνίοθ' ἡμέραν μίαν
ἢ νύκτα χειμασθέντες, εἶτ' ἐκ τοῦ κακοῦ
σωτηρίας ἐπέτυχον· ἢ τὸ πνεῦμα γὰρ
αὐτοὺς τὸ σῶζον ἧκεν, ἢ 'φάνη λιμήν[2].
ἐμοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἐς ἡμέραν
χειμάζομαι μίαν γὰρ, εἰς τὸ ζῆν δ' ὅλον·
ἀεὶ τὸ λυπεῖσθαι δὲ μεῖζον γίγνεται.

ΕΦΗΒΩι.

Apud Stob. T. 98. 20.

[1] Hom. Od. Γ. 71. et Ι. 252. πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; Antiphanes Stob. T. 59. 6. πλεῖς τὴν θάλατταν, σχοινίων πωλουμένων. Ita correxit Salmasius, probante Porsono *Tracts* p. 305. Vulgo πλείστην corrupte. Quo pertinet, ut videtur, mancus Hesychii locus p. 976. Πλείστη, ἡ θάλασσα. Legendum, ut opinor: Πλεῖς τὴν θάλασσαν· παροιμία. Nisi plura exciderint. Locutionem proverbialem fuisse, notavit Grotius ad Stobæi locum. Nugatur Albertius. Sed et in Antiphanis loco interrogative scribendum est:

πλεῖς τὴν θάλατταν, σχοινίων πωλουμένων; Sensus est: *tun' mare navigas, tot restibus salvis?* Apollodorus apud Donatum ad Terent. Adelph. I. 1. 18. ὦ φίλε, γαμεῖς σὺ, σχοινίων πωλουμένων; Juvenal. Sat. VI. 30. *Ferre potes dominam, salvis tot restibus, ullam?* Quæ loca attulit Grotius. Sic *navigat æquor* dixit Virgil. Æn. I. 67. et *currimus æquor* III. 191. et passive *unda natatur* Ovid. Trist. V. 2. 25. et Art. Am. I. 48. Quintil. I. 4. (8.) *Mare navigatur, campus curritur.* Sic et Drydenus *Ovid's Metam.* XIII. init. *A thousand ships are mann'd to sail the sea.* Popius *Odyssey* I. init. de Minerva: *Sublime she sails th' aerial space.* Gayius *The Elephant and the Bookseller: The man who with undaunted toils | sails unknown seas to unknown soils.* Shakspear. *Henry V.* III. 7. *He trots the air.* Et *King Lear* IV. 6. *That wing the midway air.* Milton. *Par. Lost* I. 202. *Swim the ocean stream.* Et 521. *Roam'd the utmost isles.* Et II. 540. *Ride the air | in whirlwind.* Et 842. *Wing silently the buxom air.* Et 941. *Treading the crude consistence.* Et 973. *Wand'ring this darksome desart.* Et V. 200. *Ye that walk | the earth.* Et VII. 502. *Air, water, earth, | by fowl, fish, beast, was flown, was swum, was walk'd.* Et 523. *And ev'ry creeping thing, that creeps the ground.* Dryden. *Virgil's Æneid* I. 223. *He skims the liquid plains.* Popius *Windsor Forest* 130. *Skim the heath.*

[3] "Vulgo legitur: σῶζον ἡ μένη ἐφάνη λιμήν. Cod. MS. ἡμέρα ἐφάνη. Emendavit Kœnius ad Greg. Cor. p. 146. ed. nov. præeunte Salmasio ap. Grotium, qui dedit ἦλθεν ἢ ἐφάνη." Meinek. Ad μένη notat Gesnerus in margine: "Vox corrupta: lego, ἥ τις ἐπεφάνη." Salmasius omnino: αὐτοὺς ὁ σώζων ἦλθεν ἢ ἐφάνη λιμήν. ἧκεν Kœnius, "cum literæ μ et κ," ait ille, "sæpissime confundantur;" qui et in Libanii Or. XXXII. ἧκεν εἰς φῶς restituit pro corrupto ἧμεν εἰς φ. quod et ex codd. recepit Reiskius Vol. I. p. 231. notante Bastio. Totum autem locum sic legit Burgesius Epist. Crit. ad Hermesianact. p. 72. καὶ νύκτα χειμασθέντες, εἶτ' ἐκ τοῦ κακοῦ | σωτηρίας ἐπέτυχον· ἢ τὸ πνεῦμα γὰρ | αὐτοὺς ἔσωζ', ἢ 'ν ἡμέρᾳ φανεὶς λιμήν. Mox plenius fige post ἔστιν, cum Meinekio.

V[1].

Ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν[2], ἂν ὀκνῇς τὸ[3] μανθάνειν,
ἀνεπικούρητον σεαυτοῦ τὸν βίον λήσῃ[4] ποιῶν.
οὔτε γὰρ ναυαγὸς[5], ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος[6],
οὔποτ' ἂν σώσειεν αὐτόν· οὔτ' ἀνὴρ πένης γεγὼς,

μὴ οὐ τέχνην μαθὼν, δύναιτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν βίον.
ἀλλὰ χρήματ' ἔστιν ἡμῖν, ἅ γε[7] τάχιστ' ἀπόλλυται,
κτήματ', οἰκίαι· τύχης δὲ μεταβολὰς οὐκ ἀγνοεῖς,
ὅτι τὸν εὔπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὔριον·
κἂν μὲν ὁρμισθῇ[8] τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν[9] τῆς τύχης,
ἐβάλετ' ἄγκυραν[10] καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκα[11]·
ἂν δ' ἀπαιδεύτου[12] μετάσχῃ πνεύματος φορούμενος,
τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν[13].
ἀλλ' ἑταῖροι καὶ φίλοι σοι[14] καὶ συνήθεις, νὴ Δία,
ἔρανον εἰσοίσουσιν[15]· εὔχου μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων[16].
εἰ δὲ μὴ, γνώσῃ[17] σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιάν[18].

Apud Stob. T. 30. 4.

[1] "Verba sunt patris ad artem aliquam discendam filium adhortantis. Neque enim naufragus salvari [*servari* Markland. in ora exemplaris penes Mus. Brit. *J. B.*] potest, nisi terram prehenderit; neque fortunis quis ejectus et nudatus, nisi in arte aliqua præsidium sibi habeat. At mihi sunt, inquies, pecuniæ, domus, prædia. Hæc omnia sæpe uno die Fortuna evertit." Bentl. "Elegantissimum locum complanavit Bentleius in Emend. [p. 143, 4.] Aliam viam instituit Wakefieldus, qui videndus in Silv. Crit. tom. IV. p. 114." Walpol. Scilicet totum Fragmentum personis satis absurde instruxit Wakefieldius, septemque in locis, quæ emendatione non egent, fœdissime turpificavit. Unde apparet, quam parvi in re critica habendus sit mathematicarum artium severior usus, quæ, ut nonnullis placet, ingenium unice exacuunt, et judicium firmant. Cf. Porson. *Tracts* p. 300. Dobræi Advers. T. I. p. 142. seq. ubi de Marshio τῷ μακαρίτῃ agitur, Viro sane doctissimo, et ceteroquin peracuto, sed qui in re philologica non multum vidit.

[2] "Παῦσαι φλυαρῶν, ὦ 'γάθ'. Aristoph. Plut. 360." Walpol. Colo post φλυαρῶν bene distinguit Meinekius.

[3] τι pro τὸ, necnon λήσεις pro λήσει, legendum monuit Porsonus apud Walpolium. Quod Gaisfordium fefellit.

[4] λήσῃ etiam Meinek. Saltem λήσει, cum Walpolio. Vide n. antecedentem.

[5] "ναυαγὸς, *naufragus* rectissime vertit Grotius, *nauta* Gesnerus, quo fere sensu hanc vocem usurpavit, qui in multis rebus novator extitit, Euphorio, teste Helladio p. 967." Meinek. *Naufragus*

etiam vertit Morelius. Et sic Hertelius, qui tamen, in Præfatione, de versione sua *ingenue* fatetur, quicquid ex Stobæo transcripsit, id omne se ex versione Gesneri mutuatum esse.

[6] "Pedem dactylum ante finalem iambum in tetrametro trochaico admittunt comici pudenter et raro. Hæc Porsonus." WALPOL. Vide Porson. Suppl. Præf. ad Eurip. Hec. p. L. (XLIV.) Tatium *Greek Tragic and Comic Metres* §. VII. Mox αὐτόν Grot. Walpol. sed recte αὐτόν etiam Gesner. Hertel. Meinek. Ad μὴ οὐ μαθὼν, consulendus est Matthiæus Gr. Gr. 608. *e.* et de synizesi Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 14.

[7] Pro ἅ γε male conjicit Gesnerus τάδε. Mox plenius distinxerim post ἡμῖν, et ἀπόλλυται, cum Hertel. Grot. Cleric. Walpol. Meinek.

[8] ὁρμησθῇ Trincavellus, quod in ὁρμηθῇ mutavit Morelius, sequente Hertelio.

[9] "Addidi τὸν ob versum." GROT. "Atqui τὸν præbent omnes edd. τῆς addidit Grotius. Pro τύχης Bentleius legendum suadet τέχνης." GAISFORD. τῆς, omisso τὸν, Hertelius; quod notandum. Ceterum τέχνης edidit Walpolius, itemque Meinekius, qui notat: "Ita Bentl. p. 122. pro τύχης, errore frequenti. v. Schæfer. ad Dionys. de C. V. p. 61." "Notus est ille senarius, auctoris incerti, Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη. *ars hominibus est infelicitatis portus.*" BENTL. ubi εὐτυχίας prorsus ἀμέτρως Schneiderus; neque ἀμέτρως tantum, sed et ἀνοήτως, cum sententia plane ea sit, *ars hominibus est portus, quo in adversis rebus confugiant.* Senarium exhibent R. Steph. ΓΝΩΜ. ΜΟΝΟΣΤ. p. 20. Hertel. p. 120. Meinek. p. 325.

[10] "Sine causa Bentleius ἔβαλεν ἄγκυραν. Pind. Isthm. VI. 20. βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών." MEINEK. Herod. IX. 74. ἐφόρεε χαλκέῃ ἀλύσι δεδεμένην ἄγκυραν σιδηρέην· τὴν, ὅκως πελάσειε ἀπικνεόμενος πᾶσι πολεμίοισι, βαλλέσκετο, κ. τ. λ. ἔβαλεν Wakefield. et Walpol. De aoristi usu vide infra ad Diphili Fragm. n. 4.

[11] εἵνεκα etiam MS. A. apud Gaisford. οὕνεκα Walpolius. Vulgo εἵνεκεν, quod in scena locum non habere declaravit Brunckius, quem vide ad Gnom. Poet. Gr. p. 345. Cf. et Glossarium nostrum in Hermesianact. v. 30. "εἵνεκεν Ionicum est." BURN. "Suspecta est mihi forma εἵνεκεν pro οὕνεκα vel εἵνεκα; nam hac etiam forma passim usos esse Atticos vere monuit Sylburg. ad Pausan. p. 934 a. cll. Wolfio ad Demosth. Lept. p. 338. Vid. Timocl. Athenæi

p. 237. F. Plato Com. ap. Plutarch. Nic. III. p. 370. ed. Cor. et Aristophanes apud Polluc. VII. 143. qui locus a Brunckio, ni fallor, neglectus, a Scaligero autem Conj. in Varr. IV. p. 91. minus recte tractatus, ita constituendus est: "Ὥστ' ἀνακύπτων καὶ κατακύπτων τοῦ σχήματος εἵνεκα τοῦδε Κηλώνειον τοῖς κηπουροῖς." Meinek. Timoclis locus est: γέρα γὰρ αὐτοῖς ταὐτὰ τοῖς τὠλύμπια | νικῶσι δίδοται, χρηστότητος οὕνεκα, | σίτησις. Ita Dindorfius pro vulgato εἵνεκα. Platonis versus est: οὐ γὰρ τοιούτων εἵνεκ' ὄστραχ' εὑρέθη. In Aristophanis Fragmento οὕνεκα, et κηλωνείου edidit Dindorfius Poet. Sc. Gr. p. 156.

[12] "Quid sodes est ἀπαιδεύτου πνεύματος, *indocta tempestas*? Hæccine tam patienter ferri? Lege sine dubio, Ἂν δ' ἀπαίδευτος μετασχῇ πνεύματος φορούμενος. Artifex, jam dixerat, habet portum, quo se recipiat: *At si indoctus et iners tempestate jactatus sit*, nihil habet perfugii in senectute." Bentl. ἀπαίδευτος receperunt Walpol. et Meinek. Perperam autem Bentleius μετασχῇ, sequente Meinekio.

[13] "Transponenti mihi tres versus 6, 7, 8. ἀλλὰ χρήματ' ἔστιν ——ἐς τὴν αὔριον, post οὐκ ἔχει σωτηρίαν v. 12. pene assentiebatur Porsonus." Dobr. Quam transpositionem, ab ipso probatam, Kiddio minus recte tribuit Meinekius. Vide Porson. *Tracts* p. 189.

[14] σοὶ Hertelius, post Morelium.

[15] "V. Wyttenb. ad Plutarch. I. p. 49. D." Meinek.

[16] "Confer Euripidem, vel potius comicum, Stobæi CXIV. p. 584, 41. = 473." Dobr. Comico etiam tribuit Grotius apud Gaisfordium. Locus est: μηδέποτε πεῖραν τοῖς θεοῖς εὔχου λαβεῖν, | Φαίδιμε, τοιούτου μηδένος, μηδ' εἰδέναι· | ὡς ἔστιν ἑτέρῳ ῥᾴδιον παραινέσαι. Plutarch. Vit. Fab. Max. p. 184. B. οὐ μόνον δ' ἦν ἄρα τὸ φίλων πεῖραν λαβεῖν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, οὐ σμικρὸν κακὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων στρατηγῶν. Ceterum post φίλων leviter figit Meinekius; male.

[17] Ita etiam Meinek. sed recte γνώσει Burn. et Walpol. Pessime Grotius γνώσεις ἂν αὐτοὺς ex Casauboni emendatione adoptavit.

[18] Soph. Aj. 125. ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν | εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν. Cf. et ejusdem fabulæ v. 1236. Pind. Pyth. VIII. 135. ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ' οὔτις; | σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Aristoph. Av. 685. ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, | ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά. Vide et Æsch. Agam. 81. et Blomfieldii Glossar. ad l. Conferendus est Shakspear. *Hamlet* II. 2. *The very substance of*

the ambitious is merely the shadow of a dream. ubi vide interpretes. Young. *Paraphrase on Part of the Book of Job: Fond man! the vision of a moment made! | dream of a dream, and shadow of a shade!* Chatterton. *Ælla, a Tragycal Enterlude: Honnoure, whatt bee ytte? tys a shadowes shade, | a thynge of wychencref, an idle dreme.* Byron. *The Vision of Judgment* LXXXII. de Junio illo celeberrimo loquens: "*And who and what art thou?*" (Hom. Il. Z. 123. τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;) *the Archangel said.* | "*For that you may consult my title page,*" | *replied the mighty Shadow of a Shade.* Pæne oblitus sum Henr. Killigrew *The Conspiracie* I. 1. init. KING. *Ha, ha, ha, no happinesse like the Fooles, Comastes.* COM. *No, none, Sir, hee's mirth it selfe, and the cause of it in others; they say all pleasure is a shadow; then that which wee enjoy is but the shadow of a shadow, hardly the Picture of what it imbraces.*

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἓν,
μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς·
τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον[1].
τεκμήριον δὲ τοῦδε[2] τὸν Ὅμηρον λάβε·
οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν[3] μακρόν.

Apud STOB. T. 36. 18.

[1] "Huc pertinet versus ille, quem habuisti supra inter μονοστίχους γνώμας, Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια. Ubi τὰ καίρια vocantur quæ hic a Philemone τὰ δέοντα." H. STEPH. Versus ille, quem inter μονοστίχους γνώμας retulit H. Stephanus, quæ magna ex parte, ait ille, sunt Menandri, est Soph. Œd. Col. 808. ubi τὸ καίρια proculdubio legendum est. Vide Elmsleium ad l.

[2] Æsch. Eumen. 652. τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου. Et 441. τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα. Noster apud Stob. T. 102. 4. τεκμήριον δὲ, τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ | ὑπὲρ ἐγκρατείας κ. τ. λ. Antiphanes apud Porphyr. de Abst. II. p. 131. τεκμήριον δ'· ὅταν γὰρ ἑκατόμβας τινες | θύωσιν, κ. τ. λ. Plato Sympos. p. 19. Wolf. τεκμήριον δὲ τούτου· γονεῖς γὰρ Ἔρωτος οὔτ' εἰσιν, κ. τ. λ. Aliter

Menander apud Pophyr. l. c. IV. p. 347. παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε· | ὅταν φάγωσ' ἰχθὺν ἐκεῖνοι, κ. τ. λ.

[8] "εἴρηκεν Grotius." GAISFORD. Immo et ante Grotium H. Stephanus. Vulgo εἴρηκε, metro respuente. Totus versus sic se habet apud Hertelium p. 174. ἀλλ' οὐδὲ εἷς εἴρηκε τὸν Ὅμηρον μακρόν. Quod notatu dignum est. "*Non sunt longa, quibus nihil est, quod demere possis.* Martial. II. 77. *Sciat, si materiæ immoratur, non esse longum; longissimum, si aliquid arcessit atque attrahit. Vides, quot versibus Homerus, quot Virgilius arma, hic Æneæ, Achillis iste, describat: brevis tamen uterque est, quia facit quod instituit.* Plin. Epist. V. 6. GROT. in mss. Plutarch. II. p. 504. D. Τῶν δὲ περὶ τοῦ ποιητοῦ λεγομένων ἀληθέστατόν ἐστιν, ὅτι μόνος Ὅμηρος τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀψικορίας περιγέγονεν, ἀεὶ καινὸς ὢν καὶ πρὸς χάριν ἀκμάζων." GAISFORD. Cessit tamen in proverbium μακρότερον τῆς Ἰλιάδος, *prolixius Iliade.* Æschin. in. Ctesiph. 54. ταῦτα δ' εἰπὼν δίδωσιν ἀναγνῶναι ψήφισμα τῷ γραμματεῖ μακρότερον μὲν τῆς Ἰλιάδος, κενώτερον δὲ τῶν λόγων, οὓς εἴωθε λέγειν, καὶ τοῦ βίου, ὃν βεβίωκε, μεστὸν δ' ἐλπίδων οὐκ ἐσομένων καὶ στρατοπέδων οὐδέποτε συλλεγησομένων. Vide et Pollucis l. c. in n. 5. ad Appendicis Fragm. XXX. Vix conferri potest Byron. *Don Juan* III. 91. *Milton's the prince of poets—so we say; | a little heavy, but no less divine.*

VII[1].

Ἐὰν οἷς ἔχωμεν, τοῖς γε[2] μηδὲ χρώμεθα,
ἃ δ' οὐκ ἔχομεν ζητοῦμεν[3], ὧν μὲν διὰ τύχην,
ὧν δὲ[4] δι' ἑαυτοὺς[5] ἐσόμεθ' ἐστερημένοι.

Apud STOB. T. 16. 1.

[1] Citat Cognatus Erasm. Adag. p. 606. Wechel. in *Pro incerta spe certa præmia.* Locum de avaris male intellexit H. Stephanus Com. Gr. Sent. p. 376.

[2] "γε om. Trinc. μὲν ἔχομεν, τοῖσδε——ζητῶμεν Porsonus *Tracts* p. 255." GAISFORD. "Fort.: ἐὰν οἷς ἔχομεν, τούτοισι. Quod Porson. *Tracts* etc. p. 225. conjecit ἐὰν οἷς μὲν ἔχομεν, τοῖσδε μ. [μηδὲν Porson. *J. B.*] χρ. vereor ut ferri possit propter τοῖσδε, quod pro τούτοις dictum certe a comicorum sermone alienum est. Cfr. Buttmannus ad Sophoclis Phil. 87. Quod ipse proposui confirmat Anton. Mel. Serm. XLII. p. 64. ubi cetera corruptissime, primus autem versus ita scriptus est: ἐὰν οἷς ἔχωμεν, τούτοις μ. χ."

MEINEK. Ad τοῖσδε pro τούτοις, cum Porsono facit Aristoph. Plut. 1088. τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι | ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ', οὓς ἔχω. ubi τούτους οὕστινας κρατῶ Gl. LB. ἐὰν οἷς ἔχομεν Morelius, quod in ἐὰν δ' οἷς ἔχομεν mutavit Hertelius. Etiam Clericus ἔχομεν, in ἔχωμεν mutante Porsono in ora exemplaris Menand. Cleric. penes Mus. Brit. Bentleius: ἂν οἷς ἔχωμεν. Malim omnino, fere cum Porsono: ἂν οἷς μὲν ἔχομεν, τοῖσδε μηδὲν χρώμεθα. Angl. *if we make no use of that which we have.* Cf. Eurip. Iph. Aul. 316. Heracl. 107. Vide supra ad Menandri Fragm. I. n. 4.

3 "Dedi ζητῶμεν pro ζητοῦμεν." MEINEK. Sed et ζητῶμεν dedit Porsonus. Vide n. 2.

4 "ὧν μὲν——ὧν δὲ rarum in scriptore Attico. V. Hemst. ad Thom. M. p. 2. Valckenar. in Epist. a Tittm. edit. p. 141. Hermannus ad Vig. p. 706. 26. Reizius de Incl. Acc. p. 30. sq." MEINEK.

5 "δι' ἑαυτοὺς i. e. ἡμᾶς αὐτούς. Menander Inc. V. 8. αὐτοὶ παρ' αὑτῶν προσπορίζομεν. Cfr. Hermannus ad Soph. Trach. 451." MEINEK. Vide supra ad Menandri Fragm. II. n. 6.

VIII[1].

Ἀεὶ τὸ πλουτεῖν συμφορὰς[2] πολλὰς ἔχει
φθόνον τ', ἐπήρειάν τε[3], καὶ μῖσος πολύ,
πράγματά τε πολλά, κἀνοχλήσεις[4] μυρίας,
πράξεις τε πολλὰς, συλλογάς τε τοῦ βίου.
ἔπειτα[5] μετὰ ταῦτ' εὐθὺς εὑρέθη θανὼν,
ἄλλοις καταλείψας[6] εἰς τρυφὴν τὴν οὐσίαν.
ὅθεν πένεσθαι μᾶλλον ἡδέως ἔχω,
ἔχειν τε μέτρια, κἀμέριμνον ζῆν βίον,
καὶ μήτ' ἔχειν πλοῦτόν με, μήτε πράγματα[7].
πᾶς γὰρ, πένης ὢν, μέγαλα κερδαίνει κακά[8].

Apud STOB. T. 97. 19.

1 "Gesneri margo Philetæ tribuit. Philemonis nomen recte adscripsit etiam H. Steph. Com. Gr. p. 370. Idem locus in Comp. M. et Ph. p. 358. ubi vs. 1. ἀεὶ ὁ πλοῦτος." MEINEK. "Philemoni tribuit Grotius." GAISFORD. Philemoni etiam Morelius et Hertelius. Philetæ Gaisfordius, cum MS. A.

[2] ξυμφορὰς Walpolius. Sed vide infra ad Diphili Fragm. n. 5.

[3] "Emendarunt Salmasius et Rutgersius. Vulgo φθόνον τε κἀπήρειαν κ. μ. π. Salmasii et Rutgersii rationem confirmat quodammodo MS. Comparationis M. et Ph. in quo est φθόνον τ' ἐπήριον." MEINEK.

[4] Vulgo: καὶ ὀχλήσεις. Emendavit Bentleius.

[5] "ἔπειτα Bentleius." GAISFORD. Probat etiam Porsonus ad Eurip. Phœn. 1277. "Vulgo εἶτα μετὰ ταῦτα. Contra in Pherecratis versu apud Phot. p. 139. εἶτα legendum pro ἔπειτα. Recte autem conjungi ἔπειτα μετὰ ταῦτα docuit Porsonus Præf. Eur. p. LV. cll. Erfurdtio Observ. cr. in Ath. p. 10. Ita Terent. Andr. III. 2. 3. *post deinde.* Propert. II. 3. 50. *dehinc postea.*" MEINEK. "Adde Aristoph. Ran. 1026. εἶτα —— μετὰ τοῦτ'." BACH. Plura idiomatis Latini exempla suppeditabit Facc. et Forc. Lexicon in *Deinde.* Ad εὑρέθη, confer infra ad Appendicis Fragm. XXVII. n. 6.

[6] μεταλείψας Meinekius, nescio unde. Ad vulgatam, confer Isocratis locum supra citatum in n. 3. ad Alexidis Fragm. IX. Sic et Latini. Terent. Eun. I. 2. 40. *Qui mihi reliquit hæc, quæ habeo, omnia.* Nep. Arist. sub fin. *In tanta paupertate decessit, ut, qui efferretur, vix reliquerit.* Martial. Epigr. X. 47. *Res non parta labore, sed relicta.* "Vix Atticum λεῖψαι pro λιπεῖν." DOBR. Citat Meinekius Lobeck. ad Phryn. p. 713. seq. ubi de hac forma aoristi agitur. Sed legendum videtur: καταλιπών.

[7] "Ita reposuit Bentleius, pro Καὶ μήτ' ἔχειν με πλοῦτον, μήτε πράγματα, ne spondeus in quarto loco senarium exstingueret." WALPOL.

[8] "Citat Clemens ut Epicharmi. GROTIUS in mss." GAISFORD. "κερδαίνει κακὰ, *pauperes multa mala compendifaciunt.* Ita recte Grotius, quamquam hæc verbi κερδαίνειν significatio vix alibi reperiatur." MEINEK.

IX.

Ἐνταῦθ' ἀνὴρ γάρ ἐστιν ἀνδρὸς διάφορος,
ἐν τῷ τό τε[1] κακὸν εὖ φέρειν καὶ τἀγαθόν[2].

Apud STOB. T. 108. 37.

[1] "Malim ἐν τῷ τε τὸ κακόν. V. Reisigii Conj. in Arist. I. p. 134." MEINEK. Nimirum notat Reisigius, particulas γε et τε in metro vel iambico vel trochaico ictu liberas esse oportere. Contra

(ait ille) sæpe acuuntur in anapæstico. Vide Gaisford. ad Hephæst. p. 239. Nihil autem hoc in loco novandum est. Confer Porson. Supplem. Præf. ad Hec. p. XVII. Alexis apud Athen. VI. p. 237. C. citante Porsono: νοεῖς τό τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; B. καὶ μάλα.

[2] Antiphanes apud Stob. T. 108. 28. ἀνδρὸς διαφέρει τοῦτ' ἀνήρ· ὁ μὲν κακῶς | πράττων, τὸ λυποῦν ἤγαγ' εἰς παράστασιν· | ὁ δ' ἐμφρόνως δεξάμενος, ἤνεγκεν καλῶς. ubi Dobræus mavult περίστασιν, i. e. *luctum fovendo in calamitatem incidit.*

DIPHILUS.

Νόμιμον τοῦτ' ἐστὶ βέλτιστ' ἐνθάδε[1]
Κορινθίοισιν, ἄν τιν' ὀψωνοῦντ' ἀεὶ
λαμπρῶς ὁρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνειν πόθεν
ζῇ καὶ τί ποιῶν· κἂν μὲν οὐσίαν ἔχῃ
ἧς αἱ πρόσοδοι λύουσι τἀναλώματα,
ἐᾶν ἀπολαύειν τοῦτον ἤδη τὸν βίον[2]·
ἐὰν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχῃ,
ἀπεῖπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι.
ὃς ἂν δὲ μὴ πείθητ',[3] ἐπέβαλον ζημίαν.
ἐὰν δὲ μηδ' ὁτιοῦν ἔχων ζῇ πολυτελῶς,
τῷ δημίῳ παρέδωκαν[4] αὐτόν. B. Ἡράκλεις.
A. οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος
τοῦτον. συνίης[5]; ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας[6] ἢ τοιχωρυχεῖν,
ἢ τῶν ποιούντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγοράν, ἢ μαρτυρεῖν
ψευδῆ. τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος.
B. ὀρθῶς γε νὴ Δί'. ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί[7];
A. ὁρῶμεν ὀψωνοῦνθ' ἑκάστης ἡμέρας
οὐχὶ μετρίως βέλτιστέ σ', ἀλλ' ὑπερηφάνως.
οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν[8] ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν.

συνῆχας [9] ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν·
περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ' ὥσπερ Ἰσθμίοις [10].
λαγώς τις εἰσελήλυθ' [11], εὐθὺς ἥρπακας.
πέρδικα δ' ἢ κίχλην γε νὴ Δί' [12] οὐκ ἔτι
ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν.
τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ [13].

ΕΜΠΟΡΩι.

Apud Athen. VI. p. 227. E.—228. B.

[1] Hoc Fragmentum in Aldina ad hunc modum inducitur: *Δίφιλος δ' ἐν ἐμπόρῳ καὶ νόμον εἶναι φησὶ παρὰ κορινθίοις τινὰ* Τ*οιοῦτο νόμιμον ἐστὶ βέλτιστ' ἐνθάδε.* Et sic se habet v. 1. apud Casaubonum. "Pro eo, quod edebatur, Τ*οιοῦτο νόμιμόν ἐστι, βέλτιστ', ἐνθάδε,* in membr. A. sic scribitur, *τοιοῦτον νόμιμον τοῦτ' ἐστιν βέλτιστ' ἐνθάδε.* Ex quo par erat intelligi, in eum modum, quo a nobis factum, constitui debuisse primum versum, vocem *τοιοῦτον* autem ad *νόμον τινα* fuisse referendam." Schweighæuser. Ad *βέλτιστε,* vide Hermann. ad Viger. p. 717. Mox vulgo legitur: Κ*ορινθίοις, ἵν', ἐάν τιν' κ. τ. λ.* pro quo Κ*ορινθίοισιν, ἐάν τ.* Casaubonus. Recte autem *ἄν* Dindorfius. Vide supra ad Phœnicidæ Fragm. n. 5. In cod. Epit. sic scriptum: Ὅ*τι* Κ*ορινθίοις νόμιμον ἦν, φασὶ* Δ*ίφιλος, ἵν' ἐάν τιν' ὀψωνοῦντ' ἀεὶ λαμπρῶς ὁρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνωμεν πόθεν ζῇ, κ. τ. λ.*

[2] "Rariorem constructionem verbi *ἀπολαύειν* cum accusativo casu, supra notavimus ad V. 220. e. Dictionem autem illam, *ἀπολαύειν τὸν βίον,* non tam cum Dalecampio intellexeram *frui vitæ luxu,* quemadmodum vernaculo sermone dicimus, *jouir de la vie; das Leben geniessen:* sed, *suis facultatibus uti prout ipsi visum fuerit;* quam sententiam commode illis verbis Grotius expressit, *suo arbitratu facere impendia.*" Schweighæuser. *τοῦτον τὸν βίον* verte Anglice: *the course of life he pursues.* Cf. infra Appendicis Fragm. XXV. 2. Male autem Hertelius *τοῦ βίου, τοῦτον* vocabulo ad helluonem istum relato. Aristoph. Plut. 236. *ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.* Theophrast. de Causis Plant. III. 3. citante H. Stephano: *ἵνα ἀπολαύῃ* (sc. *τὰ δένδρα*) *τὴν προσαύξησιν καὶ τὴν τροφήν.* ubi *ἀπολάβῃ* frustra, ut opinor, scriptum voluit Schweighæuserus, quanquam probe scio *υ* et *β* in MSS. sæpius confusa esse. Cf. Appendicis nostræ ad Hermesianact. p. 107. Ad *ἀπολαύω* cum accusativo, vide Matthiæi Gr. Gr. 361.

[3] "πίθηται MS. A. unde commodius πίθητ' formari possit." SCHWEIGHÆUSER. Soph. Elect. 938. ἐὰν δέ μοι πίθῃ, | τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος. In Œd. R. 1414. πίθεσθε edidit Elmsleius, ubi πείθεσθε libri omnes. Vide Blomfield. ad Æsch. Prom. V. 282. Hermann. ad Soph. Elect. 1003. Mox notat Schweighæuserus: "Pro τῷ δημίῳ, id est, *lictori*, vel *carnifici*, suo arbitratu τῷ δικαίῳ posuit Epitomator; quasi *justitiæ* diceret, quemadmodum Gallice dicimus, *livrer un malfaiteur à la justice.*"

[4] ἀπεῖπον—ἐπέβαλον—παρέδωκαν. De hoc usu aoristi vide infra ad Appendicis Fragm. XXVII. n. 6. Cf. supra Eupolidis Fragm. II. 16.

[5] Ita recte Ald. et Casaub. Male Schweighæuserus συνιεῖς; "more Attico, tamquam a verbo συνιέω," ut ipsi placet. Et sic etiam MSS. A. et P. itemque Walpolius. Sed vide Porson. ad Eurip. Orest. 141. qui ibi scribit: "Nec me fugit Brunckium pluribus in locis Sophoclis et Aristophanis τιθεῖς, ξυνιεῖς, et similes barbarismos aut reliquisse aut intulisse." (Cavillatur, non argumentatur, Matthiæus Gr. Gr. 205.) Aristoph. Plut. 45. εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ, κ. τ. λ. συνίῃς; autem apud Diphilum vertas licet Angl. *do you take?* Ad formam præpositionis, ξὺν recentiores comicos raro aut fortasse nunquam admisisse, observavit Walpolius p. 116. Quod notandum. Vide Valcken. ad Eurip. Phœn. 539.

[6] "Nihil caussæ erat, cur τῆς νυκτὸς corrigendum suspicaretur Taylorus, in Indice ad Lysiam, p. 928. ed. Reisk. Percommode et accusativus casus positus est, et pluralis numerus." SCHWEIGHÆUSER. νυκτὸς, absque articulo, bonus ille Hertelius, in margine sic notans: "al. τὰς νύκτας." Nempe pænultimam in λωποδυτεῖν pro longa habendam esse putavit. Accusativum defendit Dobræus Advers. T. II. p. 98. Pherecrates apud Athen. III. p. 75. B. κάθευδε τὰς μεσημβρίας. ubi perperam Dindorfius, post Schweighæuserum, τῆς μεσ. Quem locum attulit Dobræus l. c. Sic supra Menandri Fragm. IX. 3. οὐ στένειν | τὰς νύκτας. Plura vide apud Musgravium ad Eurip. Hipp. 1131. Elmsleium ad Bacch. 722. Shakspear. *The Twelfth Night* I. 3. *Sir Toby, you must come in earlier anights: your cousin my lady takes great exceptions at your ill hours.* ubi edd. recentiores *o'nights* exhibent, in analogiam, ut opinor, peccantes, cum rectius per *a* scribatur, perinde atque in vocabulo *nowadays.* Ita Jonson. *Cynthia's Revels* II. 1. *He loves to have a fencer, a pedant, and a musician seen in his lodging amornings.* Porro, in Shakspearii loco, *exceptions to* recentius editum est, cum ante, ut

mihi quidem videtur, recte legeretur *exceptions at*. Cf. *First Part of King Henry VI*. IV. 1. *And he first took exceptions at this badge.*

[7] Cf. supra Phœnicidæ Fragm. 3.

[8] "ἰχθυάριον correxit Grotius. At inusitatum prorsus istud vocabulum. ἰχθύδιον Græcis est diminutivum τοῦ ἰχθύος. [Vide Meinek. ad Menand. p. 160. Matthiæi Gr. Gr. 102. *J. B.*] Neque vero ulla novatione erat opus. Subintellige τι, ut sexcenties apud poetas præsertim: eritque perapte dictum οὐκ ἔστιν ἰχθυηρόν τι &c. *nihil ad piscem pertinens, nihil quod vel piscem oleat.*" Schweighæuser. Aristoph. Plut. 813. τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς, | τοὺς ἰχθυηροὺς, ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν. Idem in Telmissensium Fragmento apud Poll. X. 82. πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν. Quæ loca contulit Schweighæuserus: in cujus tamen hujus loci interpretatione nequeo acquiescere. Ad ἰχθυηρὸν, intelligendum videtur σκεῦος, vel ἀγγεῖον, vel πινάκιον, vel simile quid. Confer Bosii Ellips. Gr. p. 13. 439. et Poll. l. c. Nempe quasi in substantivum cessit epitheton. Plene Aristophanes, quod vidimus, πινακίσκους ἰχθυηροὺς, et πινακίσκον ἰχθυηρόν. Plene similiter Cratinus apud Athen. XI. p. 494. C. καὶ τἄλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον, | κοὐδ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται. Plene etiam μελιτήριον ἄγγος Aristophanes in Tagenistis apud Poll. X. 93. Ita Brunck. sed unice verum videtur μελιτηρὸν ἀγγεῖον, prout impressum est in Pollucis ed. Bas. 1536. Athenæus XI. p. 475. D. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν κελέβην εἶναι. Fuerit autem ἰχθυηρὸν i. q. πινακίσκος ἰχθυηρὸς Aristophanicum, *catinus*, sive *scutella, in qua pisces* vel *elixantur*, vel *apponuntur*. Quanquam vel facilius suppleri potest τέμαχος, ut θύννεια θερμὰ καταφαγὼν, subintellecto τεμάχη, dixit Aristoph. Eq. 354. Cf. Schol. ad Nub. 338. ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ κρέων οὐκέτι. Similiter ναστὸς, γαμήλιος, ἐπίπαστον, substantive usurpantur, cum plene dicatur ναστὸς πλακοῦς, γαμήλιος πλακοῦς, ἐπίπαστον πλακουντάριον. Cf. supra Pherecratis Fragm. III. 5. et IV. 3. Hesychius: Γαμήλιος. ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς. Corrigendus est Hesychii locus corruptissimus: Ἰχθυόνερες. ἰχθυαγωγοί. ubi minus recte de piscatoribus, qui *pisces* hamo *ducunt*, recte autem de servis, qui *pisces advehunt*, cogitavit Albertius. MS. Schow. Ἰχθυόνερ, ἰ. Legendum videtur: Ἰχθυηροί. ἰχθυαγωγοί. Sic οἰνηρὸς θεράπων dixit Anacreon apud Poll. VI. 23.

[9] συνῆκας Ald. et Casaub. συνῆκάς τι MS. A. συνῆκας τί MSS. B. P. ξυνῆκας Walpol. quod tamen in συνῆκας remutatum voluit in

Monito p. 116. συνῆχας est ex conjectura Schweighæuseri. Hoc esset a συνάγω; illud a συνίημι. Versum sic convertit Grotius: *Ita civitas compulsa ad vitam olitoriam est.* Unde, de συνῆχας putasse Grotium, quivis merito suspicabitur. Atqui ne olera quidem sumtus et voracitatem istius hominis effugisse, satis et abunde manifestum est ex versu sequenti, περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ' ὥσπερ Ἰσθμίοις. Quæ sane, si civibus ad victum olitorium confugiendi adhuc fuisset potestas, vix et ne vix quidem dici potuissent. Nec profecto placet verbi συνάγω usus, quo valeat *compello, concludo, redigo,* quamvis eo sensu frequentatum sit Polybio, (id quod monuit Schweighæuserus) qui εἰς τοῦτο συνήγοντο, *eo redigebantur,* συναγόμενοι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, *fame victi,* et alia consimilia habet. Vide et Athen. V. p. 197. D. ibique Schweighæuserum. Equidem συνῆκας unice verum esse censeo. Adumbravit Diphilus Homericum illud ξυνέηκε μάχεσθαι, forma Ionica, uti par erat, in Atticam immutata, servata autem verbi antiqua significatione. Ad rem est illud Menandri apud Stob. T. 107. 2. οἰκτρότατόν ἐστι πεῖραν ἐπὶ γήραος οὐδῷ | ἀδίκου τύχης δίκαιος εἰληφὼς τρόπος. ubi γήρως ὁδῷ (γῆρας ὁδοῦ corrupte MSS. A. B. apud Gaisford.) optime Scaliger et Grotius, sequente Meinekio. Quam Homerici ἐπὶ γήραος οὐδῷ adumbrationem exhibet etiam Lycurg. c. Leocrat. 11. auctore Suida, uti monuit Meinekius ad Menand. p. 234. Est autem συνῆκας i. q. συνέβαλες, συνέπλεξας πρὸς ἔριν, collato Eustathio ad locum Homericum, Angl. *you have embroiled, you have set by the ears.* Verte igitur: *populares nostros in certamen cum olitoribus conjecisti.* Namque recte observavit Schweighæuserus, τὰ λάχανα hic non tam ipsa *olera,* quam *forum olitorium* dici. Suidas: Λαχάνοις. τοῖς λαχανοπώλαις. Similiter Alexis Athen. III. p. 104. D. τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον, | ὥς φασι, χαλκῆν Καλλιμέδοντος εἰκόνα | στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν. ubi notat Casaubonus: "Verto, *in foro piscatorio.*" Vide et Schweighæuser. ad l. Aristoph. Ran. 1066. κἂν ταῦτα λέγειν ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν. ubi notat Schol. Παρὰ τοὺς ἰχθῦς. παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον Ἀττικόν. Εὔπολις· Περιῆλθεν εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα. Id. Vesp. 789. ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσιν. Vide Pierson. ad Mœr. p. 351. seq. Totum autem Diphili locum optime illustrabit Alexis apud Athen. VIII. p. 338. D. E. πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε βορρᾶς ἢ νότος | ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρὸς, ἰχθῦς οὐκ ἐνῆν | οὐδενὶ φαγεῖν. νυνὶ δὲ πρὸς τοῖς πνεύμασι | τούτοις Φαΰλλος προσγέγονε χειμὼν τρίτος. | ἐπὰν γὰρ ἐκνεφίας καταιγίσας τύχῃ | εἰς τὴν ἀγορὰν, τοὔψον πριάμενος οἴχεται | φέρων ἅπαν τὸ ληφθέν· ὥστε

γίγνεται | ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη. ubi ἐν τοῖς λαχάνοις similiter, atque in ipsius Diphili loco, exponendum est. Ad τι, vel τί, quod attinet, in MSS. A. B. P. exaratum, exscribenda sunt Schweighæuseri verba: "Quod in membr. A. legitur συνῆκάς τι ἡμῶν, id nec ad sententiam ullius frugis erat, nec ad metrum. Ac suspicor propemodum, illud τι imperite in contextum esse adscitum, cum ad verbum συνῆκας aliquis, dubitans quæ ei vis inesset, in ora adscripsisset, τί; id est, *quid hoc? quid hoc significat?* Editores, importunam voculam τι abjicientes, metro recte consuluere." Scilicet, de voce paulo impeditiori συνῆκας subdubitans, τί in ora adscripserat librarius, fere atque moris est hodiernorum *Qu.* vel *Quære,* in re tali adscribere. Vocula autem in contextum postmodum irrepsit.

[10] "Comicus apud Plutarch. Sympos. V. 6. 3. p. 676. D. τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου Ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὤνιος. Schol. ad Apollon. Rhod. III. 1238. ἐτίμησεν, ὡς ἔδει, τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ, ἐν ᾧ οἱ νικῶντες πίτυϊ ἐστέφοντο πάλαι, ὕστερον δὲ ξηρῷ σελίνῳ." Porson. Vide Corsini Dissert. Agonist. p. 82.

[11] Verte Angl. *Does a hare enter the market? you seize it instantly.* De interpunctione vide supra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 3.

[12] Ita Dindorfius, faventibus MSS. A. B. C. P. et sic etiam Grotius, probante Porsono Advers. p. 38. Cf. Aristoph. Thesm. 640. In Aldina impressum est: πέρδικα δ' ἢ κίχλην καὶ νὴ δί' κ. τ. λ. Putaram: πέρδικα δ' ἢ κίχλην μὰ τὸν Δί' κ. τ. λ. quod a ductu literarum non longe abest. Vide Porson. ad Aristoph. Ran. 41. Dobr. ad Plut. 287. 764. et Advers. T. II. p. 138.

[13] "Verbi ἐπιτιμᾷν exempla nonnulla apud Demosthenem habemus, ubi τὸν σῖτον ἐπιτιμηθῆναι ait, *auctum esse pretium tritici,* p. 918. 22. et 1208. 2. ed. Reisk." Schweighæuser. qui inprimis consulendum monuit Ruhnkenium ad Timæi Λέξεις Πλατ. p. 115. seq. "Hoc est, quod Galli dicunt *renchérir.*" Coray.

APOLLODORUS.

I.

Ἀπραγμόνως ζῆν, ἡδύ· μακάριος βίος
καὶ σεμνὸς, ἂν ᾖ μεθ' ἑτέρων ἀπραγμόνων·

ἐν θηρίοις δὲ καὶ πιθήκοις ὄντα δεῖ
εἶναι πίθηκον, ὦ ταλαιπώρου βίου [1].

ΑΔΕΛΦΟΙΣ.

Apud Stob. T. 121. 13.

[1] Confer supra Philemonis Fragm. III. 7, 8. Epicharmum in Sirenibus supra citatum p. 85. Æsch. Pers. 978. Vide Matthiæi Gr. Gr. 348.

II.

Οὐκ οἶδ᾽ ὅτῳ πέποιθας ἀργυρίῳ, πάτερ.
ὁ καιρὸς ὁ τυχὼν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις
ἔδωκε, τῶν κεκτημένων δ᾽ ἀφείλετο [1].

Apud Stob. T. 105. 49.

[1] "Huc pertinet illud Solonis, Χρήματα δ᾽ ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει." H. Steph. Soloni etiam tribuit Brunckius Gnom. Poet. Gr. p. 77. Plutarchi auctoritate fretus. Vulgo inter Theognidea legitur. Soph. Tyndarei Fragm. apud Stob. l. c. 3. ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὤλίγῳ χρόνῳ | πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις, | ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε. Cf. supra Menandri Fragm. VII. Horat. Od. III. 29. 49. seq.

III[1].

Καὶ κλείεθ᾽ ἡ θύρα μόχλοις [2], ἀλλ᾽ οὐδὲ εἷς
τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι᾽ ἧς γαλῇ [3] καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται [4].

Apud Stob. T. 6. 28.

[1] "Gesnerus: *Apollodori in Calumniatore.* Grotius in nota ms. addit *Carystius.*" Gaisford. *Apollodorus in Calumniatore* Grotius in margine.

[2] Colo, post μοχλοῖς, recte figunt Hertelius et H. Stephanus.

[3] "Fallitur Typographorum doctissimus, [H. Stephanus] quum ait apte *felem* cum adultero jungi et velut copulari. γαλῆ non *felem*, sed *mustelam* significat." Brunck. Huc respexit Ovid. Amor. III. 4. 7. *Omnibus occlusis, intus adulter erit.*

[4] ἐσέρχεται Brunckius. Male. Vide Porson. Supplem. Præf. ad Hec. p. LX. et ad Aristoph. Lysistr. 1052, 3. Walpol. p. 116.

IV[1].

Μὴ καταφρόνει, Φιλῖν'[2], ἐτῶν[3] γεροντικῶν,
οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς, ἔσῃ.
ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ[4] πατέρες ἡλαττώμεθα[5]·
ὑμεῖς μὲν ὠνειδίσατ', ἐάν[6] τι μὴ ποιῇ
ὁ πατήρ ποθ' ὑμῶν[7], οὐ γέγονας αὐτὸς νέος;
τῷ δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἐὰν[8] ἀγνωμονῇ,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, οὐ γέγονας αὐτὸς γέρων;

ΛΑΚΑΙΝΗι.

Apud Stob. T. 116. 35.

[1] Deest Trincav.

[2] Vulgo: φιλεῖν. Correxit Salmasius apud Grotium.

[3] ἐθῶν Meinekius, qui et mox ἔσει.

[4] "τοῦθ' ᾧ Salmasius. οἱ A. B." Gaisford. Dobræus: ἀλλ' ἓν μέγα τοῦθ'—

[5] Levius, post ἡλαττώμεθα, pungit Hertelius, post Gesnerum. Male.

[6] "Leg. ὠνειδίζετ', ἤν—" Burn. Vide supra ad Antiphanis Fragm. XIII. n. 2. ὠνειδίσατ', ἄν τι Gesnerus, nullo metro.

[7] Ita Tyrwhittus, notante Gaisfordio. πρὸς ὑμῶν Grotius. Vulgo corrupte πρόθ' ὑμῶν: unde, ut videtur, προθύμως conjecit Meinekius, collato Menandro apud Stob. T. 83. 5. υἱῷ προθύμως ταξιώμενον ποιῶν, | κηδεμόν' ἀληθῶς οὐκ ἔφεδρον ἕξεις βίον. πρόθυμον, vel προθύμως, etiam Dobræus.

[8] ἂν poscit Elmsleii regula, ad quam toties allusum est. Vide ad Menandri Fragm. I. n. 4.

V.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου,
ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντα[1] τὰς θύρας.

ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἡ κύων[2]
ἔσαινε[3] καὶ προσῆλθεν[4]; ὑπήντησέ τις[5],
δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ
μηδέν.

Apud ATHEN. I. p. 3. C. D.

[1] εἰσιόντι Ald. Casaub. Quam scripturam unice veram esse censeo. Ita etiam Schweighæuserus, qui tamen in Addendis alteram scripturam antetulit. Permutantur ἔχοντι et ἔχοντα in ipsius Athenæi contextu, Fragmentum, de quo agitur, sic inducentis: τίς γὰρ τὰ οἴκοι ποθῇ τούτῳ ξυνὼν, ἀναπεπταμένην ἔχοντι (ἔχοντα tres MSS.) τοῖς φίλοις τὴν οἰκίαν; κατὰ γὰρ τὸν κωμῳδοποιὸν Ἀπολλόδωρον, Εἰς οἰκίαν ὅταν τις, κ. τ. λ.

[2] Quibus offendiculo erit femininum genus, ii legendum fortasse putabunt ἐστι, χὠ κ. vel ἐστιν, ὁ δὲ κ. Sed alterum solum verum est. Aristoph. Plut. 1100. ΚΑΡ. οὗτος, εἰπέ μοι, | σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; | ΕΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας. | ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ, | ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία, | ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα, | ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὗν. ubi membranarum τὸν κύνα recte damnavit Brunckius. Ælian. Epist. II. citante Berglero ad Aristophanis l. c. τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια, ἣν ἐπαινῶ πρὸς σὲ, παρ' ἐμοῦ προσεῖπε καὶ τῷ βοϊδίῳ καὶ τὴν κύνα. Obiter notabo, ἵνα αἱ τοκάδες κύνες Callim. H. in Dian. 89. pro varia lectione indicare manum doctam penes me in margine Callimachi editionis Aldinæ.

[3] "ἔσηνε utique malueram cum Toupio [ad Theocr. Vol. II. p. 328.] quam formam aoristi primi verborum in αίνω Atticis præsertim frequentatam esse docent grammatici. Sed quum in ἔσαινε nihil discreparent libri, ferendum hoc cum Grotio et Henr. Stephano (in Schediasm. II. 1.) putavi." SCHWEIGHÆUSER. Idem tamen in Addendis corrigit ἔσηνε. Sed verum est ἔσηνε, collato Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 38. Phrynichus Bekker. p. 62. Σημῆναι καὶ ἐσήμηνα ἐρεῖς ἀντὶ τοῦ σημᾶναι καὶ ἐσήμανα. ὡσαύτως φῆναι καὶ ἀποφῆναι καὶ προφήνας, καὶ ἐθέρμηνα καὶ θερμήνας, καὶ ἐτεκτήνατο τεκτήνασθαι, καὶ ἐμήνατο μήνασθαι καὶ ἐκμῆναι· καὶ διὰ τοῦ ρ̄, ἐχθήρας· καὶ ἐκάθηρας· καὶ διὰ τοῦ λ̄, ἔσφηλα καὶ σφήλας. Vide et Etymol. Mag. in Κάθαρμα et Ὄνομα. Conferendus autem omnino est Hom. Od. P. 300. ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων. | Δὴ τότε, Fὼς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα, | οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάβ-

βαλεν ἄμφω. De aoristi usu, hic et in sequentibus, vide infra ad Appendicis Fragm. XXVII. n. 6.

4 "Post προσῆλθεν aliqua omissa videntur." DINDORF. Equidem nihil credo omissum esse. Ceterum notandum est, similem sententiarum nexum, constructione verborum partim dissolutionibus de industria relaxata, partim etiam conjunctionibus copulata, exhibere Appendicis Fragm. XXVII. quem locum vide. Exhibet etiam Ephippus apud Athen. VIII. p. 363. C. et XIII. p. 571. D. ἔπειτά γ' εἰσιόντ', ἐὰν λυπούμενος | τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως· | ἐφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα, | ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις | χαννοῦσ' ὁμοίως· ἦσε, (ᾖσε Ald. et Casaub.) παρεμυθήσατο, | ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφεῖλε πᾶν | αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων. ubi τ' post εὐθέως in utroque Athenæi loco omittit Ald. in priore etiam MS. P. apud Dindorfium, itemque Casaubon. Et recte, ut mihi quidem videtur, abesse debuit. In priore loco ad hunc modum interpungit Aldus: ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν εὐθέως, ἀφεῖλε πᾶν κ. τ. λ.

5 Ita Casaub. ὑπάντησέ τις Ald. ὑπἤντησέ τις MS. C. ὑπαντήσας δέ τις Grotius, probante Valckenærio. Et sic edidit Schweighæuserus. Grotii emendationem suam fecit Toupius, sive ipse (dicta sunt Schweighæuseri) in eam inciderat, seu, unde accepisset, oblitus erat. Equidem, collatis conferendis in n. 4. legerim omnino: ἔσηψε καὶ προσῆλθ', ὑπήντησέν τε τις, | δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κ. τ. λ.

VERSIONES LATINÆ.

EPICHARMUS. (P. 1.)

Ah enecas me, mater. ne toties genus
Commemora, quæso. nam qui naturæ bonis
Propriam desperant indipisci gloriam,
Isthuc confugiunt: repetunt majorum suum
Monumenta; quot sunt stirpitus numerant avos.
Enimvero hominem nuncupassis neminem,
Avi quoi non sint. nam unde prognati forent?
At qui censere hos nequeant mutatum ob solum,
Generisve internecionem et solitudinem,
Eone ignobiliores sint censentibus?
Quicunque ad recta fertur proclivi indole,
Nobilis est, mater, sit quantumvis Æthiops.
Scytham exsecramur? nonne et Anacharsis Scytha?

GROT.

Genus enecabit me. obsecro, si quid me amas,
Mater, subinde ne mihi inculces genus.
Natura ab ipsa nulla queis virtus inest,
Illi ad suorum confugere genus solent,
Et ad sepulcra, avos recensentes suos.
Haud vel videre, nominare vel queas
Avis carentem. natus etenim qui foret?
Sin aliquis, aut quod prorsum amicis caruerit,
Sedesve quod mutarit, hos dicere nequit,
Ignobilisne sit magis dicentibus?—

H. STEPH.

CRATINUS. (P. 3.)

Thressis.

* * Pani capacem affer huc, puer, cadum.
B. Ære factum, ligneumve? A. Aureum, modo adsiet.
B. Haudquaquam: est tibi ligneus. Mi quondam æreus fuit,
Ponderis solidi, sed aufugit. B. Anne Dædali
Erat opus, vel eum dolo clepsit quis?

J. B.

EUPOLIS.

I. (P. 4.)

Tribubus.

Ex multis quæ dicenda sunt non video unde incipissam.
Adeo hanc videre civitatem nequeo sine dolore.
Nos, o senes, rempublicam non talem habuimus olim:
Sed imperatores erant ducesque civitati
De gentibus primoribus, deque eminente censu,
Quos venerabamur ut Deos: et erant Dei profecto.
Ita res secura tum stetit. Nunc, sicubi militandum est,
Præficimus bello et copiis homines piaculares.

Grot.

II. (P. 5.)

Assentatoribus.

Qualis adulatoribus vita sit, explicabo:
Si datis audientiam. quam sumus elegantes,
Vix quibus unus est puer, nec tamen ille noster,
Et cui perpusillulum sufficiat cibati[1].

[1] Nonnulla a principio usque sic refinxit Schweighæuserus, metrum nihil curans v. 4.

Qualis adulatoribus vita sit, explicabo.
Accipiatis auribus, quam sumus elegantes:
Vix quibus unus est puer, nec tamen ille noster:
Et mihi perpusillula suppetit copia ipsi.

Bina venusta sunt mihi pallia: semper horum
Induor alteram; fori deinde viam capesso:
Siquis ibi pecuniæ dives adest, sed idem
Insipientis ingeni, sector eum repente.
Dicere siquid incipit dives, id ipse laudo,
Meque probare præfero, quin velut obstupesco.
Vespere abimus ad dapes huc hic et alter illuc,
Esca aliena quo vocat, scita ubi multa dicta
Dicere opus, nisi velis protinus inde pelli.
Contigit hæc Acestorem pœna notis perustum:
Nam quia parserat jocis, servus eum fugavit
De lare, quin et Œneo tradidit ante vinctum.

GROT.

PLATO.

I. (P. 8.)

A. Heus quis tu? actutum fare: quid vero taces?
M. Mercurius ego sum, vocem a Dædalo obtinens,
De ligno factus, sponte qui adveni mea.—

GROT.

—Statuæ videntur Dædaleæ cernere
Cunctæ et moverier; adeo ille vir sapit[1].

J. B.

II. (P. 9.)

Tua tumba stat cumulata commodo loco,
Mercator hanc semper salutabit pius,
Advectus et revectus hic videbitur,
Aliquando certamina simul navalia.

CRUSER.

[1] Fragmentum Euripideum sic legit et vertit Grotius:

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, (μὴ δείσῃς τάδε,
τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκῶν
ὁρᾶν τ' ἀγάλμαθ') ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

Quæ Dædaleum fecit ingenium, senex,
Miratus opera, hæc ire et obtutu frui
Ne crede: non ars ejus in tantum valet.

III. (P. 9.)

Condecipiente.

A. Corrupisti adolescentem commissum tibi,
Sceleste, et vitam sectari alienam sibi
Persuasti. per te est quod jam potat de die,
A mane summo, non id solitus antidhac[1].
B. Eon' me culpas, here, quod didicit vivere?
Nanque, ut sapientes aiunt, istud vivere est[2].
Epicurus summum generis humani bonum
Voluptatem esse docuit. hanc apiscier
Aliunde non est: nanque, qui vivunt bene,
Hi recte vivunt. nonne id concedes mihi?
A. Vidistine igitur tu philosophum quempiam
Vinosum atque istis se oblectantem[3] moribus?
B. Quin cuncti, adducto qui supercilio ambulant,
Quique in porticibus inque conciliabulis
Sapientem quærunt, plane tanquam aufugerit,
Hic[4], si glauciscus ipsis appositus fuit,
Qua parte sit sumendus, norunt memoriter,
Et caput anquirunt, tanquam in controversia,
Ita ut obstupescant alii[5].

GROT.

CRATES. (P. 14.)

Me tempus incurvavit, egregius faber,
Sed qui imbecilliora reddit omnia.—
— Senectam ætatem quid mihi ut malum exprobas?
Quam non apisci vitæ pretio constitit,
Quam cuncti concupiscimus: at cum venerit,

[1] *antea* Schweigh. sine causa.
[2] A. *Vivere tu dicis hoc?* B. *Sapientes id docent.* Schweigh.
[3] *oblectare* Schweigh.
[4] *Hi* Schweigh.
[5] *omnes* Schweigh.

[PLATO—CRATES.

Toleramus ægre. tam ingrato ingenio sumus.—
—Vitæ cupido maxime tentat senes[1].

Grot.

Me tempus incurvavit, haud faber bonus,
Infirmiora sed facit quod omnia.—
—Mihi senectutem objicis, grande ut malum,
Qua non potitus, morte mulctatus fuit.
Quam cupimus omnes, consequuti quam tamen,
Dolemus. ingratum genus adeo sumus.
Nam nullus adeo cupidus est vitæ ut senex.

H. Steph.

— Objicis hoc senium quasi pœnæ nomine, cujus
Participes multos mors gravis esse vetat.
Omnes id cupimus, vix dum deflemus adepti,
Sed male, cum malit vivere nemo sene.

Egenolph.

PHERECRATES.

I. (P. 15.)

O quam senectus tristis es mortalibus
Et tædiosa, vel ob hoc præter cætera,
Quod cum deficiunt vires ac valentia
Sapientiam tum primum nos doctum venis.—
—Frustra me ætatis huc jam provectum incitas
Ut me tricosis implicem negotiis.
Ego me cum florerem annis præviridantibus
Sapere putabam insipiens, et quæque ut mihi
Se dabat in mentem res extemplo erat in manu:
Nunc sapere mihi concedit extima ævitas.

Grot.

O quam senectus es gravis mortalibus,
Et quam molesta ubique: eo vel nomine,

[1] Aliter Grotius:

Amare vitam nemo plus senibus solet.

Quod quando agendis rebus est nil virium,
Prudentiam illo tu doces nos tempore.—

H. Steph.

Quam gravis es, senium, morbus tristisque, quod, absunt
Quo vires, cautos tempore tu esse doces.—

Egenolph.

II. (P. 17.)

Tyrannide.

Deinde jubent figulum viris quidem pocula conficere
lata, parietes nullos habentia, sed fundum solummodo,
et ne tantum quidem quantum concha capientia, gustatoriis pocillis similia;
sibi vero profundos calices, veluti onerarias naves
vinum vehentes, rotundos, tenues, in medio ventrosos.
Haud inconsulto: sed e longinquo prospicientes
contra, ut vini plurimum, cujus ab illis ratio non poscatur, possint ebibere.
Deinde cum illas culpamus, vinum ab eis ebibi,
conviciis nos proscindunt, jurantque nonnisi unum se ebibisse calicem.
At ille unus pluris est quam mille pocula.

Schweigh.

III. 1. (P. 18.)

Metallicis.

A. Divitiis omnia ibi promiscue cumulata erant,
bonisque omnibus quovis modo abundantia.
Nam amnes pulte nigroque jure pleni
per vias cunctas fluebant murmurantes,
cum ipsis cochlearibus et panum frustulis;
ut facile suaque sponte offa
pinguis descenderet mortuorum in gulam.
Tum lucanicæ et ferventia hillarum frusta,
ostreorum vice, prope fluvios sparsa stridebant.
Aderantque piscium tosta cybia,
scitamentis omnigenis probe adparata.
Proximæ erant integræ pernæ tenerrimæ

[Pherecrates.

in lancibus, et bis elixi trunculi,
suavissimo vapore, et bovis viscera:
et costæ porcellorum, rutilo colore,
aderant lautissimæ, placentis insidentes.
Aderatque multo lacte diluta alica
in patinis haustra æquantibus, et colostri frusta.
B. Eheu! ut me enecas, mulier! quod hic adhuc moreris,
cum vobis liceat e vestigio in tartarum immergi.
A. Quid ergo dices, cætera si audiveris?
Nam assi turdi fervidi et laute adparati
circa os volitabant, deglutiri supplicantes,
inter myrtos et anemonas diffusi.
Mala autem pendebant longe pulcerrima
super capite, nusquam adhærentia.
Puellæ pallis indutæ subtilissimis,
recens pubescentes, et rosas detonsæ,
plenos vini calices rubri odorati
infundebant per infundibulum bibere volentibus.
Horumque omnium si quid comedisset bibissetve quispiam,
rursus statim duplo copiosius aderat.

SCHWEIGH.

Pluto simul permista erant ibi omnia,
Bonisque prorsus plena cunctis. nam cava
Plena et farina, et juris atri flumina
Fluxere per loca arctà murmurantia
Ob perleves panes calentes, qui cibus
Facillime vel sponte sane curreret
In ora mortui viri coactus haud.
Lucanicæ et tuceta bullientia
Loco ostrearum sparsa erant per flumina;
Piscesque conditi natabant undique
Suavi parati jure, simplici haud modo.

* * * *

Turdi volabant ora circum, qui bene
Conditi erant, coctique mire, supplices
Edi rogabant pulcra per papavera,
Myrtosque fusi: mala pendebant super
Caput decora maxime, nec arbore
Producta, nullo vel retenta germine.—

NATAL. COM.

IV. 2. (P. 25.)

Persis.

Quid vero nobis tuis aratoribus, aut jugorum fabris adhuc est opus,
aut falcium fabris, aut ærariis, aut semine, aut vallorum septo?
Jam enim ultro cuncta per trivia juris nigri rivi,
pinguibus placentis Achillæisque mazis exundantes,
copiose Pluti e fontibus profluent, modo ut haurire ex illis liceat.
Jupiterque pluens vinum capniam, in tecta velut balneum effundet:
tum ex tectis rivi uvarum mixti tortulis caseo pinguibus
decurrent, calido cum pulmento et liliobulbanemonis.
Arboresque in montibus cunctæ hædorum tostis lactibus
defluent, et sepiolis teneris, et turdis ferventibus.

SCHWEIGH.

PHILONIDES. (P. 28.)

Non ille est pavidus qui fas et leges timet:
Adversus hostes de virtute cernitur:
A jure vinci præcluis victoria est.

GROT.

ALEXIS.

I. 1. (P. 28.)

Pyrauno, id est Igniario.

Experimentum capere diversæ illius vitæ cupiebam,
quam solent omnes nominare uvidam.
In Ceramico per triduum obambulans,
magistros reperi hujus quam dico vitæ,
ex una officina, triginta circiter.

SCHWEIGH.

II. 2. (P. 29.)

Sapientis opus est operam delitiis dare,
Tres quarum in numero sunt pollentes maxime,
Vitæ consummant quæ beatitudinem,
Potare et edere et Veneris fructus carpere:
Accessionis alia habenda sunt vice.

GROT.

Sapientis est voluptates sectarier.
Tres inter has potentia sunt præditæ,
Apprima quæ sit utilis mortalibus:
Edere, bibere, Venerisque muneribus frui.
Accessionis omnia reliqua sunt loco.

XYLAND.

III. (P. 30.)

Æquilibrio.

Ut sibi quæstum concilient ac despolient alterum,
Præ hoc labore reliqua cuncta ducunt perfunctoria.
Omnibus struunt insidias. postquam sic rem fecerint,
Alia sibi scortilla adsciscunt artis tirones novas:
Has refingunt ac reformant, ut nec mores antea
Tam tutentur, nec sit idem vultus qui pridem fuit.
Si pusilla est aliqua, suber additur sculponeis.
Longa est alia? plantam tenui leviter vestit diabathro,
Et capite in humeros rejecto publicam incedit viam:
Tantum abit proceritati. Si depygis altera est,
Fulmentatur assumentis, ut qui euntem conspicant,
Bene clunatam exclament omnes. sicui venter prominet,
Fasciis, videre quales in comœdiis licet,
Arrectaria insuper addunt, et sic quod protuberat
Alvi exterius, id retrorsum redigunt tanquam trudibus.
Quæ rufum superciliata est, pingitur fuligine.
Nigra siqua est, de cerussa falsum candorem trahit.
Ad pallorem siqua albescit, hæc acantho inungitur.
Nudum habendum ac promercale siquid pulchrum in corpore est.
Dentes nacta est elegantes? pernecesse est rideat,
Ut conspiciant quotquot adsunt quam sit ore venustulo.
Quod si risum non amassit, desidere intra domum

ALEXIS.]

Cogitur dies perpetuos, et qualia coquo adjacent
Cum caprugna capita vendit, tali myrrhæ frustulo
Labia transtinere et ori facere intercapedinem,
Ut velit nolitve rictum consueat diducere.

GROT.

IV. (P. 33.)

Nullum muliere est animal impudentius:
Hanc ego de me ipsa conjecturam mutuor.

GROT.

V. 1. (P. 33.)

Non murus, non vis auri, non quicquid putes,
Custoditu difficile est æque, ac fœmina.

GROT.

Aliter.

Nulla est opum vis, nulla vis est mœnium,
Difficile quæ servetur æque, ac fœmina.

GROT.

Nullius arcis, nullius pecuniæ
Custodia æque difficilis ac fœminæ.

H. STEPH.

Aliter.

Munimen omne, quælibet pecunia
Custodiuntur facilius quam fœmina.

H. STEPH.

VI. 2. (P. 34.)

Vatibus.

O nos profecto vere miseros conjuges,
Qui emancipata libertate ac gaudiis,
Ingenui nati, mulierum servi sumus.
Et dotem habere dicimus, quæ nil nisi
Auctoramentum est plenum bile uxoria:
Ad quam virilis illa nil nisi mel merum est.

[ALEXIS.

Nanque illi ignoscunt cum ferunt injuriam:
Hæ tunc[1] cum faciunt ultro accusant alterum.
Imperitant queis jus non est: queis jus est eos
Neglectim habent. perjurant: et quamvis bene
Habitæ aliquem semper simulant ægritudinem.

GROT.

VII. 3. (P. 36.)

Uxorem nec ceritus nec limphaticus
Quis ducat, tanto vixerit cum suavius?
Notam subire quanto satius pauperi
Quam ferre uxorem? quippe quos Censor notat,
Hos aliis imperare leges non sinunt.
At enim maritus ipsius imperium sui
Ejurat. atque ei, vita dum incolumis manet,
Cottidie supplicia nascuntur nova.

GROT.

VIII. 1. (P. 37.)

Helena.

Quicunque amator tantum florem corporum
Amat, et amoris alias causas non habet,
Voluptatis amicus, non amicorum cluit:
Injuriusque Amori est mortalis Deo,
Apud alios quem suo[2] immerito suspectum facit.

GROT.

IX. 2. (P. 37.)

Non est magister ullus adolescentiæ
Tam fidus atque diligens, atque est Amor.
Equidem Cupido primus est cælestium,
Cunctis superior atque majoris preti.
Nam nemo repperitur usque adeo tenax,

[1] *tum* Schweigh. male.

[2] *quem immerito* Schweigh. deleta voce intermedia. Pessime. Vide Plaut. Asin. III. 3. 18. et Men. II. 3. 20.

Adeove duris aut severis moribus,
Qui non suorum tribuat huic partem Deo[1].

GROT.

X. 3. (P. 39.)

Phædro.

E Piræo dum redeo, perplexus malis
In philosophandi decidi[2] lubidinem:
Visique mihi sunt ignorare Cupidinem
Qui[3] sit, pictores omnes, et siqui alteri
Amoris audent ostentare imagines.
Nam mas profecto non est, sed nec femina:
Neque vero Deus est, nec homo: non intelligens
Rerum, non vecors: sed compactus undique,
Species multimodas uno sub vultu gerens.
Audacia in illo, si recte advertas, viri est,
Pavor mulieris: insania limfatici,
Prudentis ratio: tum feræ violentia,
Duritia adamantis, ac dei contentio.
Atque ego qui hæc dixi, tamen, ita me omnes Di juvent,
Ignoro quid sit: verum est in quo convenit
Cum rebus istis, sed nomine disconvenit.

GROT.

XI. 1. (P. 40.)

Tyndareo.

Videris tu mihi homo Cyrenæus esse.

SCHWEIGH.

[1] Grotii ms. apud Gaisfordium:

Deum potentum maximus longe est Amor,
Dignusque ante alios quem tu .... colas:
Nam nemo est adeo parta parsimonia
Aut morum tanta ......
Qui non ... numen atque participet sui.

[2] *incidi* Schweigh.

[3] *Quid* Schweigh.

XII. 2. (P. 41.)

Cnidia.

Diodorus, perditus ille homo, duos intra annos
pilulam effecit suum patrimonium.

SCHWEIGH.

XIII. 3. (P. 41.)

Phædro.

Lente vero ædepol, lente factum narras.
Epicharides quidem, parvus ille, quinque diebus
pilulam fecit suum patrimonium:
ita conglobavit præcipitanter et celeriter.

SCHWEIGH.

XIV. 4. (P. 42.)

Phrygii, sive Phrygis, emendata editione.

Sane ebrietatem crapula si anteverteret,
Nemo temetum supra qui satis est modum
Haurire vellet. sedenim nunc improvidi
Non expectantes pœnam vinolentiæ,
Promte quæ obveniunt exsiccamus pocula.

GROT.

Si, factus esset antequam quis ebrius,
Caput gravare jam soleret crapula,
Potare nemo vellet unquam largius.
Pœnam sed istam se manere haud cogitans
Ad pocula avidus est meraca quilibet.

H. STEPH.

XV. 5. (P. 42.)

Heri bibisti; nunc laboras crapula.
Dormita; cessabit malum: dein det tibi
Brassicam aliquis coctam.

SCHWEIGH.

XVI. 6. (P. 43.)

Annulo.

At nonne pestis pessima est mortalibus
Ebrietas, atque damnum damnosissimum?

GROT.

Temulentia ergo nonne maximum omnium
Malorum hominibus pariter et teterrimum?

H. STEPH.

Nonne malis igitur summe execranda quibusvis
    Tristior ebrietas major et esse solet?

EGENOLPH.

Aliter.

Quid? nonne ebrietas scelus execrabile? An illa
    Majus fas quicquam dicier et gravius?

EGENOLPH.

XVII. 7. (P. 43.)

Commorientibus.

Videas sat vel hinc mortalibus
Pernities sit quanta venter, quæ doceat, ad quæ incitet.
Unam hanc partem siquis nostro demserit de corpore,
Nemo injuriam feret[1] ultro, nemo contumeliam.
At nunc hujus vitio ubique cuncta fiunt turbida.

GROT.

ANTIPHANES.

I. 1. (P. 45.)

Ne corpus ornes arte pigmentaria,
Sed cor honestis moribus ac factis probis.

GROT.

[1] *inferet* Schweigh.

II. 2. (P. 46.)

Ain? celatum quod velis, id conjugi
Tuæ propales? id vero, quæso, quid est
Nisi indicinam facere fori præconibus?

GROT.

Quid ais? tacendum quod putas, an fœminæ
Committis? imo quid aliud quam si in foro
Denuntiares voce præconum omnium?

H. STEPH.

III. 3. (P. 47.)

Afficite pœna hanc. inde enim labem trahunt
Mores mulierum, quod malis parcunt viri
Aut proximorum aut pignorum reverentia.
Contagiosa sceleris est impunitas,
Lateque serpit omne securum nefas:
Ita alma virtus fracta et afflicta occidit.

GROT.

IV. 1. (P. 47.)

Unum mulieri quod credo hoc est, vivere
Semel ubi desierit, non victuram denuo.
Ultra, usque ad mortem, nihil est quod ei creduim.

GROT.

V. 2. (P. 48.)

Nullum esse gravius impedimentum potest,
Quam mulier dote sarcinata cum advenit.

GROT.

Oneribus haud est gravius ullum ex omnibus,
Quam fœmina est dotem marito quæ tulit.

H. STEPH.

VI. 3. (P. 48.)

Vir, qui laborans oculis multa fert mala,
Magnum malorum repperit solatium,
Uxorem interea temporis quod non videt.

GROT.

Morbus oculorum quem premit gravissimus,
Hoc ille multis in bonis habet boni,
Nullam intuetur interim quod fœminam.

H. STEPH.

VII. (P. 48.)

Milite.

A. In Cypro, dic mihi, multum vos ais temporis
esse versatos? B. Quamdiu duravit bellum.
A. Quonam loco maxime? dic quæso. B. Paphi:
ubi rem videre licuit mire luxuriosam,
et alioquin sane incredibilem. A. Qualem? B. Refrigerabant
auram columbæ, nihilque aliud,
cœnanti regi. A. Quo pacto? omittens enim meas res
ex te hoc quæro, quomodo? B. Ungebatur ille
e Syria adlato tali unguento
ex fructu, quo frequente aiunt vesci
columbas. Illæ igitur odore attractæ
advolabant; in eoque erant ut insiderent
capiti: sed adsidentes pueri
arcebant. Igitur parum se adtollentes, ut nec
admodum procul avolarent, nec prorsus hic adessent,
sic flabellabant, ut modicum illi
ventum, neutiquam molestum, præstarent.

SCHWEIGH.

VIII. (P. 50.)

Duplis.

Nemo unquam, here,
Moriendi cupidus vitæ imposuit terminum:
Sed avidos vitæ pedibus Orcus detrahit

[ANTIPHANES.

Restantes frustra: et epulis a Saliaribus
Opibusque opimis ad sacras sedes rapit.—

GROT.

—Contra immortalitatem medicina est fames.

GROT.

IX. (P. 50.)

Qui nil inique patrat huic lege haud est opus.

GROT.

X. (P. 51.)

Quicunque amantes orbos mentis prædicat,
Is ipse quantus quantust ingenio caret:
Nam vita ab hominum si voluptatem auferas,
Mors ipsa vita fiet: præterea nihil[1].

GROT.

XI. (P. 52.)

Venerali, vel Veneralibus.

Lugere amicos luctu moderato decet:
Nec enim perierunt, sed eam quam necessitas
Indixit cunctis antevorterunt viam:
Et nos citati mox suo quisque ordine
Cogemur omnes in idem diversorium,
Pariterque cum illis ævum agemus alterum.

GROT.

Modice propinquos luge amice mi tuos.
Nam mortui haud sunt, sed iter emensi prius,
Emetiendum cæteris quod omnibus.
Et in quod hi venere diversorium,
In illud ipsum postmodum aggregabimur,
Reliquum omne tempus commoraturi simul.

H. STEPH.

[1] Aliter vertit Grotius, tanquam Fragmenti Theophilei particulam, infra p. 213.
ANTIPHANES.]

XII. 1. (P. 53.)

Lemniis.

Ecqua est, aut esse possit[1] ars venustior
Aut quæstus melior quam assentandi industria?
Pictor laborat, et sibi ipse irascitur.
Multis periclis agricola est obnoxius.
Circumstant alios mœstæ sollicitudines.
At nobis vita in risu et delitiis fluit.
Hæc ergo, summus in qua labor est, ludere,
Ridere et irridere et potare affatim,
Non suavis? mihi certe a divitiis proxima.

GROT.

XIII. 2. (P. 55.)

Geminis.

Vide, parasitus, recte si consideres,
Ut sit utrarumque fortunarum particeps.
Nemo parasitus cupit ut amicis sit male,
Sed eos conspicere exoptat florentissimos.
Vitam agitat aliquis splendidam? non invidet,
Sed amat bonorum compartiri comiter:
Amicus simplex, certus, sine periculo,
Non pugnax, non malignus, inirritabilis,
Iram tolerare facilis: arridet jocis,
Amabilis, ridiculus, hilaris moribus,
Deinde ubi opus est, miles strenuissimus,
Modo adsit cœna opipara pro stipendio.

GROT.

XIV. 3. (P. 58.)

Privignis.

Scis mores meos:
Fastum omnem a me removeo, amicus unice
Amicis: ferri massa, siquis tetigerit:
Præstringo ut fulgor alium; ut fulmen verbero;

[1] *potest* Schweigh. mendose.

[ANTIPHANES.

Siquem fero, ventus; laqueus si obstringo gulam;
Locusta siquem insulto; si frango fores,
Sum terræmotus: musca, si ad cœnam est opus
Ire invocatum: puteus in non exitu:
Ad prendendum aliquem, ad falsa testimonia,
Ad occidendum, si opus est, unus sum omnia.
Juventus nomen ob hæc Nil dubitantis mihi
Imposuit: sed ego nil moror dicteria,
Amicus amicis reapse, non dictis modo.

GROT.

Progenitoribus.

Nosti ingenium meum.
Nullus fastus inest. Adversus amicos
sum hujusmodi: ad ferendos ictus, candentis ferri massa:
ad feriendum, fulmen: ad excæcandum quempiam, fulgur:
ad tollendum præcipitem, ventus: ad strangulandum, laqueus:
ad effringendam portam, terræ motus: ad introsiliendum, locusta:
ad cœnandum ubi non vocatus, musca: ad non egrediendum, puteus.
ad constringendam gulam, ad occidendum, ad falsum dicendum testimonium, et quæcunque tandem
dicere aliquis queat, ad ista temere patranda
cuncta (præceps.) Et adpellant me juvenes
ob ista omnia, Turbinem. At non ego curo
convicia: nam amicorum sum amicus talis,
qui re ipsa bonus utilisque esse, non modo verbis, adsueverim.

SCHWEIGH.

ARISTOPHON.

I. (P. 60.)

Callonide.

Iterum qui uxorem ducit, pereat pessime.
Nam primam siquis duxit, peccavit nihil,
Ut qui ignoraret quantum in matrimonio

Situm mali esset. at qui ducit alteram,
In notam pestem se irretivit denuo.

GROT.

Malus male pereat, secundus qui mortalium
uxorem duxit: nam qui primus, nil peccavit.
Nec dum enim ille noverat quantum esset malum,
uxorem habere. At qui post hunc duxit,
in notam pestem præceps is projecit se.

SCHWEIGH.

II. (P. 61.)

Pythagorista.

At nonne jure ac merito de sententia
Consentium Deorum damnatu'st Amor[1]?
Nam seditiones atque turbelas dabat
Vitam illic agitans. ergo cum esset arrogans,
Confidens, alas puero præcidi jubent,
Nempe ad cœlestes ne unquam revolaret domos.
Et sic eum ad nos demiserunt exsulem:
Alas quas habuit, dederunt has Victoriæ
Ferendas, spolium ex hoste superato inclitum.

GROT.

III. (P. 62.)

Pythagorista.

A. Narrabat mortuorum cum intrasset domos,
Ibi singulos vidisse, at multum a cæteris
Differre Pythagoristas. nam Ditem patrem
Hos sibi perpetuo coepulones sumere,
Pietatis ergo. B. Facilem commemoras Deum,
Qui oblectet sordidorum se commercio.

GROT.

IV. (P. 63.)

Pythagorista.

Ad nil vescendum et tolerandam esuriginem
Est Tithymallus alter aut Philippides:

[1] *damnatu'st* [cœlo exclusus est] *A.* Schweigh.

[ARISTOPHON.

Ad aquam bibendam, rana: edendis oleribus
Porroque, eruca: illuvie, strigmentum, scabres:
Merula degendam ad hiemem sub Jove frigido:
Æstu ferendo et fabulis meridie
Fandis, cicada: ad olei inusum, pulvis est:
Ad ambulandum mane, sed sine calceis[1],
Grus: ad ducendam noctem insomnem, noctua.

GROT.

DIODORUS.

I. (P. 65.)

Legem hanc condixi, atque ipse constitui mihi:
Ita scivi, ita sanxi, ita animi stat sententia:
Pol satius inopem ducere eductam probe,
Quam male moratam dote fretam dapsili,
Vitæ consortem assiduæ consuetudinis.

GROT.

Hanc ergo legem jam fero ipsemet mihi,
Id facere, dictum quod fuit, consentiens.
Nanque educatam præstat uxorem bene
Sine dote habere, quam male, atque divitem,
Quæ juncta erit vitæ mihi consortio.

H. STEPH.

II. (P. 66.)

Mors est sequestra litium: nam qui prius
Odere eidem morte defunctos amant.

GROT.

[1] *mane, calceis sine* Schweigh.

EPICRATES.

I. (P. 66.)

A. Quid nunc faciunt Plato, Speusippus,
Cum Menedemo? quid dissertant,
Aut quas curas corde volutant?
Quæ res illis acri studio
Scrutanda data est? horum gnarus
Si forte venis, per, te oro, Deos
Memora docto sermone mihi.
B. Certo nobis comperta rogas.
Casta novabant sacra Quinquatrus,
Cum grex juvenum mihi conspectus
In gymnasiis Hecademe tuis.
Ibi sermones audire mihi
Valde absurdos datur et quos sit
Retulisse nefas, dum naturam
Rerum certo limite signant,
Atque in partes et membra secant,
Nunc animantum secla videntes,
Et nunc stirpes olerumque genus:
Jamque cucurbita cujus classis
Dicenda foret, labor acer erat.
A. Rogo te, si scis, dic cujus eam
Dixere gregis? quemve in finem
Cecidit labor inquirendi?
B. Primum taciti
Et figentes lumine terram
Stabant dubii tempore longo:
Sed adhuc restans dum turba minor
Cernua quærit, majorum aliquis
Ille rotundum definit olus,
Alter generis magis arborei,
Tertius herbam. quæ dum medicus
Quidam e Siculis finibus audit,
Nugas ridens pedere cœpit.
Hinc bile gravi succensa cohors
Se ludibrio quærit[1] haberi:

[1] *clamat* Schweigh.

Nanque in docto talia cœtu
Audire nefas: nec tum juvenes
De quæsito cura tenebat.
Plato sed præsens clemente animo
Motusque nihil, dicere jussit,
Nempe cucurbita quod genus esset.
Tum quæsitam rem discipuli
Rite in partes secuere suas.

GROT.

EUBULUS.

I. (P. 71.)

Baccho.

Tres ego crateras solos his queis cor sapit
Miscere soleo. sanitati[1] is est sacer
Qui primus bibitur: alterum sibi vindicant
Amor et voluptas; tertium poscit sopor:
Quem postquam ebiberunt qui esse sapientes volunt
Domum recedunt: quartus contumeliæ[2].
Non ultra noster: quintus vociferantium:
Sextus nequitiæ: sugillarum septimus:
Octavus revocatoris[3]: nonus bilis est:
Decimus furoris, tela ut mittantur quoque.
Nam Liber multus parvo infusus vasculo
Suos potatores facile evertit e gradu.

GROT.

Tres solum ego calices viris prudentibus
Infundo: sanitatis unum, quem ebibunt
Primum: est amoris et voluptatis, dehinc:
Infundo somni tertium: quem ut hauserint
Nomen qui habent sapientum, in ædes illico
Suas redibunt. non enim quartus calix

[1] *sanitatis* Schweigh. operarum menda, ut videtur.
[2] *contumeliæ est* Schweigh.
[3] *est lictoris* Schweigh.

Noster, sed est protervitæ. Clamoris est
Quintus: furoris sextus, et pugnas ciet.
In parvum enim vas quando largum infunditur,
Supplantat ipsum sæpe potorem merum.

H. STEPH.

Tres soleo dulci calices complere Falerno,
  Hosce suo ut sapiens ordine quisque bibat.
Grata valetudo primum sibi poscit: ab illo
  Est tibi, amor, dictus proximus atque jocis:
Tertius est somni, sapiens quo quilibet hausto
  Ad proprios caute scit remeare lares:
Nil mihi cum quarto, comes huic injuria tristis:
  Clamosa insane jurgia quintus amat:
Sextus ad amentes tandem venit usque furores,
  Sanguinea hic miro turbine bella ciet:
Vasi etenim multum quum vinum infunditur arcto,
  Audet potoris lædere sæpe femur.

EGENOLPH.

II. (P. 73.)

Campylione, sive Curvo.

Quis ille primus, quis fuit mortalium
Qui Amorem pinxit, finxit aut primum, alitem?
Quam pingere ille norat nil nisi hirundines,
Morum imperitus unice Cupidinis.
Neque enim ille levis aut facilis excussu Deus,
Cum semel in corde insevit ægritudinem,
Sed gravis inprimis: quomodo ergo aptus foret
Pennis? hæc quisquis dixit, nugas dixerit.

GROT.

EUPHRON.

I. (P. 74.)

Geminis.

Cum tam breve ævum tribuas nobis, Juppiter,
Cur sine dolore hoc non permittis degere?

GROT.

Quum largiaris Jupiter vitam brevem,
Cur absque curis non sinis traducere?

H. Steph.

II. (P. 75.)

Nulla horribilior pestis est adultero,
Qui maximo lascivit alieno in malo.

Grot.

III. 1. (P. 75.)

Geminis.

Qui se nepotans rebus evolvit suis,
Aliena recte quomodo curet bona?

Grot.

IV. 2. (P. 75.)

Congerere acervum temporis longi est opus:
Quem congestum una facile disjiciat dies.

Grot.

V. (P. 76.)

Deorum concione.

Novos sed agedum, per Deos, reperi Deos,
Ne semper illos ante notos pejeres.

Grot.

Novos deorum compara mihi deos,
Ne pejerentur antiqui a te sæpius.

H. Steph.

MNESIMACHUS.

I. (P. 77.)

Philippo.

Nescis quibuscum tibi sit pugnandum viris.
Cœnamus gladios, sed subactos cotibus[1]:

[1] Sic mutat Schweighæuserus:
Nescis quibuscum tibi sit pugna viris.
Gladios enim cœnamus s. c.

Pro obsonio voramus accensas faces.
Bellaria aliquis adfert in postcœnium
Puer, sagittas pro ciceribus Creticas,
Et confractorum reliquias hastilium.
Tum vero nobis hæc sunt pulvinaria
Loricæ et clupei: fundæ sub pedibus jacent
Et arcus: catapultis coronamur caput.

GROT.

II. (P. 78.)

Hippotropho, sive Equos Alente.

Prodi e thalamo cupressinis laqueato tabulis
foras, Manes! egredere in forum
ad Hermas illos, quo conveniunt
equitum tribuni, ad discipulosque
pulcros illos, quos conscendere
equos curat Phidon;
et descendere. Nosti quos dicam?
His ergo nuncia,
frigescere obsonia, potum calescere,
arescere massam, panes arescere:
viscera assari torrida: raptam
carnem e muria, direptumque
hillæ frustum, frustum omasi,
aliud chordæ, aliud botuli:
gulam implere hos qui sunt intus:
vini craterem jam dum exhaustum:
procedere potum: superesse cordacem:
lascivire animos adolescentium;
omniaque intus sursum deorsum.
Memento quæ dixi; ad verba adtende.
Stas ore hiante?
Huc ades! dispice, dicere an possis.
Statim ab initio cuncta tibi repetam.
Jam veniendum, nec cessandum,
nec faciendam coquo injuriam:
esse quippe elixa obsonia,
esse assa, esse frigida.
Singula recense. (*Adest*) bulbus, (*adest*) oliva,

[MNESIMACHUS.

allium, caulis, cucurbita, puls ex legumine,
thrium, herbulæ, thynni frusta,
glanidis, galei, squatinæ, congri,
phyxicinus integer, coracinus integer,
membras, scomber, thynnis, gobius,
elacatinus, cauda canis
carchariæ, torpedo, rana,
perca, lacertus, trichias, phycis,
brinchus, mullus, cuculus, turtur,
muræna, pager, myllus, lebias,
sparus, æolias, thratta, hirundo,
squilla, loligo, passer, dracænis,
polypodarium, sepia, orphus,
locusta, escharus, apuæ, acus,
cestreus, scorpius, anguillæ, panum varia genera.
Aliæ carnes innumerabiles:
anseris, porci, bovis, agni, ovis,
apri, capræ, galli, anatis,
picæ, perdicis, vulpeculæque.
Et post cœnam mirum quantum
aderit bonorum.
Quisque in ædibus pinsit, coquit,
vellit, ferit, secat, ustulat,
gaudet, ludit, saltat, comedit,
bibit, tripudiat, procumbit, pungit.
Suaves tibiarum magnificique
soni, cantus, clangores . . . . . .
. . . .
Cassia e terra sancta Syria
odor eximius nares lacessit,
turis, myrrhæ, calami, styracis,
. . . .
Talis ædes nebula occupat,
cunctis bonis repleta.

SCHWEIGH.

MOSCHIO.

I. (P. 92.)

Permittite ergo mortuos terra tegi,
Et unde nostræ quodque Naturæ est datum
Eo reverti. magnus æther spiritum,
Corpus recipiat terra: non est proprium
Hoc quippe nobis, sed datum in vitæ diem:
Parens et altrix jure mox repetit suum.

GROT.

II. 1. (P. 93.)

Pheræis.

Sævire in umbram vanus est animi furor.

GROT.

III. 2. (P. 93.)

Punire vivos fas sit, exanimes nefas.

GROT.

IV. 3. (P. 94.)

Quænam voluptas mortuos incessere
Mutamque glebam voce probrosa insequi?
Namque ille tristis atque jucundi arbiter
Cum sensus hominem destitutum liquerit,
Exanime restat corpus, ut surdus lapis.

GROT.

NICOSTRATUS.

(P. 95.)

Si multa indesinenter et propere eloqui
Sapientiæ esset signum, certe hirundines
Sapientiores hominibus multo forent.

GROT.

Si funditare verba multa jugiter
Et celeriter signum putas prudentiæ,
Prudentiores homine sunt hirundines.

H. STEPH.

PHŒNICIDES. (P. 95.)

Non possum vitam ducere hanc meretriciam,
Ita me Venus amet, Pythias: nec dic mihi,
Disperii: nihil id ad me, cupio absistere.
Amator primus obtigit miles mihi:
Is mihi narrabat pugnas liberaliter,
Et vulnera ostentabat: sed dabat nihil.
Multas a Rege se retulisse gratias
Memorabat, repetens hoc identidem mihi,
Et propter illas quas narrabat gratias
Totum sibi annum me ductavit gratiis:
Quare hunc reliqui. glorioso militi
Successit medicus, multos qui quottidie
Urebat et secabat, pauper carnifex,
Qui mihi multo illo visus est crudelior:
Narrabat ille quod hic faciebat sedulo.
Fortuna tertium mihi dedit philosophum,
Cui pallium erat et barba et sermonum satis:
Tum vero in manifestarium incidi malum:
Nam nihil erat quod daret, et si quid poscerem,
Pecunia non est bonum, ait: quod si dicerem,
Ergo malum illud projice, audibat nihil.

GROT.

Volo ædepol meretriciam hanc artem meam
Desinere, Pythias. valeat. ipsa videris[1],
Quæ nacta sis sortem bonam. quid me hoc juvat?
Plane huic volo arti nuntium remittere.
Nanque profiteri cœpi eam quo tempore,
A quodam amari contigit me milite,
Qui jactitabat usque et usque prælia,

[1] "Si quis simpliciore illa interpretatione contentus non est, in qua non expressi οὐκ ἂν ὑπομείναιμι, nec jusjurandum: istam in ejus locum substituat, (sed in qua mihi permisi ex uno Græco versu duos Latinos facere)

Non amplius sustinuerim (ita Venus me amet)
Meretriciam artem factitare ut antea.

Tunc autem tertius esset hic,

Ars illa valeat, Pythias. ipsa videris.

Quartus autem et sequentes, quales supra."

H. STEPH.

Simulque multa proferebat vulnera,
Sed afferebat nil: sibi dona pollicens
A rege (ut inquiebat ille) plurima.
Quæ dona propter, ille consuetudinem
Dono per annum accepit integrum meam.
Eum reliqui, atque medico me tradidi:
Totos secabat ille et urebat dies
Plerosque: pauper atque carnifex erat.
Exhorrui ergo magis eum quam militem:
Narrabat hic, at ille patrabat neces.
Sors copulavit philosopho me tertio,
Cui barba, pallium, simulque verba erant.
In calamitatem maximam tunc incidi.
Dabat ille nil: pecuniam at si poscerem,
Aiebat esse rem malam. sit ita: ideo
Hanc abjice, mihi relinque. denegabat id.

H. Steph.

SOTADES.

I. 1. (P. 98.)

Justus, bonus atque ingenio valens, beatus,
Partem invidiæ et criminis ut ferat necesse est.
Est quis locuples? labe aliqua tenetur idem.
Verum pius est? pauperies adhæret illi.
Magno mala sors artifici solet nocere.
Justi retinens sit licet integerque judex,
Natura tamen postulat ut malus vocetur.
Florens opibus, præcipitem timet ruinam.
Huic qui veges est corpore, morbus est cavendus.
Secura dies unica deputanda lucro est.
Nam quid, rogo, qua materia sumus creati?
De te facito judicium tuaque vita:
Quid sis genitus, prosatus unde, quid futurus.

Grot.

II. 2. (P. 100.)

Mundus genitor cunctiparens, satorque rerum,
Causas hominum non bene novit arbitrari.
Sunt per sola terræ mala, semper et fuere,
Multisque malis undique gaudet universum.
Res eximias queis fuit invenire cordi,
Sive ingenii laus foret illa, sive dextræ,
Omnes malus hos cernitur exitus secutus:
Idque omne malum fluxerat a parente Mundo.
Mundo sapiens judice Socrates putatus,
Mundo sapiens judice Socrates necatur,
Jussus bibere in carcere poculum cicutæ.
Crudi polypi Diogenes peremtus esu:
Testudine cum scriberet Æschylus cadente.
Glutito acino strangulat uva te, Sophocles:
Te Euripides in Thrace solo canes vorarunt.
Atra abstulit egregium fames Homerum.

GROT.

STRATO. (P. 101.)

Phœnicide.

Sphingem marem equidem, non coquum admisi in domum:
Nanque, ut simpliciter dicam, nihil intelligo
Horum quæ loquitur[1]. nanque vix intraverat,
Cum me respiciens acri vultu interrogat:
Ad cœnam hemones ede quot vocaveris.
Egone vocarim hemones? delirus puto es,
Aut ullos adeo hemones me nosse autumas?
Nemo, inquam ego, aderit. id restabat scilicet

[1] Vertit Erasmus:
Recepi in ædes non coquum, sed masculum
Sphingem. nihil enim per deos intelligo
Simpliciter, ex his quæ loquitur.

Ut hemones nescio quos cœnatum accerserem?
An nemo condapalis adventurus est?
Non condapalis quod sciam. rationem ini[1]:
Venient Philinus, Moschio, Niceratus:
Nemo isto e numero condapalis dicitur.
Nemo aderit, inquam. Quid? vocasti neminem?
Inquit, succensens tanquam accepta injuria.
Mactasne terrisulcum? Non, respondeo.
Bovem ergo latifrontem? Non macto bovem.
Sedenim bidentes? Imo, per summum Jovem,
Neutrum, sed ovem mactabo. Tun' nescis oves
Bidentes dici? Nec scio, nec volo discere:
Agrestis ego sum, loquere mecum planius.
An Ennium ita[2] locutum ignoras? Non nego:
Nam licuit illi sic loqui, ut libuit, coque.
Sed hoc, per Vestæ numen, nos quid attinet?
Quin tu magis audi cætera ad eundem modum.
An Enniane[3] me decresti perdere?
Meus ita fari mos est. At vero mihi
Tu ne sic loquere. Propter drachmas quattuor
Meam, inquit, perdam vis[4] consuetiloquentiam?
Molas huc adfer. Hem quid dicis[5]? Hordeum.
Quid tam perplexa loqueris, insanissime?
Adestne humoris æquorei[6] concretio?
Quin tu perspicuis verbis edis quid velis?
Vecors es, inquit, mi senex: cedo salem:
Concretio hæc est illa. jam monstra aquiminal.
Aderat. mactabat, verba attexens plurima,
Quæ mediusfidius nemo unquam intellexerit:
Ercisce, segmina, tum biplicia et subulam:
Ut mihi legendus Verrii Flacci liber[7]
Fuerit, verborum ut significata evolverem.

[1] *inii* Schweigh.
[2] *Homerum ita tu* Schweigh.
[3] *Homericene* Schweigh.
[4] *vis perdam* Schweigh.
[5] *Molæ ut adsint fac. Quid dicis?* Schweigh.
[6] *aquei* Schweigh.
[7] *mihi ut Philetæ consulendum lexicon* Schweigh.

Nunc supplex oro morem ut immutet suum,
Humanitusque loquatur: verum, hercle scio,
Suada ipsa id illi neutiquam persuaserit.

GROT.

THEOPHILUS. (P. 109.)

Philaulo, sive Tibiarum Studioso.

Quicunque mentem negat adesse amantibus,
Ipse est ingenio stolido et bardis moribus.
Nam qui voluptates de vita exemerit,
In vita præter mortem nil reliquerit[1].
De me argumentum capio, qui nunc virginem
Amo fidicinam, (num desipio, per Deos?)
Pulchram, proceram, in arte excellentissimam,
Quam mihi conspicere suavius, quam est omnibus
Vobis in lucar dividere pecuniam.

GROT.

TIMOCLES.

I. (P. 111.)

Heroibus.

A. Igitur jubes nunc me omnia potius, quam
quæ ad rem pertinent, loqui. Utique id faciam tibi.
B. Et primum quidem tibi cessabit Demosthenes
irasci. A. Quis? B. Briareus ille,
qui catapultas hastasque devorat:
odio habens orationis artes: qui nullum
antitheton umquam dixit; nonnisi Martem spectans.

SCHWEIGH.

[1] Primos quatuor versus aliter vertit Grotius, tanquam Antiphanis, supra p. 197.

II. (P. 112.)

Mulieribus Bacchanalia agentibus.

Advorte sodes nunquid ex usu loquar.
Miserum suapte natura animal est homo,
Et vita quanta quanta est scatet incommodis:
Lenimenta ideo curis et solatia[1]
Sibi ipsa reperit. namque mens proprii mali
Oblita, alienis dum se mulcet miseriis,
Doctrinam pariter cum voluptate imbibit.
Primum tragœdos si placet considera
Quam pulchra dent documenta. nam qui pauper est,
Ubi pauperiorem se cognovit Telephum,
Ibi paupertatem fert suam patientius[2].
Limfatur aliquis: Alcmæonem conspicit.
Oculis laborans cæcos Phinidas videt.
Natum effert alius: Niobe lugentem levat.
Dolet hic se claudum: sed Philoctetem videt.
Miser in senecta est: intuetur Œneum.
Ita quisque, dum evenisse majores suis
Olim aliis calamitates secum cogitat,
Animo æquiore fert Fortunæ injurias.

GROT.

Adverte quæso num quod ex usu est loquar
Est calamitosum animal sua natura homo,
Multasque secum vita fert molestias.
Mali levamen repperit sed hoc sui,
Ut calamitatis immemor jam mens suæ,
Habensque ab alieno malo solatia,
Documenta capiat, recreata paululum.
Primum tragœdi quanta commoda adferant,
Perpende, sodes. Si quis est pauperculus,
Majore pressum si videbit Telephum
Mendicitate, lenius suam feret
Mendicitatem. insanus estne quispiam?

[1] *solatium* Schweigh.

[2] Vertit Hadrianus Junius:
Egentiorem se fuisse Telephum
Discens egenus, inopiam fert æquius.

[TIMOCLES.

Furiosum is Alcmæona proponit sibi.
Captus quis oculis? aspicit cæcum Œdipum.
Gnatus obiit? Niobe dabit solatium.
Claudus aliquisne est? is Philoctetem aspicit.
Miser aliquis senex? tuetur Œneum.
Alterius etenim quisquis ærumnas viri
Esse graviores viderit quam sint suæ,
Animo æquiore miserias feret suas.

H. STEPH.

XENARCHUS. (P. 116.)

Pentathlo, sive Quinquertione.

Vino inscribillo quicquid jurant feminæ.

GROT.

Inscribo vino, si qua jurat fœmina.

ERASM.

Jusjurandum ego mulieris vino inscribo.

SCHWEIGH.

MENANDER.

I. (P. 117.)

Incito.

Si quis Deorum jam mihi dicat, Crato,
Ubi vitam fructus fueris vives denuo,
Et fies quidvis, hircus, aut canis, aut ovis,
Equus, homo denique: nam revivendum tibi est:
Ita fata sciscunt. opta quam vitam velis:
Dicturus videor illico, fac me quidlibet
Dum ne hominem facias. unum id animantum omnium
Sine merito habet fortunam aut infortunium.
Equorum ut quisque fortis est, curatius

Habetur alio. velox in pretio canis
Majore est, quam projectus ingluvie atque iners.
Generosus fruitur gallus præcipua dape,
Atque ultro ignavus alter potiorem timet.
Homo si quis est bene natus, eductus probe,
Caste moratus, nullum pretium hoc seculo est.
Primas in vita habet assentator, alteras
Calumniator; at malignus tertias.
Quanto asinum fieri satius quam intuerier
Pejores se pollucibilius vivere.

GROT.

Siquis prehenso dixerit mihi deum
Crede mihi, continget tibi reviviscere,
Erisque quod voles, canis, hircus, aut ovis,
Homove, vel equus. nam tibi fatalis est
Vita hæc secunda: sed elige esse quid velis:
Hoc esse responsum daturum me puto,
Sim potius, oro, quidlibet aliud quam homo.
Animalibus enim solum id est ex omnibus,
Adversa cui sors immerenti et prospera.
Tractatur alio lautius præstans equus,
Cani bono plus est honoris quam malo:
Gallo exhibetur strenuo melior cibus,
Formidat etiam strenuum non strenuus.
Vir sis probus, sis strenuus, sis nobilis:
Nil nil juvabunt ista in hoc te seculo.
Primas sed adulator, sycophanta proximas,
At tertias tenere cacoethes solet.
Præstat tamen asinum esse quam pejoribus
Splendore vitæ se videre cedere.

H. STEPH.

II. (P. 122.)

Hominibus alia quotquot sunt animantia
Tum sunt beatiora, tum sapiunt magis.
Principio, sodes, asinum specta istum mihi.
Is est infelix extra controversiam:
At nulla propriæ accepta culpæ fert mala;
Sed quæ natura injunxit, his defungitur.
Nos vero, præter ea quæ fert necessitas,

Ipsi alia nostra sponte super accersimus.
Dolemus ubi quis sternuit: convitium
Quis dixit, indignamur: vidit somnium,
Metuimus: ululat noctua, exhorréscimus.
Leges, honores, ambitus, certatio,
Mala hæc adscita nobis sunt, non adsita.

GROT.

Animantium unumquodque felicissimum est,
Magisque multo quam genus hominum sapit.
Ac primum, asellum hunc intuere, si libet:
Sors est quidem illi (quis neget?) durissima,
Accersit ullum nec sibi tamen malum,
Perfert sed illa sola quæ natura dat.
Nos, præter aliud quod necessitas vehit,
Nobismet ipsi asciscimus multum mali.
Si sternuat quis, angimur: verba ob mala
Ira repente accendimur: si somnia
Sunt visa cuiquam, nos metus statim opprimit.
Audita si vox noctuæ, expavescimus.
Leges, placita, contentiones, ambitus,
Hæc cuncta naturam mala addita ad tuam.

H. STEPH.

III. (P. 124.)

O Phidia, vero si laborares malo,
Nimirum vero opus esset et medicamine.
Nunc id cum non sit, inane medicamen dabo
Ad morbum inanem: tu tibi crede id profore.
Ergo te abstergant undequaque mulieres,
Aquamque asportent, sed tribus de fontibus,
Qua perfundaris sale permixta et lentibus.

GROT.

IV. (P. 127.)

Et nonne merito saxis religatum asperis
Vinctumque pingi cernimus Promethea?
Nam quid repertum ab illo? fax. et nil boni
Præterea: sed quod Dis credo invisum omnibus,
Finxit mulieres: proh supremi cælites,

Gentem scelestam. et nuptias aliquis facit?
Facit, inquam miser heu. cupiditates imminent,
Et in jugali mœchus luxurians toro;
Insidiæ hinc, et venena et longe pessimus
Morborum invidia, quicum perpetuo suam
Ætatem degit mulier.

GROT.

Nonne merito pingunt Promethea
clavibus affixum ad rupes *Caucasi*?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
ei sacratur? Quod omnes credo deos odisse,
mulierem finxit. Proh dii immortales,
gentem impuram! uxoremne quisquam ducit? uxorem?
Deinceps enim occultæ ingruunt cupiditates, O Lache,
et geniali lecto illudens adulter,
et veneficia, et morborum gravissimus
invidia, quacum mulier vivit per omnem ætatem.

BENTL.

V. (P. 130.)

Supposititio.

Hunc credo felicissimum,
Qui cum spectarit, Parmeno, placide Deum
Augusta dona, redit eo unde venerat:
Jubar, inquam, Solis publicum, nubes, aquas,
Ignem. namque annos quamvis centum vixerit,
Eadem videbit: sitque licet ætas brevis,
Tamen istis nihil est conspicari pulchrius.
Mercatum crede tempus hoc quod vivitur,
Cujus visendi peregrinamur gratia.
Forum ibi, tumultus, fures, colloquia, alea.
Abis si primus, hoc viaticatior
Divertes melius: eris infestus nemini.
At qui subsistit, is delassatus perit,
Et male senescens aliquam egestatem incidit:
Vexatur, hostes reperit, insidias subit.
Longævus nunquam facili morte fungitur.

GROT.

[MENANDER.

Quocirca ille mihi felix vixisse videtur,
Qui postquam aspexit mundi solenne theatrum
Æquo animo, hunc solem, et terras, mare, nubila, et ignem;
Protinus unde abiit, satur ut conviva remigrat.
Nempe hæc, seu centum vivendo conteris annos,
Seu paucos numeras, eadem redeuntia cernes;
Hisque nihil melius, nihil atque recentius unquam:
Omne adeo in terris agitur quod tempus, habeto
Ut commune forum; peregre vel euntibus amplum
Hospitium, temere fluitans ubi vita moratur,
Mille inter nugas jactata, negotia mille.
Qui prior abscedit, portum prior occupat; Eja!
Collige vela citus, ne forte viatica desint.
Quid cessas? subeunt morbique et acerba tuorum
Funera, et insidiis circum undique septa senectus.

BROWNE.

VI. (P. 134.)

Adolescens, id quod res est non intelligis.
Vitio suopte consumuntur singula,
Et rei cujusque pernities intus latet.
Hoc est ferrugo ferro, si consideres,
Ligno teredo, tineæque vestibus.
Invidia vero, quod malorum pessimum est,
Tabem creavit et creabit et creat,
Vere satelles animi corrupti impia.

GROT.

VII. 1. (P. 136.)

Moroso.

Divitias mihi commemoras, rem fluxa fide:
Quas si perennaturas es certus tibi,
Non intercedo quo minus custodias,
Nec quicquam partiaris. sin tu nec tui
Es ipse dominus, quæque habes sibi vindicat
Fortuna, cur ista aliis invideas, pater?
Atque illa, ut levis est, jam tuis pecuniis
Indigniorem forte munerabitur.
Quare, me si audis, dum te pro domino geris,

Mi pater, uteris illis liberaliter,
Opem feres pauperibus, et quantos potes
Amicos opulentabis ex opibus tuis.
Laus hæc perpetua: et si quid eveniat secus,
Idem expectabis quod tute ante feceris.

GROT.

Tibi sermo de pecuniis, quæ fluxa res.
Nam si manere posse perpetim scias,
Age, posside illas sedulo reconditas:
Cave ne eas cum quopiam communices.
Sin vero earum sola sit sors arbitra,
Quidni libenter singulis impertias?
Nanque ipsa forsitan tibi ereptas opes
Donabit olim non merenti cuipiam.
Quantisper ergo possides hæc, o pater,
Converte in usus nobiles, opem omnibus
Ferens, amicos atque ditans plurimos.
Nanque istud immortale: sique olim excidas,
Eadem tibi inde suppetent rursum omnia.

H. STEPH.

Dicis opes. Dubiæ sunt hæ. Si posse manere
Credis, fac serves tu tibi solus eas;
Usum aliis adimas, dominus sis unicus harum,
Præter te has possit nemo tenere, cave.
Si neque tu tuus es, sunt et tua relliqua sortis,
Cur, pater, harum usum pluribus invideas?
Forte tibi hæc eadem rapiet bona cuncta, tuisque
Rebus qui indignus gaudeat, alter erit.
Ergo tuis melius rebus, pater, utere; amicos
Sit tibi, sitque alios promta juvare manus.
Mortem hoc effugiet: sique olim pressus iniqua
Sorte rues, dignam gratia reddet opem.

EGENOLPH.

VIII. 2. (P. 140.)

In aperto amicus melior est possessio,
Quam fossa sub humum copia argenti latens.

GROT.

[MENANDER.

IX. (P. 141.)

Citharista.

Ego autumabam divites, o Phania,
In ære vivunt qui suo, nec noctibus
Suspiria agere, nec sus deque vortier,
Nec dicere eheu: sed tranquilla molliter
Frui quiete. illa esse pauperum mala.
At nunc vos video, quos beatos prædicant,
Vitam cum nostra vivere æquiparabilem.

GROT.

Existimabam divites, o Phania,
Queis fœnerari non necesse, carpere
Somnum quietum, haud, clamitantes Hei mihi,
Versare se sursum et deorsum noctibus,
Contingere sed hæc pauperi tantummodo.
Nunc video vos quoque, qui beati nomine,
Eadem solere facere quæ soliti sumus.

H. STEPH.

X. (P. 142.)

Si solum, Trophime, te omnium mortalium
In hoc progenuit mater, ut tibi perpetim
Agere ita liceret animo ut collibitum foret,
Idque ita futurum si aliquis promisit Deus,
Recte indignaris. nam rem fecit improbam
Qui te fefellit. sin iisdem legibus
Quibus nos omnes hunc communem spiritum
Hausisti, ut aliquid etiam paratragœdiem,
Ferenda sunt modeste hæc, ut ratio jubet.
Omnis sermonum summa redit istuc, homo es,
Quo nullum est animal quod mutetur celerius,
Aut sursum enitens aut deorsum decidens:
Neque pol immerito: nam natura virium
Cum sit vescarum, res molitur maximas[1],

[1] Vertit Erasmus:

Caput atque summa orationis hæc: Homo es,
Quo non aliud est animal usquam, quod modo
Surgat, modo cadat, citius atque crebrius.
Ac jure sane: quippe debilissimum
Cum sit, negocia administrat maxima.

MENANDER.]

Suoque lapsu multa egregia proterit.
At tu quæ amisti, Trophime, non ingentia
Sunt adeo: tum quæ pateris sunt mediocria,
Quo magis hoc triste ferre te modice decet.

GROT.

A matris alvo, Trophime, si tu prodiens,
Hac lege in auras luminis receptus es,
Arbitrio beatus ut vivas tuo,
Et hoc spospondit quispiam deum tibi,
Irasceris jure: quoniam fallit fidem.
Sin lege eadem tu quoque aerem trahis,
(Tragice tibi ut loquar) homines qua cæteri,
Moderatius sunt hæc ferenda et lenius.
Nam verbo ut uno finiam, natus es homo,
Quo nullum animal obnoxium sorti magis
Ipsum erigenti et deprimenti postmodum.
Et jure. nanque est omnium infirmissimum,
Tamen implicari maximis rebus solet,
Ruinaque ejus multa conterit bona.
At tibi bona nec amissa sunt ingentia,
Nec magna sunt, Trophime, ea quæ pateris mala:
Mediocris ergo sit tuus posthac dolor.

H. STEPH.

Nam si te, Alumne, genetrix quum peperit tua,
Hac sorte es unus omnium in lucem editus,
Tibi cuncta ut evenirent quæ velles bona,
Idque annuit magnorum quispiam deum:
Jure optimo indignaris. valde enim is tibi
Fallax repertus. quod si eisdem legibus,
Quibus nos omnes, (tragicis ut verbis loquar)
Æque patentem cunctis aerem trahis,
Ferenda sunt hæc levius, et omnis rectius
Ratio est habenda. denique hæc summa est, puta
Hominem esse te, quo nullum animantium omnium
Extolli itemque deprimi citius solet.
Ipsumque id haud injuria. minimarum enim
Id virium est, et maximis semper studet,
Plurimaque secum commoda conterit cadens.
Tu vero et magna non amisisti bona,

[MENANDER.

Et mediocria sunt ea ipsa quæ pateris mala.
Ergo et modeste, Alumne, quod reliquum est feras.

NAUAGER.

Si, Trophime, æthereas hac lege es natus in auras,
Ex voto ut caderent prospera quæque tibi,
Jurataque Deus quisquam hoc tibi voce spospondit,
Perfidus est violans, iraque justa tua est.
Sin hunc nobiscum trahis aera legibus æquis,
Fata (loquar Tragice) mitius ista feras.
Namque es homo, ut verbo loquar uno plura. Sed hosce
Præ reliquis tollens sors modo, deinde premit.
Jure fit hoc: siquidem, minimum cum robore præstet,
Se tamen hic summis jungere rebus avet.
At simul ac tristem patitur semel ipse ruinam,
Jam bona cum lapso plura repente cadunt.
Verum amissa tibi nec sunt bona maxima, suntque
Hæc, Trophime, e mediis, quæ mala tute doles.
Ergo fac, ut, veluti sunt hæc mediocria cuncta,
Diceris certo tu doluisse modo.

EGENOLPH.

XI. (P. 145.)

Thrasyleonte.

Multas ob causas non probo sententiam,
Te nosce: multo rectius dictum foret,
Nosce alios.

GROT.

Multis modis dictum videtur perperam,
Cognosce te ipsum: magis enim in rem fuerat hoc,
Cognosce cæteros.

ERASM.

XII. (P. 147.)

Natura hominibus multa cum gignat mala,
Tristitia est majus omnibus malis malum.

GROT.

Obnoxii quum plurimis simus malis,
Est majus alio quolibet mœror malum.

H. STEPH.

XIII. (P. 148.)

Quam vero iniquum est, cum quid molitur boni
Natura, tum Fortunam id intervortere!

GROT.

XIV. (P. 151.)

Si noscitare te vis, itiner cum facis,
Viam secus monumenta quæ stant aspice:
Nanque ibi dispulverantur exesa ossua
Regum, sapientumque atque summorum virum,
Sibi qui placuere nobilitate, opulentia,
Pulchraque specie et formæ claritudine,
Quorum nil potuit tempori contendere.
Omnes easdem subiere Orcinas fores:
Hæc tu contemplans ipse te qui sis vide.

GROT.

Novisse si vis, qualis aut quisnam sies,
Hominum sepulcra, dum peregre is, inspice.
His ossa, pulvis atque inanis clauditur,
Regum, tyrannorum, et virum sapientium,
Superbientumque opibus et propagine,
Suaque gloria, atque forma corporis.
Et tamen eorum tempori nil restitit.
Communis est Dis omnibus mortalibus.
Hæc intuere, et discito qualis sies.

RUTGERS.

PHILEMON.

I. (P. 154.)

Non justus omnis abstinens injuriæ est,
Sed qui nocere cum potest tunc abstinet:
Nec qui recusat parva, sed qui maximis
Tentatus animi robur invictum gerit:

Nec quisquis ista quolibet præstat modo:
Sed qui dolosi nescius fuci, integra
Probitate, justus esse, non credi studet.

GROT.

Injuriam qui non facit, non protinus
Justus: sed ille qui potest, non vult tamen.
Manus nec ille qui suas parvo abstinet:
Ingentia sed impune qui quum tollere
Sibique habere possit, animo temperat.
Imo nec ille observat ista qui omnia,
Sed ille mente præditus qui candida,
Re justus esse, non videri esse, expetit.

H. STEPH.

II. (P. 156.)

Ignifero.

Edepol nec pictor quisquam est, nec statuarius,
Qui talem posset arte pulchritudinem
Exprimere qualem rerum veritas habet.
Tum vero periit usus simulachrum omnium,
Nisi ars peritos judices invenerit.

GROT.

Haud arte tantam pictor ullus assequi
Statuariusve pulchritudinem queat,
Tantum et decorem, veritatis quantus est.—

H. STEPH.

Finxerit haud pictor speciem aut statuarius ullus
    Huic similem, veri quam Dea præses habet.—

EGENOLPH.

III. (P. 157.)

Pyrrho.

Sollicita quærit philosophorum natio,
Immane quantis temporum dispendiis,
Quæ sit boni natura: nec reperit tamen.
Virtutem præfert ille, at hi prudentiam.
Hæc quid sint, quærunt non minus, quam quid bonum.
Ego terram fodiens, vivens vitam rusticam,

Quam facile inveni, Juppiter, quod sit bonum:
Pax nempe, sospitatrix et clemens Dea.
Prolem, cognatos, sacra, amicos, nuptias,
Annonam, vinum, sanitatem, gaudia,
Divitias pax fert. ista si defecerint,
Nulla esse hominibus vita vitalis potest.

GROT.

IV. (P. 162.)

Ephebo.

Non, ut videtur, hi qui in alto navigant
Soli jactantur tempestatibus, Laches,
Sed et hi spatiantur qui porticibus publicis,
Aut intra septa se domorum continent.
At illi qui se pelagi credunt fluctibus,
Aut una nocte aut uno vexati die
Salutem mox reperiunt, aut navalium
Tuto receptu, aut ventis aspirantibus.
Mihi vero id non contingit; nec in unum diem,
Sed in vitam omnem turbine infesto obruor
Magis magisque gliscente ægrimonia.

GROT.

V. (P. 163.)

O Cleon desine nugarum: nisi quid addiscas boni,
Non vides, ut omni auxilio vitam destituas tuam?
Namque ut naufragus natator terram nisi prehenderit
Non quit adipisci salutem: sic qui pauper factus est,
Artem nisi didicerit, vitam nequit in tuto ponere.
Sunt pecuniæ mihi, inquis; nempe quæ pereunt cito.
At domus sunt, sunt et agri: nescis fortunæ vices,
Quæ perfacile divitem hodie cras mendicum fecerit?
Nostrum quisquam, si fortunæ portum appulerit, anchoram
Dejicit, et sic extra pelagi se locat violentiam.
Hoc si eveniat imperito, raptus qua venti ferunt,
Nullum reperit, quod senecta pauper præsidium occupet.
Sed tribules et sodales et cognati conferent.

[PHILEMON.

Imo opta illorum periclum ne sit faciendum tibi:
Sin eo venies, comperies umbras esse, aliud nihil.

GROT.

VI. (P. 167.)

Quicunque dicit ad rem quæ non pertinent,
Duas locutus syllabas, prolixus est.
At bene dicentem ne prolixum dixeris,
Quantumvis dicat multa et multo tempore.
Ab Homero sume testimonium tibi:
Is cum exararit versuum tot millia,
Nemo est Homerum qui prolixum judicet.

GROT.

Qui non loquetur ulla quæ sint usui,
Multiloquus hic existimetur vir tibi,
Licet duarum syllabarum sermo sit.
Contra, loquetur siquis apta, plurima
Quamvis loquatur, et trahat longam moram,
Ne multiloquus hic censeatur vir tibi.
Exemplo Homerus esse vel solus potest:
Nam versuum tot scripserit quum millia,
Multiloquus est vocatus unquam nemini.

H. STEPH.

VII. (P. 168.)

Si quæ bonorum habemus his non utimur,
Quæ non habemus quærimus, semper bonis
Aut nostro vitio aut Fortunæ carebimus.

GROT.

Illis quæ habemus, utier si nolumus,
Quæ non habemus, quærimus, fortuna nos
Privabit aliis, nos at ipsimet aliis.

H. STEPH.

VIII. (P. 169.)

Incommoditates multas divitiæ adferunt.
Suboritur odium, invidia, contumelia,

Negotiorum tædiosorum seges,
Et unda rerum, et victus aggeratio.
Res agere semper solitus, animam mox agit,
Opes fruendas linquens hæredi suo.
Quare me potius pauperem dici juvat,
Et pauca habere et non sollicitum vivere,
Nec divitiis onustum nec negotiis.
Nam multa mala compendifaciunt pauperes.

GROT.

Obnoxiæ sunt plurimis opes malis,
Odioque maxime et invidiæ et opprobriis,
Atque implicantur plurimis negotiis,
Quæ ferre curas ac molestias solent:
Post quas repente dives ille mortuus
Aliis bona sua linquit ad luxum omnia.
Mihi igitur est inopia multo gratior,
Exiguaque inter, absque curis vivere
Malo, opibus ac molestiis carens[1].
Est nanque quisquis pauper, hoc habet lucri,
Ingentium exors quod malorum victitat.

H. STEPH.

Opes malis sunt plurimis obnoxiæ,
Odio, invidentiæ, atque contumeliis,
Molestiisque mille, tum autem litibus;
Victu in parando multum habent negotii.
Postilla dives derepente mortuus
Opes relinquit dissipandas alteri.
Ego proinde pauper esse mavelim,
Non multa habere, et absque curis vivere,
Opibus carere, et insimul molestiis.
Faciunt malorum pauperes compendium.

RUTGERS.

IX. (P. 170.)

Hoc alius alio præstat, quod constantius
Bonam malamque didicit fortunam pati.

GROT.

[1] Claudicat versus. Possis succurrere legendo: *molestiis simul carens.*

[PHILEMON.

DIPHILUS. (P. 171.)

Mercatore.

A. Corinthi apud nos istud sanctum est legibus,
Si quem videmus obsonari largius,
Continuo interrogamus cujatis siet,
Quid agitet, unde vivat. si reditus habet
Qui possint tantis suppeditare sumtibus,
Suo arbitratu sinitur facere impendia.
Sin supra vires erogat patrimonii,
In posterum id ne faciat interdicitur:
Mulcta irrogatur, ni sit dicto obaudiens.
Quod siquis sine re vitam vivat splendidam,
Torquendus ille mox carnifici datur. B. Atat.
A. Nanque iste ut vivat omnis[1] expers malefici
Nequitur. capin' hoc? ergo aut præmiator est
Nocturnus, vitam aut vivit vecticulariam,
Aut particeps est aliquid tale agentibus,
Aut quadruplator est, aut testimonia
Falsidica vendit. tales nos everrimus.
B. Recte profecto. verum id me quid attinet?
A. Quia te videmus, bone vir, obsonarier
Basilice et longe supra civilem modum.
Per te pisciculum vix accipiunt cæteri.
Ita civitas compulsa ad vitam olitoriam est.
Pugnamus de apiis[2] tanquam in certatu Isthmico.
Tua præda est, siquis mœnia intravit lepus.
Perdices autem et turdos, ita me Di juvent,
Jam nec volantes licitum est conspicarier.
Etiam incendisti pretium vino exotico.

GROT.

Hoc lege cautum est hic apud Corinthios:
Si quempiam obsonare semper splendide
Videmus, hunc rogamus unde vivat, et
Quid faciat operis. Si facultates habet,
Ut reditus harum solvere expensas queat,
Perpetimur illum perfrui bonis suis.

[1] *omnis* omisit Schweigh.
[2] *apio* Schweigh.

Sin forte sumptus superat ea quæ possidet,
Prohibemus huic ne faciat hoc in posterum.
Ni pareat, jam plectitur mulcta gravi.
Sin sumptuose vivit is qui nil habet,
Tradunt eum tortoribus. Proh! Hercules,
Nec enim licet vitam absque malo ullo degere
Talem scias: sed est nec esse aut noctibus
Abigere prædam, aut fodere muros ædium,
Aut hæc patrantum jungier commercio,
Aut in foro agere sycophantam, aut perfidum
Præbere testem. Nos genus hoc mortalium
Ejicimus hac ex urbe, velut purgamina.—

ERASM.

APOLLODORUS.

I. (P. 176.)

Adelphis.

Vita otiosa plena beatitudinis,
Si cum otiosis aliis vitam transigas.
Cum simiis ferisque agentem, simiam
Fieri necesse est: o vitam ærumnabilem!

GROT.

II. (P. 177.)

Non video quorsum argento confidas, pater,
Quod nil habenti facile largiri solet
Brevis hora, et rursum possidenti demere.

GROT.

Haud sat scio cui tu pecuniæ pater
Fidas: quam possidentibus prius [1]
Hora una rapit, et possidere dat aliis.

H. STEPH.

[1] Versus mancus. Possis: *quam facile* &c.

III. (P. 177.)

Forem vecte oppilamus: at nemo interim
Adeo obseratam januam fecit faber,
Quæ non feli pateret atque adultero.

GROT.

Clauduntur ædes pessulis, repagulis:
Sed januam faber haud ita unquam muniit,
Ut non pateret feli aditus et adultero.

H. STEPH.

IV. (P. 178.)

Lacæna.

Annos seniles ne, Philine, spreveris,
Ad quos pervenies et tu vivendo diu.
Sed unum est in quo a vobis patres vincimur:
Nam si qua in re minus indulgemus, illico
Audimus, Non fuisti juvenis tu quoque?
At contra genitor nato morigero minus
Haud est ut dicat, Non fuisti et tu senex?

GROT.

V. (P. 178.)

Amici siquis fuerit ingressus domum,
Is si ex animo est amicus, signa, Nicophon,
Apparent. primum simulatque attigerit fores,
Vultu adstat hilari janitor: adulat canis
Caudam agitans: tum vero aliquis accurrit citus,
Sellamque ponit imperante nemine.

GROT.

VERSIONES ANGLICÆ.

EPICHARMUS. (P. 1.)

Good gossip, if you love me, prate no more:
What are your genealogies to me?
Away to those, who have more need of them!
Let the degenerate wretches, if they can,
Dig up dead honour from their fathers' tombs,
And boast it for their own—Vain empty boast!
When every common fellow, that they meet,
If accident hath not cut off the scroll,
Can shew a list of ancestry as long.
You call the Scythians barbarous, and despise them;
Yet Anacharsis was a Scythian born;
And every man of a like noble nature,
Tho' he were moulded from an Æthiop's loins,
Is nobler than your pedigrees can make him.

CUMBERLAND.

Cease, if you love me, mother, cease to trace
Our long extraction to an ancient race;
'Tis theirs alone, who boast no inbred worth,
To found their claim of honour on their birth,
And strive their want of virtue to supply
With glory borrow'd from old ancestry.
That all had ancestors the proof can give,
When you admit, that all have liv'd, or live:
If thousands find it difficult to trace
(Through lack of friends, or luckless change of place)
In whose pure veins their streams of kindred ran,
Are they less noble than the few that can?

[EPICHARMUS.

The poorest tenant of the Libyan wild,
Whose life is pure, whose thoughts are undefil'd,
In titled ranks may claim the first degree,
For Virtue only is Nobility[1].

FAWKES.

This birth will be my death. Don't, dearest mother,
Don't, as you love me, talk for aye of *family*,
When suitors woo. Who in himself owns nought
Of native good, mental or physical,
Flies straightway to his grandsire's monument,
And on his fingers counts his ancestry;
As if the man existed, who had *not*
His ancestry! How else, indeed, came he
Into this world? But if through change of place,
Or lack of friends, he cannot quote their names—
Why is he therefore more ignoble deem'd
Than the glib gentle? He, whose inward nature
Inclines him to all virtuous achievement,
He—he, although of Æthiop race, is noble.
Is he a Scythian? Scum! But Scythian too
Was Anacharsis.

WRANGHAM.

CRATINUS. (P. 3.)

My statue's gone! By Dædalus 'twas made.
It is not stolen therefore; it has stray'd.

CUMBERLAND.

EUPOLIS.

I. (P. 4.)

Of many things, which offer themselves to my consideration, I cannot find words to speak, so penetrated am I with affliction,

[1] Jonson. *Underwoods, To Kenelm, John, George: 'Tis Vertue alone, is true Nobility. Dryden's Juvenal* VIII. 37. *Virtue alone is true Nobility.*

when I turn my thoughts to the condition of the commonwealth; for you must be conscious, O! citizens, it was not so administered in times past, when men of high birth, men, whose rank, fortune, and merit, gave them a consideration in the state, fill'd the first offices of government: To such we deferred, as to the deities themselves; for they merited our respect, and under their protection we enjoyed security: now we have no other guide in our election but blind ignoble chance; and on whatsoever head it falls, though he be the worst and meanest of mankind, he starts up a great man at once, and is installed with all proper solemnity a rogue in the state.

CUMBERLAND.

II. (P. 5.)

Mark now, and learn of me the thriving arts,
By which we parasites contrive to live:
Fine rogues we are, my friend, (of that be sure)
And daintily we gull mankind.—Observe!
First I provide myself a nimble thing
To be my page, a varlet of all crafts;
Next two new suits for feasts and gala-days,
Which I promote by turns, when I walk forth
To sun myself upon the public square:
There, if perchance I spy some rich dull knave,
Straight I accost him, do him reverence,
And, saunt'ring up and down, with idle chat
Hold him awhile in play; at every word,
Which his wise worship utters, I stop short
And bless myself for wonder; if he ventures
On some vile joke, I blow it to the skies,
And hold my sides for laughter—Then to supper,
With others of our brotherhood to mess
In some night-cellar on our barley-cakes,
And club invention for the next day's shift.

CUMBERLAND.

[EUPOLIS.

PLATO.

I. (P. 8.)

'Hoa there! who art thou? Answer me—Art dumb?'
'— Warm from the hand of Dædalus I come;
My name Mercurius, and, as you may prove,
A statue; but his statues speak and move.'

CUMBERLAND.

II. (P. 9.)

By the sea's margin, on the watery strand,
Thy monument, Themistocles, shall stand:
By this directed to thy native shore
The merchant shall convey his freighted store;
And when our fleets are summon'd to the fight,
Athens shall conquer with thy tomb in sight.

CUMBERLAND.

Thy grave is set and plac'd commodiously,
Where passengers and merchants that come by
May visit thee, and where it may regard
All such as seeke that port to be their ward.
Sometimes also, it may rejoice to see
The bloody fights upon the sea that be.

NORTH.

Oft, as the merchant speeds the passing sail,
Thy tomb, Themistocles, he stops to hail:
When hostile ships in martial combat meet,
Thy shade attending hovers o'er the fleet.

LANGHORNE.

III. (P. 9.)

FATHER. Thou hast destroy'd the morals of my son,
And turn'd his mind, not so dispos'd, to vice,
Unholy pedagogue! With morning drams,
A filthy custom, which he caught from thee,
Clean from his former practice, now he saps

His youthful vigour. Is it thus you school him?
Sophist. And if I did, what harms him? Why complain you?
He does but follow what the wise prescribe,
The great voluptuous law of Epicurus,
Pleasure, the best of all good things on earth;
And how but thus can pleasure be obtain'd?
Father. Virtue will give it him. Sophist. And what but virtue
Is our philosophy? When have you met
One of our sect flush'd and disguis'd with wine?
Or one, but one of those you tax so roundly,
On whom to fix a fault? Father. Not one, but all,
All, who march forth with supercilious brow
High arch'd with pride, beating the city-rounds,
Like constables in quest of rogues and out-laws,
To find that prodigy in human nature,
A wise and perfect man! What is your science
But kitchen-science? wisely to descant
Upon the choice bits of a savoury carp,
And prove by logic that his *summum bonum*
Lies in his head; there you can lecture well,
And, whilst your grey-beards wag, the gaping guest
Sits wondering *with a foolish face of praise.*

Cumberland.

CRATES. (P. 14.)

These shrivell'd sinews, and this bending frame,
The workmanship of Time's strong hand proclaim;
Skill'd to reverse whate'er the gods create,
And make that crooked, which they fashion straight.
Hard choice for man, to die—or else to be
That tottering, wretched, wrinkled thing you see:
Age then we all prefer; for age we pray,
And travel on to life's last ling'ring day;
Then sinking slowly down from worse to worse,
Find heav'n's extorted boon our greatest curse.

Cumberland.

PHERECRATES.

I. (P. 15.)

Age is the heaviest burthen man can bear,
Compound of disappointment, pain, and care;
For when the mind's experience comes at length,
It comes to mourn the body's loss of strength:
Resign'd to ignorance all our better days,
Knowledge just ripens, when the man decays;
One ray of light the closing eye receives,
And wisdom only takes what folly leaves.

CUMBERLAND.

II. (P. 17.)

Remark, how wisely ancient art provides
The broad-brimm'd cup with flat expanded sides;
A cup contriv'd for man's discreeter use,
And sober portions of the generous juice:
But woman's more ambitious thirsty soul
Soon long'd to revel in the plenteous bowl;
Deep and capacious as the swelling hold
Of some stout bark she shap'd the hollow mould,
Then turning out a vessel like a tun,
Simp'ring exclaim'd—Observe! I drink but one.

CUMBERLAND.

III. IV. (Pp. 18. 25.)

The days of Plutus were the days of gold;
The season of high feeding, and good cheer:
Rivers of goodly beef and brewis ran
Boiling and bubbling through the streaming streets,
With islands of fat dumplings, cut in sops
And slippery gobbets, moulded into mouthfuls,
That dead men might have swallow'd; floating tripes,
And fleets of sausages, in luscious morsels,
Stuck to the banks like oysters: Here and there,
For relishers, a salt-fish season'd high
Swam down the savoury tide: When soon behold!

The portly gammon, sailing in full state
Upon his smoaking platter, heaves in sight,
Encompass'd with his bandoliers like guards,
And convoy'd by huge bowls of frumenty,
That with their generous odours scent the air.
—You stagger me to tell of these good days,
And yet to live with us on our hard fare,
When death's a deed as easy as to drink.
If your mouth waters now, what had it done,
Could you have seen our delicate fine thrushes
Hot from the spit, with myrtle-berries cramm'd,
And larded well with celandine and parsley,
Bob at your hungry lips, crying—Come eat me!
Nor was this all; for pendent over-head
The fairest choicest fruits in clusters hung;
Girls too, young girls just budding into bloom,
Clad in transparent vests, stood near at hand
To serve us with fresh roses, and full cups
Of rich and fragrant wine, of which one glass
No sooner was dispatch'd, than strait behold!
Two goblets, fresh and sparkling as the first,
Provok'd us to repeat the encreasing draught.
Away then with your ploughs, we need them not,
Your scythes, your sickles, and your pruning hooks!
Away with all your trumpery at once!
Seed-time and harvest-home and vintage wakes—
Your holidays are nothing worth to us.
Our rivers roll with luxury, our vats
O'erflow with nectar, which providing Jove
Showers down by cataracts; the very gutters
From our house-tops spout wine, vast forests wave,
Whose very leaves drop fatness, smoaking viands
Like mountains rise.—All nature's one great feast.

CUMBERLAND.

PHILONIDES. (P. 28.)

Because I hold the laws in due respect,
And fear to be unjust, am I a coward?

[PHERECRATES—PHILONIDES.

Meek let me be to all the friends of truth,
And only terrible amongst its foes.

CUMBERLAND.

ALEXIS.

I. II. (Pp. 28. 29.)

I sigh'd for ease, and, weary of my lot,
Wish'd to exchange it: in this mood I stroll'd
Up to the citadel three several days;
And there I found a bevy of preceptors
For my new system, thirty in a group;
All with one voice prepar'd to tutor me—
Eat, drink, and revel in the joys of love!
For pleasure is the wise man's sovereign good.

CUMBERLAND.

III.[1] (P. 30.)

They fly at all, and, as their funds increase,
With fresh recruits they still augment their stock,

[1] "Dans une galerie d' hétaires célebres, qui se trouve dans *Athénée*, on nous a conservé un fragment intéressant d' *Alexis*, auteur comique d' Athénes. Ce morceau nous donne le moyen de connoître les recherches que les courtisanes de son temps mettoient en usage, pour cacher quelque défaut, ou relever quelque charme. Il y est aussi question, en termes exprès, de ces hauts souliers de liége. Voici le passage entier :

S'enricher en dépouillant ceux qui les approchent, voilà leur soin principal. Le reste est pour elles peu de chose. Elles dressent des embûches a tous les hommes. La fortune leur a-t-elle souri? Elles prennent chez elles de jeunes filles, novices, et connoissant à peine les élémens du metier. D'abord elles les metamorphosent; et changent leurs mœurs et même leur figure, au point de les rendre presque méconnoissables. Une fille est-elle petite? on hausse sa chaussure avec une semelle de liége. *Est elle trop grande? elle porte une sandale mince, et marche, la tête penchée sur une épaule. Cela diminue sa taille. A-t-elle trop peu de hanches? elle en met de fausses; et ceux qui la regardent, admirent la beauté de sa tournure. A-t-elle beaucoup de ventre? elle ajoute au sein factice qu'elle emploie, commes les acteurs de comédie, des buscs qui resserrent le ventre, et le repoussent en arrière. A-t-elle des sourcils roux? on les lui peint avec du noire de fumée. Est-elle trop brune? on la blanchit avec de la céruse. A-t-elle*

Moulding the young novitiate to her trade;
Form, features, manners, every thing so chang'd,
That not a trace of former self is left.
Is the wench short? a triple sole of cork
Exalts the pigmy to a proper size.
Is she too tall of stature? a low chair
Softens the fault, and a fine easy stoop
Lowers her to standard-pitch.—If narrow-hipt,
A handsome wadding readily supplies
What nature stints, and all beholders cry,
See what plump haunches!—Hath the nymph perchance
A high round paunch, stuft like our comic drolls,
And strutting out foreright? a good stout busk
Pushing athwart shall force the intruder back.
Hath she red brows? a little soot will cure 'em.
Is she too black? the ceruse makes her fair:
Too pale of hue? the opal comes in aid.
Hath she a beauty out of sight? disclose it!
Strip nature bare without a blush.—Fine teeth?
Let her affect one everlasting grin,
Laugh without stint—but ah! if laugh she cannot,
And her lips won't obey, take a fine twig
Of myrtle, shape it like a butcher's skewer,
And prop them open, set her on the bitt
Day after day, when out of sight, till use
Grows second nature, and the pearly row,
Will she or will she not, perforce appears.

CUMBERLAND.

IV. (P. 33.)

No animal in nature can compare
In impudence with woman; I myself
Am one, and from my own experience speak.

CUMBERLAND.

le teint trop blanc? on la colore avec du pædérote. Mais son corps a-t-il quelque beauté particulière? elle la découvre, pour la montrer et y fixer l'attention. A-t-elle un beau râtelier? elle est obligée de rire, afin que tout le monde vois sa belle bouche; et quand elle n' aime pas a rire, elle reste toute la journée chez elle, ayant entre ses lèvres un brin de myrte droit et mince, comme celui que les cuisiniers mettent aux têtes de chévres, lorsq' ils les vendent au marché, de sorte que, bon gré, mal gré, elle s' habitue, avec le temps, a montrer ses belles dents." BAST.

[ALEXIS.

V. VI. VII. (Pp. 33. 34. 36.)

Nor house, nor coffers, nor whatever else
Is dear and precious, should be watch'd so closely,
As she whom you call wife. Sad lot is ours,
Who barter life and all its free delights,
To be the slaves of woman, and are paid
Her bridal portion in the luckless coin
Of sorrow and vexation. A man's wrath
Is milk and honey to a woman's rage;
He can be much offended and forgive,
She never pardons those she most offends:
What she should do she slights, what she should not
Hotly pursues; false to each virtuous point,
And only in her wickedness sincere.
Who but a lunatic would wed and be
Wilfully wretched? better to endure
The shame of poverty, and all its taunts
Rather than this. The reprobate, on whom
The Censor set his brand, is justly doom'd
Unfit to govern others; but the wretch,
Who weds, no longer can command himself,
Nor has his woe a period but in death.

CUMBERLAND.

VIII. IX. X. (Pp. 37. 39.)

The man, who holds true pleasure to consist
In pampering his vile body, and defies
Love's great divinity, rashly maintains
Weak impious war with an immortal God.
The gravest master that the schools can boast
Ne'er train'd his pupils to such discipline,
As Love his votaries, unrivall'd power,
The first great deity—and where is he,
So stubborn and determinedly stiff,
But shall at some time bend the knee to Love,
And make obeisance to his mighty shrine?
One day, as slowly sauntering from the port,
A thousand cares conflicting in my breast,

Thus I began to commune with myself—
Methinks these painters misapply their art,
And never knew the being which they draw;
For mark! their many false conceits of Love.
Love is nor male nor female, man nor god,
Nor with intelligence nor yet without it,
But a strange compound of all these, uniting
In one mixt essence many opposites;
A manly courage with a woman's fear,
The madman's phrenzy in a reasoning mind,
The strength of steel, the fury of a beast,
The ambition of a hero—something 'tis,
But by Minerva and the gods I swear!
I know not what this nameless something is.

CUMBERLAND.

XI. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII.

(Pp. 40. 41. 42. 43.)

You, Sir, a Cyrenean, as I take you,
Look at your sect of desperate voluptuaries;
There's Diodorus—beggary is too good for him—
A vast inheritance in two short years,
Where is it? Squander'd, vanish'd, gone for ever:
So rapid was his dissipation.—Stop!
Stop! my good friend, you cry; not quite so fast!
This man went fair and softly to his ruin;
What talk you of two years? As many days,
Two little days were long enough to finish
Young Epicharides; he had some soul,
And drove a merry pace to his undoing—
Marry! if a kind surfeit would surprise us,
Ere we sit down to earn it, such prevention
Would come most opportune to save the trouble
Of a sick stomach and an aching head:
But whilst the punishment is out of sight,
And the full chalice at our lips, we drink,
Drink all to-day, to-morrow fast and mourn,
Sick, and all o'er oppress'd with nauseous fumes;
Such is the drunkard's curse, and Hell itself

[ALEXIS.

Cannot devise a greater—Oh that nature
Might quit us of this overbearing burthen,
This tyrant-god, the belly! take that from us,
With all its bestial appetites, and man,
Exonerated man, shall be all soul.

CUMBERLAND.

ANTIPHANES.

I. II. III. (Pp. 45. 46. 47.)

'Ye foolish husbands, trick not out your wives;
Dress not their persons fine, but cloath their minds.
Tell 'em your secrets?—Tell 'em to the crier,
And make the market-place your confidante!—'
'Nay, but there's proper penalties for blabbing.—'
'What penalties? they'll drive you out of them;
Summon your children into court, convene
Relations, friends, and neighbours to confront
And nonsuit your complaint, till in the end
Justice is hooted down, and guilt prevails.'

CUMBERLAND.

IV. V. VI. (Pp. 47. 48.)

For this, and only this, I'll trust a woman,
That if you take life from her she will die,
And being dead she'll come to life no more;
In all things else I am an infidel.
Oh, might I never more behold a woman!
Rather than I should meet that object, gods!
Strike out my eyes—I'll thank you for your mercy.

CUMBERLAND.

VII. (P. 48.)

A. You say you've pass'd much of your time in Cyprus.
B. All; for the war prevented my departure.
A. In what place chiefly, may I ask? B. In Paphos;

Where I saw elegance in such perfection,
As almost mocks belief. A. Of what kind, pray you?
B. Take this for one—The monarch, when he sups,
Is fann'd by living doves. A. You make me curious
How this is to be done; all other questions
I will put by to be resolv'd in this.
B. There is a juice drawn from the Carpin tree,
To which your dove instinctively is wedded
With a most loving appetite; with this
The king anoints his temples, and the odour
No sooner captivates the silly birds,
Than straight they flutter round him, nay, would fly
A bolder pitch, so strong a love-charm draws them,
And perch, O horror! on his sacred crown,
If that such prophanation were permitted
Of the bye-standers, who, with reverend care,
Fright them away, till thus, retreating now
And now advancing, they keep such a coil
With their broad vans, and beat the lazy air
Into so quick a stir, that in the conflict
His royal lungs are comfortably cool'd,
And thus he sups as Paphian monarchs should.

CUMBERLAND.

VIII. (P. 50.)

Ah! good my master, you may sigh for death,
And call amain upon him to release you,
But will you bid him welcome when he comes?
Not you. Old Charon has a stubborn task
To tug you to his wherry, and dislodge you
From your rich tables, when your hour is come:
I muse the gods send not a plague amongst you,
A good, brisk, sweeping, epidemic plague:
There's nothing else can make you all immortal.

CUMBERLAND.

IX. (P. 50.)

An honest man to law makes no resort;
His conscience is the better rule of court.

CUMBERLAND.

[ANTIPHANES.

X. (P. 51.)

The man who first laid down the pedant rule,
That love is folly, was himself the fool:
For if to life that transport you deny,
What privilege is left us—but to die[1]?

CUMBERLAND.

XI. (P. 52.)

Cease, mourners, cease complaint, and weep no more!
Your lost friends are not dead, but gone before,
Advanc'd a stage or two upon that road,
Which you must travel in the steps they trode;
In the same inn we all shall meet at last,
There take new life and laugh at sorrows past.

CUMBERLAND.

Wel ought us mone, accordant to resone,
Nat overgret, leve[1] kindrede from us gon:
For lo! heie[2] ben nat ded, but sterte afore
On the ilke gate[3], that al muste take; no more.
Than we at last wend to thilke hostelrie[4],
Aye[5] ther to live in hir[6] swote compagnie.

W. W.

[1] dear. [2] they. [3] same road. [4] the same inn. [5] for ever. [6] their.

XII. XIII. XIV. (Pp. 53. 55. 58.)

What art, vocation, trade or mystery,
Can match with your fine Parasite?—The Painter?
He! a mere dauber: A vile drudge the Farmer:
Their business is to labour, ours to laugh,
To jeer, to quibble, faith Sirs! and to drink,
Aye, and to drink lustily. Is not this rare?
'Tis life, my life at least: the first of pleasures

[1] Aliter vertit Cumberlandius infra p. 258.

ANTIPHANES.]

Were to be rich myself; but next to this
I hold it best to be a Parasite,
And feed upon the rich. Now mark me right!
Set down my virtues one by one: Imprimis,
Good-will to all men—would they were all rich,
So might I gull them all: malice to none;
I envy no man's fortune, all I wish
Is but to share it: would you have a friend,
A gallant steady friend? I am your man:
No striker I, no swaggerer, no defamer,
But one to bear all these and still forbear:
If you insult, I laugh, unruffled, merry,
Invincibly good-humour'd still I laugh:
A stout good soldier I, valorous to a fault,
When once my stomach's up and supper serv'd:
You know my humour, not one spark of pride,
Such and the same for ever to my friends:
If cudgell'd, molten iron to the hammer
Is not so malleable; but if I cudgel,
Bold as the thunder: is one to be blinded?
I am the lightning's flash: to be puff'd up?
I am the wind to blow him to the bursting[1]:
Choak'd, strangled? I can do 't and save a halter:
Would you break down his doors? Behold an earthquake:
Open and enter them? A battering-ram:
Will you sit down to supper? I'm your guest,
Your very *Fly* to enter without bidding:
Would you move off? You'll move a well as soon:
I'm for all work, and though the job were stabbing,
Betraying, false-accusing, only say,
Do this! and it is done: I stick at nothing;
They call me Thunder-bolt for my dispatch;
Friend of my friends am I: Let actions speak me;
I'm much too modest to commend myself.

CUMBERLAND.

[1] R. Bentl. *Philodamus* p. 26. *Again,* | *the middle rank is vicious out of pride,* | *copying the larger manners of their betters,* | *e'en till they swell their narrowness to bursting.*

[ANTIPHANES.

ARISTOPHON.

I. (P. 60.)

A man may marry once without a crime,
But curs'd is he, who weds a second time.

CUMBERLAND.

II. (P. 61.)

Love, the disturber of the peace of heaven,
And grand fomenter of Olympian feuds,
Was banish'd from the synod of the Gods:
They drove him down to earth at the expence
Of us poor mortals, and curtail'd his wings
To spoil his soaring and secure themselves
From his annoyance—Selfish, hard decree!
For ever since he roams th' unquiet world,
The tyrant and despoiler of mankind.

CUMBERLAND.

III. (P. 62.)

I've heard this arrogant impostor tell,
Amongst the wonders which he saw in hell,
That Pluto with his scholars sate and fed,
Singling them out from the inferior dead:
Good faith! the monarch was not over-nice,
Thus to take up with beggary and lice.

CUMBERLAND.

A. Descending to the shades, he said,
To note the *status* of the dead,
He found Pythagoras's class
Distinguish'd from the general mass,
And honour'd, for their strict demeanor,
With Pluto's company to dinner.
B. Right easy, sure, the god to please,
Who joys to mess with filths like these!

WRANGHAM.

IV. (P. 63.)

So gaunt they seem, that famine never made
Of lank Philippides so mere a shade;
Of salted tunny-fish their scanty dole,
Their beverage, like the frog's, a standing pool,
With now and then a cabbage, at the best
The leavings of the caterpillar's feast:
No comb approaches their dishevell'd hair,
To rout the long establish'd myriads there;
On the bare ground their bed, nor do they know
A warmer coverlid than serves the crow;
Flames the meridian sun without a cloud?
They bask like grasshoppers, and chirp as loud:
With oil they never even feast their eyes;
The luxury of stockings they despise,
But bare-foot as the crane still march along
All night in chorus with the screech-owl's song.

CUMBERLAND.

For famishment direct, and empty fare,
I am your Tithymallus, your Philippides,
Close pictur'd to the life: for water-drinking,
Your very frog. To fret and feed on leeks,
Or other garden-stuff, your caterpillar
Is a mere fool to me. Would ye have me abjure
All cleansing, all ablution? I'm your man—
The loathsom'st scab alive—nay, filth itself,
Sheer, genuine, unsophisticated filth.
To brave the winter with his nipping cold,
A houseless tenant of the open air,
See in me all the ousel. Is't my business,
In sultry summer's dry and parched season,
To dare the stifling heat, and prate the while
Mocking the noontide blaze? I am at once
The grasshopper: to abhor the mother'd oil?
I am the very dust to lick it up
And blind me to its use: to walk amornings
Barefoot? The crane: to sleep no wink? The bat.

J. B.

[ARISTOPHON.

DIODORUS.

I. (P. 65.)

This is my rule, and to this rule I'll hold,
To chuse my wife by merit not by gold;
For on that one election must depend
Whether I wed a fury or a friend.

CUMBERLAND.

II. (P. 66.)

When your foe dies, let all resentment cease,
Make peace with death, and death shall give you peace.

CUMBERLAND.

EPICRATES. (P. 66.)

A. I pray you, Sir, (for I perceive you learn'd
In these grave matters) let my ignorance suck
Some profit from your courtesy, and tell me
What are your wise philosophers engag'd in,
Your Plato, Menedemus and Speusippus?
What mighty mysteries have they in projection?
What new discoveries may the world expect
From their profound researches? I conjure you,
By Earth, our common mother, to impart them!
B. Sir, you shall know at our great festival
I was myself their hearer, and so much
As I there heard will presently disclose,
So you will give it ears, for I must speak
Of things perchance surpassing your belief,
So strange they will appear; but so it happen'd,
That these most sage Academicians sate
In solemn consultation—on a cabbage.

A. A cabbage! what did they discover there?
B. Oh Sir! your cabbage hath its sex and gender,
Its provinces, prerogatives and ranks,
And, nicely handled, breeds as many questions
As it does maggots. All the younger fry
Stood dumb with expectation and respect,
Wond'ring what this same cabbage should bring forth:
The Lecturer ey'd them round, whereat a youth
Took heart, and breaking first the awful silence,
Humbly crav'd leave to think—that it was round:
The cause was now at issue, and a second
Opin'd it was an herb.—A third conceiv'd
With due submission it might be a plant—
The difference methought was such, that each
Might keep his own opinion and be right;
But soon a bolder voice broke up the council,
And, stepping forward, a Sicilian quack
Told them their question was abuse of time,
It was a cabbage, neither more nor less,
And they were fools to prate so much about it—
Insolent wretch! amazement seiz'd the troop,
Clamour and wrath and tumult rag'd amain,
Till Plato, trembling for his own philosophy,
And calmly praying patience of the court,
Took up the cabbage and adjourn'd the cause.

CUMBERLAND.

EUBULUS.

I. (P. 71.)

Three cups of wine a prudent man may take;
The first of these for constitution's sake;
The second to the girl he loves the best;
The third and last to lull him to his rest,
Then home to bed! but if a fourth he pours,
That is the cup of folly, and not ours;

Loud noisy talking on the fifth attends;
The sixth breeds feuds and falling-out of friends;
Seven begets blows and faces stain'd with gore;
Eight, and the watch-patrole breaks ope the door;
Mad with the ninth, another cup goes round,
And the swill'd sot drops senseless to the ground.

CUMBERLAND.

II. (P. 73.)

Why, foolish painter, give those wings to Love?
Love is not light, as my sad heart can prove:
Love hath no wings, or none that I can see;
If he can fly—oh! bid him fly from me!

CUMBERLAND.

EUPHRON.

I. (P. 74.)

Tell me, all-judging Jove, if this be fair
To make so short a life so full of care?

CUMBERLAND.

II. (P. 75.)

Hence, vile adulterer, I scorn to gain
Pleasures extorted from another's pain!

CUMBERLAND.

III. IV. (P. 75.)

Let not his fingers touch the public chest,
Who by his own profusion is distrest;
For long long years of care it needs must take
To heal those wounds, which one short hour will make.

CUMBERLAND.

V. (P. 76.)

Wretch! find new gods to witness to new lies,
Thy perjuries have made the old too wise.

CUMBERLAND.

MNESIMACHUS.

I. (P. 77.)

Dost know whom thou'rt to sup with, friend?—I'll tell thee;
With gladiators, not with peaceful guests;
Instead of knives we're arm'd with naked swords,
And swallow firebrands in the place of food:
Daggers of Crete are serv'd us for confections,
And for a plate of pease a fricassee
Of shatter'd spears: the cushions we repose on
Are shields and breast-plates, at our feet a pile
Of slings and arrows, and our foreheads wreath'd
With military ensigns, not with myrtle.

CUMBERLAND.

Know'st thou with whom thou hast to deal?
On sharpen'd swords we make our meal;
The dripping torch, snapdragon-wise,
Our burning beverage supplies;
And Cretic shafts, as sweetmeats stored,
Form the dessert upon our board,
With tid-bits of split javelin:
Pillow'd on breast-plates we recline;
Strew'd at our feet are slings and bows,
And crown'd with catapults our brows.

WRANGHAM.

Herken my word: wote thou, leve[1] brother min,
Thou shulde in certaine thys daie wyth us din.
Bright swerdes and eke browne our vittaile been;
Torches we glot[2] for sowle[3], that fyerie bren.

Eftsone the page doth sette upon our bord,
Yfette[4] fro Crete, kene arwes[5] long and broad;
No fetches do we ete, but speres shente,[6]
That gadred ben fro blood ydrenched bente[7],
The silver targe, and perced habergeon[8],
Been that, whan sonne is set, we lig[9] upon.
On bowes reste our fete whan that we slepe,
With katapultes crownde, so heie hem clepe[10].

W. W.

[1] dear. [2] devour. [3] any thing eaten with bread.
[4] fetched. [5] arrows. [6] shattered. [7] side of a hill.
[8] coat of mail. [9] lie. [10] they them call.

II. (P. 78.)

MASTER. Hark ye, fellow! make the best of your way to Phidon's riding-school (your road lies through the cypress-grove burying-place to the forum by the public baths, where our tribunes hold their meetings) and tell those pretty gentlemen, who are there at their exercises of vaulting on their horses and off their horses (you know well enough whom I mean) tell 'em, I say, that supper is grown cold, their liquor hot, their pastry dry, their bread stale, their roast done to powder, their salt-meat stript from the very bones, their tripes, chitterlings, sausages and stuft-puddings mangled and devoured by guests, who are beforehand with 'em: the glass has gone round, and the wine is nearly out; the company are at their frolics, and the house thrown out of the windows—Now mark and remember every syllable I have said to you—Dost yawn, rascal?—Let me hear if you can repeat the message I have given you.

SERVANT. From the first word to the last, as you shall witness.—I am to bid those sparks come home and not loiter till the cook makes plunder of the broken victuals; I am to say the boil'd and the roast are ready; I am to reckon up their bill of fare, their onions, olives, garlick, coleworts, gourds, beans, lettuce, knot-grass; their salted tunny-fish, their shad, sturgeon, soals, conger, purple-fish and black-fish, (both whole ones) their anchovy, mackarel, fresh tunny, gudgeons, rock-fish, dog-fish tails, cramp-fish, frog-fish, perch, baccalao, sardin, seaweed-fish, sea-

MNESIMACHUS.]

urchin, surmullet, cuckow-fish, pastinaca, lamprey, barbel, grey-mullet, *lebias*, *sparus*, char, Ælian-fish, Thracian-fish, swallow-fish, prawns, calamary, flounder, shrimps, polypody, cuttle-fish, *orphus*, lobster, crab, bleak, needle-fish, sprats, sea-scorpion, and grigg—I am to put them in mind of their roasts without number, of their goose, pork, beef, lamb, mutton, goat, kid, pullet, duck, swan, partridge, bergander, and a thousand more—I am to warn them that their messmates are already fast by the teeth, chewing, gnawing, cutting, carving, boiling, roasting, laughing, playing, dancing, junketing, drinking, mobbing, scuffling, boxing, battling,—that the pipers are at their sport; every body singing, chorussing, clamouring, whilst the house smoaks with the odours of cinnamon, frankincense, myrrh, sweet-cane, storax, aloes, ambergrise, musk, camphire, cassia, and a flood of all other exquisite perfumes.

CUMBERLAND.

MOSCHIO.

I. (P. 92.)

Let the earth cover and protect its dead!
And let man's breath thither return in peace
From whence it came; his spirit to the skies,
His body to the clay of which 'twas form'd,
Imparted to him as a loan for life,
Which he and all must render back again
To earth, the common mother of mankind.

CUMBERLAND.

II. III. IV. (Pp. 93. 94.)

Wound not the soul of a departed man!
'Tis impious cruelty; let justice strike
The living, but in mercy spare the dead.
And why pursue a shadow that is past?
Why slander the deaf earth, that cannot hear,

The dumb, that cannot utter? When the soul
No longer takes account of human wrongs,
Nor joys nor sorrows touch the mouldering heart.
As well you may give feeling to the tomb,
As what it covers—both alike defy you.

CUMBERLAND.

Sek nat the holie ded for to diffame;
Upon the quik, nat ded, go pass thy blame.——

W. W.

NICOSTRATUS. (P. 95.)

If this incessant chattering be your plan,
I would ye were a swallow, not a man!

CUMBERLAND.

PHŒNICIDES. (P. 95.)

So help me Venus! as I'm fairly sick,
Sick to the soul, my Pythias, of this trade:—
No more on't! I'll be no man's mistress, I:
Don't talk to me of Destiny; I've done with't;
I'll hear no prophecies—for mark me well—
No sooner did I buckle to this business,
Than straight behold! a Man of War assail'd me—
He told me of his battles o'er and o'er,
Shew'd me good stock of scars, but none of cash,
No, not a doit—but still he vapour'd much
Of what a certain Prince would do, and talk'd
Of this and that commission—in the clouds,
By which he gull'd me of a twelvemonth's hope,
Liv'd at free cost, and fed me upon love.
At length I sent my man of valour packing,

And a grave son of Physic fill'd his place:
My house now seem'd an hospital of Lazars,
And the vile beggar mangled without mercy,
A very hangman bath'd in human gore.
My Soldier was a prince compared to this,
For his were merry fibs; this son of Death
Turn'd every thing he touch'd into a corpse.
When Fortune, who had yet good store of spite,
Now coupled me to a most learn'd Philosopher;
Plenty of beard he had, a cloak withal,
Enough to spare of each, and moral maxims
More than I could digest, but money—none;
His sect abhorr'd it; 'twas a thing proscrib'd
By his philosophy, an evil root,
And when I ask'd him for a taste, 'twas poison;
Still I demanded it, and for the reason
That he so slightly priz'd it—all in vain—
I could not wring a drachma from his clutches.—
Defend me, Heav'n! from all philosophers.

CUMBERLAND.

SOTADES.

I. II. (Pp. 98. 100.)

Is there a man just, honest, nobly born?
Malice should hunt him down. Does wealth attend him?
Trouble is hard behind.—Conscience direct?—
Beggary is at his heels: is he an Artist?
Farewell repose! An equal upright Judge?—
Report shall blast his virtues: is he strong?—
Sickness shall sap his strength; account that day,
Which brings no new mischance, a day of rest;
For what is man? what matter is he made of?
How born? what is he, and what shall he be?
What an unnatural parent is this world,

To foster none but villains, and destroy
All, who are benefactors to mankind!
What was the fate of Socrates?—A prison,
A dose of poison; tried, condemn'd and kill'd;
How died Diogenes?—As a dog dies,
With a raw morsel in his hungry throat:
Alas for Æschylus! musing he walk'd,
The soaring eagle dropt a tortoise down,
And crush'd that brain, where Tragedy had birth:
A paltry grape-stone choak'd the *Athenian Bee:*
Mastiffs of Thrace devour'd Euripides,
And god-like Homer, woe the while! was starv'd—
Thus life, blind life teems with perpetual woes.

CUMBERLAND.

STRATO. (P. 101).

I've harbour'd a He-Sphinx and not a Cook,
For, by the gods! he talk'd to me in riddles,
And coin'd new words that pose me to interpret.
No sooner had he enter'd on his office,
Than, eyeing me from head to foot, he cries—
'How many mortals hast thou bid to supper?'
Mortals! quoth I, what tell you me of mortals?
Let Jove decide on their mortality;
You're crazy sure! none by that name are bidden.
'No Table Usher? no one to officiate
As Master of the Courses?'—No such person;
Moschion and Niceratus and Philinus,
These are my guests and friends, and amongst these
You'll find no table-decker, as I take it.
'Gods! is it possible?' cried he: Most certain,
I patiently replied; he swell'd and huff'd,
As if forsooth! I'd done him heinous wrong,
And robb'd him of his proper dignity;
Ridiculous conceit!—'What offering mak'st thou
To Erysichthon?' he demanded: None—
'Shall not the wide-horn'd ox be fell'd?' cries he;

I sacrifice no ox—'Nor yet a wether?'
Not I, by Jove; a simple sheep perhaps:
'And what's a wether but a sheep?' cries he.
I'm a plain man, my friend, and therefore speak
Plain language:—'What! I speak as Homer does;
And sure a cook may use like privilege
And more than a blind poet.'—Not with me;
I'll have no kitchen-Homers in my house!
So pray discharge yourself!—This said, we parted.—

CUMBERLAND.

THEOPHILUS. (P. 109.)

If love be folly, as the schools would prove,
The man must lose his wits, who falls in love;
Deny him love, you doom the wretch to death,
And then it follows he must lose his breath[1].
Good sooth! there is a young and dainty maid
I dearly love, a minstrel she by trade;
What then? must I defer to pedant rule,
And own that love transforms me to a fool?
Not I, so help me! By the gods I swear,
The nymph I love is fairest of the fair;
Wise, witty, dearer to her poet's sight
Than piles of money on an author's night;
Must I not love her then? Let the dull sot,
Who made the law, obey it! I will not.

CUMBERLAND.

TIMOCLES.

I. (P. 111.)

Bid me say any thing rather than this;
But on this theme Demosthenes himself
Shall sooner check the torrent of his speech

[1] Aliter vertit Cumberlandius supra p. 245.

Than I—Demosthenes! that angry orator,
That bold Briareus, whose tremendous throat,
Charg'd to the teeth with battering-rams and spears,
Beats down opposers; brief in speech was he,
But, crost in argument, his threat'ning eyes
Flash'd fire, whilst thunder vollied from his lips.

CUMBERLAND.

II. (P. 112.)

Nay, my good friend, but hear me! I confess
Man is the child of sorrow, and this world,
In which we breathe, hath cares enough to plague us;
But it hath means withal to sooth these cares,
And he, who meditates on other's woes,
Shall in that meditation lose his own:
Call then the Tragic poet to your aid,
Hear him, and take instruction from the stage:
Let Telephus appear; behold a prince,
A spectacle of poverty and pain,
Wretched in both.—And what if you are poor?
Are you a demi-god? are you the son
Of Hercules? begone! complain no more.
Doth your mind struggle with distracting thoughts?
Do your wits wander? are you mad? Alas!
So was Alcmæon, whilst the world ador'd
His father as their God. Your eyes are dim;
What then? the eyes of Œdipus were dark,
Totally dark. You mourn a son; he's dead;
Turn to the tale of Niobe for comfort,
And match your loss with hers. You're lame of foot;
Compare it with the foot of Philoctetes,
And make no more complaint. But you are old,
Old and unfortunate; consult Oëneus;
Hear what a king endur'd, and learn content.
Sum up your miseries, number up your sighs,
The tragic stage shall give you tear for tear,
And wash out all afflictions but its own.

CUMBERLAND.

XENARCHUS. (P. 116.)

Ah faithless women! when you swear,
I register your oaths in air.

CUMBERLAND.

MENANDER.

I. (P. 117.)

Suppose some God should say,—'Die when thou wilt,
Mortal, expect another life on earth;
And for that life make choice of all creation
What thou wilt be—dog, sheep, goat, man, or horse;
For live again thou must: it is thy fate:
Chuse only in what form; there thou art free',—
So help me, Crato, I would fairly answer—
Let me be all things, any thing but man!—
He only of all creatures feels affliction:
The generous horse is valued for his worth,
And dog by merit is preferr'd to dog;
The warrior cock is pamper'd for his courage,
And awes the baser brood—But what is man?
Truth, virtue, valour, how do they avail him?
Of this world's good the first and greatest share
Is flattery's prize; the informer takes the next,
And barefac'd knavery garbles what is left.
I'd rather be an ass than what I am,
And see these villains lord it o'er their betters.

CUMBERLAND.

If to my choice indulgent Heav'n would give,
This life worn out, another life to live,
And say, 'Partake what form delights thee best,
Be man again, again with reason blest;
Assume the horse's strength, the sheep's warm coat,
Bark in the dog, or wanton in the goat;

For this is Fate's immutable decree,
And one more being is reserv'd for thee:'
To bounteous Heav'n I'd thus prefer my pray'r;
'O let not reason's lamp be lighted here!
Make me not man; his only partial race
Holds vice in credit, virtue in disgrace.
The steed victorious in the rapid course
Eats food more dainty than the sluggish horse:
Is there a dog, distinguish'd for his smell?
No common dog will ever fare so well:
The gallant cock, that boasts heroic blood,
Rakes not in dirty dunghills for his food;
And should he strut among the feather'd crew,
Each conscious brother pays him honour due.
Man, though of each accomplishment possest,
Renown'd for valour, and with virtue blest,
Gains from the heedless world no due regard,
His worth no praise, his valour no reward:
While fawning flatterers bask in Fortune's ray,
Knaves that detract, and villains that betray.
'Tis better far thro' any form to pass,
To crawl a reptile, or to drudge an ass,
Than see base miscreants, guilt's abandon'd crew,
Enjoy those honours that are Virtue's due.'

FAWKES.

II. (P. 122.)

All creatures are more blest in their condition,
And in their natures worthier than man.
Look at yond ass!—a sorry beast, you'll say,
And such in truth he is—poor, hapless thing!
Yet these his sufferings spring not from himself,
For all that Nature gave him he enjoys;
Whilst we, besides our necessary ills,
Make ourselves sorrows of our own begetting:
If a man sneeze, we're sad—for that's ill luck;
If he traduce us, we run mad with rage;
A dream, a vapour throws us into terrors,
And let the night-owl hoot, we melt with fear:

MENANDER.]

Anxieties, opinions, laws, ambition,
All these are torments we may thank ourselves for.

CUMBERLAND.

Lord of creation, man! come, all things see
Exceed in happiness and wisdom thee.
Behold yon ass, to whom thy partial race
Gives in the world of life the lowest place:
Thou call'st him wretch'd, and I grant him so,
But not from self his pitied sufferings flow;
Beneath stern Nature's load the wretch may groan,
Yet wisely still adds nothing of his own:
But man, alas! besides his natural share,
Makes half those evils he repines to bear.
Does any sneeze? grief turns the hearers pale;
We burn with anger, if the world should rail:
Unlucky dreams with terror fill the soul;
We tremble at the hooting of an owl:
By contests, prejudices, pride, and law,
Unnumber'd evils on ourselves we draw.

FAWKES.

All animals are more happy, and have more understanding than man. Look, for instance, on yonder ass; all allow him to be miserable: his evils, however, are not brought on him by himself and his own fault; he feels only those, which nature has inflicted. We, on the contrary, besides our necessary ills, draw upon ourselves a multitude of others. We are melancholy, if any person happen to sneeze; we are angry, if any speak reproachfully of us; one man is affrighted with an unlucky dream, another at the hooting of an owl. Our contentions, our anxieties, our opinions, our ambition, our laws, are all evils, which we ourselves have superadded to nature.

HAWKESWORTH.

III. (P. 124.)

If your complaints were serious, 'twould be well
You sought a serious cure, but for weak minds
Weak med'cines may suffice—Go, call around you
The women with their purifying water;
Drug it with salt and lentils, and then take

[MENANDER.

A treble sprinkling from the holy mess:
Now search your heart; if that reproach you not,
Then and then only you are truly pure.

CUMBERLAND.

IV. (P. 127.)

If such the sex, was not the sentence just,
That rivetted Prometheus to his rock?—
— Why, for what crime?—A spark, a little spark;
But, Oh ye Gods! how infinite the mischief—
That little spark gave being to a woman,
And let in a new race of plagues to curse us.
Where is the man that weds? shew me the wretch:
Woe to his lot!—Insatiable desires,
His nuptial bed defil'd, poisoning and plots,
And maladies untold—these are the fruits
Of marriage, these the blessings of a wife.

CUMBERLAND.

V. (P. 130.)

The lot of all most fortunate is his,
Who having staid just long enough on earth
To feast his sight with this fair face of nature,
Sun, sea, and clouds, and Heaven's bright starry fires,
Drops without pain into an early grave.
For what is life, the longest life of man,
But the same scene repeated o'er and o'er?
A few more ling'ring days to be consum'd
In throngs and crowds, with sharpers, knaves and thieves;
From such the speediest riddance is the best.

CUMBERLAND.

Him, Parmeno, I deem the happiest man,
Who, having once survey'd great Nature's plan,
This beauteous system, this stupendous frame,
Soon to that place retires, from whence he came.
This common sun, the stars, the streams that flow,
The clouds that darken, and the fires that glow,

These shall be always present to thy view,
Whether thou liv'st an hundred years, or few;
And nobler works, or wrought with better skill,
None ever yet beheld, or ever will.
This life on earth, these scenes to man assign'd,
Suppose a mighty concourse of mankind,
Where all contrive to trifle time away
In business, bustle, villainy, or play:
If first this inn you quit, a transient guest,
You'll pay but little, and you'll fare the best:
Go then equipt, nor fear the stroke of fate,
You'll travel free from envy and from hate.
But lingering guests, who longer being crave,
Must sink at last with sorrow to the grave:
For antient men experience wants and woes
From friends departing or surviving foes.
He dies not well, who, bending into age,
Droops under years, and tottering quits the stage.

FAWKES.

To me most happy therefore he appears,
Who having once, unmov'd by hopes and fears,
Survey'd this sun, earth, ocean, clouds, and flame,
Well satisfy'd returns from whence he came.
Is life a hundred years, or e'er so few,
'Tis repetition all, and nothing new:
A fair, where thousands meet, but none can stay,
An inn, where travellers bait, then post away;
A sea, where man perpetually is tost,
Now plung'd in business, now in trifles lost:
Who leave it first, the peaceful port first gain;
Hold then! no farther launch into the main:
Contract your sails; life nothing can bestow
By long continuance, but continued woe:
The wretched privilege daily to deplore
The funerals of our friends, who go before:
Diseases, pains, anxieties, and cares,
And age surrounded with a thousand snares.

JENNYNS.

[MENANDER.

VI. (P. 134.)

Thou seem'st to me, young man, not to perceive
That every thing contains within itself
The seeds and sources of its own corruption:
The cankering rust corrodes the brightest steel;
The moth frets out your garment, and the worm
Eats its slow way into the solid oak;
But Envy, of all evil things the worst,
The same to-day, to-morrow, and for ever,
Saps and consumes the heart, in which it lurks.

CUMBERLAND.

VII. VIII. (Pp. 136. 140.)

Weak is the Vanity that boasts of riches,
For they are fleeting things: were they not such,
Could they be yours to all succeeding time,
'Twere wise to let none share in the possession:
But if whate'er you have is held of fortune,
And not of right inherent, why, my father,
Why with such niggard jealousy engross
What the next hour may ravish from your grasp,
And cast into some worthless favourite's lap?
Snatch then the swift occasion, while 'tis yours;
Put this unstable boon to nobler uses;
Foster the wants of men, impart your wealth,
And purchase friends; 'twill be more lasting treasure,
And, when misfortune comes, your best resource.

CUMBERLAND.

IX. (P. 141.)

Ne'er trust me, Phanias, but I thought till now,
That you rich fellows had the knack of sleeping
A good sound nap, that held you for the night;
And not like us poor rogues, who toss and turn,
Sighing, *Ah me!* and grumbling at our duns:
But now I find, in spite of all your money

You rest no better than your needy neighbours,
And sorrow is the common lot of all.

CUMBERLAND.

The rich all happy I was wont to hold,
Who never paid large usury for gold.
'Those sons of fortune never sigh,' I said,
'Nor toss with anguish on their weary bed;
But soft dissolving into balmy sleep,
Indulge sweet slumbers, while the needy weep:'
But now the great and opulent, I see,
Lament their lots, and mourn as well as we.

FAWKES.

X. (P. 142.)

If you, O Trophimus! and you alone
Of all your mother's sons have Nature's charter
For privilege of pleasures uncontroul'd,
With full exemption from the strokes of Fortune,
And that some god hath ratified the grant,
You then with cause may vent your loud reproach,
For he hath broke your charter and betray'd you;
But, if you live and breathe the common air
On the same terms as we do, then I tell you,
And tell it in the tragic poet's words—
Of your philosophy you make no use,
If you give place to accidental evils[1].—
The sum of which philosophy is this—
You are a man, and therefore Fortune's sport,
This hour exalted, and the next abas'd:
You are a man, and, though by nature weak,
By nature arrogant, climbing to heights
That mock your reach and crush you in the fall:
Nor was the blessing you have lost the best

[1] "The lines in Italics quoted from Shakspeare's Julius Cæsar, not only correspond with the exact meaning of the original, but are also apposite as a quotation from a tragic poet, Menander himself having applied the words of some one of the writers of tragedy, probably Euripides." CUMBERLAND. Vide supra p. 143. n. 7.

[MENANDER.

Of all life's blessings, nor is your misfortune
The worst of its afflictions; therefore, Trophimus,
Make it not such by overstrain'd complaints,
But to your disappointment suit your sorrow.

CUMBERLAND.

XI. (P. 145.)

You say not always wisely, *Know thyself!*
Know others, oft times is the better maxim.

CUMBERLAND.

Know thou thyself, was always said of old,
A maxim not quite absolute I hold;
It had been better far, you must allow,
And more our interest, *Other men to know.*

FAWKES.

XII. (P. 147.)

Of all bad things, with which mankind are curst,
Their own bad tempers surely are the worst.

CUMBERLAND.

XIII. (P. 148.)

What pity 'tis, when happy Nature rears
A noble pile, that Fortune should o'erthrow it!

CUMBERLAND.

XIV. (P. 151.)

If you would know of what frail stuff you're made,
Go to the tombs of the illustrious dead;
There rest the bones of Kings, there Tyrants rot;
There sleep the Rich, the Noble, and the Wise;
There Pride, Ambition, Beauty's fairest form,
All dust alike, compound one common mass:
Reflect on these, and in them see yourself.

CUMBERLAND.

To know the origin from whence you came,
And the frail fashion of this human frame,
Pause o'er those monuments with pensive eye,
Where purpled tyrants, proud oppressors lie;
All who could boast wealth, wisdom, beauty, birth,
Here meet, and mingle with one common earth:
Yet these no bright accomplishments could save
From Fate's dread sentence to the gloomy grave:
There while you read the frailty of your frame,
Learn from what vile original you came.

FAWKES.

Whoe'er thou art, that seek'st thyself to know,
Th' important truth each wayside tomb will show:
Each wayside tomb within itself contains
Bones, and a little dust—the poor remains
Of king, or warrior chief, or gifted sage;
Or him, who of his wealth or parentage
Bragg'd loudly, or his mighty meed of fame,
His well-knit sinews and his vigorous frame.
Yet none of these had power to turn aside
Fate's mortal shaft—One common death they died,
And sank alike to Pluto's realms below—
Hence, tutor'd from each tomb, essay thyself to know.

WRANGHAM.

Whan that thou woldest ken thyselfe and preve[1],
On churchehawe[2] monimentes caste thine ee[3].
Ther, moulinge[4] into duste as light as leve[5],
Liggen[6] the bones of kinges and princes hee[7],
Phylosopheres, and swiche[8] as formerlee
Wold on hir[9] noble kyn and gould hem[10] pryde,
Or rénome[11], or hir excellente beautee.
Lo, ther nas[12] none of hem that eld couthe byde[13],
But suffred deth, the ende of brotel[14] man.
Now muse in silence sade[15], and ken thee, giffe[16] thou can.

W. W.

[1] prove. [2] churchyard. [3] eye. [4] mouldering. [5] leaf. [6] lie. [7] high. [8] such. [9] their. [10] them. [11] renown. [12] ne was, viz. was not. [13] could endure. [14] brittle, frail. [15] grave, serious. So Shaksp. *A Midsummer Night's Dream* IV. 1. *Then, my queen, in silence sad, Trip we* &c. [16] if.

PHILEMON.

I. (P. 154.)

All are not just, because they do no wrong;
But he who will not wrong me when he may,
He is the truly just. I praise not them,
Who in their petty dealings pilfer not;
But him whose conscience spurns a secret fraud,
When he might plunder and defy surprize:
His be the praise, who looking down with scorn
On the false judgement of the partial herd,
Consults his own clear heart, and boldly dares
To be, not to be thought, an honest man.

CUMBERLAND.

II. (P. 156.)

Now, by the gods! it is not in the power
Of painting, or of sculpture, to express
Aught so divine as the fair form of Truth!
The creatures of their art may catch the eye,
But her sweet nature captivates the soul.

CUMBERLAND.

III. (P. 157.)

Philosophers consume much time and pains,
To seek the Sovereign Good; nor is there one,
Who yet hath struck upon it: Virtue some,
And Prudence some contend for, whilst the knot
Grows harder by their struggle to untie it.
I, a mere clown, in turning up the soil
Have dug the secret forth:—All-gracious Jove!
'Tis Peace, most lovely, and of all belov'd;
Peace is the bounteous Goddess, who bestows
Weddings and holidays and joyous feasts,
Relations, friends, health, plenty, social comforts
And pleasures, which alone make life a blessing.

CUMBERLAND.

IV. (P. 162.)

'Tis not on them alone, who tempt the sea,
That the storm breaks; it whelms e'en us, O Laches!
Whether we pace the open colonnade,
Or to the inmost shelter of our house
Shrink from its rage. The sailor for a day,
A night perhaps, is bandied up and down,
And then anon reposes, when the wind
Veers to the wish'd-for point, and wafts him home:
But I know no repose; not one day only,
But every day, to the last hour of life,
Deeper and deeper I am plung'd in woe.

CUMBERLAND.

V. (P. 163.)

O! Cleon, cease to trifle thus with life:
A mind, so barren of experience,
Can hoard up nought but misery, believe me.
The shipwreckt mariner must sink outright,
Who makes no effort to regain the shore:
The needy wretch, who never learnt a trade,
And will not work, must starve.—*What then?*—you cry—
My riches—Frail security—*My farms,*
My houses, my estate—Alas! my friend,
Fortune makes quick dispatch, and in a day
Can strip you bare as beggary itself.
Grant that you now had piloted your bark
Into good fortune's haven, anchor'd there,
And moor'd her safe as caution could devise;
Yet if the headstrong passions seize the helm,
And turn her out to sea, the stormy gusts
Shall rise and blow you out of sight of port,
Never to reach prosperity again.—
What tell you me? have I not friends to fly to?
I have: and will not those kind friends protect me?—
Better it were you shall not need their service,
And so not make the trial: Much I fear
Your sinking hand would only grasp a shade.

CUMBERLAND.

[PHILEMON.

Trifle no longer, Cleon: if you dally,
You'll find yourself unconscious left aground
Without resource. What ship-wreck'd man, I pray you,
When tost ashore, could save his life, unless
By grasping firm the strand? What child of want,
To feed himself, plies not some workman's art?
—'But we have means'—Ah! quickly perish means!
—'Lands, messuages'—Alas! you lack not proofs
Of fortune's mutability, which makes
The rich man of to-day to-morrow's beggar.
But moor'd i' th' haven of some honest art,
We drop at will our anchor, and ride safely:
Whereas if drifting on before the storm,
Untaught to weather it, we 've no asylum
Against the risks of unprotected age.
—But 'you have boon-companions, friends, connexions,
So help the mark! who will supply your needs!'
Ah! pray to be deliver'd from the curse
Of friendly contributions!—In that hour,
You'll find yourself the shadow of a shade.

WRANGHAM.

VI. (P. 167.)

Two words of nonsense are two words too much;
Whole volumes of good sense will never tire.
What multitudes of lines hath Homer wrote!
Whoever thought he wrote one line too much?

CUMBERLAND.

VII. (P. 168.)

If what we have we use not, and still covet
What we have not, we are cajol'd by fortune
Of present bliss, of future by ourselves.

CUMBERLAND.

VIII. (P. 169.)

Still to be rich is still to be unhappy;
Still to be envied, hated and abus'd;
Still to commence new law-suits, new vexations;
Still to be carking, still to be collecting[1],
Only to make your funeral a feast,
And hoard up riches for a thriftless heir:
Let me be light in purse and light in heart;
Give me small means, but give content withal,
Only preserve me from the law, kind Gods!
And I will thank you for my poverty.

CUMBERLAND.

IX. (P. 170.)

Extremes of fortune are true Wisdom's test,
And he's of men most wise, who bears them best.

CUMBERLAND.

DIPHILUS. (P. 171.)

We have a notable good law at Corinth,
Where, if an idle fellow outruns reason,
Feasting and junketing at furious cost,
The sumptuary proctor calls upon him,
And thus begins to sift him:—You live well,
But have you well to live? You squander freely,
Have you the wherewithal? Have you the fund
For these out-goings? If you have, go on!
If you have not, we'll stop you in good time,

[1] Fordium, *Perkin Warbeck* I. 1. init. præ oculis habuisse videtur Cumberlandius: *Still to be haunted, still to be pursu'd,* | *still to be frighted with false apparitions* | *of pageant majesty, and new-coin'd greatness*, &c. Cf. et Jonson. *The Silent Woman* I. 1. *Still to be neat, still to be drest,* | *as you were going to a feast;* | *still to be powder'd, still perfum'd:* | *Lady, it is to be presum'd*, &c.

Before you outrun honesty; for he,
Who lives we know not how, must live by plunder;
Either he picks a purse, or robs a house,
Or is accomplice with some knavish gang,
Or thrusts himself in crowds to play th' Informer,
And put his perjur'd evidence to sale:
This a well-order'd city will not suffer:
Such vermin we expel.—*And you do wisely:*
But what is this to me?—Why, this it is:
Here we behold you every day at work,
Living forsooth! not as your neighbours live,
But richly, royally, ye gods!—Why, man,
We cannot get a fish for love or money,
You swallow the whole produce of the sea:
You've driven our citizens to browze on cabbage:
A sprig of parsley sets them all a-fighting,
As at the Isthmian games: if hare, or partridge,
Or but a simple thrush comes to the market,
Quick, at the word you snap him: By the gods!
Hunt Athens through, you shall not find a feather
But in your kitchen; and for wine, 'tis gold—
Not to be purchas'd—We may drink the ditches.

CUMBERLAND.

Wee have in Corinth this good Law in use;
If wee see any person keepe great cheere,
We make inquirie, Whether he doe worke,
Or if he have Revenues coming in?
If either, then we say no more of him.
But if the Charge exceed his Gaine or Rents,
He is forbidden to run on his course:
If he continue it, he pays a fine:
If he want wherewithall, he is at last
Taken by Sergeants and in prison cast.
For to spend much, and never to get ought,
Is cause of much disorder in the world.
One in the night-time filcheth from the flocks;
Another breaks a house or else a shop;
A third man gets a share his mouth to stop.
To beare a part in this good fellowship,
One feignes a suit his neighbor to molest,

Another must false witnesse beare with him:
But such a crue we utterly detest
And banish from our citie like the pest.—

MOLLE.

APOLLODORUS.

I. (P. 176.)

How sweet were life, how placid and serene,
Were others but as gentle as ourselves[1]:
But if we must consort with apes and monkies,
We must be brutes like them—O life of sorrow!

CUMBERLAND.

II. (P. 177.)

What do you trust to, Father? To your money?
Fortune indeed to those who have it not,
Will sometimes give it; but 'tis done in malice,
Merely that she may take it back again.

CUMBERLAND.

III. (P. 177.)

Go to! make fast your gates with bars and bolts;
But never chamber-door was shut so close,
But cats and cuckold-makers would creep through it.

CUMBERLAND.

IV. (P. 178.)

Youth and old age have their respective humours;
And son by privilege can say to father,

[1] Aliter vertit Cumberlandius:
A life from cares and business free
Is of all lives the life for me.

'Were you not once as young as I am now?'
Not so the father; he cannot demand,
'Were you not once as old as I am now?'

CUMBERLAND.

V. (P. 178.)

There is a certain hospitable air
In a friend's house, that tells me I am welcome:
The porter opens to me with a smile;
The yard dog wags his tail, the servant runs,
Beats up the cushion, spreads the couch, and says—
'Sit down, good Sir!' e'er I can say I'm weary.

CUMBERLAND.

APOLLODORUS.]

PARTIS PRIORIS
FINIS.

CANTABRIGIÆ TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT J. G. PARKER
MDCCCXL.

The Subscribers to this Work, which has been executed under circumstances of peculiar embarrassment and uncommon difficulty, are most respectfully informed, that the Editor, as he proceeded, did not feel as if he could do justice to the undertaking by circumscribing his own Annotations, and those incorporated, within narrower limits. The expence of printing has consequently very considerably exceeded the rate of Subscription. The Editor's plea must be, that, when the Prospectus was first issued, he was necessitated to fix a price, whilst it was impossible to judge accurately until trial should have been for some time made. *To Subscribers, however, both Parts will still be open at the Subscription-price; although it is hoped that many, looking favourably upon the circumstances of the case, will acquiesce in receiving them at the price which the expence of printing seems fairly to require. In the Second Part will be included a Preface at some length, some brief Notes upon the different Fragments by* George Burges M.A. *a Table of Errata, (which it is confidently expected are not numerous) and the necessary Indexes. The names also of the Subscribers will appear in the Second Part; in the number of which the Editor has the high honour to rank that of THE QUEEN'S MOST EXCELLENT MAJESTY, and likewise those of the Chancellor and High Steward of the University of Cambridge.*

J. B.

Peckham, near London,
20 *May,* 1840.